

AARON DEMBSKI-BOWDEN

LEKVADÁS

ÉJURAK-REGÉNY

WARHAMMER
40.000

WARHAMMER
40,000

LÉLEKVADÁSZ

AARON DEMBSKI-BOWDEN

BLACK LIBRARY

Aaron Dembski-Bovvden
Lélek vadász

Soul Hunter © Copyright Games Workshop Limited 2016.
Soul Hunter, GW, Games Workshop, Black Library, The
Horus Heresy, Hie Horus Heresy Eye logo, Space Marine,
40K, Warhammer, Warhammer 40,000, the 'Aquila'
Double-headed Eagle logo, and all associated logos,
illustrations, images, names, creatures, races, vehicles,
locations, weapons, characters, and the distinctive
likenesses thereof, are either* or TM, and/or © Games
Workshop Limited, variably registered around the
world. All rights reserved.

Első kiadás

Fordította: Mile Csaba
Szerkesztő: Bajer-Zalán Ivett
Szöveggondozás: Czene István
Műszaki szerkesztés: Massár Mátyás

Kiadja: Tuan Kiadó, 2024
Felelős kiadó: Bajer Tibor
ISBN 978-963-589-089-7

English version originally published in Great Britain in
2010 by Black Library.

Games Workshop Limited., Willow Road, Nottingham,
NG7 2WS, UK

This edition published in Hungary by Tuan Publishing
Ltd in 2023.

Copyright © Games Workshop Limited. 2016.

This translation copyright © Games Workshop Limited.
2023.

Translated and used under licence by Tuan Publishing
Ltd.

All rights reserved.

Cover Illustration by Jon Sullivan

English title: Soul Hunter

www.blacklibrary.com

No part of this publication may be reproduced, stored in
a retrieval system, or transmitted in any form or by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording
or otherwise, without the prior permission of the
publishers.

This is a work of fiction. All the characters and events
portrayed in this book are fictional, and any
resemblance to real people or incidents is purely
coincidental.

Minden jog fenntartva. Utánnnyomás, továbbá bármiféle
optikai, akusztikai és elektronikus feljegyzés, tárolás és

közreadás még részleteiben is csak a kiadó írásos
beleegyezésével lehetséges.

A 41. évezredet írjuk.

A Császár már több mint ezer éve ül mozdulatlanul a Terra Aranytrónusán. Az istenek akaratából Ő az emberiség ura, s világok milliói felett uralkodik légiói sokaságával.

Oly sok éve már alig több mint egy rothadó héj, amit a Technológia Sötét Korának gépezetei tartanak életben. Ő a Birodalom istene, a Rettenet Ura, akinek minden nap ezernyi lelket áldoznak, hogy az erejükkel táplálják, s így soha ne enyésszen el. S Ő, az örökké élő, örökké virrasztó Császár még ebben a sem nem élő', sem nem holt állapotában is az emberiségre vigyáz. Akaratának kivetülése, a fáklyaként izzó Astronomican mutatja az utat az emberiségnek a valós űr mögött lapuló Hipertéren át, mely összeköti az emberlakta világok millióit. A Hipertéren, melyet démonok laknak, s melynek örökké változó ösvényei véráztatta, rettentő csatateretek szegélyezik.

Ezek a harctereken, ezeken a világokon végeláthatatlan seregek indulnak csatába a nevében, s ezeket legfélelmetesebb harcosai, az Adeptus Astartes csatatestvérei, az űrgárdisták vezetik. Nyomukban a

Birodalmi Gárda seregei járnak, s őket az emberlakta bolygók milicistái; a kíméletlen, árgus szemekkel figyelő Inkvizíció és az Adeptus Mechanikus technopapjai követik. De legyenek bármily sokan is, a vést, mi az emberiségre les, s melynek hálóját eretnekek, mutánsok, s még náluk is rettentőbb dolgok szövik, aligha tarthatják örökké távol. Ilyen időkben élni azt jelenti, hogy az ember egy a végtelen milliárdok arctalan tömegében. Azt jelenti, hogy az ember a valaha létezett legvéresebb, legkegyetlenebb rezsimben él. Az itt következő egy ezeknek az időknek a krónikái közül. Oly sokat felejtettünk, mi, emberek! Elfeledtük a technikát és a tudományokat, és sok olyat, amire már senki nem emlékszik, és soha többé nem is fog.

Nem létezik már sem a fejlődés, sem megértés ígérete, mert ebben a jövőben nem létezik már más, csupán háború. A csillagok közt nincs már béke, csupán öldöklés, sötétség, hideg, és a vérre szomjazó, kegyetlen istenek kacaja.

ELŐSZÓ

Tudják, ennek a könyvnek az eredeti címe az volt, hogy *Éjbe öltözötte*. Talán azt gondolják, hogy ez egy elég költői és nagyképű cím, ha egy olyan fickó próbálja eladni a kiadójának, aki még csak a második regényénél tart, és még mindig nulla befolyással rendelkezik – és ebben igazuk is van.

Ezt már korábban is mondtam, de mindig érdemes megismételni: ez a trilógia megváltoztatta az életemet. Azzal a könyvvel kezdődött, amit most fog olvasni (és mellel remélem, élvezni is fogja). A legnyilvánvalóbb változások szakmai jellegűek voltak, mivel nagyjából ekkor döntöttem úgy, hogy a regényírói karrierre fogok koncentrálni, ahelyett, hogy ide-oda ugrálnék különböző szerepjátékok és videojátékok között. Mielőtt belevágtam volna a *Lélek vadászba*, fókuszálatlannak és kissé elveszettnek éreztem magam, és örömmel mondhatom, hogy ez az érzés minden egyes oldallal egyre inkább elhalványult. Végre volt egy történet, amit el akartam mesélni, és volt türelmem leülni és megírni.

Amikor visszakaptam a *Lélek vadász* első vázlatának vörös szerkesztői megjegyzéseit, az egyik legelső a második fejezet margójára került: „Aaron benne lesz a Horus Heresy-sorozatban”. Akkoriban a Horus Heresy-sorozat még gyerekcipőben járt (én magam épp akkor olvastam ki a Fulgrimot), és amikor megláttam ezeket a szavakat, úgy éreztem magam, mintha meghívást kaptam volna az Olümposzra. Őszintén szólva a többi szerkesztői megjegyzésre szinte egyáltalán nem emlékszem. Ez az egy azonban beleégett az emlékezetembe, és pár hónappal később gyáván reszketve ültem végig egy HH-találkozót Dan Abnett, Graham McNeill, Jim Swallow és a 40K fő szellemi tulajdonosa, Alan Merrett társaságában.

Ugyanezen a napon láttam Jervis Johnstont és Rick Priestley-t is, akik épp a Games Workshop főhadiszállásán lófráltak. Úgy értem, ez nyilvánvalónak tűnik, mert ott dolgoztak – persze, hogy ott voltak. Ismertem őket, mert évek óta láttam a képeiket és cikkeiket a White Dwarfban, és túl ideges voltam ahhoz, hogy egy szót is szóljak bármelyikükhöz.

A *Lélek vadász* akkoriban még alig került ki a könyvesboltok polcaira. Én azonban jegyben jártam. Ezt elég könnyű megjegyezni, hiszen a *Lélek vadász* első kiadásának ajánlásában ez állt: „Katié, hozzám jössz feleségül?”. Néhány hónappal a megjelenés előtt megkaptam a szerzői próbapéldányt, és az emberek a Black Library irodájában rendszeresen küldtek nekem e-maileket, hogy megkérdezzék, megmutattam-e már

Katie-nek, és hogy igent mondott-e vagy sem. A korábbi gyávaság motívumát folytatva; sokáig tartottam magamnál, mielőtt megmutattam volna neki. Nem tudtam eldönteni, hogy egy tömeggyilkos árulókról szóló regény ajánlásában megkérni a kezét superromantikus vagy szavakkal kifejezhetetlenül ostoba dolog volt-e. Igazából még mindig nem vagyok benne biztos.

Ami magát a regényt illeti, a dedikálásokon és kongresszusokon az a történet járja, hogy eredetileg egy Bíbor Öklök-trilógiára tettem egy sokoldalas javaslatot (igaz), mert akkoriban még nem tudtam, hogy szabad káoszgárdistákról írni (szintén igaz). Amikor rájöttem, hogy a Káosz úrgárdisták szerepelnek a tervekben, azon kaptam magam, hogy egy olyan szokásba vágok, ami a mai napig megmaradt: nem akartam olyan történetet elmesélni, amely egy egész frakciót felölel, vagy túl sok mozgatórugójával, alakítójával és hatalmi szereplőjével foglalkozik. Egyetlen bandériumra akartam összpontosítani, azon belül is a karakterek egy kis csoportjára szűkítve, és látni akartam, hogy hogyan zajlik egy áruló, gyilkos, megbízhatatlan rokonokból álló csoport mindennapi élete. A világ legegyszerűbb dolga lett volna, ha egy fő Éj úrra koncentrálok, és ő az egész légiónévben beszél, de nem ezt a hangnemet szerettem volna olvasni, és még kevésbé akartam erről írni. A környezet túl hatalmas, a légiónév túl nagy és kulturálisan sokszínű, több száz/ezer évnyi különbséggel a különböző helyeken és hadiállapotokban lévő bandériumok között.

(Ezzel kapcsolatban megjegyzem, a *Lélekvadász* és rokonai egy óriás vállán állnak: Simon Spurrier kitűnő *Lord of the Night-jáén*, amely finoman kifordítja a fenti toposzt. Az elmúlt 15 év számos háttérvilágbéli változása miatt már elavult, de így is melegen ajánlom).

Szóval elmeséltem néhány Éjúr történetét, egy példát arra, hogy milyen lehet a légió egy bandériuma – és, képzelhetik, ők még a saját történelmükben, sorsukban és kultúrájukban sem értettek egyet. Ez egy olyan környezet, ahol az üzenetküldés legbiztonságosabb módja két világ között az, ha az ember maga viszi oda, szó szerint az emberi mitológia túlvilágán áthajózva, vagy, ha egy démoni megszállástól fenyegetett, sorvadt ember álmai útján, asztropatikusan elküldi azt egy másik embernek, akivel még sosem találkozott, és reméli, hogy a címzett helyesen értelmezi azt. A Warhammer 40,000 a mélységes tudatlanság és a reménytelenül elveszett igazságok birodalma.

Így már érthető, hogy miért nem ért egyet senki abban, hogyan működik bármi is.

Nagyon büszke vagyok a *Lélekvadászrci*. Ezt annak tudatában mondom, hogy képtelen vagyok újraolvasni a saját munkámat, ha egyszer már kikerült a számítógép képernyőjéről, de ettől függetlenül igaz. Ha most a semmiből írnám újra, sok mindent megváltoztatnék, de nagyon szerencsésnek és áldottnak érzem magam amiatt, ahogy az olvasók fogadták a művet.

Az első regény (és az *Árnyéklovag* című novella, amely a dedikálásokon és a kongresszusokon megelőzte) végső soron arról szólt, hogy útjára indította Talost és az Első Karmot oda, ahová tartanak, és belemerítette őket a sorozat melankolikusan dacos hangulatába, mielőtt továbbhaladnának. Nem akarom lerántani erről a leplet, hátha még nem olvasták a trilógiát, csak megköszönöm, hogy csatlakoztak hozzájuk ezen az úton, és sok sikert kívánok ahhoz, ami a következő kötetben, a *Blood Reaverben* várható.

Ha pedig már veteránjai lennének az Első Karom utazásának, akkor üdvözlöm önöket egy utolsó futamra a Lelkek Tengerén.

Aaron Dembski-Bowden
Omagh, Észak-Írország
2015. december

ÁRNYÉKLOVAG

Azt mondják, az apák bűnei.

Így lehet. Vagy talán nem. De mi mindig is mások voltunk. A testvéreim és én sosem voltunk igazán rokonai a többieknek – az Angyaloknak, a Farkasoknak, a Hollóknak...

Meglehet, a másságunk atyánk bűne volt, de talán ez volt a diadala is. Senki sem hatalmazott fel arra, hogy kritikus szemmel tekintsek a VIII. Légió történetére, mindazonáltal, megragadtak bennem e szavak. Az apák bűnei. Ezek alakították az életemet.

Atyám bűnei eretnekségként visszhangoznak az örökkévalóságban. Atyám atyjának bűneit azonban az isteni lét első cselekedeteiként imádják. Nem kérdezem magamtól, hogy ez igazságos-e. Semmi sem igazságos. Maga a szó is mítosz csupán. Nem érdekel, mi tisztességes, mi helyes, és mi igazságtalan vagy helytelen. Ezek a fogalmak csak azoknak a fejében léteznek, akik elmélkedésre pazarolják az életüket.

Minden éjjel azt kérdezem magamtól, hogy megérdemlem-e a bosszút.

Szívem minden egyes dobbanását annak szentelem, hogy leromboljam mindazt, amit egykor építettem.

Emlékezz erre, mindig emlékezz rá: a kardom és a bolterem segítettek összekovácsolni az Impériumot. Nekem és a hozzám hasonlóknak mindenkinél több jogimk van elpusztítani az emberiség beteges birodalmát, hiszen a mi vérünk, a mi csontunk és a mi verejtékünk volt az, ami felépítette.

Nézzétek csak a ragyogó bajnokaitokat. Az Adeptus Astartes harcosait, akik a galaxisotok sötét zugaiban kutatnak. A törékeny halandók hordáit, akik a Birodalmi Gárda rabszolgái és a Hazugság Trónjához bilincseli őket a szolgálat. Egyetlen egy sem született még meg közülük, amikor a testvéreimmel felépítettük ezt a birodalmat.

Megérdemlem a bosszút? Hadd mondjak neked valamit a bosszúról, Impérium jelentéktelen ivadéka. A fivérem és én megesküdtünk haldokló a tyánknak, hogy jóvá tesszük a múlt nagy bűneit Kivéreztetjük a méltatlan birodalmat, amit felépítettünk, és megtisztítjuk a csillagokat a Hamis Császár szennyétől.

Ez nem egyszerű bosszú. Hanem vezeklés. Több jogom van a pusztításhoz, mint neked az éleihez.

Emlékezzetek erre, amikor értetek jövünk.

Ő a gyermek, aki egy haldokló ember felett áll.

A fiú inkább meglepődött, mint ijedt. A barátja, aki még nem ölt meg senkit, elhúzza onnan. A fiú nem

mozdul. Még nem. Nem tud szabadulni a vérző férfi tekintetétől.

A kereskedő meghal.

A fiú elszalad.

Ő a gyermek, akit gépek vágnak fel.

Bár alszik, a teste rángatózik, ami fájdalmas álmokról árulkodik, és a sosem nyugvó idegek kisülése jelzi a műtét okozta kint. Két duzzadt, csillogó szív dobog felnyitott mellkasában. Egy második új szerv, ami kisebb, mint az új szív, a csontjai növekedését fogja módosítani, arra ösztönözve a csontvázát, hogy élete során a megszokottól eltérő ásványi anyagokat szívjon magába.

Sosem remegő kezek, emberiek és gépiek, dolgoznak a gyermek testén; vágnak és forrasztanak, beültetnek és húshoz kötnek. A fiú ismét megremeg, a szeme egy pillanatra kinyílik.

Fehér maszkos isten rázza a fejét előtte.

– *Aludj!*

A fiú megpróbál ellenállni, de a szunnyadás megnyugtatóan ragadja a markába. Egy pillanatra úgy érzi, mintha a szülőbolygója fekete tengerébe süllyedne.

Aludj, mondta az isten.

Engedelmeskedik, mert engedelmességre kényszerítik a vérében áramló vegyi anyagok.

Egy harmadik szervet helyeznek a mellkasába, nem messze az új szívtől. Miközben az ossmodula a csontjait torzítja, hogy új ásványi anyagok segítségével növekedjenek, a biscopea hormonok özönét termeli, hogy az izmait táplálja.

A sebészek lezárják a fiú műtéti sebeit.

A gyermek többé már nem ember. A ma éjjeli folyamat gondoskodott erről. Az idő majd megmutatja, mennyire változik meg.

Ő a tizenéves fiú, aki egy újabb holttest fölött áll.

Ez a hulla nem olyan, mint az első. Egyidős a fiúval, és életének utolsó pillanataiban minden erejével, kétségbeesetten küzdött a halál ellen.

A fiú eldobja a fegyverét. A recés élű kés a földre hull.

A Légión urai odajönnek hozzá. Szemük vörös, sötét páncéljuk irdatlan. Koponyák lógnak a váll- és mellvértjükről, megfeketedett bronzláncokon.

Levegőt vesz, hogy megszólaljon, hogy elmondja nekik, baleset volt. Elhallgattatják.

– Szép munka – mondják.

És *testvérnek* szólítják.

Ő a tizenéves fiú, akinek nehéz a kezében a puska.

Nagyon hosszan nézi. Erre képezték. Tudja, hogyan kell lelassítani a szívverését, hogyan kell szabályozni a légzését és a teste biológiai ritmusát, amíg a teljes lényé olyan mozdulatlan lesz, mint egy szobor.

Ragadozó. Préda. Az elméje megfagy, az összpontosítása teljes. A fejben kántált mantra marad az egyetlen módja, ahogyan a világot látja. Ragadozó. Préda. Vadász. Zsákmány. Semmi más nem számít.

Meghúzza a ravaszt. Ezer méterrel arrébb egy ember meghal.

– Célpont kiiktatva – mondja.

Ő a fiatal férfi, aki ugyanazon a műtőasztalon alszik, mint azelőtt.

Az ereiben áramló vegyszerek által ráerőltetett álomban ismét az első gyilkosságára emlékezik. Az éber világban tűk és orvosi szondák fúródnak a hátába, és egyenesen a gerincébe fecskendezik a folyadékot.

Szunnyadó teste reagál a behatolásra, egyszer felköhög. Savas nyál csordul az ajkáról, sziszegve hull a padlóra, a csempét marja.

Amikor órákkal később felébred, érzi a gerince mentén végigfutó aljzatokat. A hegeket, a fémes csomókat...

Tudja, hogy az univerzumban, ahol nincsenek istenek, ez az az állapot, melyben egy halandó a legközelebb kerülhet a halhatatlansághoz.

Ő a fiatal férfi, aki a saját szemébe bámul.

Meztelenül áll egy sötét teremben, egy tucat másikkal egy sorban. Azok is jelöltek, akiket szintén megfosztottak a ruháiktól, és friss műtétek nyoma látszik sápadt bőrükön. Alig veszi észre őket. A szexualitás feledésbe merült fogalom, idegen gondolat, de csak egy a tízezer emberi jellemzőből, amit a tudata elvetett. Már nem emlékszik az anyja és az apja arcára. Csak a saját nevére, mert a Légió urai sosem változtatták meg.

A szempárba néz, ami immár a sajátja. Az visszanez rá, ferdén és gyilkos vörösen, egy fehérre festett arclemmezű sisakból. A véres szemű, fakó csontkoponya őt figyeli, ahogy ő is azt.

Most már ez az ő arca. Ezzel a szempárral fogja nézni a galaxist. Ebből a koponyás sisakból ordítja majd a haragját azokra, akik szembe mernek szállni a Császár emberiségre vonatkozó víziójával.

– Talos vagy – szólal meg a Légió egyik ura a Tizedik század Első Karmából.

Ő a fiatal férfi, aki teljességgel embertelen, halhatatlan és elpusztíthatatlan.

Bíborvörösben látja a világ felszínét, retináján éles, tiszta fehér rúnákkal peregnek az adatok. A kijelző számaiban látja testvérei életerejét. Érti a hőmérsékletet a lezárt csatapáncélján kívül. Látja, ahogy a célkeresztek villódzva követik a szeme mozgását, és érti, hogy a keze, amiben a bolterét szorongatja, megrándul, miközben az egyes célpontokat próbálja követni. A lőszerszámláló mutatja, hogy hányan haltak meg ezen a napon.

Körülötte idegenek pusztulnak. Tíz, száz, ezer. A testvérei egy lila kristályvároson vágják át magukat, a bolterek dörögnek, a lánckardok visítanak. A csatazaj operájában helyenként egy-egy testvér üvölti ki a dühét a sisakerősítőkön keresztül.

A zaj mindig ugyanolyan. A bolterek mindig dörögnek. A lánckardok mindig visítanak. Az astartesek mindig haragvón üvöltenek. Amikor a VIII. Légió háborút vív, az olyan zajjal jár, mint amikor oroszlánok és farkasok ölik egymást, miközben keselyűk rikoltoznak fölöttük.

Szavakat kiált, amiket egy szép napon soha többé nem fog kiejteni a száján – szavakat, amik hamarosan hamuvá válnak a torkában. Már is úgy ordítja azokat, hogy bele sem gondol, nem is érti őket.

A Császárért!

Ő a fiatal férfi, aki emberek vérében fürdik.

Szavakat üvölt, de nem érzi át őket, a császári igazság és a megérdemelt bosszú fogalmait hirdeti. Egy férfi kaparászik a páncélján, könyörög és esdekel.

– Hűségesek vagyunk! Megadtuk magunkat!

A fiatal férfi betöri az ember arcát a bolter tusával. Ilyen későn megadni magukat értelmetlen gesztus volt. A vérüknek kell folyni, hogy példát statuáljanak, és a rendszer többi világa is behódoljon.

Körülötte töretlenül folytatódik a lázadás. Hamarosan elnémul a boltere, töltények híján nem marad hangja. Nem sokkal később a lánckardja is elhallgat, eltömíti a hús.

Az Éjurak pusztá kézzel gyilkolják tovább az embereket; sötét kesztyűik ütnek, fojtogatnak és zúznak.

A közelharc egy pontján, meghatározhatatlan idővel később, egy szövetségesük hangja hallatszik a voxban. Egy Birodalmi Ökölé. A légiójuk a leszállóhely unalmas biztonságából figyel.

– Mit csináltok? – követel választ a Birodalmi Ököl. – Testvérek, megőrültetek?

Talos nem felel. Nem érdemlik meg. Ha az Öklök képesek lettek volna maguktól engedelmességre bírni ezt a világot, az Éjuraknak ide sem kellett volna jönniük.

Ő a fiatal férfi, aki végignézi, ahogy a szülőbolygója elég.

Ő a fiatal férfi, aki az atyját gyászolja, aki hamarosan meghal.

Ő az áruló, aki mindent megtagadott, amit egykor szentnek tartott.

Éles fénycsóvák döftek a homályba.

A roncsmentő csapat lassan haladt; nem türelmesen, nem is türelmetlenül, hanem azoknak a magabiztos óvatosságával, akik előtt nehéz munka áll, de nem kell határidőt tartaniuk. Szétszóródtak a teremben, feltúrták a törmeléket, megvizsgálták a falakon a fegyver tűz nyomait, miközben kattogó belső hangszórókkal beszéltek egymáshoz.

Mivel a hajó nyitva állt az űr felé, mind űrruhát viseltek, hogy megvédje őket a levegőtlen hidegtől. Ugyanolyan gyakran kommunikáltak jelbeszéddel, mint szavakkal.

A vadász, aki figyelte őket, érdekesnek találta ezt, hiszen ő is folyékonyan beszélt az astartes harci jelnyelvet. Furcsállotta, milyen könnyen elárulják magukat az ellenségei.

Csendben nézte, ahogy a fénydárdák ide-oda lendülnek, felfedve az elhagyatott hajó fedélzetén lezajlott csaták romjait. A roncsmentő csapatot – akiken egyértelműen látszott, hogy génfejlesztésen estek át, de

túl kicsik és páncélozatlanok voltak ahhoz, hogy teljes értékű astartesek legyenek – lelassította az úrruha, amit viseltek. Az efféle bezártság korlátozta az érzékeiket, míg a vadász ősi, IV-es típusú csatapáncélja csak fokozta az övét. Nem hallhattak, és nem is láthattak úgy, ahogy ő. Ez pedig a hihetetlenül valószínűtlenről nullára csökkentette a túlélési esélyeiket.

A vadász elmosolyodott a gondolatra, és egyetlen szót suttogott a páncélja gépszellemének, ami azzal a tudattal kecsegtette a csatapáncél lelkét, hogy a vadászat ténylegesen kezdetét veszi.

– Ragadozólátás.

Előtte a legmélyebb óceánok kékjére fakult a világ, amit mozgó élőlények szupernóvához hasonló hófoltjai díszítettek. A vadász figyelte, ahogy a csapat tovább halad, és két, egyenként kétfős csoportra oszlik.

Ez szórakoztatónak ígérkezett.

Talos árnyékként követte az első csapatot a folyosókon, tudva, hogy az eltompított érzékszervű roncsmentők nem hallják az energiapáncélja csikorgó dorombolását és a szervoízületek zúgását.

Persze a „*roncsmentők*” talán nem a megfelelő szó volt. Tiszteletlenség az ellenséggel szemben.

Bár nem voltak teljes értékű astartesek, a testtömegük és a mozgásuk halálos kecsessége nyilvánvalóvá tette,

hogy genetikailag feljavították őket. Ők is vadászok voltak, csak éppen a fajta gyengébb példányai.

Jelöltek.

A váll-lapjukra erősített címeren egy-egy rubin vércsepp látszott, amit büszke angyalszárnyak kereteztek.

A vadász sápadt ajka újabb mosolyra görbült. Ez váratlanul érte. A Vérangyalok egy csapat felderítőt küldtek...

Az Éjúrtnak nem sok ideje volt a véletlenekre. Ha az Angyalok itt vannak, akkor vadászni jöttek. Talán az egyik hadiflottájuk nagy hatótávolságú érzékelői észlelték a Vérszövetséget. Egy ilyen felfedezés minden bizonnyal elég lehetett ahhoz, hogy idecsalja őket.

Kétségtelenül a drágalátos kardjukra vadásznak. És nem először.

Lehetséges, hogy ez a beavatási szertartásuk? A bátorságuk próbája? Hozd vissza a kardot, és ezzel elnyered a bebocsátást a rendházba...

Ó, milyen sajnálatos.

Az ellopott penge a vadász derekán lógott, ahogy már évek óta. Nem ma este lesz, amikor az Angyalok vágyakozó markába kerül. De ahogy mindig, most is örömmel vette, ha az életüket adják a visszaszerzésére tett kísérletben.

Talos a leolvasásokat figyelte a retinakijelzőjén. Erős volt a kísértés, hogy egy pislogással rákattintson

bizonyos rúnákra, de ellenállt a készítésnek. Ez a vadászat a vérét előntő harci drogok nélkül is elég könnyű lesz. Attól marad tiszta, hogy tartózkodik az ilyesmitől, amíg szükséges nem lesz.

Az Első Karomba tartozó testvérei helyzetjelző rúnái felvillantak a sisakkijelzőjén. A vadász megjegyezte, hogy a hajó más részein hol vannak, és megindult, hogy vérét vegye a Hazugság Trónja rabszolgáinak.

Egy igazi vadász nem kerüli el, hogy a zsákmánya meglássa. Csak a gyávák és a dögevők cserkelnek így, csak akkor mutatkozva, amikor már megölték a zsákmányt. Hol van ebben az ügyesség? Hol marad az izgalom?

Az Éjurat más, őszintébb elvek alapján nevelték vadászatra.

Talos átsuhant az árnyékokon, és felbecsülte a felderítők öltözetébe szerelt hangérzékelők erősségét. Vajon mennyit hallanak?

Követte őket egy folyosón, kesztyűs ujjával a fémfalakat kaparta.

A Vérangyalok azonnal megfordultak, és a reflektoraikkal az arcába világítottak.

A vadász kénytelen volt elismerni, hogy ez majdnem bejött. Ezek a csekélyebb vadászok ismerték a zsákmányukat, tudták, hogy Éjurakat űznek. Egy fél

szívdobbanás erejéig maga a nap izzott volna a szemében, elvakítva őt.

Talos teljesen figyelmen kívül hagyta a sugarakat. Ragadozólátással követte a prédát. A taktikájuk értelmetlen volt.

Mire tüzet nyitottak, már eltűnt, és egy mellékfolyosó árnyékába olvadt.

Kilenc perccel később újra elkapta őket.

Ezúttal lesben állt, miután gyönyörű csapdát állított. A kard, amiért jöttek, pont az útjukban hevert.

Aurumnak hívták. Szavakkal alig lehetett kifejezni a szépségét. Akkor kovácsolták a Vérangyalok Légió egyik első hősének, amikor a Császár Nagy Hadjárata megtette az első lépéseket a csillagok közé. Évszázadokkal később került Talos birtokába, amikor megölte Aurum örökösét.

Már-már mulatságos volt, hogy Sanguinius fiai milyen gyakran próbálták visszaszerezni tőle a kardot. Sokkal kevésbé tartotta annak, hogy hányszor kellett megölnie a saját testvéreit, akik a holttestétől akarták elvenni a fegyvert. A kapzsiság minden egységet felbomlasztott, még a légiótestvérek között is.

A felderítők meglátták a rendházuk ereklyéjét, ami oly régóta nem lehetett az övék. Az aranykard a fekete fémpadlóba mélyedt, angyalszárnyas keresztvasa elefántcsontként ragyogott a reflektorok éles fényében.

Felhívás volt, hogy egyszerűen nyomuljanak be a terembe és vegyék el, és egyben nyilvánvaló csapda is. Mégis... hogyan állhattak volna ellen?

Nem is tették.

A jelöltek éberek voltak, megemelt bolterekkel és éles érzékekkel, gyorsan pásztázták a helyet. A vadász látta, hogy mozog a szájuk, folyamatosan tájékoztatták egymást.

Talos elengedte a mennyezetet.

Az egyik jelölt mögött puffant a fedélzeten, és előrelökte a kesztyűit, hogy megragadja a felderítőt.

A másik Angyal megfordult és tüzelt. Talos felnevetett a szemében tükröződő buzgalom és az összeszorított fogak láttán, ahogy a beavatott három boltlövedéket küldött a testvére testébe.

Az Éj úr magához szorította a görcsösen rángatózó emberi pajzsot, látta, ahogy a retinakijelzőjén pislákolni kezd a hőmérő, ahogy a haldokló jelölt vére a csatapáncélja egyes elemeire fröccsen. A szorításában remegő Angyal alig volt több, mint egy szétpukkadtszák fagyos hús. A boltlövedékek felrobbantak, megölték, és felnyitották a védőruhát az űrre.

– Szép lövés volt, Angyal – szólalt meg Talos a sisakja recsegő voxhangszóróin keresztül. Félredobta vérző pajzsát, és karomként széttárt ujjakkal ugrott a másik jelölt felé.

A harc kegyetlenül rövid volt. Az Éjúr kiteljesedett génfejllesztései a páncélja izomrost-kábeleinek fokozott erejével párosulva, csakis egy eredményt tettek lehetővé. Visszakezes ütéssel kiverte a boltért az Angyal kezéből, és a beavatott felé lendítette a karmait.

Miközben a jelölt vonaglott, Talos a kesztyűje ujjbegyeivel végigsimította az úrruhája átlátszó arclemezt.

– Ez törékenynek tűnik – állapította meg.

A felderítő kiáltott valamit, amit nem hallott. Gyűlölet égett a szemében. Talos néhány másodpercet arra pazarolt, hogy kiélvezze az arckifejezését. A szenvedélyt.

Aztán ököllel a vizorra csapott, szilánkokra zúzva azt.

Miközben az egyik holttest megfagyott, a másik pedig megduzzadt és felhasadt a fulladás felé vezető úton, az Éjúr magához vette a kardot, ami a hódítás jogán került a birtokába, és visszahúzódott a hajó legsötétebb részeibe.

– Talos – szólalt meg egy hang a voxban, kígyószerűen sziszegve.

– Beszélj, Uzas!

– Jelölteket küldtek, hogy vadásszanak ránk, testvér. Ki kellett kapcsolnom a ragadozólátásomat, hogy megbizonyosodjak róla, nem csal a szemem. Jelölteket. Ellenünk.

– Kímélj meg a felháborodásodtól! Mit akarsz?

Uzas válasza egy halk mordulás és a halott vox recsegése volt. Talos elhessegette a dolgot. Már régen megunt, hogy Uzas örökké siránkozik, valahányszor jelentéktelen zsákmánnyal találkoznak.

– Cyrion! – szólt a voxba.

– Jelen. Talos?

– Persze.

– Bocsáss meg. Azt hittem, Uzas az, hogy megint panaszkodjon. Úgy hallottam, a fedélzetetek tele van Angyalokkal. Eposzi dicsőséget szerezhetsz a kölykeik lemészárlásával, mi?

Talos alig sóhajtott fel.

– Ugye, már majdnem végeztél?

– Ez a monstrum olyan üres, mint Uzas feje, testvér. Semmi érdemleges nincs itt. Még egy szervitort sem lehet ellopni. Most megyek vissza a beszállóegységhez. Hacsak nem kell segítség az Angyal-gyerekek lelövéséhez.

Talos bontotta a voxkapcsolatot, miközben végigsétált a fekete folyosón. Ennek semmi értelme nem volt, ideje távozni, üres kézzel és még mindig kétségbeejtően kevés készlettel. Ez a... kalózkodás most is felháborította, mint mindig, azóta, hogy évtizedekkel ezelőtt elvágták őket a Légiótól. Csapás volt a Hadúr ellen, aki rég meghalt, de a kudarcai máig visszhangoztak. Átok arra az éjszakára,

amikor a VIII. Légió szétszakadt és szétszóródott a csillagok között.

Megfogyatkozott. Összement. Különálló bandériumokban maradtak fenn, mint a hű astartes rendházak egységének megtört visszhangja.

Az apák bűnei.

Az Angyalok különös rajtaütése, akik idáig követték őket, nem volt több, mint kisebb figyelemelterelés. Talos épp azon volt, hogy az utolsó jelöltek levadászása és megölése után kiadja a parancsot az általános visszavonulásra, amikor a voxa ismét aktiválódott.

– Testvér – jelentette Xarl. – Megtaláltam az Angyalokat!

– Ahogy Uzas és én is. Öld meg őket gyorsan, és menjünk vissza a *Szövetségre*.

– Nem, Talos. – Xarl hangjában harag csendült. – Nem a jelölteket. Az igazi Angyalokat.

A Tizedik Század Első Karmának Éjurai úgy gyűltek össze, mint farkasok a vadonban. A négy astartes átlopakodott a hajó sötét termein, az árnyékokban találkoztak, és miközben voxkapcsolaton keresztül beszélgettek, a fegyverüket készenlétben tartva guggoltak.

A kevés behatoló fény megcsillant az ereklYE kard, Aurum pengéjén Talos kezében, amikor megmoccant.

– Öten vannak – szólalt meg Xarl halkán, akinek a hangjában elfojtott izgatottság csengett. – Ötöt elintézhetünk. Fényesen és büszkén állnak egy vezérlőteremben, nem messze a beszállóegységünktől. – Felhúzta a bolterét. – Ötöt el tudunk kapni – ismételte meg.

– Csak várnak? – kérdezte Cyrion. – Biztos becsületes harcra számítanak.

Uzas erre felhorkant.

– Tudod, ez a te hibád – jegyezte meg Cyrion kuncogva, és Talos felé biccentett. – A tiéd és az átkozott kardodé.

– Emiatt maradnak a dolgok érdekesek – felelte Talos.
– Én pedig megbecsülök minden egyes szitkot, amit a rendházuk a fejemre olvas.

Elhallgatott, és egy pillanatra összehúzta a szemét. Cyrion koponyás sisakja elmosódott előtte. Ahogy Xarlé is. Távoli boltertűz visszhangzott a fülében, amit nem torzított a sisak által megszűrte zaj halk recsegése. Nem igazi hang volt. Nem valódi emlék. Valami, ami mindkettőhöz csak hasonlít.

– Nekem... van egy... – Talos pislogott, hogy kitisztítsa homályosodó látását. Hatalmas dolgok árnyai sötétítették el a tekintetét. – Van egy tervem...

– Testvér? – kérdezte Cyrion.

Talos megborzongott, a szervoizületei felhördültek a remegő mozdulatra.

Mivel a bolterét mágnesesen a combjához csatolta, az nem esett a fedélzetre, de az aranypenge igen. Hangosan csattant az acélpadlón.

– Talos? – szólongatta Xarl.

– Ne – mordult Uzas ne most!

Talos feje egyszer megrándult, mintha a vértje elektromos impulzust küldött volna a gerincébe, és a csatapáncél fémes roppanással zuhant a fedélzetre.

– A Crythe istengépei... – motyogta. – Megölték a napot.

Egy pillanattal később sikoltozni kezdett.

A többieknek ki kellett kapcsolniuk őt a szakasz belső voxából. A sikolyai elnyomtak minden más beszédet.

– Ötöt elintézhetünk – jelentette ki Xarl. – Hárman maradunk. Öt Angyallal így is elbánunk.

– Majdnem biztosan – értett egyet Cyrion. – És ha ide hívják a jelöltek szakaszait?

– Akkor lemészároljuk ezt az ötöt, meg a jelöltjeiket.

– Mi már tízezer éve a csillagok között ontottuk a vért, mire ők megszülettek – vágott közbe Uzas.

– Igen, és bár ez egy csodálatos példázat, nincs szükségem lelkesítő szónoklatokra – jelentette ki Cyrion.

– Nekem terv kell!

– Vadászni fogunk – mondta egyszerre Uzas és Xarl.

– Megöljük őket – tette hozzá Xarl.

– Lakmározunk a génjeikből – fejezte be Uzas.

– Ha ez egy díjátadó ünnepség lenne a buzgalomért és a lelkesedésért, mindketten összeesnétek a kitüntetések súlya alatt. De úgy akarjátok lerohanni az állásukat, hogy közben magunkkal hurcoljuk Talost? Azt hiszem, a padlón csikorgó páncélja eléggé ellehetetleníti a lopakodást, testvéreim.

– Vigyázz rá, Cyrion – mondta Xarl. – Uzas és én megöljük az Angyalokat.

– Kettő az öt ellen. – Cyrion vörös szemlencsái nem egészen szegeződtek a testvéreire. – Rossz esély, Xarl.

– Akkor végre megszabadulunk egymástól – morogta az. – Különben is, volt már ennél rosszabb.

Ez legalább igaz volt.

– *Ave Dominus Nox* – mondta Cyrion. – Jó és gyors vadászatot.

– *Ave Dominus Nox* – felelte a másik kettő.

Cyrion egy darabig a fivére sikolyait hallgatta. Nehéz volt bármi értelmet kihámozni a szóáradatából.

Ez nem volt meglepő. Cyrion már sokszor hallotta Talost a rohamok szorításában szenvedni. A génajándékok között ez aligha számított áldásnak.

Az apák bűnei, gondolta, miközben Talos mozdulatlan páncélját figyelte, és az eljövendő halálkiáltásokra figyelt. *Amelyek a fiúkban is visszaköszönnének.*

Cyrion retinaórája szerint egy óra tizenhat perc telt el, amikor meghallotta a robbanást.

A csizmája alatt megremegett a fedélzet.

– *Xarl? Uzas?*

Csak statikus zörej válaszolt. *Remek.*

Amikor Uzas hangja végül két órával később felcsendült a voxban, gyenge volt, és a rá jellemző keserűség színezte.

– Uh. Cyrion. Végeztünk. Vonszold ide a prófétát!

– Úgy beszélsz, mint akit meglőttek – Cyrion ellenállt a késztetésnek, hogy elmosolyodjon, hátha kihallják a szavaiból.

– És tényleg – szólalt meg Xarl. – Már úton vagyunk visszafelé.

– Mi volt az a detonáció?

– Plazmaágyú.

– Te most... viccelsz.

– Cseppet sem. Fogalmam sincs, miért hoztak ilyen egy hajó belsejében zajló harcra, de a hűtőfolyadék-csatlakozások jó célpontot nyújtottak.

Cyrion egy rúnára pislogott Xarl azonosító jele mellett, és ezzel privát csatornát nyitott közöttük.

– Ki találta el Uzast?

– Egy jelölt. Hátulról, mesterlövész puskával.

Cyrion azonnal bontotta a kapcsolatot, nehogy bárki is meghallja a nevetését.

A *Vérszövetség* sötét, kobaltszínű, bronzos élű, az évszázadok csatái által megsebzett penge volt. Az űrben sodródott, közel siklott a zsákmányához, mint egy fekete vízben úszó cápa.

A *Kármin Lélek* egy Gladius osztályú fregatt volt, győzelmek hosszú és büszke sorával, a Vérangyalok rendház – és előtte a IX. Légión – kötelékében. Fegyverek lenyűgöző füzéreivel nyitott tüzet a Vérszövetségre.

Az Éjiirak rohamcirkálója körül rövid ideig gyönyörűen csillogtak a nulltérpajzsok, akár a vízen úszó olaj.

A *Vérszövetség* viszonozta a tüzet. A pengeszerű hajó egy percen belül űrtörmeléken suhant át, miközben az ütegei a szemvillanás alatt kiadott dühük után hültek. A *Kármin Lélek*, illetve az abból maradt apró darabok, szikrázva és kopogva pattogtak le a nagyobb rohamcirkáló nulltérpajzsáról, miközben az átvágott a táguló roncsfelhőn.

A *Szövetség* árnyéka hamarosan elborított egy másik hajót is, ami eddig holtan, szétlőve sodródott az űrben. A rohamcirkáló kitakarta a rendszer csillagának fényét,

közel húzódott, és felkészült arra, hogy újra fogadja a leszállóegységét.

Az Első Karom már hét órája elment, hogy megvizsgálja a monstrumot. Most értük jött az anyahajójuk, hogy megkeresse őket.

A válaszfalak tömítései felszisszentek, amikor a megerősített ajtó hangosan csikorgó zsanérokka kinyílt.

Xarl és Cyrion becipelték Talost a Szövetség indítóhangárjába. Uzas mögöttük haladt, de tántorogva sántított. A gerince lángolt a mesterlövész tömör lövedékétől, ami még most is benne rekedt. Ami még rosszabb, hogy a genetikailag felgyorsított gyógyulása lezárta és eltömítette a sebet. Műtetre lesz szüksége – vagy inkább késre és tükörre hogy kitépje azt az átkozottat.

Az egyik Atramentar, a Magasztos elitgárdájából, méretes terminátor csatapáncéljában várta őket. Koponya mintájára megfestett, agyaras sisakja szenvtelenül meredt rájuk. Trófeatartók díszítették a hátát, mindegyikre számos hű astartes rendház sisakjait nyársalta, ami büszkén hirdette testvéreinek a vérontás és árulás történetét.

Talos fekvő alakja felé biccentett.

– A Lélekvadász megsebesült? – kérdezte mély, dübörgő morgással.

– Nem – felelte Cyrion. – Azonnal értesítsd a Magasztost. A prófétájára újabb látomás szállt.

LÉLEKVADÁSZ

ELSŐ RÉSZ
ÁRULÓK EGYSÉGE

*„Fiaim, a galaxis lángokban áll
Mindnyájan tanúi vagyunk a végső igazságnak
– a mi utunk nem az Impérium útja.
Soha nem álltatok a Császár fényében.
Soha nem viseltétek a birodalmi sást.*

És soha nem is fogjátok.

*Éjbe öltözötten álltok majd,
ujjaitok örökké vörösek lesznek atyám bukott
birodalmának véréből,
miközben évszázadokon át egy meggyilkolt isten
karmaiként harcoltok.*

*Álljatok fel, fiaim, és zúdítsátok a haragotokat
a csillagokra,
az én nevemben. Az én emlékemre.
Álljatok fel, Éjuraim.”*

*– Konrad Curze primarcha,
a VIII. Légiónak utolsó gyűlésén*

PROLÓGUS

EGY ISTEN FIA

Átok volt egy isten fiának lenni.

Látni, ahogy egy isten lát, tudni, amit egy isten tud. Ez a látvány, ez a tudás újra meg újra megrázta.

A szobája egy cella volt, minden kényelem nélkül, és csupán menedékként szolgált, hogy ne zavarják. Ebben a gyűlöletes szentélyben üvöltötte a világra az isten fia egy még be nem következett jövő titkait; a hangja kiáltások fojtott kórusa, amit színtelenné és fémessé tett ősi harci sisakjának hangszórórácsa.

Néha görcsbe rándultak az izmai, megfeszültek az inak és csontok acélkernény vázán, és reszketve, zihálva vette a levegőt, miközben képtelen volt uralni a saját testét. A rohamok órákig is eltarthattak, mialatt két szívének minden egyes dobbanása gyötrelmes kínokat gyújtott az idegeiben, ahogy a vér átjárta görcsös izmait. Amikor megszabadult az átkozott bénulástól, és a második szíve lelassult és újra elcsendesedett, azzal

enyhítette a fájdalmat, hogy a cellája falához verte a fejét. A friss kín elterelte a figyelmét a szemhéja alatt égő képekről.

Néha bevált, de sosem sokáig. A visszatérő látomások lehántottak minden enyhébb kint, és újra tűzben fűrösztötték az elméjét.

Az isten fia, még mindig csatapáncélban, a falnak csapkodta sisakos fejét, újra meg újra az acélhoz verte. A keramitsisak, amit viselt, és a felerősített csontozata miatt az erőfeszítései több kárt okoztak a falban, mint saját magában.

Ugyanabba az átokba merült, ami a génapja halálához vezetett; nem látta a cellája falát maga körül, és nem érzékelte a retinájára zúduló adatokat sem, ahogy a sisakja harci kijelzője leképezte és célba vette a fal körvonalait, a bereteszelt ajtó zsanérjait és a bútorozatlan szoba összes jelentéktelen részletét. A kijelző bal felső sarkában, legördülő ikonok mutatták az életjeleit, amelyek időnként figyelmeztető jelzést villantottak fel, amikor a kettős szíve még az ő emberfeletti testének is túl hevesen vert, vagy amikor a légzése percekre leállt, miközben a teste görcsbe merevedett.

Ez volt az ára annak, hogy olyan, mint az atyja. Ilyen volt a lét egy isten élő örökségeként.

A rabszolga a gazdája ajtajánál hallgatózott, és a perceket számolta.

A megerősített, fekete fémajtó mögött végre elhallgattak a mester kiáltásai – legalábbis egyelőre. A rabszolga ember volt, az állapotából adódóan korlátozott érzékszervekkel, de az ajtóhoz szorított fülével ki tudta venni ura légzését. Reszelős hang volt, szaggatott és durva, fémes morajlásként szűrődött ki a mester koponyaarcú sisakjának voxhangszóróin.

A rabszolga még akkor is tovább számlálta a percekbe forduló másodperceket, amikor a gondolatai másfelé terelődtek. Könnyű dolga volt, addig gyakorolta, amíg ösztönösen nem ment, hiszen a hipertérben egyetlen kronométer sem működött megbízhatóan.

Septimusnak hívták, mert ő volt a hetedik. Előtte hat rabszolga állt a mester szolgálatában, akik már nem voltak a dicső hajó, a *Vérszövetség* legénységében.

Az astartes rohamcirkáló folyosói szinte kihaltak voltak, egy fekete acélból és sötét vasból szőtt, néma háló. A nagy hajó ereiben egykor nyüzsgött az élet: szolgák végezték egyszerű munkájukat, astartesek jártak teremről teremre, halandó legénység hajtotta végre a számtalan feladatot, ami a hajó folyamatos működéséhez szükséges volt. A nagy árulás előtti napokban több ezer lélek hívta otthonának a *Szövetséget*, köztük közel háromszáz halhatatlan astartes.

Az idő mindent megváltoztatott. Az idő és a háborúk, amiket hozott.

A folyosók kivilágítatlanok voltak, de nem maradtak áram nélkül. Szándékos sötétség telepedett a rohamcirkálóra, olyan mély, hogy a hajó acélcsontjaiba ivódott. Ez teljesen természetes volt az Éjuraknak, akik mindannyian ugyanabból a napsütés nélküli világból származtak. A Szövetség gyomrában lakó személyzet tagjainak a sötétség eleinte kellemetlen jelenség volt. A legtöbben elkerülhetetlenül hozzászórtak. Még mindig fáklyákat és optikai erősítőket hordtak magukkal, hiszen emberek voltak, és nem láttak át a mesterséges éjszakán, mint az uraik. De egyre jobban megbarátkoztak a sötétséggel.

Idővel a megszokásból ismeretség lett. Azok, akiknek az elméje soha nem talált vigaszt a sötétségben, tébolyba fordultak, és miután megölték őket a kudarcuk miatt, félredobták a testüket. A többiek kitartottak, és megszokták a láthatatlan környezetüket.

Septimus gondolatai mélyebbek voltak, mint a legtöbbeké. Minden gépnek volt lelke. Ezt ő is tudta, még azokból az időkből, amikor hűséges volt az Aranytrónhoz. Néha beszélt a semmihez, mert tudta, hogy a sötétség önálló entitás, a hajó tudatának kifejeződése. A járművet átitató koromsötétségben járni egyet jelentett azzal, hogy a hajó lelkében él, hogy belélegzi a Szövetség áruló rosszindulatának tapintható auráját.

A sötétség sosem felelt, de megnyugtatta a hajó ölelő jelenléte. Gyermekként mindig félt a sötétben. Ez a

rettegés sosem múlt el igazán, és a tudat, hogy a csendes, fekete folyosók nem ellenségesek, volt az egyetlen, ami épségben tartotta az elméjét a létezés végtelen éjszakájában.

Emellett magányos is volt. Ezt az igazságot még magának is nehezen ismerte be. Sokkal könnyebb volt a sötétségben ülni, és a hajóhoz beszélni, még akkor is, ha tudta, az sosem fog válaszolni. Néha távolinak érezte magát a hajó fedélzetén lévő többi rabszolgától és szolgától. A legtöbben sokkal régebb óta szolgálták az Éjurakat, mint ő. Idegesítették. Sokan csukott szemmel jártak, az emlékezetük és a tapintásuk segítségével navigáltak a hajó hideg folyosóin, és más érzékszervekkel, amiket Septimus nem akart megérteni.

Egyszer, a csendes hetekben, egy másik világban zajló csata előtt, Septimus megkérdezte, mi lett azzal a hat rabszolgával, akik előtte voltak. A mester visszavonult, távol a testvéreitől, a fegyverei és a páncélja lelkéhez fohászkodott. Akkor Septimusra nézett, olyan fekete szemmel, mint a csillagközi űr.

És elmosolyodott. A mester ritkán tett ilyet. A sápadt arca alatt húzódó kék erek úgy kanyarogtak, mint halvány repedések a makulátlan márványon.

– Primus – szólalt meg halkán, mégis dús, zengő hangon, ahogy a sisakja nélkül mindig is tette – réges-régen halt meg. Csatában.

– Megpróbáltad megmenteni, nagyuram?

– Nem. Nem tudtam a haláláról. Nem voltam a Szövetség fedélzetén, amikor megtörtént.

A rabszolga meg akarta kérdezni, hogy a gazdája egyáltalán megpróbálta-e volna megmenteni az elődjét, ha lett volna rá lehetősége, de igazából attól tartott, hogy már tudja a választ.

– Értem – mondta, és megnyalta kiszáradt ajkát. – És a többiek?

– Tertius... megváltozott. A hipertér megváltoztatta őt. Elpusztítottam, amikor már nem volt önmaga.

Ez meglepte Septimust. A mester korábban már mesélt neki arról, hogy milyen fontosak azok a szolgák, akik ellen tudnak állni a hipertér örületének, és tiszták maradnak a Rontó Erők romlásától.

– A saját kezeddel végeztél vele? – kérdezte.

– Pontosan. Kegyelem volt.

– Értem. És a többiek?

– Megöregedtek. Meghaltak. Mind, kivéve Secundust és Quintust.

– Velük mi lett?

– Quintust a Magasztos ölte meg.

Septimus vére megfagyott e szavak hallatán. Gyűlölte a Magasztost.

– Miért? Milyen vétket követett el?

– Nem szegte meg a törvényt. A Magasztos egy haragos pillanatban végzett vele. A legközelebbi élőlényen

vezette le a dühét. Quintus szerencsétlenségére ő volt az.

– És... mi lett Secundussal?

– Secundusról majd máskor mesélek neked. Miért kérdezel a korábbi szolgálaimról?

Septimus nagy levegőt vett, hogy elmondja az igazat, hogy bevallja a félelmeit, és elárulja, azért beszél a hajó sötétségébe, hogy elűzze a magányát. De a gondolatai megakadtak Tertius sorsán. Megőrült, tehát meghalt. A rontás miatt.

– Kíváncsi vagyok – felelte a gazdájának, kimondva az első és egyetlen hazugságot, amit valaha is kiejtett a szolgálatában.

Csizmás léptek zaja rántotta vissza Septimust a jelenbe. Elmozdult a mester ajtajától, lélegzetet vett, miközben vakon nézett végig a folyosón a közeledő lépések irányába.

Tudta, ki jön. Meg fogják látni őt. Akkor is észrevennék, ha a közelben rejtőzködne, úgyhogy nem volt értelme menekülni. Éreznék a szagát, és látnák a testhőjének auráját, így hát készenlétben állt, és igyekezett, hogy a dübörgő refrént doboló szívverése lelassuljon. Ezt is meghallanák. Megmosolyognák a félelmét.

Septimus rákattintott a gyenge lámpája kikapcsoló gombjára, kioltva a halványsárga megvilágítást, és ismét teljes sötétségben fürdetve a folyosót. A közeledő astartések iránti tiszteletből tette, és mert nem kívánta

látni az arcukat. A sötétség néha nagyban megkönnyítette azt, hogy a félistenekkel beszéljen.

Septimus megacélozta magát és felkészült, lehunytá immár használhatatlan szemét, és átállította az érzékelését, hogy teljes egészében a hallására és a szaglására hagyatkozzon. A léptek nehezek, de páncél nélküliek voltak, túlzottan is elnyújtottak ahhoz, hogy emberiek legyenek. Egy tunika vagy köntös suhogása. A vér szaga volt a legáthatóbb: fanyar, gazdag és fémes, elég erős ahhoz, hogy csiklandozza a nyelvét. A hajó szaga volt, de desztillálva, megtisztítva, felnagyítva.

Egy másik félisten.

A mester egyik rokona jött meglátogatni a testvérét.

– Septimus – szólalt meg egy hang a sötétségből.

A rabszolga nagyot nyelt. Nem bízott a hangjában, de tudta, hogy beszélnie kell.

– Igen, nagyuram. Én vagyok az.

Ruha zizzent, és valami lágyan súrolta a fémet. A félisten végigsimított a mester ajtaján?

– Septimus – mondta újra a másik. A hangja embertelenül mély volt, morajló szótagokkal teli. – Hogy van a fivérem?

– Még nem jött elő, nagyuram.

– Tudom. Hallom a légzését. Nyugodtabb, mint korábban.

– A félisten elgondolkodónak tűnt. – Nem azt kérdeztem, hogy előjött-e már, Septimus. Azt kérdeztem, hogy van.

– Ez a rohama tovább tart, mint a legtöbb, nagyuram, de a mesterem már majdnem egy órája elhallgatott. Számoltam a percekét. Ez volt a leghosszabb nyugalmas idő, mióta a roham úrrá lett rajta.

Az astartes kuncogott. Olyan hangja volt, mint az összeütköző felhőfrontoknak. Septimust egy pillanatra előntötte a nosztalgia; már évek óta nem látott vihart, sőt, még csak nem is állt igazi égbolt alatt.

– Vigyázz a szádra, jobbágy – mondta a félisten. – A roham megnevezés azt sugallja, ez egy átok. A fivérem, az urad, áldott. Úgy lát, ahogy egy isten.

– Bocsáss meg nekem, nagyságos úr. – Septimus máris letérdelt, lehajtott fejjel, tudva, hogy a félisten a koromsötétben is tisztán látja a megalázkodását. – Én csak azokat a szavakat használom, amit a mesterem is.

Hosszú szünet következett.

– Septimus. Állj fel! Félsz, és ez befolyásolja az ítélőképességedet. Nem fogok ártani neked. Nem ismer sz meg?

– Nem, nagyúr. – Ez igaz volt. A rabszolga soha nem tudta megkülönböztetni a félistenek hangját. Mindegyik úgy beszélt, mintha egy ragadozó macska halkan

morgott volna. Egyedül a gazdája hangja volt más, akinél lágy él egészítette ki az oroszlánszerű morgást. Tudta, hogy a felismerés inkább az ismeretségnek köszönhető, mintsem annak, hogy a mester hangszíne valóban különbözne, de ez sosem segített abban, hogy megkülönböztesse a többieket. – De ha azt parancsolnád, tippelnék.

Szusszanás hallatszott, zaj, ahogy megváltozott a félisten testtartása, és ezt a ruhája suhogása kísérte.

– Tedd meg nekem.

– Azt hiszem, te Cyrion nagyúr vagy.

Újabb szünet.

– Honnan tudtad, jobbágy?

– Mert nevettél, nagyuram.

Az ezután beálló csendben Septimus még a sötétben is biztos volt benne, hogy a félisten mosolyog.

– Mondd csak – szólalt meg végül az astartes –, eljöttek ma a többiek?

A rabszolga nagyot nyelt.

– Uzas nagyúr három órája járt itt, Cyrion nagyúr.

– Gondolom, kellemetlen volt.

– Igen, nagyuram.

– Mit csinált az én szeretett Uzas testvérem, amikor eljött? – Cyrion hangjában félreérthetetlen volt a szarkazmus éle.

– Meghallgatta a mester szavait, de ő maga nem beszélt. – Septimus visszaemlékezett a hidegre a feketeségben, amikor Uzas mellett állt a folyosón, azt hallgatta, ahogy a félisten érdesen morogva veszi a levegőt, és ahogy a feltöltött csatapáncélja duruzsol. – A csatapáncélját viselte, nagyuram. Nem tudom, miért.

– Ez nem titok – felelte Cyrion. – A mestered is a saját csatapáncéljában van még. A legutóbbi „roham” az összecsapás során érte, és ha levennénk a páncélt, azzal azt kockáztatnánk, hogy felébresztjük a látomásból.

– Nem értem, nagyuram.

– Nem? Gondolkozz, Septimus. Most is hallhatod a fivérem kiáltásait, de tompán, a sisakja hangszóróin át, és a cellája fémfalai még jobban visszatartják. De ha valaki tisztán akarná hallani... A voxhálózatba üvölti a jövődöléseit. Mindenki, aki a páncélját viseli, hallhatja, ahogy a kommunikációs csatornákon kiáltozik.

Septimusnak meghűlt a vére a gondolatra, hogy a hajó félisteni legénysége órákon át hallja a mesterét kínjában üvölteni. Bizsergett a bőre, mintha a sötétség simogatta volna. Ez a kellemetlen érzés... Talán féltékenység volt? Tehetetlenség? Nem volt benne biztos.

– Mit mond, nagyuram? Miről álmodik a mesterem?

Cyrion ismét az ajtónak támasztotta a tenyerét, és a hangjából hiányzott a derű, ami korábban még érezhető volt benne.

– Ugyanarról, amiről a prímarchánk álmodott – felelte az astartes halkán. – Áldozatokról és csatákról. Egy vég nélküli háborúról.

Cyrionnak nem volt teljesen igaza.

A tudás biztos tudatával beszélt, hiszen túlságosan is jól ismerte a fivére látomásait. Ezúttal azonban egy új aspektus szőtte át a megviselt harcos jóslatait. Erre kilenc órával később derült fény, amikor végre kinyílt az ajtó.

A félisten teljes páncélzatban tántorgott ki a folyosóra, és a szemközti falnak támaszkodott. Az izmai olyanok voltak, mint az olvadt csontokat ölelő tüzes kábelek, de nem a fájdalom volt a legrosszabb. A fájdalmat képes volt kezelni, és már korábban is számtalanszor megtette. A gyengeség volt a probléma. A sebezhetőség. Ezek nyugtalanították, és készítették vad vicsorgásra, az érzés merő szokatlanságával.

Mozgás. Az isten fia mozgást érzett a balján. Még mindig vak volt a rohamok okozta fejfájástól, de a mozgás forrása felé fordította a fejét. A képessége, hogy kiszagolja a zsákmányt, ugyanolyan fejlett volt, mint minden érzékszerve, és ismerős illatokat érzékelt: az áradó tömjén füstös aromáját, az izzadság pézsmáját és az elrejtett fegyverek fémes zamatát.

– Septimus – szólalt meg. Saját magának is idegen volt a hangja; még a sisak hangszóróján keresztül is karcos és suttogó.

– Itt vagyok, mester. – A rabszolga megkönnyebbülése szertefoszlott, amikor meglátta, milyen gyenge az ura. Ez mindkettőjük számára újdonság volt. – Pontosan kilencvenegy órán és tizenhét percen át maradtál távol tőlünk – tájékoztatta az urát, ahogy mindig, miután a rohamok lecsaptak.

– Hosszú idő – jelentette ki a félisten, majd teljesen kihúzta magát. Septimus nézte, ahogy a gazdája felegyenesedik, és gondosan ügyelt arra, hogy elfordítsa a lámpása halvány fénysugarát, gyenge megvilágítását a padlóra vetítve. Az így is elég fényt adott ahhoz, hogy jól lásson, és megnyugtató félhomályt varázsolt a folyosón.

– Igen, nagyuram. Hosszú idő. A rohamok egyre hosszabbak.

– Valóban. Ki jött hozzám utoljára?

– Cyrion nagyúr, hét órával ezelőtt. Azt hittem, meg fogsz halni.

– Egy ideig én is azt hittem. – Kiszabaduló levegő kígyószerű sziszegése hallatszott, ahogy a félisten levette a sisakját. A gyenge fényben Septimus éppen csak ki tudta venni mestere sima vonásait, és a szemét, amely olyan fekete volt, mint két kátránytóc.

– Miről álmodtál? – kérdezte a rabszolga.

– Sötét előjelekről és egy halott világról. Menj a fegyverraktáramba, és kezdj hozzá az előkészületekhez. Beszélnem kell a Magasztossal.

– Előkészületek? – Septimus habozott. – Újabb háború?

– Mindig van újabb háború. De előbb találkozoznunk kell valakivel, aki létfontosságú lesz a túlélésünkhöz. Utazni fogunk.

– Hová, nagyuram?

A félisten ritka mosolyra húzta a száját.

– Haza.

I

NOSTRAMO

Magányos aszteroida forgott a néma világűrben. Több tízmillió kilométerre volt a legközelebbi bolygótesttől, és nyilvánvalóan nem lehetett a szektor egyik bolygójának természetes holdja sem.

Ez jó dolog volt. Nagyon is jó.

Kartan Syne éles szeme és tudatos mosolya előtt az Ultima Szegmentum holtúrijében vég nélkül bóklászó szikladarab gyönyörűségnek tűnt. Vagy inkább az volt a szép, amit képviselt: a pénz. Nagyon sok pénz.

A hajója, egy jól felfegyverzett nagybani kereskedő, az elragadóan hivalkodó nevű *Csillagok Szüze*, nagyjából egyenletes pályán keringett a hatalmas aszteroida körül. A Szűz óriási volt, és igencsak húzta a súlya, amikor szűk manőverekre került sor, de míg Syne utálta, ha a nőin van egy kis hús, szerette, ha a hajója burkolata némileg tömörebb. Megérte feláldozni a sebességet a nagyobb haszonért.

A kalózok nem jelentettek problémát. A Szűz tele volt ütegekkel, amiket a bányászati munkákból származó nyereségből vásárolt. Általában megelégedett a megtalálónak járó jutalommal, de az ilyen esetekben – ami elég ritkán fordult elő – szükségét érezte, hogy pályára álljon, és a felszínre küldje a szemtorok csapatait, hogy kezdjenek ásni. Most is odalent voltak, a saját kis bányászkolóniájuk lobotomizált urai. Még csak néhány óra telt el azóta, hogy leszálltak, de az automatizált csapatok máris szorgosan dolgoztak.

Syne a parancsnoki trónján henyélve nézte az occulus képernyőjét, ami az alattuk forgó aszteroidát mutatta, ezt a szürke bőrű és ezüstös erezetű, hatalmas, kiaknázatlan nyereségtömböt. Csak az elmúlt órában már vagy századszorra pillantott a kezében tartott adattáblára, a letapogatásból származó adatokat olvasgatva. Ismét elmosolyodott, ahogy fekete szeme az „adamantit” szó melletti számokra szegeződött.

A Szent Trónra, gazdag volt! Az Adeptus Mechanicus busásan fizet majd egy teljes hajórakomány drága adamantitércért, de ami még jobb, egy Nagyúrhoz méltó vagyont is megadnak ennek a kődarabnak a koordinátáiért. A trükk az, hogy elég ércet hagyjon itt ahhoz, hogy a Mechanicum kutatóhajói megerősíthessék a jelentős értéket, mégis tele legyen a raktér javakkal, amikor megközelíti őket. A ritka fém mennyiségét tekintve, ami az alatta húzódó roppant aszteroidát átszőtte, ez egyáltalán nem jelenthet gondot.

Ismét a számokra pillantott, és érezte, hogy mosolyterül jóképű arcára. A pillantása elnyúlt, a mosolyából pedig *vigyor* lett. A gunyoros arckifejezés kevesebb, mint három másodperccel később tört meg, amikor közelségi riadó kezdett el zúgni a Szűz rendetlen hídján.

Szervitorok és emberi legénység lendült mozgásba a kör alakú teremben, a helyükre állva.

– Tudnék értékelni egy azonnali jelentést – szólalt meg Kartan Syne, anélkül, hogy konkrétan bárkihez intézte volna a szavait. Válaszul az egyik navigációs pulthoz csatolt szervitor bináris kódot ciripelt ernyedtt állkapcsából.

Syne felsóhajtott. Már korábban is ki akarta cseréltetni azt a példányt.

– Nos, ettől nem lettem okosabb, de köszönöm, hogy szóltál – közölte. – Mi lenne, ha olyasvalaki válaszolna, aki nem ment tönkre?

A Császár vérére, ez nem volt szerencsés! Ha egy másik szabadkereskedő is rátalált erre a helyre, akkor Syne a haszonmegosztás zavaros vizére tévedt, és ez minden érintett számára sírással végződhetett. Ami még rosszabb, maga a Mechanicum is lehetett. Se megtalálói díj, se ritka ércel teli raktér, és alkudozásra sem lenne lehetőség.

Torc navigációs tiszt végre felnézett a monokróm képernyőjéről és a rajta húzódó fényes rúnákról. Az egyenruhája körülbelül olyan formális volt, mint Syne-é,

ami azt jelentette, hogy mindkét férfi otthonosan mozgott volna egy alvilági nyomornegyedben.

– Egy astartes hajó az – jelentette.

Syne felnevetett.

– Nem, dehogy.

A tiszt arca elsápadt, lassú bólintása megakasztotta Syne nevetését.

– De az. A semmiből bukkant elő, Kar. Ez egy astartes rohamcirkáló.

– Micsoda ritkaság – mosolygott a kereskedőkapitány.

– Akkor legalább nem a bányászat miatt vannak itt. Forduljunk meg, és vessünk rá egy pillantást. Lehet, hogy soha többé nem látunk ilyet.

Az occuluson az elmosódó csillagok helyében lassan megjelent a hadihajó. Hatalmas, sötét és halálos volt. Csipkés, hosszú és végzetes. Éjkék, bronzszínű díszítéssel, ami helyenként megfeketedett az évszázadok alatt szerzett harci sérülésektől. Az erőszakos szándék tüskés lándzsája volt: az astartesek úrhajó formájába öntött dühe.

– Gyönyörű – mondta Syne érzéssel. – Örülök, hogy a mi oldalunkon állnak.

– Ő... éppen megközelít minket.

Kartan Syne elfordult a fenséges látványtól, és a homlokát ráncolva nézett Torcra.

– Hogy mit csinál?

- Megközelítési vektoron van. Felénk tart.
- Nem, az nem lehet. – ismételte meg a férfi, de már nem nevetett Torc még mindig az adatkijelzőt bámulta.
- Pedig így van.
- Valaki árulja el a jeladója kódját. És nyissatok egy csatornát.
- Megvan az azonosító kód – vágott közbe Torc, a billentyűket püfölve, miközben a képernyőjére szegezte a szemét. – A *Vérszövetség* az, de nincs feljegyzés arról, kihez tartozik.
- Nincs hűségkód. Normális ez?
- Honnan kellene tudnom? – Torc vállat vont. – Még sosem láttam ilyet.
- Talán minden astartes hajó ezt csinálja – tűnődött Syne. Volt értelme. Az astartesek köztudottan függetlenek voltak a hagyományos birodalmi hierarchiától és működéstől.
- Lehetséges. – Torc nem tűnt túl magabiztosnak.
- Hogy halad a csatorna? – kérdezte Syne.
- Csatorna nyitva – motyogta egy szervitor, akinek a feje több fekete kábellel csatlakozott a kommunikációs pulthoz.
- Tisztázzuk ezt a dolgot, rendben? – Syne ismét a trónjára huppant, és egy kattintással élesítette a hangszórót. – Itt Kartan Syne kapitány beszél, a *Csillagok Szüze* kereskedelmi hajóról. Bejelentem az igényemet erre az aszteroidára és a benne rejlő haszonra.

Tudomásom szerint nem sértem meg a helyi régió határ menti törvényeit. Üdvözlöm önöket, astartes hajó.

Csak a csend felelt. Egyfajta terhes csend, amelytől Syne-nak az a rendkívül kellemetlen érzése támadt, hogy a csatorna még mindig nyitva áll, és a másik hajó fedélzetén tartózkodó astartesek hallják a szavát, de úgy döntöttek, hogy nem válaszolnak.

Újra megpróbálta.

– Ha tévedtem, és olyan haszonforrásra tartok igényt, amelyet már az önök nemes erői megjelöltek, akkor nyitott vagyok a tárgyalásra.

– Tárgyalásra?

– Pofa be, Torc!

A tiszt nem fogta be a száját.

– Megőrültél? Ha az övék, akkor inkább menjünk.

– Pofa be, Torc! Az astartesek egyáltalán saját maguknak bányásszák az alapanyagokat?

A másik ismét csak vállat vont.

– Van precedensünk az igénybejelentésre – erőltette Syne, és érezte, hogy fogy az önbizalma. – Csak próbálom nyitva tartani a lehetőségeinket. Ugye nem kell emlékeztetnem téged, hogy több mint száz szolga és több ezer korona értékű nehéz bányászati felszerelésünk van az aszteroida felszínén? Hogy Eurüdiké is ott van lent az ásócsapatokkal? Nélküle nem jutunk messzire, ugye?

Torc elsápadt, és egy pillanatig nem szólt semmit. Természetesen ragaszkodott ahhoz, hogy Eurüdiké maradjon a fedélzeten, és korlátozza egy újabb „unatkozom, úgyhogy elmegyek” kiruccanását a hajóról.

- A cirkáló még mindig felénk tart – jelentette.
- Támadási vektoron? – Syne előrehajolt a trónján.
- Talán. Nem tudom, hogyan támadnak ezek a hajók. Bár pokolian jó elülső fegyverzetük van.

Syne szerette azt hinni, hogy szívélyes ember. Ugyanúgy élvezte a nevetést, mint bárki más, de ez már kezdett túlmenni a könnyed szórakozás határain.

- Az Istencsászár Trónjára – káromkodott Torc halkan.
- Fel vannak töltve az ütegeik! Sőt... mindenük fel van töltve!

- Ez most már átlépte a nevetségesség határát – jelentette ki Syne. Újra élesítette a voxot, de nem tudta kiszűrni a hangjából a kétségbeesést. - *Vérszövetség* astartes hajó. Az Istencsászár nevére, mik a szándékaik?

A válasz csupán suttogás volt, melyben halovány mosoly érződött. Sziszegve szállt át a Szűz hídján, Syne a bőrén érezte, mint az első hideg szellőt, amely mindig megelőzi a vihart.

- Sírjatok, miközben elszenveditek ugyanazt a sorsot, mint a tetem-istenetek – suttogta. – Értetek jöttünk.

A csata nem tartott sokáig.

Az űr mélyén zajló harcok lassú mozgású technológiai balettek voltak, amiket a fegyvertűz és a becsapódások robbanásainak fényes villódzása világít meg. A *Csillagok Szüze* elég jó volt arra, amire készült: a hosszú távú teherszállításra, a mélységi felderítésre és kutatásra, valamint a kisebb kalózhercegek kapzsi figyelmének elhárítására. A kapitánya, Kartan Syne, több évre való, jelentős nyereséget fektetett a hajóba. A nulltérpajzsait kiválóan tartották karban, és több rétegben sisteregtek a hajó körül. Az ütegei félelmetesek voltak, a Birodalmi Haditengerészet hasonló méretű cirkálóihoz mérhetőek.

Pontosan ötvenegy másodpercig tartott ki, de ennek egy része is ajándék volt; a *Vérszövetség* játszadozott a prédájával a gyilkos csapás előtt.

Az astartes rohamcirkáló közelebb húzódott, és az ütegeivel nyitott. A precíziós energia hasító nyalábjai átszelték a távolságot a két hajó között, a *Szűz* körül pedig néhány szívdobbanás erejéig lángholva lobogtak a nulltérpajzsok. Ahol a lézerek az erőterekbe dőttek, színpompás hullámok futottak végig a kereskedőhajón, akár a vízre kiömlő olaj.

A *Szűz* pajzsai néhány másodpercig túrték e gyönyörű csapást, mielőtt megtörtek a hadihajó támadása alatt. Szinte minden tekintetben kipukkadó buborékra hasonlítva, recsegve omlottak össze, és már csak a megerősített páncélzat védte a hajót.

Kartan Syne-nak eddigre már volt annyi lélekjelenléte, hogy összeszedje a híd legénységét, és a hajója

viszonozta a támadást. A kereskedő hagyományos fegyvereinek sortüze látványosan gyengébb volt, mint az astartes hajó ütegcsapásai. A *Vérszövetség* egyre közelebb sodródott, és már a saját pajzsain is megjelentek a támadás hullámszerű színei, azt leszámítva, hogy a hadihajó pajzsai egyáltalán nem mutatták a terhelés jelét – ami bosszantotta ugyan Syne-t, de nem lepte meg. A közeledő hajó nem törődött a jelentéktelen támadással. Már is elsütötte az ütegeit.

Mivel eddigre kidurrint a védőpajzs, a lézerek ezúttal egyenesen a *Szűz* hajótestébe martak. A zsákmányhajó acélhúsán egy ragadozó karmának nyomai jelentek meg, az ütegek pedig fordulni kezdtek, a metsző lézernyalábok tisztán átvágták a gyengébbik hajó páncélzatát. A *Szűz* szinte még reagálni sem tudott, már is megbillent, elvesztette stabilitását, és kezdett szétesni a hosszában bekövetkezett féltucatnyi detonációtól. A *Szövetség* kellő gondossággal választotta ki a lézerek útját, a hajó robbanásveszélyes részeit célozva: a hajtóműmagot, a plazmalövegeket és az üzemanyag-tartályokat.

A rohamcirkáló elszakadt, hajtóművei felbőgtek az űr csendjében, hogy tartsa a távolságot a megbénult zsákmánytól.

Miközben számtalan robbanás rázta a hajóját, a hídján Kartan Syne az occulusra meredt, és a távolodó, méltóságteljes hadihajóra. Egy émelyítő pillanatra eszébe jutott, amikor a Falodaron szürke hiúzra

vadászott, és látta, amint az egyik nagymacska megölte az egyik lószzerű állatot, ami a kedvenc prédája volt. A hiúz villámgyorsan lecsapott, hatalmas sebeket hasított a ló torkára és hasára, májd visszavonult, hogy végignézze, amint a lény elvérzik és elpusztul. Ezt sosem felejtette el. Akkoriban azt feltételezte, hogy a bolygó valahogyan megfertőződött, ezért vált ki ilyen viselkedést az állatvilágban.

– Emlékszel a Falodarra? – kérdezte Torcot.

Nem kapott választ. A hídon kiáltozás és riadók kavargtak, ahogy a legénység és a szervitorok reménytelenül küzdöttek, hogy egyben tartsák a hajót. A zaj bosszantotta Syne-t. Nem mintha bármit is elérhetnének még az igyekezetükkel.

Még mindig az occulust figyelte, amikor megérkezett az utolsó ütegcsapás. Látta, hogy egy migrénként izzó, szemet égető fehér sugár felé nyúl, és mintha hihetetlen messzire nyújtózkodna a csillagok között.

Aztán a lángoló fényvillanás megérkezett, és áldott módon egyszer s mindenkorra elhallgattatta a körülötte uralkodó pánikot.

Eurüdiké Mervallion látta, ahogy a *Szűz* orbitális pályán elpusztul. Elborzadva bámulta, ahogy egy másik hajó ütegcsapásai felrobbantják, de az ellenséges jármű még a távcsövén át nézve is túl messze volt ahhoz, hogy

tisztán azonosíthassa. Bármilyen is volt, hatalmas fölényben volt a *Szűzzel* szemben. Ez azt jelentette, hogy valószínűleg ő is halott.

Ami a halált illeti, nem éppen így képzelte a véget. Talán a mutációs adománya miatt gondolta, de mindig is azt feltételezte, hogy akkor hal meg, amikor Kartan Syne megparancsolja neki, hogy keressen utat valami borzalmasan nehéz hipertér-viharon át, és a *Szűz* csak egy újabb „teljes legénységgel a Lelkek Tengerébe veszett” lábjegyzet lesz valami jelentéktelen krónikában. Soha nem gondolta volna, hogy⁷ megéri, hogy a Mervallion-ház alagsorába vigyék, de ez egyébként is megfelelt neki. Ami a navigátor házakat illeti, a Mervallion nem sokat ért a szemében.

Az igazat megvallva, senki szemében sem ért sokat.

A Mervallion egyike volt a kevésbé ismert családoknak a kisebb házak irdatlan sokaságában: apró, befolyás nélküli, viszonylag közepszerű navigátorokat adó, és nagyrészt vagyontalan – mindezek együttesen megmagyarázták, hogy a Navis Nobilite miért rendelte őt egy olyan (legjobb esetben is) félig-meddig tekintélyes ócskavashoz, mint a *Csillagok Szüze*, egy olyan menyét parancsnoksága alá, mint Kartan Syne.

Mégis, a vérvonala és a pedigréje hiányosságai ellenére úgy vélte, ennél jobb halált érdemel.

Még nem sikerült befejezniük a tábort. A bázis szívében egy nagyméretű leszállóegység állt, amit szervitorcsapatok vettek körül, akik még mindig a

bányajárműveket és a fúróoszlopokat pakolták ki. Eurüdiké egy otromba, olcsó és kényelmetlen, sisak helyett üvegbúrában végződő űrruhában nézte a fekete eget, nem törődve a körülötte álló szemtorokkal. Azok átalakított védőruhában tébláboltak, pörgő, feszülő, nyíló-záródó gépalkatrészekkel gurították a helyükre a berendezéseket, és építették fel azt, aminek egy teljesen működőképes bányászüzemnek kellett volna lenni.

Nem tudta megállni, hogy bosszús legyen. Micsoda ostoba, értelmetlen módja ez a halálnak! Még ha az ismeretlen ellenség odafent nem is száll le, ő akkor is hajótörött marad. A leszállóegysége nem képes a hipertérben repülni, így az, hogy megtalálja az Astronomicant, egy fabatkát sem ért, és ellátmánya sem volt egy komolyabb utazáshoz, még ha valahogyan képes is lenne elhagyni ezt a kopár sziklát.

A leszállóegységben viszont korlátlan levegőkészlete volt, körülbelül három hétre elegendő élelme, és mintegy száz szervitor, akik még mindig arra készültek, hogy adamantitot bányásszanak egy ásványi anyagokban gazdag aszteroidából. Az elméjüktől megfosztott rabszolgákból hiányzott az intelligencia ahhoz, hogy felfogják, az anyahajójuk már csupán törmelék az űrben.

Nem először bánta meg, hogy elvállalta a munkát Syne mellett. Persze, nem mintha lett volna más választása.

Három évvel korábban magára öltötte a fekete tógát, amit a családja a hagyomány szerint a Terrán viselt, és a Mervallion-ház celestarchája elé térdelt a trónteremben.

- Atyám - köszöntötte lehajtott fejjel.
- Eurüdiké - válaszolta a férfi, tompa, színtelen hangon, ami fémesen zúgott az arca alsó felét helyettesítő tömzsi voxadó egységből. - A Háznak szüksége van rád.

A szavak az ereit megfagyasztva száguldottak végig a testén. Semmi sem lesz többé ugyanolyan. Huszonöt standard évesen a kötelesség végre szolgálatra szólította. Mégsem tudott a férfi arcába nézni. Tudta, hogy az apja szerencsés volt, amiért túlélte a hat hónappal ezelőtti siklóbalesetet. A testét helyreállító fiatalító műtétek kiterjedtek és költségesek voltak, de messze nem az az ember volt, akire fiatalkorából emlékezett. Hiába volt a Mervallion-ház a Navis Nobilite tagja, aligha engedhette meg magának, hogy egy vagyont költsön a regenerációs kezelésekre, amelyekre a celestarchának szüksége lett volna ahhoz, hogy újra teljesen felépüljön. Gyűlölte látni, hogy a férfi ennyire tönkrement.

De ez az ő terhe volt, amit viselnie kellett. Ő döntött úgy, hogy fellobbantja a rivalizálást a Jezzarae-házzal. Ő írta alá azt a szerződést, amely a lezzarae örökösének halálát okozta. Ami őt illeti, Eurüdiké úgy vélekedett, az apja megérdemelte, hogy szabotálják a siklóját. Nem volt ideje a kicsinyes viszályokra és bosszútartozásokra, amelyek a navigátor házakat minden vérségi köteléknél szorosabban összefűzték.

- Kí vásárolt a meg a házunk tehetségét, atyám?

Hiba lenne azt mondani, hogy *erről* a napról álmodozott, Legalábbis nem izgatta igazán, A Mervallion-ház rangja miatt, és abból a tényből következően, hogy ő volt az apja nyolcadik lánya, nevetségesen messze attól, hogy akár csak beleszagolhasson az örökségbe, amióta az eszét tudta, tisztában volt azzal, hogy valami teherszállító hajón töltött életre rendeltetett. Se dicsőség, se becsület, se izgalom. Csak egy kis alamizsna, ami a családi kasszába vándorol.

De nem tudott mit lenni. Most, hogy eljött a pillanat, belegondolt, mi vár rá. A remény borzongása bizsergette a bőrét, és érezte, hogy mosolyra húzódik a szája. Talán őt választják majd, hogy az *impérium* egyik hadihajóját vezesse a Lelkek Tengerén, a véget nem érő hadjáratokban, Esetleg egy adeptus astartes hajót...

– Kartan Syne, a szabad kereskedő – felelte az apja.

Semmit sem jelentettek neki a szavak. Semmit, csak a reményét oltották kí, mint gyertyalángot a hirtelen szélroham. Egyetlen valamirevaló szabadkereskedő dinasztia sem lett volna hajlandó megvenni a *Mervallion-ház leányát*.

Ez a három év azonban kielégítő volt. Persze nem volt könnyű visszaverni Syne kaján közeledését, de rengeteget látott a szegmentumból, a .S'ztfznavigátoraként. Ugyanolyan jól megismerte a hajót, mint a legénységet, fíbre vagy álmában, mindig hallotta az öreglány hangját a hajótest nyikorgásában és

a motorok morgásában, Békés teremtés volt, és csak szelíden panaszkodott. Eurüdiké kedvelte.

De nem tudott beteljesedni. Nyilván *nem* tudott. Különösen, ha figyelembe vette, hogy a fizetés sem volt valami nagyszerű. Igaz, többet kaszált, mint amire számított, egy kis személyes apanázst is megengedhetett a Mervallion-háznak járó tízed mellett, de aligha élt kényelmesen. Syne mindig elképesztően sok birodalmi koronát költött arra, hogy korszerűsítse a drága, kövér mairónáját, ami a jelen események fényében elég mulatságos volt. Szép munka, Syne kapitány! fjj/.los segített az a sok fegyver, amikor Igazán számított!

Körbeiekintett a táboron és a szorgos szervitorokon, és közben teljes nyugalommal olyan szítokáradatot szórt, amitől bárki a családjában imádkozni kezdett volna, a nyilvánvaló degeneráltsága miatt. Az áradatban elhangzó szavak közül több kitalált volt, mégis obszcén módon biológiai.

Gyorsan oka fogyottá vált *minden* aggodalma. Fegyvertelenül, egy aszteroidán rekedt, szegényebben, mint amilyen lenni szeretne (amúgy is egy hónapon belül halálra ítélve), és egy tűzgömböt figyelt, ami a csillagos égboltról zuhant lefelé.

– Tornász? – szólt a vox mikrofonjába, a bányaműveletek vezetőjét hívva. Nem volt teljesen egyedül idelent, de ha az ellenség képes volt egy szempillantás alatt véget vetni a Szűz útjának, egy tucat

technikus és a vele tartó falkányi fegyveres aligha számított.

– Igen, asszonyom – jött a válasz a tábor másik oldaláról.

– Ö... problémáink adódtak.

– Tudom, asszonyom. Tudom, mi is látjuk, hogy jönnek. Biztonságba keli mennie!

– Tényleg? Hol lennék biztonságban?

A férfi nem felelt. A nő a válla fölött a négy fegyveresre nézett; sosem tágitottak mellőle, amikor kilépett a meditációs kamrájából. Ők is a horizont felé bámultak, a közeledő valamire.

– Mervallion úrnő! – hallatszott a vezetőjük, Renwar hangja. – El kell mennünk innen! Jöjjön velünk!

– Jól hangzik, de inkább itt halok meg, köszönöm.

– Asszonyom...

– Elfuthatsz, ha akarsz. Mivel Syne halott, azt hiszem, felmentelek titeket az alól, hogy az életetek árán is vigyázzatok rám.

– Asszonyom, a másodlagos leszállóhely...

– Több mint kétheti járóföldre van innen – nevetett a nő. – Gondolod, hogy le tudjuk futni a leszállóegységüket?

– Kérem, asszonyom. Mennünk kell!

– Nekem semmit sem kell tennem. Nincs időnk beindítani a leszállóegységet, és ha megpróbálnánk,

valószínűleg lelőnének minket, fis bár maguk négyen szörnyen büszkén feszítenek a puskáikkal, kétlem, hogy sokat érnének azzal szemben, ami felénk tart.

A katonák aggódó pillantást vetettek egymásra.

– Asszonyom – mondta Renwar, de nem nézett a szemébe –, ...nem tudja az erejét használni?

– A micsodámat?

– A szeme, asszonyom. Minden tisztelettel, nem tudná megölni őket?

Viszketett a homloka. A harmadik szeme, navigátori származásának ajándéka, lágyan lüktetett a fekete kendő alatt. Meg akarta vakarni, ami az üvegsisakban lehetetlen volt.

Mit mondhatott volna? Hogy gyenge? Hogy a szeme nem így működik? Hogy eddig még csak meg sem próbálta így használni?

– Csak menjetek! – sóhajtott fel, – Syne halott. Nincs kiút erről a szikláról, és én nem megyek veletek a második táborba.

A férfiak csendben eltávolodtak, és a nő túlságosan is tisztán érezte a megkönnyebbülésüket, Egyiküknek sem okozott örömet, hogy őt őrizték, A félelem együtt járt a kötelességgel. Túlságosan különbözött tőlük. Belelátott a hí per térbe, és egyetlen épeszű lélek sem akart semmit azoktól, akik az anyagon túli világba meredtek.

Sosem nyomasztotta a gondolat. Születésétől fogva így volt. A többi ember nyugtalansága annyira beleivódott

az érzékelésébe, hogy alig vette észre.

– Tomasz?

– Igen, asszonyom?

– Elviszed a szervitorokat?

– Úgy terveztük, hogy elterelésként hátrahagyjuk őket, asszonyom, – Erre a nő felkacagott. Gyáva férgek! Eurüdiké megvárta, amíg a technikusok és a fegyveresek ugrálva megkezdik menekülést délnek, az alacsony gravitációban.

Hamarosan egyedül maradt, leszámítva a körülötte folyamatosan pakoló és kirakodó száz szervitort. A tűz az égen egyre nőtt, egyre közeledett. Bárki vagy bármi is ölte meg Syne-t és a legénység többi tagját – nem nevezné őket éppen a barátainak, de Torc nem volt olyan rossz –, nyilvánvalóan úton volt, hogy végezzen vele.

– Nos – mondta, egy olyan szót használva, amely a legutóbbi tirádájában is nagy szerepet játszott –, a picsába.

A leszálló csapat négy félistenből és egy halandóból állt, Septimus egy régi úrruhában követte Cyriont, Uzast, Xarlt és a saját urát, A csizmájuk alatt remegett az ágyúnaszád rámpája, amint levonultak az aszteroida ezüstszürke felszínére.

Az emberi rabszolga egy pillanatra megengedte magának, hogy mosolyogva elgondolkodjon, miközben az égre pillantott, Nem volt valami nagyszerű égbolt – csak a csillagok, mint mindig, se felhők, se napfény de ez is elég változatosság volt ahhoz, hogy mosolyogva kövesse a félisteneket.

A mestere vezette a kis csoportot, csatapáncélba öltözve, a sisakjában áramló vegyszer ízű, újrahasznosított levegőt beszívva, A rubin lencsék által bíborvörösre színezett kijelzője egyik szervitorról a másokra villant, ahogy a csapat végigvonult a kis táboron. Sötét markában ősi boltért tartott, töltve, élesítve, bár kétkedett benne, hogy lenne oka elsütni.

– Szervitorok – mondta azoknak, akik a *Szövetség* fedélzetén maradtak. – Technikus példányok, bányászatra felszerelve. Százhet darabot számlálok.

– Tökéletes – hallatszott egy hang a voxban. Nedves, bugyborékoló morgás volt, mint egy farkasé, aminek a torka tele van daganatokkal. Septimus voxkapcsolata lehetővé tette, hogy hallja, amit a félistenek mondanak. Megborzongott a Magasztos hangjától.

A szakasz türelmes alapossággal kerülte meg a tábort. A munkálkodó szervitorok teljesen figyelmen kívül hagyták őket. A bionikus rabszolgák egyáltalán nem figyeltek rájuk, mivel egyetlen feladat elvégzésére programozták őket: az aktuális műveletek végrehajtására.

– A végső szám százhet – ismételte Septimus gazdája. – A legtöbbet könnyen át lehetne alakítani, hogy használhassuk.

– Kit érdekel? – vicsorgott egy másik hang. Septimus látta, ahogy Xarl megáll előttük. Koponyákat erősített a csatapáncéljára, köztük néhány idegent és néhány emberit. Még több lógott láncon az övéről, réteges csataszoknyát alkotva, ami a combjára terült. – Nem agyatlan rabszolgákért jöttünk ide.

– Igaz – morogta egy másik, valószínűleg Uzas. – Nem szabad itt késlekednünk. A Hadúr a Crythe-ra hív minket.

– Septimus – szólalt meg a mester, és visszafordult a szolgájához. – Erősítsd meg, hogy ezt az aszteroidát keressük!

Septimus bólintott, és máris egy maréknyi port és apró sziklát pásztázott. A kézi auspex kijelzőjén zöld sávok sorozata látszott, melyek tökéletesen illeszkedtek egy korábban felvett mintázathoz.

– Megerősítem, mester.

A Szűz óriási leszállóegysége fölējük tornyosult. Szánalmas fegyverzete volt, de az elképzelhető legbosszantóbb időzítéssel, a hajótestre szerelt egyetlen lézerágyú tüzet nyitott az alatta álló félistenekre. A földön rekedt űrhajóban Eurüdiké Mervallion a kormánykonzolnál ült, és egy torz képen keresztül irányította a lövegtorony célzárját; mogorván nézte a homályos képernyőt, és nem talált el semmit.

Odakint senki sem sérült meg a szakaszból, hatkerekű ércrakodó teherautók és fúrótraktorok mögé húzódtak. Figyelték, ahogy a magányos torony szabadjára engedi csekély dühét, és a vörös sugarak lüktetve csapódnak a poros talajba, mindnyájuktól messze.

– Tűz alatt – jelentette Cyrion a Szövetségnek. Úgy tűnt, jól szórakozik.

– Nem jelentős – egészítette ki Septimus mestere.

– Elintézem – mondta Xarl, és a bolterét markolva, kiemelkedett a fedezékből. A fegyver egyszer megremegett; a lövések visszhangja a voxon áthallatszott, de a levegőtlen környezetben nem. A leszállóegység oldalán a robbanó bolterlövedék csókja szétvetette az egyetlen fegyvert.

– Újabb dicsőséges győzelem – kuncogott Cyrion az utána beállt csendben. Septimus sem tudta megállni, hogy elmosolyodjon.

– Tényleg van időnk erre az ostobaságra? – morogta Xarl.

– Odabent valaki életben van – közölte halkan Septimus mestere. Az osztag felnézett a teherszállító leszállóegységre, a tömörszerű oldalaira és a hangárja tátongó szájára, amit belülről halvány sárga fény világított meg. – Szembe kell néznünk velük.

– Ez jelentéktelen zsákmány – vitatkozott Xarl.

Uzas egyetértően morgott.

– Hív a Hadúr. Csata vár ránk a Crythe-on.

– Igen – üzente vissza Xarl hadd rohadjon meg ez a gyenge préda.

Cyrion szakította félbe őket.

– Ez a préda képes száz szolgát irányítani. Majdnem biztos, hogy technikai képzettséggel rendelkezik. Ez a hasznunkra válik.

– Nem – suttogta Septimus mestere. – A préda ennél sokkal több.

A koponyákba burkolódzó Xarl és a sötét páncéljára egy bolyvilág uralkodócsaládjának bőréből készült, világosbarna köpenyt borító Uzas vonakodva bólíntott.

– Akkor hát fogoly – jelentette ki Xarl.

– Éjurak – hallatszott a Magasztos nyirkos morgása mozgás!

Amint bejutottak, szétváltak. A leszállóegység elég nagy volt ahhoz, hogy még így is tizenöt percbe teljen, amíg átfésülik az egészet. Uzas a raktárszinteket és a csomagteret vállalta. Xarl a hídra és a légénységi fedélzetre ment. Cyrion kint maradt, a szervitorokat őrizni. Septimus és a mestere a gépházfedélzet felé indultak.

A rabszolga előhúzta a saját fegyvereit, miközben a gazdája megnyugtató tömegét követte. Két lézerpisztolyt szorongatott, a Birodalmi Gárda standard felszerelését.

– Tedd el azokat! – mondta a mestere anélkül, hogy megfordult volna. – Ha lelövöd a nőt, megöllek.

Septimus eltette a pisztolyokat. A két alak végigment egy sor néma generátor mellett, melyek kétszer olyan magasak voltak, mint egy ember. Csizmájuk csattogott a fémpadlón. A fenyegetésen túl, ami aligha volt szokatlan bármelyik félistentől, volt valami a mestere válaszában, ami felkeltette az érdeklődését.

– A nőt? – kérdezte a közvetlen voxkapcsolaton.

– Igen. – A mester előrenyomult, és bár fegyvert nem rántott, kesztyűs kezei karmokba görbültek. – Ha a látomásomban nem láttam volna, akkor is érezném a bőre, a haja, a vére illatát. A zsákmányunk nőnemű.

Septimus bólintott, és ismét leárnyékolta a szemét a felettük elhelyezett fénycsíkok vakító ragyogásától. A lámpa végigfutott a teremben, akárcsak az előző háromban.

– Nagyon világos van itt – állapította meg.

– Nem, nincs. A hajó alacsony teljesítményen üzemel. Csak megszoktad a *Szövetséget*. Légy résen, Septimus! Semmilyen körülmények között ne nézz az arcába! A látvány megölne téged.

– Mester...

A félisten feltartotta a kezét.

– Csendet! Megmozdult.

Septimus nem hallott semmit, csak a mestere voxának kattogását, ahogy csatornát váltott, hogy a csapat többi

tagjához szóljon.

– Megvan – mondta, és nyugodtan megfordult, hogy elkapja a feléje lendülő, rikoltozó testet.

Eurüdiké a két dübörgő generátor közül, egy sötét rejtekhelyről figyelt. Nem volt fegyvere, csak egy feszítővas, amit a szerszámok közül kotort elő, és bár magában fintorgott, és azt mondogatta, hogy harcban, rúgkapálva és sikoltozva esik el, ez a fogadalom kissé elillant, amikor meglátta a két alakot, akik leereszkedtek a létrán. Az egyik ember volt, két pisztollyal felfegyverkezve. A másik egy óriás, jóval több, mint két méter magas, és archaikus csatapáncélt viselt.

Adeptus Astartes.

Ezelőtt nem látott egyet sem. Nem volt kellemes látvány. Félelem és rettegés keveredett, összesűrűsödött a gyomrában, a savanyú íz pedig makacsul előntötte a nyelvét, bármennyire is próbálta visszanyelni. Miért támadtak rájuk? Miért ölték meg Syne-t és pusztították el a *Szüzet*?

Visszahúzódott az árnyékba, nyugalmat erőltetett a szívére, és izzadó markába szorította a feszítővasat. Talán, ha a sisak és a nyak találkozásánál lévő ízületet célozza meg? A Trónra, ez örökség! Halott volt, és semmit sem tehetett ellene. Kedvetlenül vigyorogva hirtelen megbánt minden aljasságot, amit valaha

mondott... nos, mindenkinek. Kivéve Syne-t, Ő mindig is egy seggfej volt.

Eurüdiké Mervallion minden hibája ellenére – az éles nyelvét is beleértve – nem volt gyáva. Egy navigátor ház lánya volt, még ha köpést sem ért a nevük, de minden alkalommal belenézett a hipertér tébolyába, majd biztonságosan vezette a hajóját. A közelebb lopakodó félisten látványától megfájdult a feje, és összeszorult a gyomra, de megtartotta a magának tett ígéretét. Harcba fog elesni.

Közeledtek, és végigsétáltak a keskeny folyosón. Eurüdiké homloka hevesen viszketett, és a szabad kezével lehúzta magáról a fekete selyemkendőt. A leszállóegység belső atmoszférájának újrahasznosított levegője kellemetlenül bizsergette a harmadik szemét, még úgy is, hogy csukva volt. Olyan természetesen, mintha csak levegőt venne, lassan kinyitotta a szemét, és érezte, hogy a kellemetlen bizsergés felerősödik, egészen az irritáció határáig. Amikor a szeme tejszerű felszíne találkozott a levegővel, a teste végigborzongott a csiklandozó érintésre. A kiszolgáltatottság émelyítő érzése okozta. A szem nem látott semmit, mégis érezte, ahogy a meleg, tisztított levegő minden mozdulatával végigsimít a puha felületén.

Készen állt. Ismét két kézbe szorította a feszítővasat.

Az óriás lassan elment mellette, és amint elhaladt, a nő egy kiáltással nekiugrott.

A feszítővas tompa kondulással ütközött a keramitsisaknak. Furcsa hang volt, félig fémes csengés, félig tompa és visszhangtalan csattanás. Minden erejével lendített, amit a kétségbeesésből fakadó haraggal növelt. A becsapódás behorpasztotta volna egy ember fejét, és ha jobban választ célpontot, Septimus koponyája beszakadt volna, és a férfi azonnal meghal. De ő az astartest választotta.

Ez hiba volt.

A rúd már háromszor lesújtott, mire két dologra rájött. Először is, az óriás feje alig mozdult a sisakjára mért dühödt ütések hatására. A koponyaarcú sisak rubinvörös szemlencsékkel bámult rá, és csak enyhén remegett a csapásokra.

Másodszor, még nem ért földet. Ez volt az, ami miatt vergődve pánikba esett. A férfi elkapta, amikor ugrott, és a kezét a torkára fonva tartotta felemelve.

Akkor döbbsent rá igazán, amikor az astartes szorítani kezdte. A torkára nehezedő nyomás olyan hirtelen, olyan tökéletesen elzárta a levegő útját, hogy még arra sem volt ideje, hogy felkiáltson a fájdalomtól. A feszítővas még utoljára lecsapott, amit a férfi alkarján viselt sötét páncélzat hárított, mielőtt visszhangos csattanással a földre hullott volna. A nő nem hallotta; a saját szíve dübörgése zakatolt csak a fülében. Eurüdiké lógva a páncélos felé rúgott, de a mell- és combvérten csattogó csizmája még kevesebb eredményt produkált, mint a feszítővas.

A férfi nem haldoklott. A szeme... nem ölte meg. Egész életében olyan történeteket hallott, hogy ha bármely élőlény belenéz egy navigátor harmadik szemébe, az valami titokzatos, misztikus, gyötrelmes halált okoz. A tanárai ragaszkodtak hozzá, hogy ez így van – a navigátor gén mellékterméke, ami ezt az obszcén és felbecsülhetetlen értékű mutációt adta neki. Senki sem értette az okát. Legalábbis a Mervallion-házban nem, de persze Eurüdiké tudta, hogy gyenge minőségű tanítókat kapott.

Tágra nyílt harmadik szemmel bámult az óriásra, miközben emberi szeme összeszűkült a légszomj kínjától. Az astartes mégis rezzenéstelenül állt.

Igaza volt. Ha a félisten belenézett volna a vak, romlott tejhez hasonló színű szemébe, azonnal holtan esik össze. De a bíborvörös lencsék mögött csukva tartotta a szemét. Tisztában volt a nő kilétével. Előre látta ezt a pillanatot, és egy igazi vadásznak nem volt szüksége minden érzékére ahhoz, hogy elejtse a zsákmányt.

A nő látása kezdett elhomályosodni. Nem tudta megállapítani, hogy a férfi valóban közelebb húzta-e magához, de a koponyasisak csontfehéren, véres szemmel töltötte be a látóterét. Az óriás hangja mély volt, embertelenül mély, úgy morajlott, mint a távoli mennydörgés. Miközben a látása elhomályosult és végül elsötétült, a félisten szavai kísérték az öntudatlanságba.

– A nevem Talos – morogta. – Te pedig velem jössz!

Septimus gazdája volt az utolsó, aki elhagyta az aszteroidát. A felszínen állt, csizmája örökkévaló nyomot hagyott az ezüstszürke porban, és felnézett a csillagokra. A csillagokra, amik megváltoztak azóta, hogy utoljára ezen a sziklán állt, és az égre meredt. Az aszteroida valaha egy világ volt – egy bolygó, messze innen.

– Talos! – reccsent Cyrion hangja a voxban. – Berakodtuk a szervitorokat. A fogoly készen áll, hogy a *Szövetségre* vigyünk, a halandófedélzetre. Gyere, testvérem. A látomásod igaz volt, sok felfedezni valót találtunk itt. De a Hadúr a Crythe-ra hív minket.

– Mi lesz azokkal, akik elmenekültek?

– Uzas és Xarl már végeztek velük. Gyertek! Kifutunk az időből.

Talos letérdelt, látta, hogy a por hamuszínű lepelként tapad fekete-kék páncéljára. Nézte, ahogy egy maréknyi por leperreg a nyitott tenyeréből, mint az ujjai közt szitáló homok.

– Az idő mindent megváltoztat – suttogta.

– Nem mindent, próféta. – Az ágyúnaszádban várakozó Xarl hangja tisztelettudó volt. – Ugyanazt a háborút vívjuk, amit mindig.

Talos ismét felállt, és a várakozó Mennykősólyom felé vette az irányt. A hajtóművek felélénkültek, minden irányban port lövelltek, miközben felkészült a visszaútra, ahol a *Vérszövetség* várta orbitális pályán.

– Ez a szikla hosszú utat tett meg – jelentette ki Cyrion.
– Tízezer éve sodródik.

Uzas kuncogott. Az érzelmek még nem veszítették el a jelentőségüket számára. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy a helyzetnek egyáltalán nem volt érzelmi töltete az elméjében. A legkevésbé sem érdekelte a dolog.

– Jó volt újra hazajönni, mi? – kérdezte, még mindig a sisakja alatt vigyorogva.

Haza. A szó égő utóképet rajzolt Talos elméjébe – az örök éjszaka világát, ahol sötét fémtornyok martak a fekete égbe. Otthon. A Nostramo. A VIII. Légió anyabolygója.

Természetesen ott volt a végén. Mind ott voltak. A Légió több ezer tagja állt a rohamcirkálók és csatahajók fedélzetén, és figyelték az árnyékba borult világot odalent, amint a vég lecsap rá, áttöri a felhőtakaró fátylát, lyukakat hasít a légkör sűrű, fekete lepelébe, és felfedi a mérgező fényt: a lángok és tektonikus rombolás narancs izzását, ami lángba borítja a felszínt. A világ bőre felhasadt, mintha maguk az istenek szaggatták volna szét, rosszindulatból.

És bizonyos értelemben így is volt.

Tízezer évvel ezelőtt Talos végignézte, ahogy a világa elég, összeroppan és darabokra hull. Látta, ahogy a Nostramo meghal. Ez áldozat volt. Bosszú. Igazságszolgáltatás, mondta magának.

A csizmája a rámpán kopogott, amikor felszállt az ágyúnaszádra. A hangárba érve egyetlen pillantást vetett a bevetési kabinban rezzenéstelenül álló, lobotomizált szervitorok csordájára, majd ököllel az ajtózár nyomógombjára csapott. A rámpa visszahúzódott, a kapu csikorgó hidraulikus kórus kíséretében csapódott be.

– Szerinted látunk még valaha ekkora szilánkot? – kérdezte Cyrion, miközben a Mennykőszólyom remegve a levegőbe emelkedett. – Ez legalább egy fél kontinens lehetett, egészen a külső magig.

Talos nem felelt semmit, egy pillanatra elmerült a sűrű felhőtakaró szakadásain átfénylő, tomboló tűz emlékében, azelőtt, hogy egy egész világ darabokra hullott a szeme előtt.

– Vissza a *Szövetséghez* – mondta végül. – Azután irány a Crythe.

II

LÁTOMÁS

„A meglepetés erőtlen penge, háborúban értéktelen kard.

Eltörik, amikor a csapatok összeszedik magukat.

Elpattan, amikor a parancsnokok tartják a vonalat.

A félelem azonban sosem múlik.

A félelem olyan kard, amely a használattal élesedik.

Hadd tudja meg az ellenség, hogy jövünk.

Hadd győzze le őket a félelmük, miközben minden elsötétül.

Amikora világ napja lenyugszik...

Ahogy a városra végső éjszaka borul...

Tízezer üvöltés ígérjen tízezer karmot.

Jönnék az Éjurak.

És senki, aki szembeszáll velünk, nem lát újabb hajnalt.”

– részlet Malcharion, a harcos-bölcs
A sötétbe borult ösvény című művéből

Talos a Szövetség folyosóján haladt. A csatapáncélját viselte, de a sisak szorongató bezártsága nélkül. Bár hiányoztak a szenzorok látásjavító funkciói, mégis megnyugtató tisztaságot sugárzott, ahogy a saját természetes látása hatolt át a hajó sötétségén.

A halandó legénység nehezen látott a feketeségben, túl gyenge volt a szemük ahhoz, hogy érzékelje a kikapcsolt világítás által nyomokban sugárzott fényt. Engedélyezték, hogy lámpát hordjanak, ami lehetővé tette, hogy lássanak, amikor a hajó egyik részéből a másikba kell menniük. A nostramói születésű astartesek számára a homály egyszerűen nem létezett. Talos végigment a széles folyosókon, a hadműveleti terem felé, ami már rég a Magasztos meditációs szobája lett. A természetes ráhangolódás, valamint a genetikai manipulációk, amiket akkor hajtottak végre az agyán, amikor a VIII. Légión soraiba emelkedett, azt eredményezte, hogy olyan tisztán látta a Szövetség belsejét, mint a pirkadatot egy sokkal fényesebb világban.

Cyrion maga is csatapáncélba öltözve húzódott mellé. Talos a fivérére pillantott, és észrevette a szeme körül a megerősítés ráncait. Furcsa volt az öregedés jeleit látni egyik légión társán, de Talos nem ringatta magát illúziókba. Cyrion a saját átkának terhét nyögte, ami sokkal súlyosabban nehezedett a fivérére, mint ahogyan Talost gyötörték a látomásai.

– Nem jössz velem – szólalt meg Talos. – Akkor miért követsz?

– Lehet, hogy bemegyek – felelte a másik. Mindketten tudták, hogy ez mennyire valószínűtlen. Cyrion mindenáron kerülte a Magasztost.

– Még ha akarnád is, az Atramentar utadat állná. – Végiggyalogoltak a nagy hajó labirintusszerű folyosóin. Megszokták a csendet, ami keretet adott a jelenlétüknek.

– Lehet, hogy így lesz – ismerte el Cyrion. – Lehet, hogy nem.

– Még néhány percig hagyom, hogy tartsd magad ehhez a tévhithez, Cy. Nem mondhatod, hogy nem vagyok nagylelkű. – Talos beszéd közben megvakarta borotvált tarkóját. Az elmúlt napokban sajogni kezdett az egyik beültetett aljzata, egy krómozott foglalat a gerincében, közvetlenül a lapockái felett. Idegesítő, tompa lüktetés volt a tudata peremén, és érezte a szimbiotikus csatolás vibráló zümmögését, ami a vértjéhez kapcsolta őt. A csatapáncélja gépszellemét hamarosan meg kell békíteni, és Septimusnak munkához kell látnia, hogy elkészítse a kenőcsöket és olajokat, amelyekkel Talos a gyulladt aljzatokat ápolta. A páncéljából a testébe vezető agresszív idegkapcsolatok egyre súlyosbodtak a harcban töltött idő miatt. Még az ő emberfeletti gyógyulásának és fizikai regenerációjának is voltak határai.

Jobb napokon a Légió több jobbágya és techadeptusa gondozta volna a bionikus beépítéseit, és felügyelte

volna a genetikai fejlesztéseit a csaták között. Most egyetlen rabszolgára szorult, és bármennyire is tehetséges volt Septimus, mint mesterember, Talos senkiben sem bízott eléggé, hogy a közelébe menjen, amikor nincs rajta a páncélja – a saját jobbágyában sem, és főleg nem a testvéreiben.

– Xarl téged keres.

– Tudom.

– Uzas is. Tudni akarják, hogy mit láttál a rohamod alatt.

– Elmondtam nekik. Mindenkinek elmondtam. A Nostramót láttam, az anyabolygónk egy szilánkját, amint az ürességben forog. Láttam a navigátor nőt. Láttam a hajót, amit elpusztítottunk.

– És a Magasztos most mégis megidéz téged. – Cyrion a fejét rázta. – Nem vagyunk bolondok, testvér. Nos... a legtöbben nem vagyunk azok. Uzas elmeállapotáról nem állítok semmit. De tudjuk, hogy találkozni fogsz a Magasztossal, és sejtjük, hogy miért.

Talos oldalpillantást vetett rá.

– Ha kémkedni tervezel, akkor tudod, hogy kudarcra vagy ítélve. Nem fognak beengedni.

– Majd odakint várok rád – engedett Cyrion. – Az Atramentar tagjai mindig csodálatos társalgók. – Nem hagyta magát elzavarni. – Ez az idézés a látomásod miatt következett be. Igazunk van, ugye?

– Mindig azok miatt van – jelentette ki egyszerűen Talos. Az út hátralévő részét csendben tették meg.

A hadműveleti terem, egy hatalmas, kör alakú szoba, négy óriási kétszárnyú ajtóval, amelyek a szélrózsa négy fő irányából vezettek befelé, a hajó szívében állt. Az astartesek a déli ajtóhoz közeledtek, és két óriási alakot vettek észre a csukott kapu két oldalán.

Az Atramentar, a Magasztos két kiválasztott harcosa strázsált szótlanul. Az elit astartesek mind a Légión egyike, értékes, megmaradt terminátorpáncélját viselték. Hatalmas vállvédőik csiszolt ezüstből és fekete vasból készültek, amelyeket a nostramói kardfogú oroszlánok vicsorgó koponyájának alakjára kovácsoltak. Talos felismerte a két harcost a páncéljuk jelvényeiről, és biccentett, amikor odalépett. .

Az egyik terminátor, akinek a csatapáncéljára apró arany nostramói rúnákból álló, a számtalan győzelmét részletező szalagokat véstek, morogva nézett le Talosra és Cyrionra.

– Testvérek – szólalt meg, lassan, hangsúlyosan.

– Malek bajnok. – Talos felbiccentett a harcosnak. Ő maga is egy fejjel a legtöbb halandó ember fölé magasodott, jóval több, mint két méterre. Malek az ősi terminátorfpáncélban közelebb volt a háromhoz.

– Próféta. – A hang mélyen és gépiesen zúgott az agyaras sisakból. – A Magasztos hívatott téged. – Szavait azzal hangsúlyozta ki, hogy a kesztyűjére erősített,

fenyegető karmokat sistergő energiába borította. – Téged – folytatta az Atramentar csakis téged.

Cyrion a falnak támaszkodott, és nagylelkűen intett a fivérének, hogy menjen tovább nélküle. Színpadias meghajlása mosolyt csalt Talos sápadt arcára.

– Lépj be, próféta! – mondta a másik Atramentar. Talos a súlyos bronzkalapácsról ismerte fel, amit a vállán hordott. Terminátorsisakját a Malek által kedvelt félméteres agyarak helyett a homlokából kitüremkedő ördögi csontszarv éktelenítette.

– Köszönöm, Garadon testvér. – Már régen felhagyott azzal a követeléssel, hogyne hívják őt prófétának. Miután az Atramentar a Magasztost követte a kifejezés használatában, az elterjedt a *Szövetség*en, és gyorsan rögzült.

Vetett még egy utolsó pillantást Cyrionra, és belépett a hadműveleti terembe. Az ajtó becsukódott mögötte, majd kattanva és sziszegve bezárult.

– Szóval – szólt Cyrion a néma, fölé tornyosuló terminátorokhoz. – Hogy vagytok?

Csak ketten voltak a teremben: Talos és a Magasztos. Két lélek, egymással szemben, egy ovális asztal két oldalán, ami mellett valaha kétszáz harcos ült. A szoba szélén kognitátorok és voxállomások sorakoztak tétlenül és némán. Évszázadokkal ezelőtt még élő legénység

dolgozott rajtuk: a légio jobbagyái és egy kisebb sereg szervitor. Most a Szövetség megmaradt legénysége a hídra és a hajó más létfontosságú részeire összpontosított.

– Talos – hallatszott a szigorú morajlás az asztal túloldaláról. A sötétség végletes volt: olyan mély, hogy Talos szemének is több pillanatba telt, mire képes volt igazodni a feketeséghez, és felismerni a másik alakot a teremben. – Én prófétám – folytatta a Magasztos. A hangja olyan mély volt, mint a hiperhajtóművek dorombolása. – Láthatatlanba tekintő szemem.

Talos a nagyjából humanoid alakot nézte, miközben a látása szinte teljesen kitisztult. A Magasztos az Atramentar által oly nagyra becsült ereklyepáncélt viselte, de... megváltozott.

Eltorzult. Szó szerint. A páncél felületén időnként a hipertér villámai pislákolnak. A boszorkány fény nem adott megvilágítást.

– Vandred kapitány! – szólalt meg Talos. – Eljöttem, ahogy parancsoltad.

A Magasztos hosszan és halkán kifújta a levegőt, és a derűs lehelet távoli szélként, kísértetiesen libbent. Ez állt a legközelebb ahhoz, amennyire a lény nevetni tudott.

– Én prófétám. Mikor hagysz fel az ősi nevem használatával? Ez már nem szórakoztató. Már nem mulatságos. Elfeledett címeink mit sem jelentenek. Ezt te is tudod, akárcsak én.

– Én látom a jelentőségüket. – Talos figyelte, ahogy a Magasztos közelebb húzódik az asztalhoz. Enyhe remegés rázta meg a termet, amikor a lény megtett egy lépést.

– Az ajándékodat oszd meg velem, ne az elhibázott dorgálásodat! Én irányítok. Nem vagyok a Rontó Erők bábja, sem a céljaik avatárja. – A terem ismét megremegett, ahogy a Magasztos újabb lépést tett. – Én. Irányítok.

Talos érezte, hogy a szeme összeszűkül a régi nóta hallatán.

– Ahogy mondod, kapitány testvér. – A szavai újabb szuszogást váltottak ki, mely egyszerre volt gyengéd és fenyegető, mint egy penge, ami végigsimít a mezítelen bőrön.

– Beszélj, Talos! Mielőtt elveszítem azt a kevés türelmemet is, ami még maradt. Engedtem a vágyadnak, hogy megkeress egy sziklát az úrben. Megengedtem, hogy újra a széttört anyabolygónk felszínére lépj.

– A vágyamnak? Az én vágyamnak? – Talos a hadműveleti szoba közepén álló asztal lapjára csapott, elég erősen ahhoz, hogy pókhálószerű repedések terjedjenek szét onnan, ahol az ökle landolt. – Látomásomban megpillantottam az anyabolygónk egy töredékét a fénytelen feketeségben, és ez ide vezetett minket. Még ha nem is hiszed, hogy ez egy előjel, akkor is több mint száz új szervitort szerzett a hajó

legénységébe, és egy navigátort. A „vágyam” nagy hasznára vált a Légiónak, Vandred. És ezt te is tudod.

A Magasztos mély levegőt vett. Amikor beszívta azt a megváltozott torkába, úgy hangzott, mint egy sikító szellem jajongása.

– Tisztelettel fogsz beszélni velem, testvér. – A szavak lényegtelenek voltak; a figyelmeztetés lágysága volt az, amitől Talos vére megfagyott.

– Akkor szűntem meg tisztelni téged, amikor átváltoztál... ezzé.

– Tartanunk kell magunkat az illemhez. Mi vagyunk a Nyolcadik Légió. Nem adjuk át magunkat a tébolynak, ami a többieket is elragadta, akik mellettünk buktak el a Terra felszínén.

Száz válasz volt erre, de mind csak azt a valószínűséget erősítette, hogy megölik érte. Talos nagyot nyelt, és végül egyszerűen csak annyit mondott:

– Igen, uram. – Most nem volt idő vitatkozni. Igazság szerint soha nem jött el az ideje. A szavak semmin sem változtattak. A rontás túl mélyen gyökerezett a Magasztosban.

– Helyes – mosolygott a lény. – Most pedig beszélj a többi igazságról, amit láttál! Beszélj azokról a dolgokról, amik számítanak! Mesélj nekem a háborúkról és a halálraítéltek nevééről!

Talos pedig mesélt neki, újra az emlékek tüzébe merülve, és...

... kezdetben semmi sincs. Sötétség, feketeség. Majdnem olyan, mint otthon.

A sötétség meghal a tűz keletkezésében. Fehéren, napként izzik, átjárja az érzékeit. Megbotlik és elesik, egy másik világ vörös szikláján térdel. Elvesztette szent fegyvereit... a boltert és a kardot... Mikor a látása kitisztul, már nincsenek a kezében.

Hirtelen erő szállja meg a testét. A páncél érzékelői követik a testében maradt vitalitás és élet fogyatkozását, serkentőszerekkel árasztják el, hogy akkor is harcban maradjon, amikor az emberfeletti fizikuma már segítségre szorulna. Most a vérében száguldanak, felvillanyozzák az izmokat és tompítják az idegeket.

Amint eléri az agyát, a látása kitisztul. Véletlen vagy gondviselés, a harcost nem érdekli. Mindenütt törmelék. És ott, összetörve és félredobva, mint egy bábu, aminek elvágta a zsinórját, egy másik harcos, a VIII. Légión színeiben. Talos felé indul, tudva, hogy előbb kell az elesett testvérhez érnie, mint bárki másnak.

Sikerül neki. A célérzékelők villognak és csipognak, ahogy bemérik a többi alakot, akik a körülöttük őrülten kavargó porban és füstben mozognak, mégis ő az első, aki odaér az összetört holttesthez. De nincs kardja... nincs boltere...

A célkeresztje az elesett harcos kardjára szegeződik, a fenyegetésjelző hajszáلكereszt kirajzolja a körvonalait, és adatokat kiírl a fegyver szerkezetéről. Pislogva eltünteti a fémötvözetek és az energiakapacitás részleteit, és mindkét kezével megragadja a tárgyat. A hüvelykujját az aktiváló rúnára nyomja, mire a lánckard dübörögni kezd.

A többiek már közelednek. Gyorsnak kell lennie.

A lánckard a halott astartes sötét keramitpáncélját csókolja, néhány lázas másodpercig a csatapáncélon csikorog, mielőtt átmarja. Talos egy gyors mozdulattal belevág, és amint a kard betöltötte a feladatát, félrelöki azt.

Uzas is ott van a többiek között. Vadállatként ugrik, nem törődik Talossal, a kezével a halott harcos sisakját tépi. Mire lerángatja, Talos már befejezte a begyűjtést, és kezében a megszerzett alkarral húzódik vissza. Miután eltávolítják a húst a páncélos karról, a kesztyűt át lehet dolgozni, és...

... a Magasztos ismét kifújta a levegőt, mintha csak nevetne.

– Ki volt az? – kérdezte. – Ki esik el, hogy halálában kifosszák?

– Ez a... és rajta...

... éjkék páncélt viselnek, mint mindenki a légióban. De a sisak arclemezt vörösre festették, egy gúnyos skarlátvörös koponyára. Talos...

– ... nem láttam tisztán – mondta a Magasztosnak. – Azt hiszem, Faroven volt az.

Talos ökölbe szorította a jobb kezét, és azt figyelte, ahogy a szervók halkán zúgnak az ujjizületeiben. A kesztyű merev volt, és Septimus többször is mondta, hogy hamarosan ki kell cserélni. Csak öreg volt, ennyi az egész. Az évek elkoptatták, és bár a páncélzatának nagy részét kicserélték az idők során, mindkét kesztyűje az eredeti IV-es típusú csatapáncéljának egy-egy darabja volt.

Nem zavarta a gondolat, hogy kifossa elesett testvéreit, ahogyan egy halandót zavarna. Az Éjurak Légió sokat veszített, mióta nem sikerült elfoglalniuk a Terra trónját, és erősen korlátozottak voltak a lehetőségeik új astartes páncélok kovácsolására.

A holtak kifosztása megbocsátható szükségszerűség volt a végtelen háborúban.

Talos kinyitotta a kezét, lassan mozgatta az ujjait.

– Igen – mondta, miközben a kéz mozgását figyelte, és az eljövendő éjszakára gondolt, amikor ezt a kesztyűt egy másikra cserélik. – Faroven volt.

A Magasztos olyan hangot adott, amit Talos már sokszor hallott: szenvtelen, kurta, elutasító morgást.

– Ha o meghal, bármit elvehetsz, amit csak akarsz. A halála nem lesz veszteség a Légiónak. Most pedig folytasd. Robbanás. Törmelék és füst. Faroven felszerelésének kifosztása. És aztán?

Talos lehunyta a szemét.

– És aztán...

... meglátja a kardját. Ott hever a törmeléken, a penge csillogását már vékony porréteg tompítja. Érte indul, csizmája alatt kavics ropog – szikladarabok, amelyek pillanatokkal ezelőtt még egy manufaktúra magasra törő falát alkották.

A penge a kezében van, a forma és funkció mesterműve. A jnarkolat és a keresztvas bronzból és csiszolt elefántcsontból készült, egy angyal kitárt szárnyát formázza. A szárnyak között, a penge tövébe mindkét oldalon egy-egy metszett rubint helyeztek, akkorákat, mint egy halandó ember szeme, amiket bíborvörös könnycseppekké csiszoltak. Maga a penge arannyal festett adamantitból készült, a hosszában kézzel írt felsőgót rúnákkal, amelyek az elesett ellenségek hosszú és illusztris sorát mutatják be.

Egyiküket sem Talos ölte meg, mert ezt a pengét nem azért kovácsolták, hogy az övé legyen. Most megmarkolja,

érzi az ellopott fegyver megnyugtató súlyát, amely ebben a pillanatban éppolyan jólesik a kezében, mint egy évtizeddel korábban, amikor egy birodalmi bajnok haldokló kezéből ragadta ki.

Aurum. A penge neve Aurum – a Vérangyalok nemes Dumah kapitányának energiakardja. A csókja maga a halál; és mint minden energiafegyver, ez is pusztító erőterrel tépte a szilárd anyagot minden egyes csapással. De Aurumot akkor kovácsolták, amikor az Impérium még fiatal volt, amikor a Mars techpapjai még legalább annyira voltak mesteremberek, mint titkok őrzői..

A Légión testvérei háromszor próbálták megölni ezért a kardért. Háromszor végzett a rokonaival, hogy megvédje a zsákmányt.

Feláll, aktiválja a markolatban lévő energiacellát, és sziszegő robajjal égeti le a port az arany pengéről. Fesz és irányított villámok táncolnak a kard hosszában, elég fényesen ahhoz, hogy bántsa a nostramói szemét.

Talos végigmegy a törmeléken. Újra felerősödik a csatazaj. A törmelék pora eloszlik. Meg kell találnia a bolterét, mielőtt jön az ellenség, hogy átfésülje a szektort, amit az imént elképesztő tűzerővel semmisítettek meg.

De... nem leli. Mi ez az átkozott zaj? Ez a mennydörgés? A világ darabjaira hullik...

A Rontó Erők véérére, hol lehet az a fegyver...

Ő...

... tántorgott az emlékek hullámában, melyek ugyanolyan valóságosak voltak számára a hadműveleti szobában, mint amikor a látomás először lecsapott rá. A Magasztos morogva fejezte ki nemtetszését.

– Mi a baj? Mi történt ezután?

– A nap – mondta Talos. – A...

... nap kihunyt.

Az égre emeli a fejét, a bolter keresésének minden gondolatát elfeledve. Egy pillanattal ezelőtt még dél volt, most pedig sötét az ég, mint alkonyatkor. Napfogyatkozás. Biztosan napfogyatkozás történt.

És így is van.

Bizonyos értelemben.

A célkeresztek a napot bekebelező behemótra állnak. Információ pereg szaggatott vonalakban a retináján, a sisakérzékelő csatlakozója sugározza a szemébe, de Talos nem látja.

A figyelmeztető rúnák villódzásával párhuzamosan riasztások csilingelnek, és ahogy felnéz, eszébe jut, miért tette a robbanás a földdel egyenlővé a városnak ezt a részét. A robbanás okára tekint.

Hadúr osztályú. Az érzékelői újra meg újra felvillantják a szavakat, a riadócsengők sikolyokká válnak a fülében,

mintha nem tudná amúgy is, mit lát. Mintha figyelmeztetni kellene, hogy ez maga a halál. A Mechanicum több mint negyvenméteres bosszúja azért jött, hogy mindannyiukat eltapossa. Magasabb, mint a még álló épületek.

Gigászi fegyverei pásztáznak és céloznak, követik az astartések hangyaszerű alakjait odalent. Karjai – vonat hosszúságú ágyúk – ezerfogaskerék csikorgásának hangjával hasítják az eget, de csak célra tartanak, még nem tüzelnek Lejjebb ereszkednek. Egyre lejjebb.

A város ismét megremeg, még mielőtt a titán tüzelne, pusztán azért, mert a vasisten megmozdul. A vox életre kel, dühös hangok harsognak, ahogy a birodalmi hadigépezet közelebb lép.

– Nehézfegyverek! – ordítja az általános voxcsatornába. – Land Rablók és Ragadozók, minden fegyvert a titánra! – Azt sem tudja, hogy a Légió járművei közül maradt-e még épségben valaki, de ha nem reagálnak valahogy, a titán mindnyájukkal végez.

A gép lezuhanó habi-tornyok zajának kíséretében tesz újabb lépést.

És egy világ haldoklásának zajával, újra tüzel.

Talos...

... kinyitotta a szemét, és csak ekkor vette észre, hogy csukva volt.

A Magasztos közelebb jött, miközben a látomás szorításában vergődött.

– A titánok nem jelentenek meglepetést – mondta a lény.

– A Hadúr elsődleges célpontja egy kohóvilág a Crythe-halmazban.

Talos a fejét rázta, az ajka enyhén lefelé görbül, ahogy a sötétben ki tudta venni a Magasztos szarvas arcképének körvonalait.

– Lemészárolnak minket. A Mechanicum istengépei útjába fogunk állni, és a szemünk kiég a tűzük fényében.

– És mi lesz a Hadúr saját csapataival? – erőltette a Magasztos, és a buzgósága türelmetlen élt kölcsönzött harsogó hangjának. Talost egy mély üstre emlékeztette, amit forrásig hevítettek.

– Mi van velük, uram?

– Én prófétám – húzta ki magát a Magasztos, a kedvesség ismeretlen árnyalatával. Talos félrebillentette a fejét, hogy szemügyre vegye a parancsnokát, és elnyomott egy morgást. A Magasztos igyekezett leplezni az ingerültségét, valószínűleg azért, hogy a kedvenc látnoka se veszítse el a türelmét a kérdezősködés miatt. – Talos, testvérem, olyan sokat látsz, mégis olyan keveset!

A Magasztos elmosolyodott, amivel kimutatta túl sok agyarát és a savas nyálát. Talos urának fekete szemébe meredt, egy olyan férfi eltorzult arcába, akit egykor csodált.

– Nekem is ez a kérdésem – vigyorgott. – Hol vannak? Látod őket? Látod a Fekete Légiót?

– Nem tudom...

... nem látja őket. Sehol.

Odafent fémből készült istenek háborúznak. Titánok egymás ellen, egy szétrombolt város romjai között. A levegő ágyúdörgések és mennydörgő csikorgás masszív vihara, ahogy a harci gépek egymásra szabadítják haragjukat. A titánok megfélemedtek a lábuk előtt zajló csatáról, és az Éjurak – akik megmaradtak – újraszerveződnek a tornyosuló árnyékukban.

Talos eléri a szállítójárművét, a Land Rabló ferde, sötét burkolatát, mely jelzőfény az őt körülölelő örvényben. Ekkor látja meg Cyríont, még mindig félig a törmelék alá temetve, majdnem ezer méterre tőle.

Nem egyértelmű a látvány, és nem is azonosítja azonnal. A távolság jelentős, és Talos először csak egy küszködő alakot lát kiemelkedni a kőtörmelékből, az apró mozdulat pusztán véletlenül ragadja meg a figyelmét.

Pislogva kattint a kijelző nagyító ikonjára. A retinakijelzőjén névrúna villan fel – Cyrion ahogy a célzóberendezések érvénytelen célpontként rögzítik a fivérét.

Futásnak eredt.

Egy másik célpont – Uzas, érvénytelen – villan fel rúnakódban. Uzas ér oda elsőként, lemászik a törmeléken a tántorgó, sebesült astartes mögé. Talos erősebben, gyorsabban fut, valahogy tudja, mi következik.

Uzas felemeli a fejszáját, és...

–... és aztán?

– Aztán semmi – felelte Talos. – Úgy van, ahogy mondtam. A Hadúr a Crythe titánlégiója ellen küld minket, és súlyos veszteségeket fogunk szenvedni.

A Magasztos néhány pillanatig hagyta, hogy hosszabbra nyúljon a csend, és hogy a néma elégedetlenség beszéljen helyette.

– Elmehetek, nagyúr? – kérdezte Talos.

– Messze nem vagyok megelégedve ezzel a karcsú visszaemlékezéssel, testvérem.

Talos mosolya féloldalas és őszinte volt.

– Legközelebb igyekszem majd a parancsnokom kedvébenjárni. Hajói tudom, a jövődölés nem egzakt tudomány.

– Talos – húzta ki magát a Magasztos. – Nem vagy olyan mulatságos, mint amilyennek hiszed magad.

– Cyrion is ezt mondja, uram.

– Leléphetsz. Közeledünk a Crythe-hoz, úgyhogy tegyétek meg a végső előkészületeket! Gondoskodjatok

róla, hogy a csapatotok egy órán belül éjbe öltözzenek! Először a Crythe-halmaz büntetővilágára csapunk le, aztán a kohóvilág következik.

– Úgy lesz, uram. – Talos már elindult, amikor a Magasztos megköszöri a torkát. Úgy hangzott, mintha gargalizálna valamivel, ami még életben van.

– Drága prófétám – vigyorgott rá. – Hogy van a fogoly?

III

HÍV A HADÚR

*„A Nostratno halott, és vele együtt a múltunk is.
Az Impérium ég, hamvakkal teli jövőt ígér.
Hórusz elbukott, mert tervei a romlás magvaiból
nőttek ki, nem pedig a bölcsességből.
Mi pedig azért buktunk el, mert követtük őt.
Nem járunk jól, ha mások akaratához vagyunk
láncolva,
És ha olyan vezetők szava köt minket,
akik nem a mi vérünkből valók.
Az elkövetkező évszázadokban nagyobb
körültekintéssel
kell megválasztanunk a háborúinkat*

– részlet Malcharion, a harcos–bölcs

A sötétbe borult ösvény című művéből

Eurüdiké olyan mély sötétségre ébredt, hogy attól félt, megvakult. Felült, reszkető kezével kitapogatta maga alatt a derékalj viszonylagos puhaságát. Réz és gépolaj

szagának átható keveréke vette körül, és a lélegzetvételen kívül az egyetlen zaj egy távoli, de állandóan jelen lévő zúgás volt a háttérben.

Ismerte ezt a hangot. Egy úrhajó gépházának zaja volt. Valahol, egy távoli fedélzeten, óriási hajtóművek hajtották a járművet a hipertéren át.

Visszatérő emlékezetében átfutott egy koponyás sisak képe, ami karmazsin szemekkel bámult rá. Az astartes elrabolta őt.

Talos.

Eurüdiké a torkához emelte a kezét, és érezte, hogy sajog: az érintés fájt, a levegővétel égetett. Egy pillanattal később a homlokához nyúlt. Hideg fém fogadta tapogatózó ujjait. Kicsi, vékony vas- vagy acélpánt... amit a homlokára erősítettek. A harmadik szemét takarta. Érezte az apró szegecseket, ahol a lemezt megfűrták és a koponyájához rögzítették, éppen a megfelelő méretben, hogy elzárja a genetikai adottságát.

Hirtelen megkondult a válaszfalban nyíló ajtó, és régi zsanérokon nyikorogva tárult ki. Tompa, sárga fénysugár hasított a szobába. Eurüdiké visszahúzódott a fájdalmas fényességtől, hunyorogva próbálta meglátni, honnan jön.

Egy lámpából. Valakinek a kezéből.

– Ébresztő! – szólalt meg az alak. Belépett a szobába, de továbbra is csak a körvonalai látszottak. Aztán mintha megigazította volna a lámpást a kezében, és egy

pillanatra ismét elsötétült minden. – A Hatalmak vigyék el ezt a szart! – morogta a férfi.

Eurüdiké nem tudta, mit gondoljon. Nagy volt a kísértés, hogy vakon nekirontson, és odaüssön, hogy leverje a lábáról, majd elmeneküljön. Biztos volt benne, hogy meg is tette volna, ha nem szédül ennyire. Amikor a látása, még ha csak egy pillanatra is, de visszatért, rájött, hogy veszettül kóvályog, és rosszul van. Kétkedett benne, hogy fel tudna állni.

A fény akkor tért vissza, amikor a férfi koncentrált fénysugár helyett általános izzásra kapcsolta a lámpást. Az eszközből áradó fénykúp még mindig nagyon halvány volt, de szétterült a mennyezeten, és már-már gyertyafényre emlékeztető ragyogással világította meg a cellaszerű helyiséget.

A szédülése a tetőfokára hágott, amikor újra elhomályosult a látása. Eurüdiké kihányta a *Csillagok Szüze* fedélzetén elfogyasztott utolsó étkezés maradványait. Torc főzött. Miután újra lélegzethez jutott, szagगतott zihálással szólalt meg.

– A Trónra... ennek már akkor is elég rossz íze volt, amikor befelé ment. – Sokkolta a saját hangja. Olyan tompa és gyenge volt, mint a lámpás fénye. Az az astartes, Talos, félig megfojtotta. Még az emlékétől is megfagyott a vére. Az astartes tekintete, amint az övébe mélyed, vörösen, lélektelenül, emberségtől megfosztva.

– Ne mondd ki ezt a szót! – a férfi hangja halk volt.

A nő felnézett rá, miközben a száját az ingujjába törölte, és kipislogta szeméből a megerőltetés könnyeit. Harminc, harmincöt év körülinek tűnt. Zilált haja hamvasszőke tincsekben lógott a válláig, és ezüstös-sárga borosta jelezte, hogy napok óta nem borotválkozott. Még a sötétben is látta, hogy az írisze a jáde királyi zöldje, annak ellenére, hogy a pupillái kitágultak, hogy a homályban is jól lásson. Vonzó lenne, ha nem lenne egy emberrabló rohadék.

– Melyik szót? – kérdezte, és megérintette sajgó nyakát.

– Azt a szót. Ezen a hajón ne használj birodalmi káromkodást vagy szitkokat! Sérti a félisteneket.

Nem ismerte fel a férfi akcentusát, de különösnek hangzott. Gondosan ejtett ki minden szót, ügyelve a mondatformálásra.

– És miért törődnék én ezzel?

Büszke volt a dakra, amit a hangjába erőltetett. Ne hagydd, hogy megtudják, félsz! Mutasd a fogaidat, kislány!

A férfi ismét megszólalt, lágy hangja ellentétben állt a nő dörgedelmes követeléseivel.

– Mert még a legjobb esetben is kevés a türelmük – felelte. – Ha feldühíted őket, megölnek.

– Fáj a fejem – közölte Eurüdiké, és a priccs szélébe kapaszkodott. A torka megfeszült, és a nyál besűrűsödött a száján. A Trónra, megint rosszul lesz!

Így is volt. A férfi hátralépett egy kicsit, elkerülve a nő mocskos öklendezésének célpontját.

– Ég a fejem – mondta utána, és kiköpött, hogy megtisztítsa a száját a maradéktól.

– Igen, a műtét miatt. A mestereim nem akarták, hogy megölj, amikor felébredsz.

Ismét érezte a homlokát borító fémlemezt, ami elvakította a harmadik szemét. A pánik, amiről azt hitte, eddig olyan jól elrejtette, háttérbe szorította az emiatti aggodalmat egy másik kedvéért. A kábaság homályán át kimondta az elsőt az ezer kérdésből, amire kétségbeesetten választ akart kapni.

– Miért vagyok itt?

A férfi erre elmosolyodott, olyan melegen és őszintén, hogy Eurüdiké legszívesebben levakarta volna jóképű arcáról.

– Mi a fene olyan vicces? – csattant fel.

– Semmi. – A férfi mosolya eltűnt a vonásairól, de a szemében megmaradt. – Bocsáss meg nekem! Azt mondták, mindenki ezt kérdezi először, amikor a fedélzetre hozzák. Én is ezt kérdeztem.

– És ez miért olyan mókás?

– Nem az. Csak rájöttem, most, hogy te is köztünk vagy, már nem én vagyok a legújabb a gazdáink szolgálatában.

– Mennyi ideig voltam eszméletlen?

– Nyolc standard órát. – Septimus pontosan számolta a perceket, de kételkedett benne, hogy a nőt ilyen

részletességgel érdekelné.

– És te ki vagy?

– Septimus. Talos nagyúr szolgája. A mesterembere és jobbágya.

Eddigre kezdte idegesíteni a nőt.

– Furcsán beszélsz. Lassan, mint egy idióta.

A férfi nyugodtan, egyetértő arccal bólintott.

– Igen. Bocsáss meg, de megszoktam a nostramói nyelvet. Nemigen beszéltem az alsógótot már... – szünetet tartott, hogy elgondolkozzon – vagy tizenegy éve. És egyébként sem ez volt a fő nyelvem.

– Mi az a nostramói?

– Egy halott nyelv. A félisteneké.

– Az... astarteseké?

– Igen.

– Ők hoztak ide.

– Én is segítettem a fedélzetre hozni téged, de igen, ők voltak.

– Miért?

Septimus megköszörülte a torkát, és háttal a falnak leült. Úgy nézett ki, mint aki kényelembe helyezi magát.

– Valamit meg kell értened. Erről a hajóról csak egyféleképpen lehet kijutni, és az a halál. Azért vagy itt, hogy felajánljanak neked egy választási lehetőséget. Egyszerű lesz: élet vagy halál.

- Mégis, hogy lehet ez döntés?
- Él, hogy szolgálj, vagy halj meg, hogy elmenekülj.

Végre napvilágra kerül az igazság, gondolta a nő keserű mosollyal. Érezte a vigyor törékenységet, mintha minden félelme az összeszorított fogai mögött rekedt volna. Meghúlt tőle a nyelve.

- Nem vagyok bolond, és ismerem a mitológiát. Ezek az astartesek árulók. Elárulták az Istencsászárt. Azt hiszed, hogy szolgálni fogom őket? A Trónra, nem! Soha!

Septimus összerezzen.

- Bánj óvatosan ezzel a szóval!
- A pokolba veled! És a pokolba azzal, hogy az uraidat szolgáljam!

- A szolgálatukban töltött élet nem olyan, mint amilyenre számítasz - közölte Septimus elgondolkodó hangon.

- Csak mondd el, mit akarnak tőlem - követelte a nő, immár remegő hangon. Ismét összeszorította a fogát, hogy megállítsa a remegését.

- A tehetségedet. - Septimus megkocogtatta a homlokát. - Belelátsz az immatériumba.

- Ez nem történhet meg - mondta a nő, és ugyanúgy ellágyult a hangja, mint a férfinak. - Ez nem történhet meg.

- A mesterem előre megjövendölte, hogy ott leszel azon a világon - ütötte a vasat a rabszolga. - Tudta, hogy ott leszel, és tudta, hogy hasznára leszel a Légiónak.

– Miféle világon? Az csak egy aszteroida.

– Régebben nem az volt. Egyszer egy világ darabja volt. Az ő világuké. De ez most nem fontos. Képes vagy a Lelkek Tengerén navigálni, ezért vagy itt. A Légió már nem olyan, mint egykor. Sok évszázaddal ezelőtt menekültek el a Császár fénye elől. A... hogy is mondják? Inf... Infra... A fenébe! Az erőforrásaik fogytán vannak. Az ereklyéik és a hadigépeik karbantartás nélkül romlanak. Halandó kísérőik megöregednek.

Eurüdiké nem tudott ellenállni a késztetésnek, hogy elvigyorodjon.

– Helyes! Elárulták az Istencsászárt. – Érezte, hogy egy kicsit visszatér a lelkiereje, és megkockáztatott egy újabb vigyort. – Mintha érdekelne, hogy nem sülnek el a fegyvereik.

– Ez nem ilyen egyszerű. Az inf... infra...

– Infrastruktúra. A Trónra, micsoda együgyűség!

– Igen. Ez a megfelelő szó. A Légió infrastruktúrája tönkrement. Sok tudás veszett oda, és sok hűséges lélek; először a Nagy Lázadásban, majd az azóta lezajlott háborúban.

Már majdnem kimondta, hogy „vérzik a szívem”, de beérte egy csendes mosollyal, remélve, hogy azon át nem látszik kényelmetlensége.

Septimus figyelte őt, és néhány percig megosztotta vele a csendet.

– Tényleg olyan csodálatos volt az életed, mielőtt idejöttél – kérdezte –, hogy ennek a lehetőségnek semmi értéke nincs számodra?

Eurüdiké felhorkant. Erre a kérdésre nem is volt érdemes válaszolni. Sehol nem számított előrelépésnek, ha mutánsok és eretnekek rabolnak el és taszítanak rabszolgasorba. Csak azon csodálkozott, hogy még nem kínozták meg.

– Nem gondolkodsz tisztán – mosolygott Septimus, miközben felállt.

Eurüdiké kínosan nagyot nyelve vette észre, hogy a férfi két pisztolytáskát hord az oldalán, és alkar hosszúságú bozótvágó kést szíjazott a lábszárára.

– Olyan látványosságoknak leszel szemtanúja, amelyeket más halandóknak soha nem adatik meg, hogy lássanak.

Azt hiszi, hogy ez egy csábító lehetőség?

– Inkább nem ítélem kárhozatra az örökkévaló lelkemet, csak hogy megtudjak néhány titkot. – Habozott, figyelmesen fürkészte a férfit, a mosolyt a szemében, és azt, ahogy kényelmesen a falnak dől. Bosszantotta a könnyed kecsessége. Aligha tűnt örült eretneknek, mint amilyet az Ősellenség egyik hajóján várt volna.

– Miért vagy itt? – csattant fel. – Miért küldtek ide?

– Félsz, és ez feldühít. Meg tudom érteni, de jobban járnál, ha visszafognád magad. Minden egyes szót

jelentenem kell a mesteremnek.

A nő erre tétovázott, de nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Miért küldtek ide?

– Hogy akklimatizálódj – mosolygott ismét a férfi. – Könnyebb neked egy másik emberrel beszélni, mint egy astartessel.

– Hogy kerültél ide? Elraboltak?

A férfi vállat vont, sima anyagú kabátja zizegve susogott.

– Ez egy hosszú történet.

– Van rá időm.

A hajó figyelmeztetés nélkül, hevesen megremegett, a hajótest erőlködve rázkódott. Septimus a válaszfal ajtajának záró keretébe kapaszkodva tartotta magát. Eurüdiké káromkodott, amikor a tarkója keményen a falnak csapódott. Néhány másodpercig csak ugráló színeket látott.

– Nincs – jelentette ki Septimus, a hangját megemelve, hogy a hajó rázkódásán át is hallatsszon. – Az idő az egyetlen, ami nem áll rendelkezésünkre.

Eurüdiké kipislogta a szeméből a fájdalom bosszantó könnyeit, és azt hallgatta, ahogy a hajótest fényes csikorgással és sikollyal tiltakozik. Ő is ismerte ezt a hangot. A hajó kilépett a hipertérből, a valós űrbe.

Méghez a sietősen.

– Hol vagyunk? – kiáltotta.

Egy egész hajóra kiterjedő, torzán recsegő hangüzenet válaszolt, amely a Szövetség számtalan fedélzetén, több ezer hangszóróból zengett.

– *Viris colratha dath sethicara tesh dasovallian. Solruthis veh za jass.*

– Ez mit jelent pontosan? – kiabálta Septimusnak.

– Hát... nem könnyű lefordítani – kiáltott vissza a férfi, miközben már a zárral foglalkozott.

– Az Isten Trónjára – motyogta a nő, de a szavai a remegésbe vesztek. – Legalább próbáld meg!

– *Atyánk fiai, öltözzetek éjbe! Elhozzuk az éjszakát!*

– Annyit tesz – nézett vissza a válla fölött hogy „Testvérek, öltözzetek páncélba. Háborúba megyünk”. De mint mondtam, nem könnyű lefordítani.

– Háborúba? Hol vagyunk?

Septimus felrántotta az ajtót, és átlépett az ovális nyíláson.

– A Crythe-nál. A Hadúr, áldás a nevére, a Crythe-ra hívott minket.

Septimus megállt az ajtóban. Várt.

– A Crythe napokra volt – mondta a nő. – Sőt, hetekre.

– A mestereim sok titkot tudnak. Ismerik a hiperteret és az azon átvezető utakat, a Hamis Császár fényétől távol eső árnyékban. Te is megtanulsz majd ezeken az

Ösvényeken járni. – A férfi szünetet tartott, mintha a nőt méregetné. – Jössz?

Eurüdiké néhány pillanatig figyelte őt. *Ez valami tréfa volt?*

Nem úgy tűnt, mintha a férfi viccelne.

Bizonytalan lábakon felállt, és tétován megfogta a másik felkínált kezét. A hajó ismét megremegett, és tudta, hogy ez legalább nem a hiperhajtómű akadozása volt.

Septimus kivezette a szobából, a lámpása világította meg az utat. Észrevette a nő arc kifejezését, miközben a hajó zörgött és rázkódott.

– Fegyvertűz – mondta megnyugtatóan. – Támadás alatt állunk.

A nő bólintott, de egyáltalán nem értette, miért tűnt olyan nyugodtnak a férfi.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– A mesterem ismertette a Légió támadási tervét.

– És?

– Mi pedig felkészülünk arra az esetre, ha rosszul sülné el. Tudod, mi az a Mennykő sólyom?

A Vigasz nevű bolygó körül a Crythe Hadiflotta hajói kitartóan védekeztek, és megbüntették a betolakodókat, amiért meg mertek támadni egy birodalmi bolygót. Ez volt a szektorban valaha lezajlott legnagyobb űrcsata, amelynek áldozatai milliókra rúgtak.

A *Vérszövetség* egy orbitális háború kellős közepén tért vissza a valós űrbe.

A Crythe-halmaz.

Öt világ, öt naprendszerben szétszórva, melyek a profit és a közös védelem érdekében szövetkeztek. Tízezer évvel ezelőtt, a Nagy Hadjárat során csatlakoztak az Emberiség Birodalmához, és külön uradalmat alkottak az Impériumon belül, mint a csodás Ultramar jelentéktelenebb tükörképe a galaktikus keleten.

A Hercas és a Nashramar: két bolyvilág termelékeny, erős, gyarapodó népességgel, amelyek a csillaghalmaz magját alkották. Ezeket a Palas látta el, egy agrivilág, amelynek éghajlata olyan ideális, terméspotenciálja pedig olyan bőséges, hogy elegendő nyersanyagot exportált az egész halmaz élelmezésére.

A negyedik világ maga a Crythe Primus volt, amit arról a birodalmi parancsnokról neveztek el, aki az Öreg Éjszaka dekadens éveit után a régiót újra a Császár akaratának szolgálatába állította. Valaha népes bolyvilág volt, a hármasság harmadik tagja, a Hercas és a Nashramar mellett. Néhány ezer évvel ezelőtt a Mechanicum szüntelen erőfeszítései kimerítették ásványkincseit, és a bolygó gazdasága összeomlott. A menekültszállítmányok évtizedek alatt egyre nagyobb számban hagyták el a világot, ám ahelyett, hogy magára

hagyták volna a kopár bolygót, az Adeptus Mechanicus magára vállalta az újbóli gyarmatosítást.

A 41. évezred végi Crythe Primus egy szorgalmas kohóvilág volt, amely a Birodalmi Hadsereg tekintélyes és jól képzett Crythe-i Előkelők ezredeit látta el, és a Legio Maledictis, egy titánlégió manufaktórum anyabolygójaként is szolgált.

Az ötödik és egyben utolsó világ a Vigasz volt. Ide, egy megerősített orbitális hajógyár köré szerveződött a birodalmi erő magja.

A csillagerőd alatt fekvő bolygó a harmadik lakott világ volt, bár a Crythe Primussal ellentétben a Vigaszon sosem voltak jelentős ásványkincsek vagy természeti erőforrások, A világ egy kopár szikla volt, a felszínéből kiemelkedő kaptárszerű börtönkomplexumoktól eltekintve üres; a szomszédos szektorokból és a Crythe-halmaz bolytornyaiból származó bűnözők százezzeinek adott otthont. Egy büntetővilág, amit az Impérium ereje őrzött, valamint a Birodalmi Haditengerészet és az astartesek is bázisnak használtak a csillaghalmazban folytatott kalózellenes erőfeszítéseikhez. Csak a Crythe Primus volt erősebb célpont, amit a Mechanicum tartott a gépmarkában.

Valiance Arventaur főadmirális irányította a Crythe Hadiflotta megtörhetetlen erejét. Számptalan kísérőhajó, tucatnyi cirkáló, élükön a flotta ékkövével: a gigantikus, Bosszúálló osztályú óriáscirkálóval, az *Istencsászár*

Kardjával, amelynek gerincén katedrálisok városa futott végig, és több ezer embernek adott otthont.

Ha csak ennyi ereje lett volna a Trónnak a szektorban, akkor is dacos és kérlelhetetlen ellenfélnek bizonyult volna, de a főadmirális számíthatott a nemes astartes rendház, a Kóborló Gárdisták helyőrségének támogatására is, akik állandó bevetésen voltak, hogy leverjék a szektorban burjánzó kalózkodást. Hajójuk, a *Végső Búcsú*, egy Gladius osztályú fregatt, halálos penge volt az eretnekek ellen, akik a Császár lojális alattvalóinak kereskedelmi útvonalain merészkedtek zsákmányt ejteni.

A Hadúr először a Vigaszra zúdította a haragját. Ha áttörik ennek a keményen őrzött világnak a védelmét, ha megtépázzák a Szent Flotta erejét, ha megsemmisítik az itt jelen lévő astarteseket... akkor a Crythe-halmaz biztosan elesik. Így szólt a nagy Kifosztó terve.

A Magasztos terve pontosan beleillett ebbe a rendszerbe. Ahhoz, hogy sikerrel járjon a Hadúr szemében, számító, taktikai zsenialitását kellett segítségül hívnia.

Talos a sisakja szemplencséinek rubin árnyalatán keresztül szemlélte a leszállókapszula belsejét. A szakasza még a felét sem foglalta el a tizenkét ülőhelynek. Hamarosan toborozniuk kell. Az elmúlt évtizedekben elszenvedett veszteségek olyannyira

megviselték a VIII. Légió tizedik századának maradványait, hogy a Magasztos a legjobb esetben is legfeljebb ötven astartest tudott összeszedni.

Az új harcosok létrehozásának folyamata fáradságos és lassú volt, és a Légió erői a *Vérszövetség* fedélzetén igencsak híján voltak a húskovácsoknak és technikusoknak, akik képesek egy évtized alatt egy gyermekből génmanipulációval astartest faragni.

Xarl mindig megjegyzést tett az üres ülésekre. Valahányszor a szakasz összejött egy leszállóegységben, egy Mennykősólyomban, egy átszállókapszulában, a Land Rablójukban, vagy bárhol, ahol készenlétben álltak a bevetés előtti pillanatokban, mindig felhozta a témát.

– Négyen vagyunk – morogta, pont időben. – Ez egy otromba komédia.

– Engem csak az bosszant, hogy Uzas maradt életben a Venrygaron – vágta rá Cyrion voxon. – Hiányzik Sar Zell. Hallasz engem, Uzas? Kár, hogy te élted túl helyette.

– Cyrion, szeretett testvérem – morogta Uzas válaszul vigyázz a szádra!

Egy pillanatra Talos visszatért a látomásába, és látta, hogy Uzas fejszéje felemelkedik, ahogy a romok között közeledik Cyrion mögött...

– Hatvan másodperc – harsogta egy géphang a fülke hangszóróin keresztül. Ez visszarángatta Talost a jelenbe, amitől émelyítően zökkentek az érzékei.

– Szeretném kijelenteni – mondta Cyrion hogy ez a csapataink legostobább felhasználása, amire emlékszem.

– Tudomásul vettem – szólt halkán Talos. Nem az ő ötlete volt a ieszállókapszulás bevetés, de azzal, hogy most emiatt panaszkodik, semmin sem fog változtatni. – Koncentráljatok!

– Továbbá – hagyta figyelmen kívül Cyrion a testvére dorgáló hangnemét mindannyiunk halálát fogja eredményezni. Ezt garantálom.

– Hallgass! – Talos megfordult a trónján, mire a tartóhevederek szorosan megfeszültek a hatalmas csatapáncélján, és szembefordult a szakasztársával. – Elég, Cyrion! A Magasztos parancsot adott nekünk. És most jelentkezettek be!

– Uzas, vétel.

– Xarl, kész.

– Cyrion, vétel.

– Vettem – fejezte be Talos. – Éjbe öltözötten, a jelemre. Három, kettő, egy. Most.

Mind a négy, a hátukra szerelt energiagenerátor kattánva élesedett, mesterséges erőt táplálva a páncéljukba, még annál az emberfeletti szintnél is tovább fokozva a fizikai teljesítményüket, amire a géntechnológiával létrehozott testük már amúgy is képes volt. Talos sisakkijelzője bekapcsolt, fehér állapotjelző szöveget, lőszerszámlálókat és tucatnyi, a látómező szélén szétszórt, stilizált ikont vetített a karmazsin

színben pompázó világra. Pislogva rákattintott háromra, és a homlokát ráncolta, amikor az egyik folyamatosan villogva, hol megjelent, hol eltűnt.

– Uzas – mondta –, az azonosító rúnád még mindig bizonytalan. Azt mondtad, hogy megjavíttatod.

– A mesteremberem... hirtelen meghalt.

Talos összeszorította az állkapcsát. Uzas mindig is hajlamos volt megölni a rabszolgáit, akár légiós jobbágyok, akár fejlesztett szolgák voltak. Értéktelen játékszerekként bánt és elszórakozott velük, hogy kielégítse a saját vágyait, és az egyetlen ok, amiért a páncélja egyáltalán működőképes maradt, az volt, hogy olyan szorgalommal fosztogatta elesett testvéreit, mint kevés másik Éjúr.

– Nincs elég erőforrásunk ahhoz, hogy a vérszomjadat rabszolgák meggyilkolásával csillapítsd, testvér.

– Talán kölcsönvehetném Septimust, hogy megjavítsa a páncélomat.

– Igen, lehet – mondta Talos. *Esélytelen*, gondolta közben.

– Negyvenöt másodperc – recsegte az indító szervitor hangja.

– Fegyvereket biztosítani az útra – parancsolta Talos.

Még egyszer utoljára ellenőrizte a bolterét, és megforgatta a kezében. Gyönyörű fegyver volt, már a Nagy Árulás előtt is jól szolgált. Az Isstvan V-ön is ezzel lőtt, és számtalan Szalamandra légióst kaszált le abban a

sorsdöntő csatában. Már az is elég volt, hogy a kesztyűjében tartotta a boltért, hogy örömet érezzen, olyan valódit és tapinthatót, mint a harci drogoktól, amiket páncélja fecskendezett a gerincébe és a csuklójába.

Anatémának hívták. A nevet kacskaringós nostramói írással, fekete vasból verték az oldalára. Talos hosszan a jobb combjához szorította a fegyvert, mintha egy pisztolyt tenne a tokjába. Akijelzője szélén lévő apró ikonra pislogott, mire aktiválódott a vastag elektromágneses csík a lőfegyver szélén. A bolter fémes csattanással rögzült a lábára, arra várva, hogy amikor legközelebb a kioldó ikonra pislog, előhúzza a csatában.

Miután rögzítette a fegyvert, ellenőrizte a hüvelybe dugott kardot, ami túl hosszú volt ahhoz, hogy ülő helyzetben a derekára kösse, és mágneses csíkokkal rögzítette a fülke ferde falához. Az angyalszárnyú keresztvas fehér márványként ragyogott. A szárnyak közé illesztett rubin könnycsepp megcsillant a vörös homályban; sötétebb volt, mint a környezete, vércsepp a véres háttér előtt.

Aurum és Anatéma, a mestersége eszközei, a háború ereiklyéi. Az ajka felfelé görbült, miközben a szíve gyorsabban kezdett verni.

– Halál a Hamis Császárra! – suttogta a szavakat, mint egy szitkot.

– Tessék? – hallatszott Xarl hangja.

– Semmi – felelte Talos. – Fegyverzetellenőrzést megerősíteni.

– Fegyverek elrakva.

– Kész.

– Fegyverek rendben.

– Harminc másodperc – szólalt meg ismét a hang. A Rémkarom osztályú kapszula rázkódni kezdett, ahogy a hajtóművei teljes energiára kapcsoltak. Bár vetőcsőből lövik ki őket, így is forrón kellett égniük a manőverező fúvókáknak, hogy célba juttassa őket.

– Tizedik Század, Első Karom – szólt Talos az általános voxcsatornába. – Készen állunk a bevetésre.

– Vettem, Első Karom. – A hang, ami felelt, mély volt, még astarteshez képest is. A Magasztos a hídon tartózkodott, és a csatára készülő szakaszokhoz szólt. Talos hallgatta a többi szakasz hangját, miközben a kapszula egyre hevesebben rázkódott.

– Második Karom, kész.

– Ötödik Karom, kész.

– Hatodik Karom, rendben.

– Hetedik Karom, felkészült.

– Kilencedik Karom, készenlétben.

– Tizedik Karom, kész.

Tudta, hogy egyik osztag sem teljes. Az évszázadok nem voltak kegyesek. Az átkozott Vérangyalok az egész Harmadik Karmot lemészárolták a demetriai

ütközetben. A Negyedik és a Nyolcadik Karom darabonként, csatáról csatára pusztult el, végül az utolsó túlélő tagokat beolvasztották más, gyengébb karmokba. Uzas valaha a Negyedik Karomba tartozott. Talos nem volt elragadtatva ettől a konkrét örökségtől.

- Itt Talos az Első Karomból. Létszámellenőrzés.
- Második Karom, hét fő.
- Ötödik Karom, öt fő.
- Hatodik Karom, öt fő.
- Hetedik Karom, nyolc fő.
- Kilencedik Karom, négy fő.
- Tizedik Karom, hat fő.

Talos ismét a fejét rázta. A saját szakaszával együtt ez harminckilenc astartes volt. Csak vázlegénység marad a Magasztossal a Szövetség fedélzetén, de ez akkor is zord szám volt. Harminckilenc légiós állt készen a bevetésre. Harminckilenc a több mint százból.

– Létszám megerősítve – mondta, tudva, hogy a hajón minden astartes be van kötve ebbe a voxcsatornába. Nem kételte, hogy a szám jelentősége bármelyikük szemében is elsikkadt volna.

– Tíz másodperc – kántálta a szervitor. A kapszula most hat másikkal együtt remegett a bölcsőjében, mintha egy óriás ínyéből nyomakodtak volna ki a fogak.

- Öt másodperc.

A voxot őrjöngés töltötte be, tucatnyi üvöltő astartes hangja, akik bosszúért, vérért, félelemért és primarchájuk emlékéért kiáltottak. Az Első Karom kapszulájában Xarl hosszan és hangosan vonyított, a féktelen öröm hangján. Cyrion suttogott valamit, amit Talos nem igazán értett, valószínűleg áldást a fegyverei gépszellemeinek. Uzas esküszövegek sorát kiáltotta, vérontást ígért a Rontó Erők nevében. Név szerint idézte őket, és extázisban kiáltozott, mint egy fanatikus. Talos visszafojtotta a késztetést, hogy felálljon a rögzítőszékből, és agyonlője a fivérét.

- Három.
- Kettő.
- Egy.
- Kilövés.

IV

ÚRHÁBORÚ

„A taktikusok az emberiség minden korszakában azt mondták, hogy egyetlen terv sem éli túl a találkozást az ellenséggel. Én nem vesztegetem az időmet az ellenségeim terveinek megghiúsítására, testvér. Sosem érdekel, mit akar tenni az ellenség, mert soha nem hagyom, hogy megtegye. Keltsd életre a szívükben a legigazabb rettegés ajándékát, és a puszta túlélésért folytatott kétségbeesett küzdelem minden tervüket tönkreteszi.”

– Konrad Curze primarcha, állítólag a testvérének,
a Vérangyal Sanguiniusnak

A Magasztos végtelenül kecsesebbnek tartotta az úrhadviselési, mint bármilyen felszíni támadást.

Kiválóan helytállt a szemtől szemben vívott harcban, és bőségesen aratott már életet a saját karmaival, de az más volt. Az efféle vadságból hiányzott az úrbéli vadászat letisztultsága és puritánsága.

Már azokban az években is, mielőtt a Magasztossá vált, amikor egyszerűen csak Vandred kapitány volt az Éjurak tizedik századából, a legnagyobb harci örömeiket az orbitális és mélyűri háború pillanatai okozták neki, amikor minden tökéletesen játszódott le.

Azokban a pillanatokban nem egyszerű szemlélődő volt. Büszke volt arra, hogy ő maga alakította ki a tökéletes csatákat, és ezt az örömet minden változása ellenére megőrizte. A látásmódját hozzá kellett igazítani az űrháború méretének és kiterjedésének realitásaihoz. A legtöbb elme, halandó és astartes egyaránt, nem igazán tudta felfogni a hajók közötti távolságokat, a harcoló felek pusztaságát, a sebhelyeket, amiket a különböző fémekből készült hajótesteken az egyes fegyverek hagynak...

Ebben állt az ő tehetsége. Ismerte az űrháborút, úgy látta annak nagyszerűségét duzzadt elméjében, ahogy más a kezében tartott fegyverekét. A hajója volt a teste, anélkül, hogy azokra a primitív technológiai kapcsolatokra kellett volna hagyatkoznia, amiket a Mechanicum tervezett az ember és a gép egyesítésére. Az ismeretségen és a megváltozott érzékelése révén kötődött a Szövetséghez. Már azzal, hogy a hídon állt, érezte a hajó szívverését a csontjaiban. Ha csak megmarkolta a korlátot, hallotta a sikoltozó hangját, ahogy elsütötte a fegyvereit. Mások csupán rezgéseket éreznének, de ők vakok az efféle finomságokra.

A *Vérszövetség* a története során szép számmal vívott összecsapásokat az esélyekkel szemben, és részt vett a VIII. Légiót érintő legvadabb konfliktusok némelyikében. A hírnevét – és ezáltal a bandériumét, amely egykor a tizedik század volt – győztes úrcsaták sora garantálta, ami nagyrészt a Magasztos úrhadviselési képességeinek volt köszönhető.

Miközben az ő drága, büszke hajója betört a valós térbe, a lény, aki valaha Vandred kapitány volt, a szem alakú occulus képernyőre meredt, ami a stratégiai fedélzet elülső falát uralta. A szemét nem változtatták meg a mutációk, amelyek eltorzították a fizikai alakját, maradt a nostramói születésűek tiszta feketéje, és az obszidián szemgolyókon megcsillant a tucatnyi legénységi konzolról és az előtte lévő occulust bevilágító detonációkról visszaverődő fény.

A strategium szükségszerűen nagyobb megvilágítást kapott, mint a hajó többi része, így a halandó legénység könnyedén elvégezhetette a feladatát. A Magasztos megengedte magának, hogy gyorsan körbepillantson a többszintes teremben, és megbizonyosodjon róla, hogy minden készen áll.

Úgy tűnt, hogy így van.

A szervitorok az állomásukhoz bilincselve zsongtak és zúgtak, bionikus és emberi kezekkel kezelték a berendezéseket. A halandó személyzet, köztük számos, a légió szolgálatában álló volt Birodalmi Haditengerészeti tiszt, a saját pultjánál dolgozott, vagy a szervitor

csapatokat felügyelte. Kevés pult vagy stratégiai állomás maradt üres. Az itteni műveletek túlságosan is fontosak voltak ahhoz, hogy megszenvedjék a létszámhiányt. Majdnem olyan volt, amilyennek lennie kellett, amilyen a Nagy Árulás előtt volt, mielőtt a légio erejének lassú hanyatlása megkezdődött, és a Magasztos élvezettel lubickolt egy nagyszerűbb kor visszhangjában.

Mindezt egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt szívta magába, mielőtt a figyelmét ismét az occulusra fordította.

Ott is volt. A háború, a lehető legnagyobb formában. A pusztítás színpada, ahol százak, sőt ezrek vesztették életüket minden egyes másodperccel. Hagyott magának néhány pillanatot, hogy kiélvezze a látványt, az életet kioltó robbanások képét, függetlenül attól, hogy melyik oldal szenvedte el az áldozatokat.

Az érzés azzal fenyegetett, hogy eufóriába csap át, és a Magasztos újra koncentrációt erőltetett magára. Nem gyengeséggel és önimádattal érdekelte ki a címét. A kötelesség volt az első.

Az úrháborút a cápák táplálkozási lázához hasonlította. Kevés emlék merült fel torz elméjének felszínére az astartes lét előtti életéből, de egy bizonyos esemény mindig visszatért, valahányszor a szenvedélyét az úrben vívott harcban kamatoztatta. Gyermekkorában, az apjával megtett tengerparti útjain többször is szemtanúja volt, ahogy a szem nélküli barrasal cápák csoportosan vadásznak a nyílt óceán nagy bálnáira.

Falkába verődtek, de valódi kötelék nélkül, mert ritkán hangolták össze a mozgásukat, vagy dolgoztak együtt – egyszerűen csak nem ölték meg egymást, miközben ugyanarra a zsákmányra vadásztak. Amikor mindegyik cápa lecsapott a nagy bálra egy-egy szabadon maradt, sebezhető pontjára, nem az együttműködés, hanem az ösztön vezérelte őket. A leggyorsabb gyilkolás ösztöne.

Az úrhadviselés most is hasonlóanak tűnt számára. Minden hajó egy-egy cápa volt, ami az úr háromdimenziós harcmezején úszott, és csak a legtehetségesebb flottaparancsnokok tudták hasznosítani az ösztöneiket, mellyel hatékony vadászfalkába tudták tömöríteni az erőiket. Az astartes teremtmény elmosolyodott, kivillantva fekete ínyét és agyarait, és közben az occulust figyelte. Ő nem volt flottaparancsnok. A saját tehetsége sosem abban rejlett, hogy létrehozza ezt a falkaegységet.

Éppen ellenkezőleg. Nem vágyott arra, hogy taktikai összefogásra ösztönözze a flottákat, melyekkel együtt hajózott. Őt csak az érdekelte, hogy az ellenséges armadában felbomoljon a rend.

Egy úrcsatát úgy lehetett a legkönnyebben megnyerni, ha biztosította, hogy egyetlen ellenséges parancsnok se érjen el taktikai egységet a saját erői számára. Ha az általános kohéziójuk megbomlik, minden hajó elszigetelődhetett minden lehetséges támogatástól, és magányosan, darabonként szaggathatták szét.

Ez volt az a megközelítés, amiért az Éji Rém nem egyszer kitüntette a Magasztost. Ahogy maga a primarcha mondta, az ellenség terveinek ismerete mit sem ér. Még azelőtt le kell győzni őket, hogy a terveik egyáltalán életbe lépnének.

A Hadúr crythe-i inváziós flottája már napokkal korábban belépert a rendszerbe. Ezt a Magasztos azonnal látta, amint az Éjurak rohamcirkálója kiszakadt a hipertérből. Több tucat összetört hajóroncs lebegett tehetetlenül az űrben, melyek felhasadt fémbőre a konfliktus egyes oldalaihoz való hűségüket hirdette: a háború nyitányában semmisültek meg.

Megparancsolta a kormányosainak, hogy vezessék át a hajót ezen a néma temetőn, és pörgessék fel a hajtóműveket, hogy elérjék a fő csatateret, ahol a Hadúr flottája végre orbitális védelemre kényszerítette a Trón erőit.

A lény szemei magukba szívták a villódzó holokijelzőn megjelenő ősi nevek látványát. Nagyszerű hajók voltak, amelyek évezredekken át vívtak háborút, a nevük és titulusuk az idő múlása ellenére is belevésődött emlékezetének hullámszó áradatába.

Ott volt a *Vasmángorló*, amely Perturabo primarcha légióját szolgálta. Az ott a *Terra Szíve*, ami még mindig magán viselte a sebhelyeket, amiket akkor szerzett, amikor megostromolta a világot, melyről a nevét kapta.

Több tucat kisebb hajó gyűrűjében, a vihar szívében pedig ott volt a *Bosszúálló Szellem*.

A Magasztos intett a karmával.

– Irány a Hadúr zászlóshajója. Közben továbbítsátok az azonosító kódjainkat, majd bontsátok fel az alakzatot, és támadjatok a flotta előtt.

A *Vérszövetség* beviharzott az orbitális csata örvényébe, és a Magasztos elképzelte a birodalmi hajók parancsnoki fedélzeteit, amint azt látják, hogy egy újabb hatalmas hajó csatlakozik az *Ősellenség* seregéhez. Riadó zendül a pultokon, parancsokat kiabálnak... Élvezettek képzelte el, még ha csak egy pillanatra is.

A *Szövetség* azonban sebezhető volt. Fehéren izzott a hajtóműve, ahogy elhaladt a *Bosszúálló Szellem* és a Káosz előőrse mellett.

Gyorsan kellett cselekedni.

Már egy futó pillantás az occulusra is elárulta neki, hogy a csata eredménye elkerülhetetlen. A birodalmi flotta halálra volt ítélt. Figyelte az ikonokat a túlméretezett parancsnoki trónja előtt álló széles holografikus asztalon, látta a három dimenzióban lejtett lassú táncukat. Pillanatok alatt átlátta az egyes ikonok mozgásának kimenetelét, kiszámítva, hogy az egyes hajók milyen sokféleképpen mozdulhatnak el a többiekhez képest. Egy sok – de végső soron véges – lehetőségből álló színjáték bontakozott ki a szeme előtt.

Ismét az occulusra nézett. A Hamis Császár erői még mindig elég sokan voltak ahhoz, hogy komoly károkat okozzanak a Hadúr támadó flottájának, és ez volt az, ami számított. Ha túl nagy a győzelem ára, akkor az valójában nem is győzelem.

Miközben vigyorgott, a szeméből olajos vérkönnyek szivárogtak. A sötét könnycseppek hidegen folytak végig porcelánszerűen sápadt arcán, melyen minden ér vastag, fekete kábelként húzódott. Az arcizmai megfeszültek, a könnycsatornái bizseregtek. A Magasztos nem szokott hozzá a mosolygáshoz. Túl régen fordult elő, hogy ilyen kaliberű szórakozásban volt része, és ami még jobb, a Hadúr figyelt.

Itt volt az ideje, hogy a legtöbbet hozza ki a helyzetből.

Két birodalmi hajó tűnt ki a flottából. Két célpont, amit meg kellett semmisíteni, hogy a taktikai egység reménye is szertefoszoljon. A Magasztos mindkettőt megjelölte, és továbbította kívánságait a strategium legénységének. Most azon dolgoztak, hogy megvalósítsák a szándékait.

A *Vérszövetség* végigviharzott a csatán, és mellékesen elszenvedett némi kárt a nulltérpajzsain attól a néhány vadászgéptől és könnyűcirkálótól, amik elég gyorsan reagáltak a hirtelen feltűnésükre. A kék-fekete és bronzsínű, száguldó ciklon két hozzá hasonló méretű hajó között suhant át, figyelmen kívül hagyva a beérkező oldalsortüzüket.

Mire megfordultak volna, hogy üldözőbe vegyék az őket kikerülő, kardként közjük vágó hajót, már másokkal keveredtek harcba. Az új támadók a Fekete Légió, a Hadúr saját astarteseinek fekete és arany színeit viselték.

A *Vérszövetség* még csak nem is lassított. Az Éjurak nagyobb zsákmányra vadásztak.

Egy astartes rohamcirkáló erős hajó volt, ami jeleskedett a felszíni bombázásban és a blokádtörésben. Az úrháborúkban rettegett ellenség, mert bár nem rendelkezett a Birodalmi Haditengerészet csatahajóinak vagy nehézcirkálóinak támadó erejével, fegyverzetének és vastag pajzsának köszönhetően a legtöbb hasonló méretű hajóval rövid idő alatt végezhetett. Ha a Magasztos csatlakozott volna a Vigasz fölött dülő orbitális csatához, és a *Szövetség* ütegeinek és ágyúinak haragját ott használta volna, az Éjurak jelentős és hasznos, dicséretre méltó hozzájárulást nyújtottak volna.

Ez azonban kevés volt.

Az astartes rohamcirkáló legnagyobb fenyegetését a rakománya jelentette. Bár a *Szövetség* olyan fegyverekkel bírt, amelyek városokat tehetek a földdel egyenlővé, és olyan pajzsokkal, amelyek órákon át viselhették a rájuk zúduló pusztítást, anélkül, hogy akár csak pislákolni kezdtek volna, a leghalálosabb és legfélelmetesebb fegyverei már a leszállókapszulákba szíjazva várták a kilövés pillanatát.

Az Éjurak cirkálója hatalmas és súlyos hajó volt, de a tömege ellenére kecses. Úgy fordult át, mint egy cápa, lassan és simán, és a jóval nagyobb Gótikus osztályú hajó, az *Eltökélt* felé bukott. A birodalmi cirkáló legalább annyira volt emlékmű, mint hadihajó: központi gerincéből katedrálisszerű építmények kis városa emelkedett ki, és agresszív szépsége inspirálta a körülötte nyüzsgő, kisebb támogató hajókból álló flottát, melyek műholdként keringtek körülötte.

Az *Eltökélt* ütegeinek elsütése elvakította az occulust a Szövetség fedélzetén. A nagyobbik hajó egyelőre a Hadúr támadó járműveit célozta meg, még nem volt ideje arra, hogy a fegyverei haragját az új jövevényre irányítsa, bár az árnyékában sürgölődő támogató hajók máris elkezdtek feltöltődni, hogy elpusztítsák az Éjurak közékük rontó, száguldó cirkálóját.

A Magasztos figyelte, ahogy a Szövetség jelképe mögött kihuny az egyik ikon. Az *Örökkön Nyitott Szem* megszűnt létezni, darabokra hullt az *Eltökélt* végső támadása alatt. A Fekete Légió hajója volt, a Hadúr egyik sajátja.

Furcsa, gondolta a Magasztos, *hogy évezredekken át kitartott, csak hogy itt haljon meg. Az Örökkön Nyitott Szem* ott volt tízezer évvel ezelőtt, a Terra ostrománál. Most már csak törmelék volt, a kudarc méltatlan emléke.

Aztán a Szövetségen volt a sor. A strategium ismét megremegett, és nem finoman.

De ő tudta, hogy a pajzsok kitartanak. Ugyanolyan élesen érzékelte a hajó bőrét, mint a sajátját. Három hajó

tüzelt rájuk oldalról, és... még valami.

– A pajzsok tartanak – jelentette egy halandó tiszt a parancsnoki trónnak. – Három könnyűcirkáló lő ránk, és egy vadászraj is, szórványosan.

Vadászok, kuncogott. Milyen különös.

A Magasztos azonnal beillesztette ezt az információt az ikonok kibontakozó balettjéről alkotott átfogó képébe. Az *Eltökélt* volt az első célpontja, mert már leálltak a pajzsai. Attól a pillanattól kezdve tudta, hogy a csata holokijelzője életre kelt, már az alakzatban elfoglalt helyéről, hogy a Gótikus osztályú cirkáló visszahúzódott a harcból, hogy helyreállítsa a nulltérpajzsait. A körülötte parazitaként hemzsegő kisebb raj csak megerősítette a következtetését. A birodalmi flotta egyik nagyobb hajója volt, mely körül védelmezők nyüzsögtek, míg igyekezett helyreállítani a védelmét. Egyértelműen a védelem kulcsa.

A Magasztos kemény manőverparancsokat horkantott, és a Szövetség erőlködve engedelmeskedett. Az *Eltökélt* alatt kezdte meg az utat, de üvöltő hajtóművekkel, élesen emelkedett. A pajzsok még mindig tartottak, hullámozva verték vissza a beérkező lövéseket, és a csatahajó szinte függőlegesen suhant el az *Eltökélt* jobb oldala mellett. Az Éjurak hajója szinte semmilyen célpontot nem kínált a súlyos oldalütegeknek, de azért csak tüzet nyitottak rá. A hagyományos úrhadviselés mércéjével mérve furcsa lépés volt. Ha a hajó mellé úsztak volna, akkor sokkal jobban ki tudták volna használni a nehéz

oldalsortüzeket, de a függőleges áthaladás látszólag semmit sem ért el. Noha az *Eltökélt* oldalsortüze teljesen feleslegesen szaggatta az űrt, a *Szövetség* ütegei sem értek volna el szinte semmit – ha tényleg tüzet nyitottak volna. Az Éjurak hajójának ágyúi azonban némák maradtak.

A *Vérszövetség* fedélzetén a strategium teljes emberi legénysége még mindig sírt vagy hányt a manőverből fakadó eszelős gravitációs erők hatására. Többen elájultak. A Magasztos véres örömkönnyeket törölgetett az arcáról.

Ez isteni volt!

– Megerősítést – mondta egyszerűen a kapszulák indítópultjánál álló szervitornak.

– Hetedik, kilencedik és tizedik karom bevetve – motyogta válaszul a félig gép rabszolga.

– Célbaérés?

– Megerősítve – jött a színtelen válasz. – Az átszállókapszulák megerősítették a sikeres célba érést.

Egy pillanattal később ismerős hang recsegett a strategium hangszóróiból.

– Magasztos – hangzott az astartések mély, zengő hangján. – Itt Adhemar a hetedik karomból. Bent vagyunk.

A lény a sok mosolygástól még több fájó könnyet hullatott. Épp most rohantak végig az ellenséges flotta szívéen, és mire az *Eltökélt* tisztjei rájönnek, mi történt,

három szakasz astartes indul meg öldökölve a parancsnoki fedélzetre.

Ez valóban isteni volt. Az *Eltökélt* és a flotta vezetése a fedélzeten mintha máris halott lenne. Amint a többi birodalmi legénység értesül a kulcsfontosságú hajóik fedélzetén történt mézárjáról, a félelem könyörtelen rákként fog elterjedni.

Egy megvan, egy másik maradt.

– Kormány! – mondta, miközben a strategium megremegett egy újabb sortűz alatt. – Irány a *Kardi* Minden energiát a hajtóművekre!

– Nagyuram – köszörülte meg a torkát egy tiszt a trón közelében. – Az ellenséges zászlóshajó pajzsa még mindig fent van.

– Már nem sokáig. Megközelítési vektor: alattomos ragadozó.

– Igenis, nagyúr!

A Magasztos fekete nyelvével megnyalta az ajkát.

– Miközben átmegyünk előtte, süssétek el az összes elülső üteget és torpedót, cél a hajótörzs hatvanhármas szekciója. A bombázóágyúk elsütését pontosan akkorra időzítsük, amikor az ütegeink és torpedóink csapást mérnek rá.

Ez nem volt könnyű feladat. Tucatnyi szervitor és halandó tiszt görnyedt a pultja fölött, a kezelőszerveken és a számításokon dolgozva.

– Meglesz, nagyúr – biztosította a közelben álló tiszt.

A Magasztos nem emlékezett a nevére. Vagy ez, vagy sosem tanulta meg az ember nevét, nem volt benne biztos. A lény csupán a hídsegédjeként ismerte a férfit, és ez volt minden, amit tudnia kellett.

– De... – a férfi habozott.

– Beszélj, ember!

– Nagyuram, Sötét Istenek Magasztosa... Ez a támadási vektor tizenöt másodpercre a *Kard* lőtávján belülre visz minket.

– Tizenháromra – javította ki a Magasztos egy koponya-vigyorral. – És ezért van az, hogy amint elsütjük a hajó első fegyverzetét, Coronus-merülést hajtunk végre, a hajtóművek teljes teljesítménye, és a bal oldali manőverező fúvókák hetvenszázalékos túlterhelése mellett. Fordulás közben tíz másodpercig tartjuk a maximálisan negatív fordulatot és döntést.

A tiszt még jobban elsápadt, már ha ez egyáltalán lehetséges volt olyasvalakinek, aki évtizedek óta nem érzett napfényt a bőrén.

– Nagyuram... túl nagy hajó vagyunk ahhoz, hogy...

– Csendet! A támadást koordináljuk a *Vasmángorló*, a *Bosszúálló Szellem* és a *Lángpenge* fő fegyverzetének tüzével. Egyeztessetek a strategiumaikkal és tájékoztassátok őket a szándékunkról.

– Ahogy parancsolja, nagyuram. – A tiszt nyelt egyet. A Magasztos észrevette, hogy a szeme különösen intenzív barna. Nem forgatta ide-oda idegességében, mint a

legtöbb halandó a színe előtt, de még mindig vonakodott kimondani a véleményét a hűbérura jelenlétében. Ennek az oka persze meglehetősen nyilvánvaló volt. Ha valaki vitába szállt az astartesekkel, annak mindig vér és fájdalom lett a vége.

A hajó hosszú, gyötrelmes nyögést hallatott, amikor áthaladt egy másik, nagyobb méretű cirkáló elülső tűzívén. Az Éjurak hajója ismét nem védekezett, hagyta, hogy a pajzsai viseljék a becsapódásokat, miközben a kiválasztott célpont felé viharzott.

– Beszélj, ember! – ismételte a Magasztos. – Szórakoztass a gondolataiddal a győzelmünket megelőző pillanatokban.

– A Coronus-merülés, nagyuram. Valószínűleg már csak a gravitációs erők is megölnének minket, és a manőverező rakéták hetekig működésképtelenek lesznek a kiegész miatt. A kockázat...

– Elfogadható. – A Magasztos biccentett a tisztnek. – A Hadúr figyel, halandó. És én is. Teljesítsd a kívánságaimat, különben egy alkalmasabb fog a helyedre lépni!

A tisztnek jobban kellett volna tudnia. Amikor visszafordult a helyére, és az orra alatt azt suttogta: „Ez el fogja pusztítani az átkozott hajót...”, tudnia kellett volna, hogy a Magasztos meghallja.

– Hídsegéd – vigyorgott az astartes.

A férfi nem fordult meg. Túlságosan el volt foglalva a pultjával, bináris parancsokat küldött a strategium szervitorainak tudatába, hogy készüljenek fel az elkövetkező tébolyra.

– Igen, uram?

– Ha ez nem sikerül hibátlanul, megetetem veled a saját szemgolyódat, és még ma éjjel meghalsz, bőr nélkül, a soha el nem érkező kegyelemért könyörögve.

A híd elcsendesedett, és a Magasztos nedves zajjal elvigyorodott.

– Nem érdekel a manőverező rakéták felújítása, sem a rabszolgák, akik a javítások során pusztulnak el. Coronus-merülés, vagy legalábbis valami annyira hasonló, amire ez a hajó képes, a három megnevezett hajó fegyvertüzéhez időzítve. És most csináld!

Több mint merész volt a dolog.

A *Vasmángorló*, a *Bosszúálló Szellem* és a *Lángpenge* pozícióba húzódott, és összehangoltan, bár jelentős távolságból leadott sortüzekkel támogatták az Éjurak manőverét. A Magasztos gyanította, hogy saját kapitányaik inkább szórakozott kíváncsiságból igazodtak a tervéhez, mintsem abból a meggyőződésből, hogy az valóban működni fog, de a bátorságuk hiánya az ő keresztjük volt.

Mindkét oldalon, szinte minden flottakapitány legalább egy pillanatig a *Vérszövetséget* bámulta, a Hadúr flottájának egyetlen olyan hajóját, amelyik végigjárta az ellenséges vonalakat, miközben elszáguldott a hatalmas Bosszúálló osztályú óriáscirkáló, az *Istencsászár Kardja* mellett. Sok kapitány hitetlenkedve ismerte fel azt is, hogy a hajó egy csavarodó, pörgő, tébolyult Coronus-merülés kezdeti manővereit hajtja végre.

Hihetetlen tűzerővel szemben kezdte meg a rohamot. A hatalmas hajó tűzívén átcsúszó *Szövetség* elszenvedte a *Kard* elülső ütegeinek és ágyúinak dühét, amelyek máris dühöngő áradatot zúdítottak az előttük haladó ellenségre. Az Éjurak cirkálója kiállta a legerősebb fegyverek támadását, amiknek a Káosz többi hajóját kellett volna eltalálniuk, és a pajzsai először megrepedtek, majd pillanatokon belül szétroppantak.

Minden szemtanú úgy láthatta, hogy a *Vérszövetség* feláldozza magát egy ütközésben. Sikerrel is járt volna. Ekkora súly, tehetetlenség és robbanóerő kiégette volna a *Kard* pajzsát, és teljesen kibelezte volna a hajót.

De a *Szövetség* nem akarta felöklelni a zsákmányát.

Viszonozta a tüzet, miközben a pajzsai kihunytak, lézerütegek, szilárd lövedékek és plazmanyalábok heves sortüzét zúdította a hajó orr fegyverei bőí, valamint egyetlen, pontosan időzített, főleg felszíni támadásra szánt magmabomba robbanófejet, a bombázóágyúból.

Ez a töltet éppen akkor csapódott a *Kardba*, amikor a három másik áruló astartes hajó elülső fegyverzetének ösztüze elérte a célpontot. A helyzet olyan közel állt a Fekete-tengeri cápák rajának egységéhez, amennyire a Magasztos el tudta képzelni, de nem igazán ez volt az Éjurak parancsnokának első számú gondolata.

Ez az egész szabadjára engedett pusztítás éppen hogy elég volt a Magasztos céljainak megvalósításához. A gigászi *Istencsászár Kardja*, a Crythe Hadiflotta büszkesége, Valiance Arventaur főadmirális zászlóshajója körül többé már nem csillogott a fodrozódó energia legyőzhetetlen burka.

A pajzsai leálltak, túlterhelte őket az astartes rohamcirkáló hirtelen, vad támadása.

A Magasztos nem volt bolond. Ismerte az úrháborút, tudta, mire képesek az ellenségei, milyen erősek a fegyvereik és a hajóik. Tisztában volt vele, hogy az *Istencsászár Kardja* tele van biztonsági tartalékokkal és segédgenerátorokkal, és a támadása nem okozott valódi károkat az ellenséges zászlóshajónak azon túl, hogy átmenetileg túlterhelte a pajzsát, mivel túl sokat kellett egyszerre elnyelnie. A pajzsok pillanatokon belül – legfeljebb egy perc alatt – újra működőképeseek és erősek lesznek.

A *Vérszövetség* élesebben kanyarodott, mint amire egy ekkora cirkálónak képesnek kellett volna lennie, és potenciálisan végzetes zuhanórepülésbe kezdett a nagy cirkáló mellett, amibe majdnem belerohant. Riadók

dübörögtek a hajó teljes legénységének fülében. Az éles pengéhez hasonló jármű lebukott, és közben elszenvedte a *Kard* oldalágyúinak másodlagos sortüzét. Nem viszonzta a lövéseket. A hatalmas birodalmi zászlóshajó egyetlen sortüze porrá zúzta a *Szövetség* bal oldali fegyverzetét.

A cirkáló tovább kanyarodott, és ahogy elszáguldott, törmelékösvényt hagyott maga után. A zuhanás felénél a Magasztos ráérezett a kapcsolódás egyetlen tökéletes pillanatára a csatában.

Itt van.

Most.

Miközben a hajóját birodalmi ágyúk szaggatták, tökéletes tisztánlátással érzékelte a pillanatot, és egyetlen szót morgott.

– Kilövés.

– Három – mondta a szervitor hangja.

– Kettő. -Egy.

– Kilövés.

Talos érezte, ahogy a világ kizökken alóla, és minden izma megfeszül. Nem pont olyan volt, mintha zuhanna, és nem is szédült. Megváltozott érzékszervei ellenálltak az egyensúlyvesztésnek és a bizonytalan érzékelésnek. Míg egy ember hányással festette volna meg a kapszula belsejét, és elájult volna a kilövés terhétől, a fedélzeten

lévő astartesek csupán a gyomruk mélyén éreztek némi kellemetlenséget. Ez volt a biológiailag átalakított érzékelés áldása.

– Becsapódás öt másodperc múlva – zengett a fülke automatikus hangja egyszerre mindenhol és sehonnan. Talos hallotta, ahogy Uzas a hangszóróba zihálva, vidáman számolja vissza a másodperceket.

Ő némán számolt, és megfeszült; amikor már csak egyetlen másodperc maradt. A kapszula manőverező hajtóművei remegve keltek életre, ami majdnem olyan erős volt, mint a becsapódás, ami egy pillanattal később következett be. Burkolatot áttörő erővel csapódtak a célpontba, ami úgy visszhangzott a kapszulában, mint egy sárkány üvöltése.

A retinakijelzőjén felvillant egy rúna, kacskaringós nostramói írással, és a becsapódást követő remegésben Talos ököllel a szék kioldó gombjára csapott. A hám lehullt, és az Első Karom négy astartese tétovázás nélkül kelt fel a helyéről, a fegyverüket sötét markukba szorítva.

A kapszula ajtaja megkínzott fém csikorgásával és a kiszabaduló légnyomás sziszegésével nyílt ki. Talos sima, magabiztos hangon szólt a voxba, miközben egy acélpadlós, kanyarodó folyosóra nézett: ez volt az első pillantás, amit az *Istencsászár Kardja* belsejére vetett.

– Szövetség, itt az Első Karom. Bent vagyunk.

V

AZ ISTENCSÁSZÁR KARDJA

„A méreg bármilyen páncélon áthatol. Ha legyőzhetetlen ellenféllel állsz szemben, egyszerűen add a méreg áldását a véráramára. A hevesen verő szíve még gyorsabban szétteríti a testében a mérget. A félelem is ugyanilyen erős méreg. Emlékezz erre. A félelem olyan méreg, ami minden ellenfelet megtörhet.”

– részlet Malcharion, a harcos-bölcs
A sötétbe borult ösvény című művéből

Cerlin Vith hadnagy a hídról figyelte a voxhálózatot.

A parancs a legmagasabb szintről érkezett: verjék vissza a híd alatti műveleti fedélzeteken garázdálkodó behatoló csapatot. Cerlin tudta, hogy máshol is vannak betolakodók a hajón, de azokkal más fegyveres osztagok fognak elbánni. Ő megkapta a parancsát, és szándékában állt véghezvinni azt. Az emberei őrizték a hidat, és már úton volt egy nagy csapat erősítés.

Nem aggódott. Az *Istencsászár Kardja*, ami az elmúlt húsz évben az otthona volt, a legnagyobb hajó őméltósága Szent Flottájában. Több mint 25 000 fős legénység nevezte otthonának, még akkor is, ha ezek jelentős része rabszolgamunkás és nyomorult szervitor volt, akik az izzasztó gépházfedélzeten gürcöltek egész életükben. Egy ekkora hajóra nem volt szokás átszállni.

Legalábbis, javította ki magát Vith, *ha valaki túl akarta élni.*

Az is igaz volt, hogy a *Kard.* többé már nem teljesített frontszolgálatot. Ahogy az is, hogy a dicsőséges hajót félreállították a nagy frontvonalbeli flottákból, de még így is a Crythe Hadiflotta legyőzhetetlen koronaékköve maradt. Ez csak a múltó idő jele volt. A Bosszúálló osztály egy bunyós volt, közeiharcos, amit arra terveztek, hogy az ellenséges hajók viharába rontson, és kétszer akkora verést osszon ki, mint amekkorát kap. Megvolt hozzá a tűzereje, de idővel kiesett az admirálisok kegyeiből, amikor az egyre inkább védekezésre törekvő Impérium elutasította az ilyen nyers taktikákat.

Legalábbis Cerlin ezt mondogatta magának. Elhitte, mert a tisztek annyiszor mondták.

Szeretett *Kardja* nem tűnt el örökre a versenyből. Csak éppen kiment a divatból. Ezzel biztatta magát újra meg újra, mert bár ő csupán egy katona volt az Arany trón szolgálatában, nagy büszkeséggel töltötte el, hogy ezen a helyen szolgálhatott. Cerlin Vith hadnagy mindenekfelett vágyott arra, hogy újra a frontra kerüljön. Égett a

vágytól, hogy kinézhesen az egyik kémlelőnyíláson, és láthassa a torz hipertér feketés foltját, a Nagy Szemet, az Ősellenség befolyásának nexusát.

Így most nem aggódott. Az *Istencsászár Kardja* törhetetlen volt, legyőzhetetlen. A hajó rázkódását a saját ágyúí végtelen vibrálása okozta, amelyek a poklot szabadították az átkozott Ősellenségre. Amikor a pajzsok nemrég kihunytak, egyetlen perc alatt újra felhúzták őket. És még ha újra le is esnek, a mindannyiukat védő, hűséges páncélba burkoló hajótest olyan erős volt, mint az igaz ember hite.

Semmi, de semmi sem ölhetette meg a *Kardot*.

Ezt ismételte magában, és néma szózatában nyoma sem volt a kétségbeesésnek. Az a tény, hogy megszállták őket... Nos, ez örültség volt. Épeszű ellenség próbálkozna ilyesmivel? Szó szerint fel sem tudta fogni, milyen taktikát követnek. Miféle ostoba parancsnok vesztegeti az emberei életét arra, hogy egy maroknyit átküld egy olyan hajóra, ami több mint húszezer lélekkel büszkélkedhetett, aki készen állnak, hogy megvédjék?

Ideje volt megtanítani az első behatoló csapatnak, hogy tévednek.

Úgy látszik, a hajójuk csinált néhány szép mutatványt, hogy idejuttassa őket, ha a strategiumban hallott voxcsevejből következtetni lehetett.

Nos, bármi is az igazság, sikerült egy olyan hajó fedélzetére jutniuk, amely több mint tíz éve nem

találkozott betolakodókkal, így talán az admirálisnak – áldás legyen a nevéen – igaza volt. Talán ez most komoly.

Cerlin viszont arról volt híres, hogy képes elintézni a komoly ügyeket. Ezért védte ő leggyakrabban a parancsnoki fedélzeteket.

Ő vezette a Héliosz Kilencek néven ismert, kiemelkedő szakaszt, amely olyan kitüntetésekkel és kiváló lövészi képességekkel rendelkezett, melyek még egy birodalmi gárdista mesterlövésznek is becsületére váltak volna. A legkiválóbb férfiakat és nőket válogatta össze, és az elmúlt tíz évben két ízben is visszautasította az előléptetést, mert nem akarta, hogy a feljebb emeljék annál az állomáshelynél, amit a legmegfelelőbbnek tartott. Ha egy tucat fegyveres osztagot irányítana, az azt jelentené, hogy a legjobb katonái között sok közepszerű is helyet kapna. A Héliosz Kilencek parancsnoksága annyit tett, hogy csak a legjobbak legjobbjait vezette.

A szakasz öltözete is arra utalt, hogy komolyan veszik a dolgukat. Amikor azt a feladatot kapták, hogy ereszkedjenek le a *Kard* gyomrának mélyére, és teremtsenek rendet a civilizált fedélzetek alatt dolgozó bűnözők és söpredék körében, a karcsú, sötét héjvértjük mellvértjén csillogó napszimbólum elérte, hogy minden rabszolga és jobbágy szorgalmasnak tűnjön, és betartsa a szabályokat. A Héliosz Kilencek – vagy, ahogy a hajó gyomrában élő kényszersorozottak ismerték őket, a „Napsugarasok” vagy „Kilencek” – közismert volt a kíméletlenségéről. Hírhedtségük fő oka az volt, hogy

előszeretettel cselekedtek könyörtelen buzgalommal, amit azoknak a rabszolgáknak a kivégzései fémjeleztek, akik akár csak utalni mertek az engedetlenségre vagy a kötelességmulasztásra.

A Héliosz Kilencekbe ötven férfi és nő tartozott, szakaszonként szóródtak szét a parancsnoki fedélzeteken. Vith negyvenkilenc kedvenc gyilkosa készen állt az ellenségre, ő maga a vezető szakasszal, az admirális trónja mögött tartózkodott.

Az osztag minden tagja repeszvetőt hordott, hogy a lehető legnagyobb kárt okozzák rövid távon, anélkül, hogy a hajótest épségét kockáztatnák. Nem kellett körülnéznie, hogy tudja, az emberei készen állnak. Késznek születtek, és azóta minden nap felkészültebbé edződtek. Semmi sem győzhette le őket.

Cerlin Vith hadnagy ezt minden kétséget kizáróan elhitte, amíg meg nem érkeztek az első jelentések a voxon.

–... bolterek... – hallatszott az egyik megszakadó kiáltás.

Ekkor nagyot nyelt. Bolterek.

Ez nem jó.

Újabb jelentések pattogtak a fülében, a hajó más részein állomásozó fegyveres osztagoktól. Az adások töredezettek és szaggatottak voltak, a folyamatban lévő harcok és a hajón kívül tomboló háború torzította őket.

De egyre többször hallott olyat, ami nem tetszett neki, amit nem akart hallani.

- ... nehezebb fegyverek kellenek...
- ... visszavonulás...
- ... a Császár Trónjára! Meg...

Miközben az alacsony mennyezetű elsődleges híd közepén állt, megigazította fülében a voxgyöngyöt, és ajkához illesztette a tűmikrofont.

- Itt Vith beszél. Gépház csapatok?

- Vétel, hadnagy! – recsegett a fülébe a válasz a hajó plazmahajtóműveit védő osztagoktól. Ha jól emlékezett, a géptermekek a Kisistenek, a Halálzsiványok, a Szerencsés Ötvenesek és a Halálszemek osztagai őrizték. Vithnek fogalma sem volt, melyik tiszthez beszél, a vox nem volt elég tiszta, de mind szolid, megbízható egységek voltak. Nem olyan jók, mint a Héliosz Kilencek, semmiképpen sem, de harcban megtették. A vételt torzítás durva sikolyai szakították meg, amelyek kegyetlenül hasítottak Cerlin másnaposságába.

- Hallom a voxban, hogy valaki boltereket említett, és mindenfelé elszabadult a halál – mondta.

- Megerősítve, hadn... – ismételte a hang. – Tájékoztatom, hogy a fedélzetre szállók...

- Micsoda? Hogy a beszállók micsodák?
- ... hogy...

- Parancsnoki csapat? Gépház védelmi parancsnokság, itt Vith, ismételje meg!

– ... ez... ez...

Csodálatos. Egyszerűen csodálatos.

Könnyű volt elmerülni a saját világában, távol a nagyobb csatától. A hídon kaotikus nyüzsgés uralkodott: a tengerésztisztek kiabáltak és pultról pultra vándoroltak, miközben figyelmüket a hajón kívül tomboló háborúnak szentelték. A szervitorok csicseregve és zsongva teljesítették a kapott parancsokat. Közel száz ember és lobotomizált rabszolga dolgozott azon, hogy a *Kard* teljes halálos potenciálját az Aranytrón ellenségeire szabadítsa.

Vith egy pillanatnyi erőfeszítéssel mindent kikapcsolt. A beérkező voxbeszélgetések foszlányaira és Arventaur admirális trónjának közvetlen környezetére korlátozta a világot. A trón egy emelvényen állt, hogy rálásson a hídra, és az admirális karcsú, kabátos alakja láthatóan kényelmesen elfért rajta, annak ellenére, hogy a háttámla valami furcsa xenó lény ívelt bordáiból készült. Valiance Arventaur admirális hátradőlt a csontrónján, halántékából sűrűn csüngtek a kábelek és vezetékek, amelyek a székhez, és azon át a hajó rendszereihez kötöttek.

A hadnagy tudta, hogy az admirális csukott szemmel és látszólag meditációba merülve hagyja, hogy tudata a hajó gépszellemében ússzon. Tisztában volt vele, hogy úgy érzi a hajótestet, mint a saját bőrét, és a legénység igyekvő erőfeszítéseit az acélcsarnokokban, akár a saját ereiben lüktető vért.

Ezzel sem törődött sokat. Csak az számított, hogy az öregember életben maradjon. Az admirálisnak meg kellett vívnia egy háborút, és úgy tűnt, Vithnek is.

Még mindig hallatszott a hajót ért találatok dübörgése, de a hajótest egyelőre ép maradt. A fegyveresek közül többen is összenéztek.

– Uram – szólította meg Cerlint az egyik, aki a legközelebb állt az oszlop elejéhez. – Ismerem ezt a hangot. A Decimuson szolgáltam, és számos átszálló akciót hajtottunk végre az astartesekkel. A Kóborló Gárdisták rendházzal, uram.

Cerlin nem fordult meg. A tekintete továbbra is a terem jobb oldalán álló, lezárt és elrekesztett kétszárnyú ajtóra szegeződött. Onnan jött a mennydörgés, és ő is felismerte a hangot. Kellett egy kis idő, mire sikerült, mert nem számított rá, hogy valaha a saját hajója fedélzetén hallja.

Nem lehetett eltéveszteni a bolterek jellegzetes dübörgését.

Astartesek szállták meg őket. Áruló astartesek.

Végre minden irányból megerősítést kapott az ellenségről. A tengerészek tájékoztatták egymást, hogy az ellenséges hajó, amely elment mellettük, egy eretnekség miatt kiátkozott astartes jármű, a nyilvántartás szerint a *Vérszövetség*.

Ez az információ sokkal hasznosabb lett volna, mielőtt még kényelmesen berendezkedik a parancsnoki

fedélzeten, mindössze ötven emberrel.

– Héliosz Kilencek – üzente voxon a terem szélén szétszóródott katonáknak. – Az ellenség közeledik a jobb oldali ajtókhöz! Ne kegyelmezzetek!

Vetett egy pillantást a főadmirálisra, és látta, hogy az öregember összeszorított foggal, lehunyt szemmel izzad, mintha valami kimerítő rémálom gyötörné.

A befelé robbanó jobb oldali ajtók visszaterelték a figyelmét oda, ahol eddig is lennie kellett volna.

Amikor a fedélzetre érkeztek, Talos egyik kezében Aurumot, a másikban Anatémát szorongatva szállt ki a hajó burkolatának eltorzult roncsai közül, ahol a kapszula becsapódott. Az azóta eltelt tíz perc ritkás harcai ellenére alig sütötte el a bolterét. Ugyanez volt a helyzet Cyrionnal és Xarllal is. Az osztag arra az alkalomra tartogatta a löszert, amikor igazán számít – amikor eléri a hidat.

A kapszulájuk az egyik sűrűn benépesített felső tüzérségi fedélzeten csapódott az ellenséges hajóba, és az ebből következő mészárlás időigényes bosszúság volt, ami minden idegszálukat kikezdte.

Kivéve Uzast. Ő minden pillanatát élvezte annak, hogy átgázolhatott a rémült legénységen, miközben azok szerszámokkal és oldalfegyverekkel védekeztek, ahogy

csak tudtak. A boltere ugatása nemkívánatosán, taszítóan kalapálva ugatott Talos fejében.

Talos egyszer az egyik folyosó boltíves falához vágta a fivérét. Az előtte visszavonuló tűzerek csűrhéjének lövései közepette nekicsapta Uzas sisakját a fémfalnak, és vicsorogva kiabált a hangszóró rácsán keresztül.

– Csak pazarolod a lőszert! Uralkodj magadon!

Uzas kibújt a testvére szorításából.

– Zsákmány!

– Méltatlan préda. Használd a kardodat! Koncentrálj!

– Zsákmány. Mind zsákmány.

Talos ökle a másik Éjúr arcába vágódott, és behorpasztotta a sisakjának arclemezét. Másodszor is a falnak csapta a fejét, hangosabban, mint a puskalövés. A halandó legénység csűrhéjéből kilőtt szilárd magvas töltény csattant a vállvédőjén. Nem vett róla tudomást, pislogva tisztázta a sisakkijelzőjéről a villogó figyelmeztető rúnákat.

– Uralkodj magadon, vagy itt és most végzek veled!

– Igen – mondta végül Uzas. – Igen. Uralkodok. – A leesett bolteréért nyúlt. Talos látta a vonakodást a testvére mozdulataiban, ahogy Uzas a combvértjéhez szorította a fegyvert, és lánckardot húzott.

A visszafogottsága nem tartott sokáig. Amint a szakasz egy másik teremhez ért, amelyben az óriáscirkáló egyik fegyvertornya állt, tüzet nyitott a szervitorokra, akik

nem kaptak parancsot a menekülésre, amikor az emberi legénység pillanatokkal korábban elfutott.

Talos továbbment, már nem érdekelte, hogy Uzas lemarad-e. Hagyta, hogy kiélje az igényét a rettegéskeltésre. Hadd pazarolja az erejét agyatlan szervitorokra, pusztán a reményért, hogy még a vége előtt félelem pislákoljon a szemükben.

Gyorsan haladtak. Lemészárolták a rosszul felszerelt legénységet, akik elég bolondok voltak ahhoz, hogy szembeszálljanak velük. A legtöbbjüknek nem volt bátorsága maradni, vagy volt annyi esze, hogy elmeneküljön, de nem minden halandó futott el.

Undine őrmester a Végső Figyelmeztetés hívójelű fegyveres osztagból állta a sarat, ahogy összesen hét embere is, repeszvetőikkel zárótüzet zúdítottak egy keskeny folyosón az előrenyomuló astartesekre.

Talos ferde szemlencséin tompa fenyegetésjelzés villogott, és a sisak érzékelője a földön kopogó jégeső hangjává halkította a csatapáncélba csapódó lövedékeik zaját. Undine és a Végső Figyelmeztetés bátor tagjainak utolsó hősie kiállása néhány másodperccel később Véget ért, amikor átgázolt rajtuk, és bosszúsan káromkodva többször is meglengette Aurumot. A késlekedés kezdett az idegeire menni, és bár a sörétesek kevés veszélyt jelentettek a páncél épségére, az efféle sortűz eltalálhatott egy sebezhető ízületet vagy aljzatot, és tovább lassíthatta őt.

Azok sem mind tanúsítottak valódi ellenállást, akiknek nem sikerült elmenekülniük. Halandók tucatjai álltak bénult áhítattal, rettegésbe dermedve, miközben az emberiség rémálmaiból kilépett óriások elvonultak mellettük. Tátott szájjal bámultak, és értelmetlen áldásokat és imákat mormoltak a hús-vér áruló astartesek láttán.

Talos, Cyrion és Xarl nem foglalkozott velük. Ahogy továbbmentek, egy lánckard zörgése elárulta nekik, hogy Uzas láthatóan nem elégedett meg azzal, hogy életben hagyja a rettegéstől megbénult szerencsétleneket.

Végre, gondolta Talos, amikor befordult egy újabb sarkon.

– A híd annak az ajtónak a túloldalán van – közölte Xarl, és az előttük álló, zárt kapura biccentett. A széles folyosó végén csukott, komor kétszárnyú ajtó állt. Uzas ököllel csapott rá, egyetlen egyszer, melynek eredményeként csak egy kis horpadás keletkezett, és az adamantiton csattanó keramit csörömpölése hallatszott, mint amikor kő csapódik az üllőhöz.

– Zsákmány – mondta Uzas. A többiek hallották a hangjában a nyál gurgulázását. A sisakjába nyáladzott. – Zsákmány.

– Hallgass, szörnyszülött! – förmedt rá Xarl. A többiek nem törődtek Uzassal, aki úgy kezdte kaparni a zárt rekeszt, mint egy ketrecbe zárt állat, ami szabadulásra vágyik.

– Ezt nem lehet felrobbantani – jelentette ki Cyrion. – Túl vastag.

– Akkor lánckarddal. – Xarl már fel is pörgette a sajátját.

– Túl lassú – rázta a fejét Talos, és megemelte Aurumot. – Már így is túl sokáig tartott – mondta, miközben a zsákmányolt energiakarddal a kezében előlépett.

A Héliosz Kilencek készen állt, amikor az Éjurak lecsaptak rájuk.

Vith utasításai szerint elfoglalták a helyüket a hídon, A párhuzamos folyosók sokasága rengeteg fedezéket és sarkot kínált a lövöldözéshez. A híd legénysége túlságosan elmerült az orbitális háborúban. Megvolt a maguk feladata, és bár ideges pillantásokat vetettek a jobb oldali ajtóra, minden jelen lévő tisztnek az űrcsatára kellett összpontosítania a figyelmét, ezért tovább görnyedtek a pultok fölött és bámulták az occulusképernyő nyújtotta tágas kilátást.

Senki nem számított arra, legkevésbé a Héliosz Kilencek, hogy a megerősített ajtó ilyen könnyen megadja magát. A több mint egy méter vastag, rétegzett fémajtó a hajó majdnem kétezer évvel ezelőtti építése óta állt sértetlenül.

Vith káromkodott, amikor bekövetkezett a robbanás. Az áruló astartések mélyen az ajtószárnyakba vájtak, hogy olyan helyre tegyék a robbanóanyagot, ahol a hagyományos detonátorok ténylegesen áttörhették a parancsnoki fedélzet nyílászáróját.

A Császár Trónjára, hol az erősítés?

– Héliosz Kilencek – kiáltotta a voxba, de fogalma sem volt róla, hogy egyáltalán hallják-e a visszhangzó mennydörgéstől. – Támadókat visszaverni!

Vith és a fegyveresek közül egy sem látta, amikor kinyílt a vén admirális szeme. Véréres, átható kék volt, és összeszűkült a haragtól.

A robbanás, és a vakítógránátok azt követő füzére volt az eseménysor elindítója, ami kirántotta a hatalmas *Istencsászár Kardját* az űrháború közelharcából.

A crythe-i háborúról szóló későbbi feljegyzésekben a Bosszúálló osztályú óriáscirkáló a végső pusztulásáig az Impérium védelmének meghatározó tényezője maradt. Kétségtelen, hogy a hídjának lerohanása volt a csapás, amely megbénította, és megfosztotta korábbi ütőképességének egy részétől, de a hajó továbbra is becsülettel harcolt.

A történelem igencsak humoros dolog lehet, amikor a vesztesek írják.

A csatát dokumentáló birodalmi feljegyzésekből furcsamód hiányzik, hogy a *Kard* viszonylag méltatlanul tengette létezése utolsó fél óráját, mivel megfosztották a dicső haragjától és a várt tisztos végső harcától. Ehelyett irányíthatatlanul és bukdácsolva szabadította el megnyirbált dühét, miközben a Hadúr cirkálói – köztük a *Vérszövetség*, ami nem szégyellt tüzet nyitni rá, hiába voltak a fedélzeten a saját astartesei – módszeresen széttépték. A gyors és döntő győzelem nem követelt kevesebbet, és az átszálló akciókban részt vevő astarteseket úgy képezték ki, hogy a céljuk teljesítése után azonnal visszavonuljanak.

Az Első Karom által bedobott vakítógránátok zörögve csúsztak végig a híd mozaikbetétes padlóján, és fél másodpercen belül detonáltak. Mindegyikből sűrű fekete füst gomolygott, és bár egyenként kevés volt a füstjük ahhoz, hogy a hatalmas hídnak akár csak a felét is elsötétítse, nem ez volt a szándék, amivel bevetették őket. A négy gránát végigcsattogott a fedélzeten az első tüzérségi állomás felé, és ott robbant fel, elvakítva a hajóorr fegyverzetének pultjainál ülő tucatnyi tisztet és szolgát.

Miközben a tengerészek tántorogva hátráltak a vakító füstfel hőtől, a szervitorok maradtak, ahol voltak; a helyükhöz kötve hallatták monoton figyelmeztető panaszukat a látásukat elorzó, gyenge elektromágneses sugárzás miatt.

Ebben a pillanatban elhallgattak a nagy *Kard* elülső ágyúi.

A másik hajón a Magasztos elvigyorodott, hiszen tudta, hogy az Első Karom eljutott az ellenséges hídra.

A *Kard* hídjának legénysége közül többen áldást kiáltottak az Emberiség halhatatlan Urának. Csak a legjámborabbak és a legelszántabbak hitték közülük, hogy az Istencsászár valóban megmenti őket.

A Héliosz Kilencek, akik a szögletes munkaállomások és korlátok között paradicsomi módon bővelkedtek a fedezékben, egy emberként emelték fel a fegyvereiket, és célkereszteket rajzoltak a megkínzott jobb oldali ajtóra.

Megjelent egy alak, feketébb, mint az árnyék, ahonnan előtűnt. Vith magába szívta a látványt – a toronymagas gyilkost, aki minden szempontból túl nagy volt ahhoz, hogy embernek lehessen tekinteni, és egy elfeledett korban kovácsolt, masszív keramitpáncélt viselt. Egyetlen szívdobbanás alatt fogadta be a részleteket: kezében aranypenge volt, olyan hosszú, mint amilyen magas Vith, halálos erővel szikrázott, és még mindig olvadt fém csöpögött róla, az ajtóból, amit átvágott; a másikban túlméretezett boltért tartott, tágas torkolattal, amely úgy tátongott, mint valami hatalmas fenevad pofája.

A sisakja arclemezére koponyát festett, csontfehér az éjkéken, melyben belülről fénylő vörös szemlencsék világítottak. A bal vállára egy rongyos, kézifegyverek tüzetől megégett pergament terített, a krémszínű papírt

Vith előtt idegen rúnák borították. A másik vállán rövid láncok lógtak a keramitról, a sötét vasszemeken morbid gyümölcsként lógtak a bronzba foglalt koponyák, amelyek megzördültek, ahogy az alak megmozdult.

Vith könnybe lábadt szeme legfőképp egy részletet vett észre. A birodalmi sást a mellkasán, amit elefántcsontból faragtak, és azóta karddal rongáltak meg, ami a jelkép egyszerű, de hatásos meggyalázását eredményezte.

A fegyveres vezető nem tudhatta, hogy az Éjúr csak néhány évvel ezelőtt vette el a mellvértet egy elesett astartestől az Ultragárdisták rendházból. Fogalma sem volt arról, hogy tízezer éve, amikor a harcos először öltötte magára a saját csatapáncélját, csak a kivételezett III. Légiónak, a Császár Gyermekeinek adatott meg a megtiszteltetés, hogy az aquilát viselhessék a páncéljukon. Azt sem tudta, hogy Talos most is dédelgetett iróniával viselte, még ha be is mocskolta.

Amit viszont tudott, és csak ez számított, az volt, hogy egy áruló astartes lépett közéjük, és ha nem menekül, akkor halott ember – sőt, talán úgy is, ha megteszi.

Vith sok minden volt. Átlagos tiszt, meglehet. Egy kicsit túl iszákos, minden bizonnyal. De nem volt gyáva. Azzal a szóval az ajkán hal meg, amivel oly sok császári katona az évezredek során.

– A Császárért!

Bármennyire is nemes volt ez az érzés, a kiáltását teljesen elnyomta az, amit az Éjúr ezután tett.

Talos retináját a kijelzőn villogó, csilingelő rúnák bombázták. Egyik célpont a másik után jelent meg, a fegyvereket fehér villanások jelölték. Egyetlen lépést tett a terembe, de nem emelte meg a fegyvereit, és nem is keresett fedezéket. Amint kilépett az áttört ajtónyíláson, hátravetette a fejét, kisöpörte az összes fenyegetésrúnát a vizorjáról, és felüvöltött.

Ezt az üvöltést egy beültetések nélküli ember képtelen lett volna produkálni: zengő és ősi volt, mint egy vadvilági hüllőé, egy karnoszauruszé. Az amúgy is embertelenül hangos bömbölést fülsiketítővé erősítették a sisakjába szerelt hangszórók. Három tüdeje csaknem tizenöt másodpercig tartotta ki teljes erővel, és öntötte el visszhangos zajáradattal a *Kard* folyosóit. A légénység pultokhoz csatlakoztatott tagjai fizikailag is érezték, ahogy a hajó acélcsontjai beleremegnek. A rendszerekhez csatlakozó techpapok és szervitorok az egész hajón érezték, hogy a hajó gépszelleme reszket a földöntúli üvöltésre.

A hídon Valiance Arventaur főadmirális, aki mindenki másnál bensőségebben vált eggyé a *Kard* gépszellemével, véres könnyeket kezdett hullatni.

A parancsnokot körülvevő fegyveresek ezt észre sem vették, ők is térdre rogytak, mint a tágas, kör alakú teremben mindenki más, és a kezüket vérző fülükre szorították. Néhányan önkezükkel vetettek volna véget

életüknek, hogy megmeneküljenek az érzékeket megrázó zajtól, ha képesek lettek volna a fegyverükért nyúlni, ami eldobva hevert mellettük.

Talos lehajtotta a fejét, és látta az újra felvillanó fenyegetésrúnákat. A füstfelhő már ritkább volt, de tovább sodródott, és beterítette a parancsnoki fedélzet nagy részét. A hídon mindenki, minden egyes halandó hason feküdt. A *Kard* tétlenül vesztegelt az űrben, a legtöbb ágyúja elnémult. Talos elképzelte, ahogy a Hadúr flottája közeledik, és minden kapitány szemében gyilkos szándék csillan.

Az idő rövid volt. Az *Istencsászár Kardján* bevetett karmoknak néhány percük maradt arra, hogy teljesítsék a küldetésüket, és visszatérjenek a kapszuláikba, mielőtt a közelgő pusztítás végez velük.

Ebben a pillanatban olyasmi történt, amit Talos haláláig nem fog elfelejteni. Ötven méterről, a füstben keletkezett résen át, a legénység megsüketült, tántorgó tagjai mellett, a tekintete az admiráliséval találkozott. Sűrű, vörös könnyek csorogtak a férfi szeméből, akárcsak az orrából és a füléből, de az arc kifejezése félreérthetetlen volt. A Hamis Császár szolgálai ellen vívott háború megszámlálhatatlan évei alatt még soha nem nézett rá ilyen gyűlölettel egyik birodalmi nyomorult sem.

Kiélvezte a pillanatot, egyetlen szívmelengető pillanatig, aztán egyetlen szót suttogott.

– Ragadozólátás.

A páncélja gépszelleme engedelmeskedett a halk parancsnak, és a szemlencséi vöröses árnyalatait mély, kontúros kékek sorává változtatta. A híd legénysége a hideg kék környezet előterében hőforrások homályos narancs, vörös és sárga foltjainak örvényében tárult fel előtte a füstön, sőt, a pultok és munkaállomások takarásán át.

Cyrion, Xarl és Uzas mögé lépett, hallotta suttogó parancsukat, amint aktiválták saját ragadozólátásukat.

Aktív hőléátással indultakelőre, megemelkedő karddal és bolterrel, hogy vérét ontsák a *Kard* krémjének, miközben a halandók kapkodva igyekeztek visszaszerezni a fegyvereiket.

Az admirális halt meg utoljára.

Ekkorra a híd már igazi mészárszékké vált. A szertefoszló füstön át, ami végül megadta magát a vészhelyzeti légtisztítóknak, csak a legyilkolt százfős legénység és a védők, a Héliosz Kilencek testének roncsait lehetett látni. A négy Éjúr fel-alá járkált, lánckarddal csaptak le a pultokra, és darabokra tépték az *Istencsászár Kardjának* összeomló idegközpontját.

A legyilkoltak neve semmit sem jelentett Talosnak, és fogalma sem volt róla, hogy az utolsó, aki az admirális trónja mellett esett el, miközben a repeszvetője hasztalanul kelepelt, Cerlin Vith volt.

Vith felszakadt tüdővel lihegte ki az élete végső lélegzeteit, képtelen volt felemelni az állát a mellkasáról. Talos szemében jelentéktelen volt, idegesítő hőfolt, és az Éjúr egy egyszerű szúrással elintézte őt az aranypengéjével. Amint a katona elesett, lerúgta a trónemelvényről, és már máshova figyelt, amikor a férfi feje a korláton csattant, és a halandó lassan a halálba süppedt.

Valiance Arventaur főadmirális felnézett a lényre, a leendő gyilkosára. Talos sisakjának vérszínű szeme a székébe kötött öregemberre meredt. Most már érthető volt, hogy az admirális miért nem állt fel a híd védelmére, a halandónak ugyanis deréktól lefelé nem maradt teste. Egyenruhába bújtatott felsőtestét közvetlenül a parancsnoki trónhoz kötötték a medencéjéhez tűzött, kígyózó kábelek, amelyek fizikailag éppoly biztosan kapcsolták a hajóhoz, mint ahogy a tarkójában lévő vezetékek a *Kard* gépszelleméhez fűzték a tudatát.

Talos talán égy másodpercet vesztegetett arra, hogy eltűnődjön, mikor vetette alá magát az admirális ennek az agresszív, behatároló műtétnek, és hogy mióta van itt bezárva, mint a parancsnoksága alatt álló hajó élő darabja: a trónjához kötve, hús, drótok, kábelek és folyadékcserélő csövek félig emberi zűrzavarában.

Elvesztegette ezt a másodpercei, majd a kíváncsiságtól vezetve, még egyet hozzátett azzal, hogy feltett neki egy kérdést.

– Miért tetted ezt magaddal, halandó?

Sosem kapta meg a választ. Az admirális borotvátalan álla megremegett, ahogy megpróbált megszólalni.

– Istencsászár – suttogta az öregember. Talos ismét begyújtotta az energiakardját, és a fejét rázta.

– Láttam a Császárodat. Néhányszor, még abban a korban, mielőtt mindnyájunkat elérült.

A kard beteges szelídséggel csúszott az admirális mellkasába, lassan, centiről centire, elszenesítve a Crythe Hadiflotta poros, fehér egyenruháját, amint a penge az anyaghoz érve megégette azt. A fegyver hegye a halandó háta mögött a csontból készült parancsnoki trónba süllyedt, újabb köteléket alkotva az admirális és az állomáshelye között.

A hatás azonnali volt. A híd világítása pislákolni kezdett, a hajó peclig kínlódva nyögött és fordult át, mint egy sérült bálna a Nostramo fekete tengerén. Az admirális halála átjárta a hajó gépszellemét. Talos egy kemény rántással visszahúzta a pengét. Vér sziszegett az aranykardon, feloldódott a forróságtól.

– És nem volt isten – mondta az Éjúr a haldoklónak. – Talán ember sem – mosolygott –, de isten soha.

Az admirális még egyszer megpróbált megszólalni, a karja remegve nyúlt Talos felé. Az Éjúr megragadta a haldokló kapitány törékeny kezét, és a mellkasán tátongó, kard ütötte seb fölé hajtotta.

– Sosem volt isten – ismételte meg gyengéden. – Ismerd meg az igazságot, miközben meghalsz.

Az admirális utolsó lélegzetvételével egy időben örökre kialudtak a fények a hídon.

Az Istencsászár Kardja legénysége talán visszanyerte volna az irányítást a hajójuk felett, ha nem lett volna az Éjurak támadásának két másik eleme.

Az első és legfontosabb, hogy a hídra érkező legénységi és fegyveres csapatok a kormányt és a helyiség összes vezérlőpultját használhatatlanná rombolva találták, az Első Karom láncpengéi által szaggatott sebek tátongtak rajtuk. A felmentésként érkezett csapatok, akik fényerősítő maszkok segítségével láttak a sötétben, holtan találták az admirálist is a csontrónusán, eltorzult arccal, amely valahol a fájdalom, a gyűlölet és a félelem közti rút tartományba merevedett.

A parancsnoki fedélzetet ugyan annyira feldúlták, hogy azt már nem lehetett gyorsan helyrehozni, de az altiszteknek a *Kard* fedélzetén csak arról kellett volna gondoskodniuk, hogy a nagy cirkáló el tudja hagyni a csatát, és a páncélzata könnyedén kitartott volna, amíg ki nem vonul az orbitális háborúból. A technikusok és a tisztek megkétszerezték erőfeszítéseiket, és a gépházfedélzetre rohantak, ahol a második tényezőre is fény derült.

Talos és az Első Karom nem egyedül érkezett.

A második akadály, ami miatt megközelítőleg sem lehetett visszaszerezni az irányítást a hajó felett, az volt, hogy a másodlagos gépház szektort az ellenség tartotta. Bár a hajónak ez a része az általános működéshez közel sem volt olyan létfontosságú, mint a fő gépházfedélzet, mégis jelentős zavarokat okozott az energia-ellátásban és a hajtóművek hatékonyságában. Az Éjurak nem találták el az elsődleges részlegeket, és hagyták, hogy elhúzódó tűzharcokba keveredjenek. Mindent kilőttek, amit kellett; eleget ahhoz, hogy a *Kardot* minimális késedelemmel és erőfeszítéssel kivonják a harcból.

Fegyveresek csapatai rohanták meg a hatalmas hajtóműkamrákat, hogy kiszorítsák a betolakodókat, de a második és a hatodik karom dörgő bolterekkel vonult ki a kapszuláiból, és a távozási parancsig kitartottak. Amikor végül megkapták az utasítást, az ellenszegülő birodalmiak visszafoglalták a mellék-hajtóművek termeit, de csak egy búcsúajándékot találtak, amelyet az Éjurak hagytak hátra: robbanóanyagokat erősítettek a hajótestre, ott, ahová a gépeik először behatoltak. Amikor a detonátorok számlálója elérte a nullát, a robbanószerkezetek a már amúgy is sérült hajótest falának hatalmas részét pusztították el, és a másodlagos gépház fedélzetének jelentős részét felnyitották az űr felé.

Ezzel véget vetettek minden reménynek, hogy a legénység eljusson ide az óriáscirkáló jobb oldala mentén húzódó elsődleges gépházfedélzetről, illetve

vissza, így a másodlagos gépház néma és halott maradt. Irányíthatatlanul, agy és dobogó szív nélkül, most, hogy a híd és a gépház működésképtelenné vált, az *Istencsászár Kardja* pajzsok nélkül, meztelenül forgott az űrben, milliónyi sebet szenvedve a Hadúr flottájának fegyvereitől.

Fél óra leforgása alatt egy maroknyi astartes több száz birodalmit ölt meg, megzavarták a hajó két kulcsfontosságú területét, amit a lojalisták alig tudtak irányításuk alatt tartani, majd miután megbizonyosodtak arról, hogy jelentős javításokat időben nem lehet elvégezni, elmenekültek.

A *Vérszövetség* fedélzetén a Magasztos – aki már előre látta, hogy milyen dicséretet fog kapni a Hadúrtól – utasította a kormányt, hogy húzódjon a megtépázott *Kard* közelébe, és álljon készen arra, hogy fogadja a beszállóegységeket a jobb oldali hangárban.

A parancsnoki trónja karfájára szerelt személyes képernyőjén digitális adatok peregtek szüntelenül, zöld rúnák a fekete keretben.

A Második Karom lecsatlakozott, és várta, hogy visszavegyék őket.

A Hatodik Karom is.

Ötödik Karom... nincs kapcsolat. Az indítás óta nincs. A Magasztos gyanította, hogy a kapszula szinte azonnal megsemmisült, amint elhagyta a *Szövetséget*, porrá zúzta az óriáscirkáló romboló oldalsortüze. Kár érte, az biztos. Öt halott.

De az Első Karom... A kapszulájuk még mindig a fedélzeten volt. Utolsóként lőtték ki őket a *Szövetségről*, és távolabb érkeztek meg a célpontoktól, mint a többiek.

– Talos – dünnyögte a Magasztos.

– Ilyen nincs! – Cyrionnak a falhoz kellett csapnia a lánckardját, hogy lerázza a görcsösen sikoltozó fegyverest, akit felnyársalt. – Nem fogunk időben odaérni!

Az Első Karmot beszorították, a híd és a tüzérségi fedélzet közé, ahol a beszállóegységük a hajótestbe csapódott. Körülöttük a hatalmas hajó hevesen rázkódott, máris kezdett szétesni. Az Éjuraknak fogalmuk sem volt arról, hogy a *Kardból* mennyi maradt épségben, de a feltört ellenséges voxból hallott sikolyokból ítélve, néhány percen belül nem marad semmi, amiről érdemes lenne beszélni.

A feléjük tartó birodalmi legénység áradatával találkoztak, ami eleinte meglepő volt, de gyorsan bosszantóvá vált. Miközben a rájuk rontó halandókat mészárolták az alacsony mennyezetű folyosón, Xarl azzal viccelődött, hogy a változatosság kedvéért szórakoztató látni, ahogy az emberek szaladnak feléjük.

– Annál könnyebb a vadászat – mosolygott.

– Mondod te – felelte Cyrion –, de azért elgondolkodtató, hogy vajon mi elől menekülnek, ha mi

vagyunk a szimpatikusabb lehetőség.

Xarl egy futó női tiszt után nyúlt, megragadta a torkánál, hogy belerántsa egy fejelésbe, amely beszakította a homlokát és eltörte a gerincét. A testet a közeledő hordába hajította, több embert ledöntve a lábáról, hogy aztán az előrenyomuló astartesek eltapossák őket. A nő vére Xarl sisakjára kenődött, a sötét paca élesen elütött a festett arclemmez csontfehér színétől.

– Értem, mire gondolsz, testvér – felelte Cyrionnak.

Miközben Talos az ellenséges voxból a fülébe jutó foszlányokra figyelt, Aurum gépies pontossággal, különösebb odafigyelés nélkül emelkedett és süllyedt. Egy kép kezdett összeállni a fejében – a hajóról és a szörnyű károkról, amit elszenvedett, miközben a Hadúr flottája úgy szedte szét, mint egy keselyűraj, ami egy friss holttestet szaggat.

– Úgy tűnik – szólalt meg nyugodtan –, hogy a köztünk és a kapszulánk között fekvő tűzérési fedélzetek viselik a flottánk tüzének fő terhét. – A boltere egyszer dördült, de a hatótávolság túl rövid volt. A nagy kaliberű lövedék egyenesen áthatolt egy rohanó birodalmi mellkasán, ki a hátán, hogy a falnak csapódva felrobbanjon.

Cyrion felkacagott, amikor meglátta.

– Mit tegyünk? – kérdezte Uzas, aki most összeszedettebb volt, miközben jobbra-balra hasított a késeivel. – Átkelhetünk a megtépázott szakaszokon?

– A gravitáció megszűnt, és minden lángokban áll – válaszolta Talos. – Nem, vissza kell jutnunk a hídra. Legalábbis a közelébe. Túl sokáig tartana eljutni a kapszulához. A hajó már így is darabokban van, és a legénység úgy nyüzsög, mint hangyák egy felrúgott bolyban.

– Akkor addig ölünk, amíg odaérünk!

– Hallgass, testvér! – mondta Talos Uzasnak. – Elsősorban azért tartana túl sokáig, mert annyian vannak. A tüzérségi fedélzet már biztosan darabokban van. Ezek a halandók onnan jönnek.

– Honnan tudod?

– Az egyenruhákból, Xarl.

Xarl, akinek mindig a saját szemével kellett lát ggvnia a bizonyítékot, megragadott egy másik embert, aki megpróbált elmenekülni mel5f t5 g lette. A férfi egyenruhája olyan volt, mint a többi – fehér és jellegtelen. Miről beszélt Talos? A zsíros hajánál fogva emelte fel a földről a küszködő férfit, és a tiszt ordító arcát a véres arclemezéhez szorította. A hangja örült erővel tört elő a sisakja vicsorgó szájrácsában lévő voxhangszóróból.

– Mondd meg, hol állomásoztok! A tüzérségi fe...

A tiszt – aki eddigre már teljesen megsüketült – reszkető kézzel sietve előrántotta a pisztolyát, és közvetlen közlelről Xarl arcába lőtt. Az apró lövedék megpattant a keramiton, kissé hátralökte az astartes

fejét, aztán nedves roppanással visszapattant a férfi homlokába. Xarl egyetlen pillantást vetett a koponyáján húzódó mélyvörös barázdára, és nostramói nyelven káromkodva elejtette a holttestet. Hallotta, ahogy az a szemét Cyrion a voxba röhög.

– Legyen – mondta, nem törődve a nevetéssel. – Miért a híd?

– Mert több olyan fedélzet is van alatta, ami nem robban fel, ha ütegcsapás találja el – közölte Talos. – És mert olyasmit fogok tenni, amit talán megbánunk.

Miután kimondta ezt, a retinakijelzőjén a *Szövetséget* jelképező spirális rúnára pislogott.

A Magasztos inkább a próféta hangjára figyelt, mint arra, amit mond. Talos nyugodtnak tűnt, de a hangszínében a bosszúság kemény éle érződött. El voltak vágva a kapszulájuktól, és nyilvánvalóan túl sokáig tartana átverekedni magukat a pánikba esett legénységen.

Szarvas fejével bólintott, miközben továbbította a parancsot az egyik lézerüteg-állomást kezelő szervitornak.

– Te. Szervitor.

– Igen, nagyuram!

– Célozz egyetlen üteget az ellenséges zászlóshajó fő hídja alatti három fedélzetre. Hasítsatok bele olyan

szögben, ahogy most közvetítem. – A trónja karfájára szerelt számlapra koppintott megfeketedett karmával. – Pontosan egy egész öt tized másodperc után szüntessétek be a tüzet!

Igen, ennek elégnek kell lennie. Áthatol a burkolaton. Mélyre vág, és anélkül hasítja ki a fémhúst, hogy túl nagy kárt okozna. Leszakít egy darabot a burkolatból, és felnyitja az úr felé a parancsnoki fedélzetet. Talán működni fog.

Kár lenne elveszíteni a prófétát, ha ez nem sikerül.

– Nagyúr! – szólalt meg az egyik halandó tiszt. A Magasztos csekély érdeklődéssel vette tudomásul, hogy a férfi még mindig a régi, több mint egy évtizeddel ezelőtti birodalmi haditengerészeti egyenruháját viseli.

– Beszélj!

– A szervitorok az 5-ös hangárból jelentik, hogy egy Mennykősólyom készen áll a kilövésre. Engedélyt kérnek.

A Magasztos ismét bólintott. Erre számított.

– Hadd menjen!

– A szervitorok azt is jelentették, Magasztos, hogy a legénység nem astartes.

– Azt mondtam, adj nekik engedélyt! – böfögte a Magasztos halkán és lucskosan, miközben nyál csorgott az agyarái közül.

– Ahogy parancsolja, nagyuram!

A Magasztos a tűzérségi szervitorhoz fordult, akit korábban megszólított.

- Kész, nagyúr – motyogta az.
- Tűz!

A hajó ismét megremegett, hevesebben, mint valaha.

– Ez közel volt – jegyezte meg Xarl. A vértje stabilizátorai működésbe léptek, de majdnem meg kellett kapaszkodnia az átjáró íves falában, hogy állva maradjon. Az Első Karom visszahúzódott a parancsnoki fedélzetre, nem próbáltak többé utat törni a menekülő halandó legénységben. Itt, a híd terme alatt húzódó folyosók hálójának sötétjében az Éjurak hüvelybe dugták a kardjukat, és mágnesesen a combvédőjükhöz rögzítették a bolterüket. A hajó világítása itt halott volt, a főadmirális meggyilkolásának és a *Kard* gépszelleme megsebesítésének köszönhetően, és négy pár bíborvörös szemlencse izzott a feketeségben. Az Éjurak kristálytisztán láttak mindent.

Miközben a hajó remegése alábbhagyott, Talos sisakérzékelői távolról gyenge hanghullámot vettek: fémes csattanások sorozatát, amelyek a távolsággal együtt elhalványultak.

- Halljátok? – kérdezte Xarl.
- Záródó szakaszhatárok – erősítette meg Cyrion.

– Gyorsabban – adott parancsot Talos, és az osztag futásnak eredt, nehéz csizmáik dübörögtek az acélfedélzeten. – Sokkal gyorsabban!

A jobb fülében egy halk, ismerős hangot hallott.

– Mester?

Az Éjurak átrobogtak a feketeségen, sarkokon fordultak be, és félresöpörték azt a néhány embert, akik pánikba esve rejtőzködtek az elsötétített folyosókon.

– A szakasz a Kobalt hat-három frekvenciát használja
– suttogta Talos a voxmikrofonjába.

– Kobalt hat-három, vettem, mester.

– Erősítsd meg a helymeghatározó rúnákat!

– Látom a helymeghatározó rúnákat az érzékelő képernyőn. Uzas nagyúr rúnája pislákol és gyenge. És... Uram, a hajó darabokra hullik, nyolcvanszázalékos sérülés...

– Ne most! Lőtt már a Szövetség?

– Igen, uram.

– Gondoltam. A parancsnoki szintek ürre nyitott részeihez legközelebbi fedélzetet keressük.

A csend öt másodpercre nyúlt. Hatra. Hét. Tíz. Talos maga elé képzelte, ahogy a szolgája a leépülő óriáscirkálót fürkészi a holoképernyőn, és az Első Karom helymeghatározó rúnáit figyeli, amint az alagutakban haladnak.

Húsz másodperc.

Harminc.

Végül...

– Mester.

A rázkódás olyan heves volt, hogy Cyriont és Uzast is ledobta a lábáról. Talos megtántorodott, a fémhez csapódó sisakja helyén horpadás keletkezett a falban. A hajó most már biztos elkezdett szétesni.

– Mester, állj! A bal oldali fal. Törd át!

Talos nem habozott. A fal – amely látszólag semmiben sem különbözött a többitől, amit a parancsnoki fedélzetek sötét folyosóin átvezető fejvesztett menekülésük során láttak – szétrobbant négy bolter haragja alatt.

A túloldalon egy pillanatig csak tűz volt.

Azon túl pedig csak az űr végtelen éjszakája, amely mohón szippantotta a négy harcost a semmibe.

Fájdalom árasztotta el.

Talos lenézett... aztán fel... a bolygóra... fölé. Egy sivár, rozsdavörös sziklára, amit vékony felhőfoszlányok ékesítettek. Azon tűnődött, milyen íze lehet a levegőnek.

Csillagok pörögtek a látóterében, és ő úgy nézett, hogy nem látott igazán.

Aztán egy lassan forgó katedrális következett, egy ólomüvegből és száz toronyból épült palota, az égő *Kard*

hátán. Ebből sem látott semmit.

Egy pillanatra elragadta a sötétség, ami áldott módon tompította a fájdalmat. Amikor elmúlt, vért ízelt a szájában, és elvakították a látóterében felvillanó, fényes figyelmeztető rúnák. Megpróbálta voxon elérni Cyriont, Xarlt, Septimust... de nem tudta felidézni, hogyan kell csinálni.

A fájdalom újra kivirágzott a koponyájában, mint a felkelő nap fénye. Hangok szóltak a fülében.

Páncél: nulltér-biztos, jelezte az egyik rúna. Talos megpróbált megmozdulni, de nem volt biztos benne, hogy képes rá. Semmi ellenállást nem tapasztalt, semmilyen gravitációs erő nem hatott a mozdulataira, olyannyira, hogy abban sem volt biztos, hogy egyáltalán mozog-e.

A látása még egyszer megfordult, tűhegynyi csillagokat és lassan forgó fémszilánkokat fedett fel a közelben. Nem igazán látott tisztán, és ez mindennél jobban aggasztotta. Az egyik szemlencséje sötétebb volt a kelleténél, homályos, fekete-vörös, elmosódott rúnákkal. Vér, döbbsen rá. Vér volt a sisakjában, és beborította az egyik szemlencséjét.

Az egyik hang szinte tisztává vált. Xarl volt az, épp káromkodott. Xarl nyilvánvalóan a vérről káromkodott.

Talos látása megfordult, és akkor meglátta őt, a semmiben lógva, a feketeségben sodródva. A testvére láncra fűzött koponyái úgy lebegtek a páncélja körül, mint tucatnyi keringő hold. Mennydörgést érzett, egy

erőteljes remegést, ahogy Xarl kinyújtott keze a mellkasába csapódott.

– Megvan – morogta. – Siess, rabszolga! A lábam pokolian összetört, és a véretem folyatom a páncélomba.

Septimus hangja hallatszott a zavaros sötétségből.

– Most sodródom közelebb.

– Megvannak a többiek?

– Igen, nagyúr.

– Erősítsd meg, hogy Uzas is megvan.

– Megerősítem, nagyúr.

– Huh – halkította le a hangját Xarl. – Kár.

Talos, akit most már teljesen elvakított a mindkét lencséjét összemaszatoló vér, megragadta Xarl csuklóját, miközben a testvére átölelte. Érezte, hogy az érzékszervei újra fókuszálódnak, és bár nem látott, a földöntúli csend és a súlytalanság mindent elmondott neki, amit tudnia kellett. Az űrben volt, mindenféle meghajtás vagy irányítás nélkül forgott a sötétségben.

– Ez volt a leghülyébb ötlet, ami valaha is eszembe jutott – jelentette ki összeszorított foggal.

– Örülök, hogy még élsz – nevetett Xarl, éles, kemény hangon. – Látnod kellett volna, ahogy beverted a fejed kifelé menet.

– Most már érzem.

– Csodálatos. Megérdemled. Most pedig fogd be a szád, és imádkozz, hogy az a nyavalyás kis törpe, akiben

annyira bízol, ne törje össze az átkozott
Mennykősólymunkat!

VI

UTÓHATÁS

„Ha maradt is nemesség Konrad légiójában, az mélyen a torz vágyak, a deviancia és az engedetlenség megannyi rétege alatt rejtőzik. A módszereik esztelenek, meggondolatlanok és akadályozzák a szabályos háború rendezett menetét. Eljön az idő, amikor az Éjuraknak felelniük kell a viselkedésükért, és vissza kell térniük a birodalmi hadviselés doktrínájába, nehogy a saját eltévelyedett sóvárgásuk miatt elveszítsük őket.”

– Rogal Dorn primarcha,
rögzített kommentár a galvioni csatában, M31.

Tíz perccel azután, hogy az Első Karom lebontotta a falat, amely elválasztotta őket az úr vákuumától, mind a négyen a *Verszövefség* strategiumában álltak, félkörben, a Magasztos emelt trónjának tövében. Két Atramentar – Talosnak feltűnt, hogy megint Malek és Garadon azok –

állt az egykori kapitány mellett, kikapcsolt, de készenlétben tartott fegyverekkel.

A Magasztos éppen nem fordított túl nagy figyelmet az orbitális háború világi vonatkozásaira. Már véget ért az úrtánc gyönyöre, és csak a merészségéért járó elismerést várta. Egyelőre megelégedett azzal, hogy az altisztjei alakzatba terelik a hajót a nagyobb csatában, és a rohamcirkáló félelmetes ágyúival hozzájárulnak a támadáshoz.

A Crythe Hadiflottának vége volt. Az *Eltökélt* és az *Istencsászár Kardja* jó úton haladtak afelé, hogy kiégett roncsokká váljanak a Vigasz körüli pályán, a kisebb hajókat pedig a Hadúr flottájának elsőprő tűzereje pusztította kegyetlenül.

A fedélzet megremegett, amikor a Magasztos elismerően bólintott le az Első Karom négy harcosára.

– Szép munka – mondta a lény.

Talos fedetlen fejjel állt. A sisakja szétroncsolódott az égő *Kardból* való végső menekülés során, amikor a vákuum sodrása a fejét az áttört falnak ütötte, miközben kiszívta az űrbe. Xarl sántított, a jobb lábát fájlalta – majdnem elvesztette, ugyanakkor, amikor Talos is épphogy megúszta a lefejezést –, és még a feljavított astartes fizikuma is nehezen tudta újra összeforrasztani a majdnem szilánkokra tört csontokat. Cyrion és Uzas fizikailag sértetlenek voltak, de Cyrion belső szervei még mindig feszültek, és eszeveszett hévvel dolgoztak az űrben töltött rövid időt követően. A csatapáncélját

kilyukasztotta egy repeszvető szerencsétlen találata, amely megrongálta a mellvértjét, és percekig vissza kellett tartania a lélegzetét, miután az összes levegő kiszökött a páncéljából az űrben. Uzas, akinek olyan szerencséje volt, amit a másik három már rég elátkozott, teljesen sértetlenül vigyorgott.

– Te megbolondultál, Vandred. – Talos a megemelt emelvényen álló parancsnoki trónushoz szólt. Borotvált fejét hegek és rászáradt vércsíkok kusza hálózata borította, ahogy a genetikailag feljavított Larraman-sejtjei megalvasztották a vért a sebben a feje tetején.

A hangulat azonnal megromlott. Mindkét Atramentar fegyvert emelt: Maiek meggörnyesztette brutális terminátor csatapáncéljának vállát, és vastag, energiától sistergő karmok csúsztak ki a vért túlméretezett, kesztyűs ökléből. Garadon kalapácsán felgyülemelő energia zümmögött, ahogy életre kelt.

Talos jóképű lehetett volna, ha ember marad. Magnagyobbodott astartes vonásai kiemelték a klasszikus emberiség soraiból, de még mindig volt valami felismerhetően impozáns és inspiráló a külsejében. Fekete, haragtól kővé dermedt szeme a Magasztosra meredt, és fogalma sem volt róla, mennyire hasonlít egy márványszoborra, az Öreg Föld pogány korszakaiból.

– Mit mondtál, prófétám? – kérdezte a Magasztos, úgy dorombolva, mint egy elégedett oroszlán.

– Te – mutatott fel Talos Aurummal a torz alakra megbolondultál.

A hajó a birodalmi ágyúk lövéseitől remegett. Senki sem figyelt oda, kivéve a halandó legénységet, akiknek az állomáshelye körülvette az uraik között kibontakozó jelenetet.

A Magasztos megnyalta az agyaráit.

– És miféle logikai ugrás vezetett erre a következtetésre, Talos?

– Nem volt szükség ekkora kockázatokra. Hallottam az Ötödik Karomról.

– Igen, kár érte.

– Kár érte? – Talos majdnem a bolteréért nyúlt. A testbeszéde nyilvánvalóvá tette a tétova mozdulatot, mert Ma lek, az Atramentar, előrébb lépett. Cyrion és Xarl is felemelte a bolterét, és a trón két oldalán álló elit örökre szegezte. Uzas nem tett semmit, bár mindannyian hallották a vihogást a sisakja hangszóróiból.

– Igen – mondta a Magasztos, akit egyáltalán nem zökkentett ki a patthelyzet. – Kár érte.

– Öt astartest veszítettünk el egyetlen hadműveletben! Évezredek óta először fordul elő, hogy a Tizedik Század félerő alatt van! Soha nem voltunk még ilyen gyengék!

– Tizedik Század – vigyorgott a Magasztos, gőgösen és lekezelően. – A Tizedik Század évezredek óta nem létezik. Mi a Magasztos Bandériuma vagyunk. És ma

éjjel nagy megbecsülést érdemeltünk ki a Hadúr szemében.

Az összeecsapás semmin sem változtatott volna. Talos leeresztette a kardját, és hagyta, hogy elszivárogon a dühe, mint a genny egy felfakasztott kelésből. Mélyre temette a késztetést, hogy a kardját a Magasztos testfolyadékával vérezze össze. Cyrion és Xarl megérezte a benne végbemenő változást, és leeresztették a fegyvert. Malek, az Atramentar bajnok visszalépett a helyére, szenvtelenült figyelt agyaras sisakja alól.

– Az Ötödik Karom nincs többé – mondta Talos halkabban. – Sürgősen szükségünk van toborzásra. Nem maradunk sokáig bevethetők alig negyven astartessel.

Hagyta, hogy a nemkívánatos szavak rájuk telepedjenek. Mind tudták, hogy a toborzás évtizedes figyelmet és erőfeszítést igényel. A század harci erejének fenntartásához rengeteg anyagra és szakértelemre volt szükség, ahhoz, hogy a pubertás kor előtti ifjii férfiakkól új, genetikailag feljavított astarteseket formáljanak. A *Vérszövetségnek* szinte minden hiányzott, amire ehhez szükség lett volna, ezért a Nagy Árulás óta nem toboroztak. A Tizedik Század maradványai ugyanazokkal a harcosokkal háborúztak Hórusz Lázadása óta.

– A változás elkerülhetetlen – morogta a Magasztos. – A Sors Formálója velünk van, és tudja, mi az igazság. – E szavakra mindkét Atramentar tiszteletteljesen meghajtotta nehéz sisakját. Uzas egyetlen szótagot

röfögött, ami lehetett a tisztelet vagy az élvezet jele is. Talos érezte, hogy megborzong, és összehúzta fekete szemét.

– Kik vagyunk mi, hogy feleljünk a Rontó Erők hívására? Az Éjurak vagyunk, a nyolcadik primarcha fiai! A magunk urai.

– A Sors Formálója nem követel semmit – közölte a Magasztos. – Nem érted.

– Nem kívánom megérteni azokat az entitásokat, akiknek a rabszolgája vagy.

A Magasztos nyilvánvalóan hamisan mosolygott, és intett karmos kesztyűjével.

– Belefáradtam már abba, hogy emlékeztesselek, Talos. Itt én irányítok. Most pedig távozz, mielőtt az Első Karom csatlakozik az Ötödikhez a nemlétben.

Talos a fejét rázta a fenyegetésre, undorodott, hogy egyáltalán elhangzott, és visszamosolygott, mielőtt kivonult a strategiumból.

Amint kiértek a hídról, Cyrion voxon üzent neki.

– Rosszabbul van, mint korábban.

– Mintha ez lehetséges lenne.

– Nem, testvér. A félelme. Érzem, ahogy forrong a bőre alatt. Kezdi elveszíteni a harcot a démonnal szemben, amivel a testét megosztja.

Septimus és Eurüdiké még mindig a bal oldali hangárban voltak.

A *Feketére Égett* névre keresztelt Mennykősólyom a leszállópályán gubbasztott, a nyílásaiból időnként gőzsugarak lövelltek ki, ahogy a ragadozószerű ágyúnaszád lehűlt. A csapatszállító rohamrepülő hátsó részén elhelyezett hajtóművek a gép nevéhez méltóan szenesedtek el a több évtizedes orbitális és szuborbitális repülés során. Septimus gondosan ügyelt arra, hogy a *Feketére Égett* a lehető legjobb állapotban maradjon, de ő elsősorban mesterember volt, nem pedig techpap. Az ő képességei a mester fegyvereinek javításában és karbantartásában rejlettek, nem pedig abban, hogy egy ősi ágyúnaszádot repülőképes állapotban tartson.

Eurüdiké a rabszolgát figyelte, ahogy a leszállóöböl fedélzetén ül a Mennykősólyom árnyékában, és a gazdája koponyaarcú sisakját forgatja a kezében.

– Hát, ez nem lesz könnyű – motyogta a férfi maga elé.

Kész csoda, hogy a sisak nem tört darabokra: a bal oldalán erősen behorpadt, ahol Talos feje az áttört fal peremébe csapódott, miután a vákuum az; űrbe rántotta az Első Karmot. A nő nem szólt semmit. Még mindig idegesítette a hajó rázkódása, és újra meg újra lejátszotta a fejében az elmúlt órát. A Mennykősólyom feltöltését... Ahogy kivezették egy orbitális csata közepébe... A Trónra, ez a hely kész örület volt!

Septimus felnézett rá, jáde szeme összehúzódott. A nő azon tűnődött, vajon a férfi is ugyanarra gondol-e, mint

ő. Történetesen így volt.

– Nem mindig ilyen rossz – mondta mosoly nélkül.

A nő morgott valamit, ami egyetértésnek is tűnhetett.

– Volt már rosszabb?

– Gyakran – bólintott Septimus. – Ha azt hiszed, hogy az astartések rosszak, várj, amíg lemegyünk a légénységi fedélzetre.

A nő nem felelt. Nem akart tudni róla.

Septimus még egyszer felemelte a túlméretezett sisakot.

– Hozzá kellene kezdenem. – De nem mozdult. Eurüdiké tudta, hogy csak az időt húzza.

Végül csak rákérdezett.

– Nem hagyhatsz egyedül, ugye?

– Csak úgy távozhatsz mellőlem, ha az egyikünk halott.

A nő homloka és a végleg lezárt harmadik szeme hirtelen kegyetlenül nyilallni kezdett. Úgy érezte, mintha a hipertérlátása át akarna hatolni az acélon, hogy megölje az előtte álló ostoba, beképzelt rabszolgát.

– Gyűlölök itt lenni – mondta, mielőtt még ráeszmélt volna, hogy egyáltalán megszólalt.

– Mindannyian utálunk itt lenni – bólintott ismét a férfi, de nem csak az ügyetlen gótja miatt beszélt vontatottan. Inkább olyan volt, mintha egy lassú felfogású gyerekek mondaná el a nyilvánvalót. – Többé-

kevésbé mind utálunk itt lenni. Értéktelenek vagyunk számukra. Ok félistenek.

– A Császáron kívül nincsen isten – gúnyolódott Eurüdiké. Septimus erre felnevetett, és a könnyed káromlás bosszantotta a nőt. – Eretnek vagy. – Halkan, de bántón mondta ki a szavakat.

– Ahogy te is. Gondolod, hogy a Trón erői szívesen látnának téged azután, hogy akár csak rövid időt töltöttél egy áruló astartes hajó fedélzetén? – Eltűnt a mosolya. – Nyisd ki a szemed, navigátor. Téged is ugyanúgy tönkretettek, mint mindnyájunkat, és ez a hajó – mutatott körbe az indítóhangár homályába – mostantól az otthonod.

A nő mély levegőt vett, hogy vitatkozzon, mire a férfi felemelte a kezét, hogy félbeszakítsa.

– Elég a civakodásból. Figyelj rám!

Hagyta, hogy a koponyás sisak az ölében nyugodjon, miközben a tarkóját vakargatta.

~ Ez í11 a Nyolcadik Légió Tizedik Százada. Több ezer évvel ezelőtt rnég annyi jobbágyuk, szolgájuk és astartesük lett volna, hogy halálbüntetéssel sújtanak, ha kiviszek az űrbe egy relikviaként számon tartott Mennykósólymot. Nincsenek erőforrásaik, azokat is beleértve, akik szolgálják őket.

– Illő sors – mosolygott Eurydice hidegen. – Ők árulók.

– Azt hiszed, hogy a vigyorod elrejtí a félelmedet. – A férfi a nő szemébe nézett, és néhány pillanatig rá

bámult. – Nem így van. Előlem sem, előttük pedig végképp nem.

A mosoly olyan gyorsan olvadt le a nő arcáról, ahogyan megjelent.

– Nem tagadom, hogy eretnekek – folytatta Septimus – de hadd fogalmazzak másképp. Hallottál már valaha a Lok III-ról?

Eurüdiké vonakodva odalépett hozzá, és a tágas, sötét hangárban leült mellé a Mennykősólyom rámpájára. A hatalmas terület túloldalán más Mennykősólymok pihentek tétlenül és némán, évek óta érintetlenül. Talán évtizedek óta. A teherszállító kocsik és a lőszerrakodók ugyanilyen mozdulatlanul álltak. Ötven méterrel arrébb egy magányos szervitor feküdt a hátán, lankadtan és mozdulatlanul, szürke bőrét még jobban elszürkítette a vékony porréteg. Úgy festett, mintha elment volna az energiája, és összeesett, majd ott maradt, hogy a tiszteletre méltó hadigépek jelenlétében pusztuljon el. Eurüdiké nem tudta levenni a szemét a holttestről. A bőre elszáradt és szorosan a csontjaira feszült, szinte mumifikálódott, bár a tényleges bomlás valószínűleg azért késett, mert a gépelemek harcoltak a megmaradt szerves részek rothadása ellen.

A nő megborzongott. Túlságosan is könnyű volt látni, hogy ez a hajó önmaga kiüresedett mása.

– Nem – mondta végül, és komor vigaszt lelt a férfi testmelegében, ahogy leült mellé. A Szövetség olyan hideg volt. – Még sosem hallottam a Lok III-ról.

– Nincs is igazán miről hallani – ismerte el a férfi, majd elgondolkodva csendbe burkolózott.

– Nem sokat láttam a galaxisból – jegyezte meg a nő. – Syne a legtöbb felfedező utunkat egy maroknyi szektoron belül tartotta, hogy spóroljon az útiköltségeken. No meg rajtam...

– Tessék?

– A családom, a Mervallion ház, a Navis Nobilile legalsó szintjén áll. Azt hiszem, Syne aggódott, nehogy túlerőltessen engem. Aggódott, hogy a navigátora... silány.

Septimus bólintott, olyan mindentudó pillantással, ami nem tetszett Eurüdikének. Bár arra számított, hogy a férfi majd megjegyzést tesz a vallomására, az csupán visszatért az előző témához.

– A Lok III messze van, közel az űrnek ahhoz a régiójához, amelyet a birodalmi feljegyzések Scarus szektor néven ismernek.

– Innen egy fél galaxisra.

– Igen. Ott születtem. Nem kohóvilág volt, de közel ahhoz. Manufaktórumok borították a bolygót, én pedig szállítóhajó-pilótaként dolgoztam, rakományt vittem az orbitális dokkoktól az üzembe, ahol dolgoztam.

– Ez... kellemes.

– Nem, szavakkal kifejezhetetlenül unalmas volt. A lényeg nyilvánvaló kellene legyen. Igen, eretneknek tartanak a hovatartozásom miatt. Igen, olyan árulók

rabja vagyok, akik háborút indítottak a Terra trónja ellen. És igen, ezen a hajón sötétség lakozik, ami a vérünkre szomjazik. De én realisztikusan látom a dolgokat. Ami most van, az jobb, mint a halál. És ha egyszer megtanulod, hogyan jársz a sötét helyeken... szinte biztonságos. Majdnem igazi élet.

Septimus egy pillanatig a megfelelő szavakon gondolkodott.

– Repetitív életet éltem. Egy újabb apró fogaskerék voltam egy hatalmas, sivár létezésben. De ez itt? Ez más. Minden hét valami újat hoz, valami hihetetlen, valami olyat, amitől eláll a lélegzetem. Bevallom, ritkán jó értelemben.

A nő a férfira nézett. Úgy tűnt, komolyan mondja.

– Komolyan beszélsz – jegyezte meg hangosan, mert nem volt más mondanivalója.

– Komolyan. Mesteremberként és pilótaként nagy szabadságot kapok a hajón. Megbecsülnek engem.

– Egy értékes rabszolga.

A férfi összehúzott szemmel nézett rá.

– Próbállak életben tartani. Ha nem alkalmazkods ehhez a léthez, vége az életednek. Ez ilyen egyszerű.

A nő hosszú szünet után megkérdezte.

– Boldog vagy?

– Gyanítom, hogy ezt nagyon éleslátó és bántó megjegyzésnek szántad. – Septimus ismét körbemutatott a hangárban. – Természetesen nem vagyok boldog.

Eretnek félistenek rabszolgája vagyok, egy olyan hajón élek, amit leírhatatlan sötétség érint. A halandó legénység rettegésben él azoktól a dolgoktól, amik a hajó fénytelen fedélzetén ólálkodnak, és ezek nem mindig astartesek.

Septimus kuncogott, amikor kimondta, halkan, vidámságtól mentesen. A kezében tartott koponyasisak mindkettőjükre rávigyorgott.

– Szóval, hogy kaptak el téged? – kérdezte Eurüdiké.

Septimus nem nézett fel a sisakról.

– Megtámadták a Lok Ill-at. Eredetileg azért hurcoltak el, hogy pilótaként szolgáljak, és a hip... hipno...

– Hipnotikus?

– Hipnotikus. Igen. – Septimus még néhányszor kimondta a szót, mintha csak ízlelgetné. – Nem vagyok benne biztos, hogy elfelejtettem ezt a szót, vagy sosem ismertem. Mint mondtam, a gót sosem volt az első nyelvem. De a folyamat gyötrelmes volt. Mentális kondicionálással és hipnotikus beültetési programokkal tanítanak, amelyek közvetlenül az elmébe égetik az információkat. Ezért tudok Mennykősólymot vezetni, bár még egy évtized után sem egy igazi astartes pilóta ügyességével.

A nő újra végigmérte a hangárt, elképzelve, hogy nézhet ki úgy, ahogyan lennie kellene: a munka és a tevékenység zsongásában, ide-oda rohangáló legénységgel, a rúnákkal jelzett padlón zörgő és csattogó

szervitorokkal és lőszerrakodókkal, a turbinák üvöltésével, ahogy a kilövés előtti pillanatokban felbőgnek az ágyúnaszádok.

Lenyűgöző lehetett. Utálta beismerni, de közel állt ahhoz, amit ő maga is remélt: astartes hajóit vezetni a csillagok között.

– Most a páncélját javíttatja veled – mondta, és visszanézett Septimusra. – Ez lefokozás?

– Gyakorlatilag előléptetés. A mesteremberek a legmegbecsültebb jobbágyok a légio fegyvertárában.

A nő felkacagott, és a hang idegenül visszhangzott az üreges hangárban.

– Mi olyan vicces? – kérdezte a férfi.

– Nem lubickolsz épp nyakig a megbecsülésben.

– Csak azért mondd ezt – mosolygott a férfi mert még nem láttál mindent, Octavia.

– Miért hívsz így?

– Mert én vagyok a hetedik az uram szolgái közül. És te vagy a nyolcadik.

– Nem valószínű.

– Máris kezd apadni a dacod. Hallom a hangodban.

– Csak képzelődsz.

– Ez nagy kár. – A férfi a törött sisakkal a kezében felállt.

– Mert ha így van, akkor hamarosan meghalsz.

Miközben Talos szembeszállt a Magasztossal, és Septimus Eurüdikével beszélgetett, az orbitális csata utolsó mozzanatai az elkerülhetetlen végkifejletig jutottak. A Crythe Hadiflotta megsemmisült, és az a néhány túlélő hajó, aminek sikerült a hipertérbe menekülnie, nem bír további jelentőséggel e feljegyzés szemszögéből, bár a legtöbb a maga módján kitűnően szerepelt, amikor más szektorok hadiflottaival egyesültek.

A következő lépés a konszolidáció volt.

A Hadúr flottája megsemmisítette a Birodalmi Haditengerészetet a térségben, és a Vigasz légkörének peremén lebegett. Az összegyűlt hajók különféle felségjelzéseket viseltek. Hórusz résnyire nyílt szeme a Fekete Légió hét hajóját – hatalmas flottájuk jelentős részét – jelölte, míg az Éjurak agyaras koponyája a *Vérszövetség* mellett a már a flottához csatlakozott, jóval nagyobb testvérhajóján, a *Vadász Előérzete* csatahajón is feltűnt. A flotta zömét az elveszettek és kárhozottak légióit hordozó hatalmas csapatszállítók alkották: a Birodalmi Gárda és a bolygóvédelmi erők csapatait hozták, melyek a legutóbbi hadjáratok során váltak áruióvá, és esküdtek hűséget a Hadúrnak. Összességében a Hadúr több mint kétezer áruló astartest és több mint egymillió emberi katonát vethetett be a Crythe-on. A flottában a díszhelyet a Fagyos Fosztogatók Légió hatalmas monstrumai foglalták el, melyek egykor a

marsi Mechanicumhoz tartoztak. Egy teljes titán légió állt a Hadúr rendelkezésére, majdnem egy tucat különböző osztályú istengéppel.

Ekkora Káosz-flottát ritkán lehetett látni azokon a szent háborúkon kívül, amiket a Hadúr a Császár világai ellen vívott, és a közeli birodalmi bolygókon is elterjedt az Ősellenség eme gyülekezetének híre, ami elindította a rettenetes pletykát, hogy a Kifosztó nevében új Fekete Hadjáratot indítanak.

A Vigasz elesett és szétzúzták a Haditengerészetet, de a Crythe-halmazért vívott háború még csak most kezdődött. A nagy hatótávolságú letapogatók komor történetet meséltek, ami még e halálos csatahajók kapitányait is nyugtalanította. A Crythe Primus kohóvilágát továbbra is hatalmas flotta vette körül, ami az Adeptus Mechanicusnak felelt, és ami következetesen elutasította a Crythe Hadiflotta segítségkérő hívásait. Érdekes módon a Kóborló Gárdisták hajója, a *Végső Búcsú* visszavonult Crythe Primusra, hogy a Mechanicum oldalára álljon, ahelyett, hogy a Birodalmi Haditengerészettel együtt harcolt és halt volna meg.

Az idő sürgetett, és ezt a Hadúr flottájának valamennyi tisztje tudta. Az Emberiség Birodalma a saját haragjával válaszol majd az agresszióra, és a haditengerészeti erősítés mellett a Birodalmi Gárda és az astartes seregek is biztonnal útnak indultak, mielőtt az első asztropatikus segélykiáltások eljutottak hozzájuk a szorongatott Crythe Hadiflottából.

A *Vérszövetség* közel húzódott a testvéréhez, a hatalmas csatahajóhoz, a *Vadász Előérzetéhez*. A nagyobb űrhajó a légió egyik zászlóshajója volt, mielőtt az Éjurak szétszóródtak az évszázadok során, és félelmetes látványt nyújtott azoknak, akik hosszú évek óta nem pillantották meg a légió erejének példáját. Bár nem szívesen ismerte be, még a Magasztos is meghatódott a fejedelmi jármű, az arany és bronz szegélyezte éjkék lándzsa látványától.

Meg akarta szerezni. Ő akart a parancsnoka lenni, és a fedélzeten mindenki látta, hogy ez a vágy ég az obszidián szemében.

Nem a Crythe Hadiflotta elpusztítása volt az egyetlen ok, amiért a Hadúr elrendelte, hogy a *Vigaszt* vegyék be először. Az orbitális védelem pusztulásához hasonlóan fontos volt a bolygó lakosságának megóvása is. Ha Valiance Arventaur főadmirális jobban megismerte volna az Ősellenséget – ahelyett, hogy karrierje nagy részében elda fosztogatókkal viaskodik –, talán magára a Vigaszra fordította volna szeretett *Istencsászár Kardjának fegyvereit*, lerombolva a büntetővilág népességeközpontjait, és megtagadva a Hadúrtól a zsákmányt. Végző soron ezzel sokkal többet tett volna a Crythe-halmaz megmentéséért.

De természetesen nem tette meg. Karddal a szívében halt meg, összefüggéstelen átkokat suttogva a gyilkosának.

A Káosz-flotta az űrben lebegett a világ körül, ahol közel egymillió fogoly volt: erőszaktevők, gyilkosok, eretnekek, tolvajok, mutánsok és még ezerféle, akiket szörnyű körülmények között tartották fogva, és eldobta őket az Impérium, ami gyűlölte őket a másságukért.

Egy órán belül, miközben a Crythe Hadiflotta roncsai még mindig lángoló törmelékként sodródtak az űrben, a Hadúr csapatszállító hajói megkezdték a partraszállást. A felszínen potenciális új harcosok százezrei nézték a lángoló eget, és bámultak fel a celláik ablakán keresztül, amikor eljött értük a megváltás, és a szabadság.

VII

A VIGASZ FELSZÍNE

„Talos. Az Éjurak prófétája. Hozzátok a színem elé!”

– Abaddon, a Kifosztó

A Fekete Légión parancsnoka, a Káosz Hadura.

Talos és Xarl kardja összeakadt.

A gyakorlóterem a Szövetség nagy részéhez hasonlóan már csak árnyéka volt egykori önmagának. A gladiátorarénához hasonlóan lépcsőzetes, lejtős terem közepén csak a két astartes párbajozott, Talos kikapcsolt energiakardja csapott össze Xarl kimerevített lánckardjával. A fegyverek gépszellemére tekintettel, a testvérek gyakorlópenge helyett a saját kardjukkal vívtak, de energia nélkül.

Xarl lánckardja szabványos astartes fegyver volt, hihetetlenül kemény és ellenálló, kegyetlen, monomolekuláris hegyűre csiszolt fogakkal. Aurum, a

Vérangyalok egyik legyilkolt kapitányától elvett penge azonban elképesztő erejű ereklje volt. Egy hagyományos energiakard még egy olyan tiszteletre méltó kardot is széttépne, mint Xarl Hóhérja, Aurum pedig inkább volt műremek, mint fegyver. Az energiakard pattogó kék tüze és a lánckard üvöltő nyüszítése híján párbajoztak.

Bizonyos értelemben rosszabb volt így. A mozdulataik valódi harc helyett inkább edzésre emlékeztettek. Talos mindig is idegesítőnek és elégtelennek érezte a vívás viszonylagos csendjét, és ilyenkor gondolt legtöbbször arra, hogy a génjei a harcmezőre formálták és nevelték. Ő inkább fegyver volt, mint ember; soha nem jelentkezett ez erősebben, mint amikor nyugtalan volt.

Halandó mércével mérve ez isteni párbajnak számított volna. A pengék gyorsabban hasították a levegőt, minthogy emberi szem követni tudta volna, az ütések a könnyörtelen sebesség és erő viharában, sorozatosan csattantak. Ha bármelyik astartes szemtanúja lett volna a harcnak, talán tisztábban látott volna. Mindkét fél láthatóan szórakozott volt, a gondolataik máshol jártak, ami egyértelműen látszott a szemük tétova rebbenéséből és minden apró villanásából.

Körülöttük, az aréna falába épített, emberméretű folyosók sorai valaha harci szervitorok kis seregének adtak otthont, amiket gyakorlásra terveztek és pusztulásra szántak, az astartesek kardjai által, akik azért jöttek, hogy itt csiszolják a képességeiket. Ezek az idők már régen elmúltak. A csarnokok, ahová a

szervitorok az aréna alatti raktárgépészeti kamrákból érkeztek, némák és fénytelenek voltak, egy örökre elmúlt idő újabb emlékeztetőjeként.

Talos érezte, hogy felhorgad a haragja, miközben hátradőlt, és háritott egy torkát célzó vágást. Nem illett hozzá a melankólia. Távol állt a gondolataitól, mostanában mégis úgy tapadt rá, mintha oda tartozna.

Ez dühítette fel. Úgy érezte, mintha a védelme gyenge pontja lenne, egy seb, ami nem akar begyógyulni.

Xarl érzékelte a frusztrációt a testvére csapásaiban, és ahogy deaktivált kardjaik újra összeakadtak, közelebb hajolt hozzá. Arcuk – ami a testüket formázó genetikai fejlesztések miatt már így is hasonló volt – a düh tükröként meredt egymásra. Fekete szemük keserű pillantása olyan biztosan találkozott, mint a kezükben tartott pengék.

– Kezded elveszíteni a fejed – vicsorgott Talosra.

– Bosszant, hogy kímélnem kell téged a lábad miatt – morogta az, és szinte észrevétlenül lefelé biccentett, Xarl gyógyuló végtagjára.

Válaszul Xarl nevetve visszalökte a testvérét, és meglepő kecsességgel lépett ki egy olyan emberhez képest, aki oly gyakran támaszkodott a dühre, hogy megnyerje a harcait.

– Dobj be mindent! – mondta a sötétségben mosolyogva. A gyakorlóterem a *Vérszövetség* összes, csak astartesekre korlátozott területéhez hasonlóan, teljesen

fénytelen volt. A Nostramo szülötteinek sötét szeme számára egyáltalán nem jelentett akadályt, de régebben a harci szervitoroknak éjjellátóra és hallásjavító szenzorokra volt szükségük, hogy segítsék a mozgás észlelését.

Talos újra nekilódult, magasan védekezve, miközben hibátlan kétkezes vágássorozatot hajtott végre balról, azzal a céllal, hogy Xarlt egyre inkább a jobb lábára kényszerítse. Hallotta a testvére fájdalmas nyögéseit, miközben védekezett.

– Csak így tovább! – mondta Xarl, aki még csak nem is lélegzett nehezen, annak ellenére, hogy már majdnem egy órája embertelen tempóban párbajoztak. – Még hozzá kell szoknom, hogy újra súlyt helyezzek erre a lábamra.

Talos ahelyett, hogy erőltette volna a támadást, megállt.

– Várj! – mondta, és felemelte a kezét.

– Micsoda? Miért? – kérdezte Xarl, és leeresztette Hóhért, Körülnézett a néma, sötét arénában, de nem látott mást, csak a tanúk üres ülésorait, nem hallott mást, csak a hajó orbitális hajtóműveinek tompa morgását, nem érzett mást, csak a köntösbe bújtatott testek izzadságát és az évszázadokon át használt fegyverolaj halvány szagát. – Senkit sem észlelek a közelben.

– Láttam, hogy Uzas megöli Cyriont – jelentette be Talos minden bevezető nélkül.

Xarl felnevetett.

– Igen. Az jó. Most akkor harcolunk vagy sem? – Egy pillanatra szokatlanul aggodalmasan billentette félre a fejét, hogy a testvérére nézzon. – Még nem gyógyult meg a fejed? Azt hittem, már rendben van.

– Nem viccelek.

A sötétségben, amin egy napfény nélküli világra született ember könnyedén átlátott, Xarl észrevette, hogy a fivére fekete szeme a humor legcsekélyebb jele nélkül mered rá.

– A látomásodról beszélsz?

– Tudod, hogy igen.

– Rosszul láttad, Talos – jelentette ki Xarl, és a fedélzetre köpött. – Cyriont könnyű gyűlölni. A legrosszabb fajta rontás szállt rá. De még egy olyan veszeti bolond, mint Uzas, sem ölné meg soha.

– Cyrion hú az Éji Rémhez – szögezte le Talos.

Xarl felhorkant.

– Erről már korábban is vitatkoztunk. Ő olyan astartes, aki ismeri a félelmet. Ennél romlottabbat el sem lehet képzelni.

– Megérti a félelmet.

– Még mindig hallja, ahogy a démon a Magasztos lelkében harcol?

Talos hagyta, hogy a csend feleljen helyette.

– Na látod – bólintott Xarl. – Érzékeli a félelmet. Ez természetellenes. Rontás szállt rá.

– Érzékeli. Ő maga nem érzi.

Xarl lenézett a lánckardjára, ami némán pihent.

– Szemantika. Őt is beszennyezték a Rontó Erők, ugyanolyan biztosan, mint Uzast. De attól még testvérek, és én megbízom bennük – egyelőre.

– Megbízol Uzasban? – Talos most már kíváncsian billentette félre a fejét.

– Mi vagyunk az Első Karom – válaszolta Xarl, mintha ez mindent igazolna. – Uzas rontása legalább látható. Cyrion a veszélyes, testvér.

– Erről már sokszor beszéltem Cyrionnal – figyelmeztette Talos –, és én mondom neked, tévedsz.

– Majd meglátjuk. Mesélj nekem erről a látomásról!

Talos újra maga elé képzelte Uzast, amint egy fejszével a kezében egy összedőlt épület romjai fölött halad, és a hason fekvő Cyrionra ugrik. Elmagyarázta Xarlnak, olyan pontosan, ahogy csak tudta, nem hagyott ki semmit. Beszért a titánok harsogó harci kürtjeiről a magasban, és a ledőlt épületek porszürke kövéről, amely helyenként, ahol a sziklát a tornyosuló istengépek ágyúi megolvasztották, még mindig magmavörös volt. Leírta a fejsze esését, azt, ahogy Cyrion nyakízületébe akadt, és a vért, ami az azt követő pillanatokban folyt.

– Ez tényleg Uzasra vall – mondta Xarl hosszasan. – Kegyetlen gyilkosság, amit tökéletesen hajt végre a

tehetetlen préda ellen. Már nem vagyok olyan biztos benne, hogy ez csak egy ostoba tréfa volt a részedről.

– Megveti Cyriont – mutatott rá Talos. Az aréna oldalához lépett, ahol Aurum hüvelye a fémfalnak támaszkodott. – De tévedtem már korábban is – mondta a válla fölött.

Xarl ismét a fejét rázta. Elgondolkodóbbnak tűnt, mint amilyennek Talos valaha is látta, ami már csak az ismeretlensége miatt is nyugtalanító volt. Most először jutott eszébe, hogy Xarl talán azok közé tartozik, akik igazán hisznek a profetikus átkában. Szinte... idegesnek látszott.

– Mikor? – kérdezte Xarl. – Ennyi év alatt egy maroknyi alkalommal? Nem, testvér. Ez a nemkívánatos igazság bűzét árasztja.

Talos nem szólt semmit. Xarl meglepte azzal, hogy folytatta.

– Mindannyian bízunk benned. Nem kedvellek téged, testvér, ezt te is tudod. Nem könnyű téged kedvelni, önelégült vagy, és néha olyan ostoba kockázatokat vállalsz, mint a Magasztos. Azt hiszed, hogy te vezeted az Első Karmot, pedig soha nem léptettek elő egyikünk fölé sem. Te csak egy apotekárius voltál, most mégis úgy viselkedsz, mintha az őrmesterünk lennél. A Hamis Trónra, egyenesen úgy, mint a Tizedik Század kapitánya! Száz okom van rá, hogy ne kedveljelek, és mind jogos. De én bízom benned, Talos.

– Jó tudni – jegyezte meg a másik, miközben hüvelybe dugta a pengét, és ismét felállt.

– Mikor tévedtél utoljára? – erőltette Xarl. – A kedvemért. Mikor tévedtél utoljára az egyik jóslatoddal?

– Nagyon régen. Talán hetven éve. A Gashikon, azon a világon, ahol az eső sosem állt el. Azt álmodtam, hogy harcolni fogunk a Birodalmi Öklök ellen, de a bolygó védtelen maradt.

Xarl elgondolkodva vakargatta az arcát.

– Hetven éve. Majdnem egy évszázada nem tévedtél. De ha Cyrion mégis meghal, és igazad volt abban, hogy nem korrupt, akkor a sarjmirigyeit felhasználhatjuk arra, hogy egy másik astartest teremtsünk a helyére. Nincs veszteség.

Talos fontolóra vette, hogy újra előhúzza a kardot.

– Ugyanez bármelyikünk haláláról elmondható.

Xarl felvonta a szemöldökét.

– Te begyűjtenéd Uzas génmagját?

– Igazad van. – És így is volt. Talos hamarabb égetné hamuvá azt a biológiai anyagot, minthogy azt egy másik Éjúrba ültesse.

Xarl bólintott, láthatóan zavartan, miközben Talos folytatta.

– Ha ez megtörténik, megölöm Uzast.

Nem is volt biztos benne, hogy a másik hallotta.

– Ezen még elgondolkodom – válaszolta Xarl, aztán szó nélkül kísétált az arénából, és leereszkedett a hajó mélyebb sötétségébe. Az előző percekben tapasztalt kínos testvéri nyíltság után ez sokkal jobban hasonlított arra a Xarlra, akit Talos már megszokott, aki némán elvonult, és magában tartja a tanácsait.

Talos egy másodpercre megtorpant, aközött ingadozott, hogy kövesse Xarlt, vagy megkeresse Cyriont, de egy pillanattal később megtagadták tőle a döntést.

Dübörgő léptek vonták magukra a figyelmét, amikor egy másik alak bukkant fel a tanúk padjának első sorában. Villámmal megjelölt páncél, ami még az astartes csatapáncélhoz képest is túlságosan terjedelmes.

– Próféta – szólította meg Malek, az Atramentar bajnoka.

– Igen, testvér.

– A jelenlétedet követelik.

– Értem. – Talos nem mozdult. -Tájékoztasd a Magasztost, hogy jelenleg meditálok, és három óra múlva megjelenek előtte.

Malek terminátorpáncéljának kopószerű sisakjából egy sziklaomlás hangja dübörgött. Talos feltételezte, hogy ópp kuncogás.

– Nem, proféta, nem a Magasztos kéretett.

– Akkor ki? – kérdezte Talos, miközben az ujjbegyeivel a csípőjére aggatott hüvelybe dugott Aurum markolatát

simogatta. – Senki sem rángathat csak úgy, Malek. Nem vagyok rabszolga.

– Nem? Senki? És mi van, ha Abaddon a Fekete Légióból kéreti az Éjurak prófétáját?

Talos nagyot nyelt; nem félt és nem is aggódott, de azonnal ideges lett. Ez megváltoztatta a dolgokat.

– A Hadúr beszélni kíván velem – mondta lassan, mintha nem lenne biztos benne, hogy jól hallotta.

– Igen. Egy órán belül készen kell állnod, az Első Karommal együtt. Két Atramentar kísér el titeket.

– Nincs szükségem díszőrségre. Egyedül megyek.

– Talos – morogta Malek. A másik még mindig felfelé nézett rá. Eddig még egyik Atramentar sem használta a nevét, és most szörnyen komolynak érezte, hogy megtette.

– Hallgatlak, Malek.

– Ez nem a megfelelő idő arra, hogy egyedül maradj, testvér. Vidd az Első Karmot. És ne vitatkozz, amikor Garadon és én is melléd állunk. Ez ugyanolyan határozott erőfitogtatás, mint a Magasztos taktikája az úrháborúban.

Eltartott néhány másodpercig, de Talos végül bólintott.

– Hol kerül sor erre a találkozóra?

Malek felemelte hatalmas energiaöklét, terminátorpáncélja csattogva, acsargó szervóhajtású ízületekkel mozdult. Négy penge suhant elő az ökléből, mindegyik olyan hosszú, mint egy halandó ember karja.

Egy parancsszóra, amelyet Talos nem hallott, a villámkarmok a nevükhöz méltón, recsegő energiamezőbe burkolóztak, amely erős, kegyetlenül villódzó fényt bocsátott az aréna sötétségébe.

– A Vigaszon – felelte a bajnok. – A Hadúr a nemrég meghódított világának felszínén jár, és mi ott fogunk vele találkozni.

– A Fekete Légió – mondta Talos néhány pillanat múlva, és sötét kis vigyor futott át az arcán. – Hórusz fiai, akinek az árulásai sora legalább olyan hosszú, mint a bukott apjuké.

– Igen, a Fekete Légió. – Malek karmai visszacsúsztak hatalmas páncélozott kézfejen lévő foglalatukba, majd rögzültek, míg újra nem aktiválja őket. – Ezért is megyünk éjbe öltözötten.

A Vigasz felszíne poros, vörösesbarna volt, mint a régi hegek és az égett hús. Minden szempontból rút világ volt, a levegő ízét is beleértve. A déli féltekén évszázadok óta tomboló intenzív vulkáni tevékenység miatt a légkörbe tüzet lehelő számtalan hegylánc a bolygó egész területén hamuízúvé tette a ritkás levegőt.

A büntetőkolóniák tornyai sem kímélték jobban a szemet, mint a felszín többi része: vörös kőből épült, karomszerű, brutális csúcsok voltak, amelyek törött pengékként meredtek a természetes hegységekből. A

számos birodalmi világban annyira kedvelt gótikus építészet itt is megmutatkozott, de a legdurvább és legügyetlenebb kivitelben. Akárki is tervezte a Vigasz börtöntornyait – ha egyáltalán történt bármilyen tényleges tervezés nagyon is jól tudta, hogy a világ olyanok otthona lesz, akik aligha számítanak az Impérium részének. Az építészeti megoldások túlságosan is nyilvánvalóvá tették az előítéletét a foglyokkal szemben, akiknek az volt a sorsuk, hogy ide kerüljenek, és az unalmas égbolt alatt rohadjanak meg.

Az Éjurak Mennykőszólyma, a *Feketére Égett* átrepült az időjárás nélküli égbolton, pilótája kiigazította a tolóerőt, amikor az ágyúaszád az orbitálisról áttért légköri repülésre.

– Közeledünk – jelentette Septimus, és lassan hátrahúzta az egyik kart, ami az ágyúaszád tolóerejét kezelte. A nyikorgó irányító székben, amit nyilvánvalóan természetesebb pilótának szántak, átkattintott egy csomó kapcsolót, és az élénkzöld hololitikus terepkijelzőt figyelte, amely néhány másodpercenként frissült az auspex visszajelzések alapján. A magasság fokozatosan csökkent, a sebesség apadt. Anélkül beszélt, hogy levette volna a tekintetét a konzol kijelzőiről.

– Delta Kettes Internálótelep, itt a Nyolcadik Légión Mennykőszólyma, a *Feketére Égett*. Délről közeledünk. Válaszoljanak!

Csend fogadta a kommunikációs kísérletet.

– Mi legyen? – kérdezte a válla fölött.

Talos páncélban és felfegyverkezve állt a pilótaülés mögött, és a fejét rázta.

– Ne fáradj azzal, hogy megismétled a hívást. A Fekete Légiónak híres arról, hogy példásan helyreállítja az infrastruktúrát a világokon, amiket meghódít.

Cyrion utolsó áhítatos ellenőrzést végzett a bolterén.

– És mi azok vagyunk?

Talos nem fordult a testvére felé. A tágas pilótafülkében, ahol az egész Első Karom ott állt Septimus és Eurüdiké mögött, akik a pilóta és másodpilóta ülését foglalták el, Talos a vékony, poros, vörös ködöt figyelte, amint szertefoszlik az első ablakok előtt, ahogy megközelítik a célállomásukat.

– Mi nem hódítunk meg világokat – válaszolta. – A mi küldetésünk nem azonos az övékkel, ahogy a végső célunk sem.

Septimus távol tartotta magát a vitától, és megvárta, amíg biztos volt benne, hogy nem szólnak többet.

– Öt perc, mester. A torony tetején teszem le a gépet.

– Egyre jobban repülsz, rabszolga. – Xarl lépett előre, kesztyűs kezét Septimus székének háttámlájára támasztva. A gesztusban nem volt semmi megnyugtató. Septimus látta a tükörképüket a képernyőn. Mindannyian sisak nélkül voltak – a jóképű és szigorú Talos; a fáradt Cyrion, egy félmosollyal; a gúnyos és keserű Xarl; és Uzas, halott tekintettel, a fogait nyalogatva, miközben a semmibe bámult.

És Eurüdiké. Az ő tükörképét vette észre utoljára, még mindig nem szokott hozzá a jelenlétéhez. A pilótafülke ablakának tükrében találkozott a tekintetük, a nő pedig kifejezéstelen pillantást vetett rá, ami bármit jelenthetett. Gubancos, gesztenyebarna haja kócos fürtökben keretezte az arcát. A vaspánt még mindig eltakarta a harmadik szemét, és Septimus gyakran azon kapta magát, hogy azon tűnődik, vajon hogyan is nézhet ki.

A légió jobbágyainak kopottas, sötétkék kabátját és nadrágját viselte, bár nem volt könnyű feladat rávenni a laza egyenruhára. Csak akkor engedett Septimus unszolásának, amikor a férfi rámutatott, mennyire büdös még mindig ugyanabban a ruhában, amiben hetekkel korábban elfogták.

Még nem billogozták meg. A férfi ruhája alatt viszketni kezdett a tetoválás a lapockáin, mintha csak a gondolataival váltotta volna ki. Egy szárnyas koponya állt ott, fekete, astartes vérrel kevert tintával.

Ha a lány hűséget fogad – és ha túléli hamarosan megbillogozzák.

A vékony köd szétvált előttük, feltárva egy karomszerű hegycsúcshalmazt, amelynek tetején egy torony állt, ami csakis az úti céljuk lehetett. Talos és a többiek a sisakjukért nyúltak, a helyére illesztették, majd lezárták. Septimus jól ismerte a köztük lévő különbségeket, legalább annyira, mint a saját arcukat. Cyrion sisakja régebbi volt, mint a többi halotti maszk, Il-es típusú,

szűkített szemréssel és szinte lovagias megjelenéssel. Kevés trófeát hordott, de a páncélját aprólékosan kidolgozott, csipkézett, kék-fehér villámok díszítették. Rubinvörös szemlencséiből ikervillámok eredtek, mint elágazó könnycseppek.

Ezzel szemben Xarl sisakja volt a legújabb, egy VH-es típusú, amit a Sötét Angyalok elleni nemrégiben lezajlott összecsapásból hoztak el. Megparancsolta a kevés megmaradt mesterember egyikének, hogy alakítsa át, az arclemezt egy kézzel festett démoni koponya fedte. Élvezettel és büszkén mutogatta trófeáit: idegen és emberi koponyák lógtak láncokon a páncélján, a váll vértjein pedig a múltbeli tetteiről szóló tekercsek.

Uzas egy zord ábrázatú III-as típusú sisakot viselt, a festést durván, kevés gonddal végezték el rajta. A sötétkék alapon feltűnő vörös, széttárt ujjú tenyérlenyomat látszott, amit a saját, vérbe mártott kezével készített.

Talos sisakját, egy szegecses V-ös típusút, nemrég javította meg a szolgája; az arcán krémes csontszínű koponya volt, a homlokába pedig fekete nostramói rúnát égettek. Amikor Septimus a Szövetség műszerésfedélzetén a sisakkal foglalkozott, Eurüdiké megkérdezte, mit jelent a pecsét.

– Olyan, mint az éjbe öltözötten – felelte, miközben egyszerre tisztelettel és az ismertség könnyedségével festette újra a csontarcot. – Nem fordítható le jól alsógótra.

– Kezdek belefáradni, hogy ezt hallom.

– Pedig igaz. A Nostramo a nagypolitika és a társadalom minden rétegét behálózó, bonyolult alvilág bolygója volt. A nyelv a felsőgótban gyökerezik, de sok minden megváltozott a hitetlen, nembízó, nembékés emberek nemzedékei által használt egyedi megfogalmazások útján.

– A nembízó és a nembékés nem létező szavak. – A nő akaratlanul is elmosolyodott, miközben a férfi munkáját figyelte. Kezdte megszokni a botladozó próbálkozásait, hogy az egyetemes nyelvet beszélje.

– Az állításom helytálló – mondta Septimus, csontfehéret festve a bal szemlencse köré. – A gót mércéjével mérve, a nostramói rendkívül nagyszabású és túlságosan költői.

– A gengszterek szeretik kulturáltnak tartani magukat – jegyezte meg a nő az ajkát görbítve. Meglepetésére a férfi bólintott.

– Abból, amit a történelmükről tudok, én is erre a következtetésre jutottam. A nyelvük nagyon... nem ismerem a megfelelő szót.

– Szóvirágos.

A férfi vállat vont.

– Ez elég közel áll hozzá.

– Szóval mit jelent ez a szimbólum?

– Három betű kombinációja, amelyek viszont három szót jelképeznek. Minél összetettebb egy szimbólum,

annál valószínűbb, hogy több fogalom és betű alkotja a végső jelképet.

– Bocsánat, hogy megkérdeztem.

– Jól van – adta be a derekát a férfi, de még mindig nem nézett fel a munkájáról. – Tükörfordításban azt jelenti, életek kioltója és esszenciák begyűjtője.

– Hogy hangzik nostramói nyelven?

Septimus kimondott három szót, amit a nő gyönyörűnek hallott. Simának, finomnak és furcsán dermesztőnek. Úgy döntött, a nostramói olyan, mint amikor az ágya mellett álló gyilkos suttog a fülébe.

– Rövidítsd le nekem – kérte, és érezte, hogy bizsereg a bőre a férfi hangjától, ahogy a halott nyelven beszél. – Mit jelent ez, akár tükörfordításban, akár nem?

– Nagyjából annyit tesz, hogy Lélekvadász – felelte az, és felemelte a sisakot, hogy megvizsgálva a munkáját.

– A többi Éjúr így hívja a mesteredet? – kérdezte Eurüdiké.

– Nem. Ezt a nevet a mártírhalált halt primarcha atyjuk adományozta neki. Kedvelt fiai ilyen... titulusokat vagy neveket kaptak a Nyolcadik Légióban. A légió számára ő Talos, az Első Karom apotekáriusa volt, vagy a Tizedik Század prófétája. Az Éji Rém, a Nyolcadik Légió ura számára a Lélekvadász.

– Miért? – kérdezte a nő.

Septimus pedig elmondta neki.

A Mennykősólyom a kieresztett gőz sivítésével és kongó leszállókarmokkal telepedett a platformra. A pilótafülke alatt nyögve, csikorgó hidraulikával ereszkedett le a rámpa. Miután lecsapódott a talajra, az Éjurak élesített fegyverekkel szálltak ki.

Talos ment elől, aktiválta Aurumot, Anatéma a kezében volt. Az Első Karom megemelt bolterrel követte. Mögöttük hörgő szervókkal és a fedélzeten dübörgő nehéz csizmákkal, az Atramentar terminátorpáncélba öltözött harcosai, Malek és Garadon érkeztek.

A *Feketére Égett* földet érése előtti pillanatokban Septimus azt a parancsot kapta, hogy maradjon az ágyúnaszádban. Eurüdiké ugyan nem szerepelt az utasításban sőt, az Éjurak lényegében még csak tudomást sem vettek róla, de ő is a férfival maradt.

– Septimus – mondta Talos ha bárki megközelíti a Mennykősólymot, figyelmeztessd egyszer, aztán nyiss tüzet!

A jobbágy bólintott. A *Feketére Égett* kegyetlen fegyverzettel bírt: a hajó szárnyaira és oldalára több nehézboltert szereltek, amit végtag nélküli, közvetlenül a tűzérési pultokhoz kapcsolt szervitorok kezeltek. A fegyvereket a fő pilótafülke pultjáról is el lehetett sütni, ami szerencsés volt, tekintve, hogy mennyire megfogyatkozott a Tizedik Század szervitorállománya: a Mennykősólyom nehézbolter-tornyainak csak a felénél volt aktív személyzet. A *Vérszövetség* fedélzetén maradt

többi ágyúnaszád közül többnek teljesen hiányzott a szervitor legénysége.

Az astartesek körültekintő tempóban haladtak. A fedélzet tiszta volt, szabadon a csillagos ég alatt, amit csak vékonyan leptek a színtelen felhők. A hajtóművek által kiégetett platform északi oldalán apró, kétszárnyú ajtóval lezárt óvóhely vezetett az alatta lévő toronyba.

– Liftnek tűnik – biccentett Xarl a kis épület felé.

– Csapdának tűnik – mormolta Uzas. Mintha csak végszóra történt volna, a kétszárnyú ajtó zúgva kinyílt, és négy alakot fedett fel, akiket egy lift belső fényei világítottak meg.

– Igazam volt – jelentette ki Xarl.

– Valószínűleg nekem is – erősködött Uzas.

– Csendet – morogta Talos a voxba, és a parancsot az Atramentar Malekis megismételte. Talos fontolóra vette, hogy tiltakozik az ellen, hogy a bajnok utasításokat osztogasson a szakaszának, de technikailag ugyanúgy nem volt az Első Karom parancsnoka, mint Malek. A terminátor rendfokozata pedig alapvetően magasabb volt.

A sötét alakok elhagyták a tágas liftet, és az Atramentar terminátorjárásához illő, kecses, ugyanakkor nehézkes léptekkel vonultak ki a platformra.

Az Első Karom tökéletes egységben emelte fel a boltereit, mind más-más alakra céloztak. Malek és

Garadon közeiharci fegyvert emeltek, és közrefogták a többi astartest.

– Justaerin – figyelmeztetett Malek. Ismerték a kifejezést. Az elit terminátorpáncélos osztag, a Hórusz Fiai Első Századából.

– Többé már nem. – Talos nem engedte le a bolterét. – Nem tudjuk, hogy megtartották-e ezt a címet. Változnak az idők.

A négy fekete páncélos, vörös szemű terminátor szintén megemelt fegyverrel közeledett. Rezes torkú, duplacsövű bolterek és egy díszes, karra szerelt, lándzsa hosszúságú ikercsövű gépágyújuk az újonnan érkezőkre szegeződött. Míg az Éjúr terminátorok sötét köpenyt viseltek terjedelmes vértjükön, a Fekete Légiónsok görnyedt hátán tüskés trófeatartók magasodtak, amelyeken a különböző birodalmi astartes rendházak sisakjainak változatos gyűjteménye díszelgett. Talos felismerte a Karmazsin Öklök, a Hollógárda és egy sor olyan rendház színeit, amelyekkel még sosem találkozott. Követhetetlen birodalmi kutyák. Úgy osztódtak és szaporodtak, mint a férgek.

– Melyikötök Talos? – Az élen álló terminátor hangja úgy hallatszott a sisak hangszórójából, mintha elhangolódott volna a vox, csupa recsegés és zúgás volt.

Talos a Fekete Légións felé biccentett.

– Az, amelyik a pengéjét a szívedre, a bolterét pedig a fejedre szegezi.

– Szép kard, Éjúr – jegyezte meg az, és a mellvértjére szegezett Aurumra mutatott a rohambolterével. Talos végignézett az aranypenge mellett, és elolvasta a harcos páncéljára vésett, kifakult betűket. FALKUS.

– Falkus – mondta lassan Talos –, Talos vagyok a Nyolcadik Légióból. Mellettem a Tizedik Század Első Karma, valamint Malek bajnok és Garadon, a Magasztos kalapácsa, mindketten az Atramentarból.

– Sok címet aggattok magatokra – jegyezte meg egy másik Fekete Légiós terminátor, aki a hosszú csövű gépágyút hordozta. A hangja mélyebb volt, mint az elsőé, és egy Garadonéhoz hasonló szarvas sisakot viselt.

– Sok embert ölünk meg – válaszolta Xarl. Szavai nyomatékosítására végigpásztázott a bolterével a négy Fekete Légióson. Ez a legpimaszabb, legdurvább, egyenesen gyerekes pózolás volt. Talost bosszantotta, hogy szükség van erre a színjátékra.

– Mi itt mindannyian szövetségesek vagyunk, a Hadúr zászlaja alatt – jelentette ki a gépágyús. – Nincs szükség efféle ellenséges megnyilvánulásokra.

– Akkor először engedjétek le a fegyvert ti – javasolta Xarl.

– Ahogyan a kedves, udvarias házigazdák teszik – tette hozzá Cyrion.

A szakasz egyik tagja személyes voxcsatornát nyitott Septimushoz a *Feketére Égett* fedélzetén, de Talos nem volt benne biztos, ki lehetett. Onnan tudta, hogy az orr

jobb oldalára és a jobb szárnycsúcsra szerelt nehézbolterek elfordultak, hogy a Fekete Légión négy terminátorára szegeződjenek.

Szép húzás, gondolta. Valószínűleg Xarl ötlete volt.

A Hadúr harcosai egy pillanattal később leeresztették a fegyvereiket, láthatóan nem örültek a ténynek, és nem is igazán cselekedtek egységesen.

– Hanyagul mozognak – szólt a voxba Garadon, nyílt undorral a hangjában.

– Gyertek, testvérek – mondta a Fekete Légión első terminátora, és meghajtotta durva sisakját. – A Hadúr, a Sötét Istenek áldott sarja, hívatott titeket.

Az Éjurak csak akkor engedték le a fegyvereiket, amikor a Fekete Légiónok elindultak előre.

– Emlékeztek arra, amikor még bízunk egymásban? – kérdezte Cyrion voxon.

– Nem – felelte Xarl.

– Essünk túl gyorsan ezen – vágott közbe Talos. Senki sem vitatkozott.

A börtönben mintha lázadás tört volna ki.

Ahogy leereszkedtek, a lift ablakaiból emeletről emeletre tágas, vörös termeket láttak, amiket üvöltő, sikoltozó, verekedő, rohangáló rabok árasztottak el. Az egyik emeleten egy ordító férfi arca tűnt fel, az ökle az

üveget verte, és véres foltokat hagyott maga után. Amint meglátta, mi van odabent, elmenekült; szerencséjére, mert Uzas épp arra készült, hogy elsüti a bolterét, és véget vet a bolond életének.

– Ezeket mincl összeterelik a rabszolgahajóink, a kohóvilág elleni háborúra készülve – morogta torokhangon a gépágyús légiós. – Egyelőre hagyjuk, hogy kiélvezzék a vérszomj első ízeltőjét, mióta bebörtönözték őket.

– Mi szabadítottuk ki őket – tette hozzá a vezér, Falkus.
– Kikapcsoltuk a celláikat, és megadtuk nekik a szabadságot. Az első dolguk az, hogy lemészárolják a még élő fegyőröket. – Egyszerre hangzott büszkének és szórakozottnak.

A liftakna falain keresztül tompán hallatszottak a lövések, amik olykor kihallatszottak az ordításból. Nyilván nem minden ór esett el egykönnyen.

A lift megremegett, amikor megállt egy emeleten, ami semmiben sem különbözött a többitől. Úgy tűnt, hogy a foglyok hada, sokan csupasz ököllel, evőeszközökkel vagy bútordarabokkal felfegyverkezve, nagy lelkesedéssel verik egymást agyon.

Egészen addig, amíg ki nem nyílt az ajtó.

A Hamis Császár fényétől elforduló összes alapító légió közül Talos a Fekete Légiót, Hórusz Fiait vetette meg a legjobban, amiért olyan mélyre süllyedtek a primarcha atyjuk halála óta eltelt években. Az ő szemében minden bűnt és eltévelyedést magukba olvasztottak, amit csak a

halandók szférájában tapasztalhattak; fegyverzetük és páncélzatuk astarteseké volt ugyan, de egy cseppnyi nemesség sem maradt meg bennük az egykoriból. Tömegesen társultak a démonokkal, mellettük harcoltak, és bölcsességet keresve hallgatták a hipertérből érkező suttogásukat. Éppen úgy felfordult tőlük Talos gyomra, ahogy a Magasztostól, aki a démoni rontásban már csak árnyéka volt annak az embernek, aki valaha. A Fekete Légio is ezt tette a Rontó Erők önkényes ölelésében.

Ám amikor kinyílt a liftajtó, egyetlen pillanatra megérezte, hogy miért élnek úgy, ahogy.

Az emelet egy hosszú terem volt előttük, középen egy folyosóval, kétoldalt egymásra néző zárkákkal teli falakkal. Az összes cellaajtó nyitva állt. Itt-ott a frissen kiszabadult foglyok által lemészárolt örök maradványai maszatolták össze a falakat. Maguk a foglyok pedig – talán háromszáz bandita, gyilkos és erőszakos bűnöző – hirtelen elhallgattak.

Csendben térdellek, és meghajtották a fejüket a lift felé.

A Fekete Légio termináljai kivonszolták szöges testüket a felvonóból, és végigtrappoltak a központi folyosón, nem törődve hódoló híveikkel. Nyilvánvaló volt a hatalmuk. Nem éltek visszafogottan, nem szenvedtek a rabszolgaahiánytól, nem igyekeztek leleplezni magukat a feldühödött Impérium előtt. Ez pedig, csupán egyetlen pillanatig, megérintette Talosi. Megértette, még ha gyűlölte is őket.

Az Éjurak követték őket, és Talos gyanította, hogy a többiek ugyanolyan szívesen nyúltak volna a hüvelybe dugott fegyvereikért, mint ő. Az embereket a félelem kényszerítette engedelmességre; ehhez már hozzászokott. De ez... itt valami más búzlott. Volt a levegőben valami kénes szag, amit a légszűrők sem tudtak teljesen elnyomni. Talán valami varázslatos vagy démoni, ami ilyen rövid idő alatt ennyire rettenetes tiszteletet ébresztett.

A folyosó végén újabb kétszárnyú ajtó vezetett egy négyzet alakú terembe, ahol szinte teljesen eltompultak a fények. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Talos hallotta, hogy a börtönblokkban ismét megkezdődik a közelharc. Ez a hang valamiért megnyugtatóbb volt, mint a csend.

A terem, ahová érkeztek, egy étkezde volt. A szabadulásukat követő első lázadások alatt, a foglyok teljesen feldúlták, és ami maradt, az egy törött asztalokból, székekből és huszonkét őr és rab, a feldarabolás különböző állapotában lévő holttesteiből álló szeméttelp volt. Számos más ajtó vezetett még mélyebbre a börtönkomplexumba, de Talos ennél többet nem látott a börtönből.

– Micsoda teremtmény az ember – mondta egy alak a romos szoba közepén hogy a szabadság első pillanatait a saját odújának elpusztításával tölti!

A Fekete Légio harcosai letérdeltek, ízületeik halkan vicsorogtak a szokatlan mozdulatra. A terminátorok

páncélját nem arra tervezték, hogy tiszteletet adjanak másoknak, hanem arra, hogy vég, kegyelem, és szünet nélkül gyilkoljanak. Talos állkapcsa összerándult a látványra, amikor a Hadúr elitje leborult. Még az Atramentar, a tizedik század legkiválóbbjai sem térdeltek le soha a Magasztos előtt.

A terem közepén álló alak megfordult, és Talos pillantása találkozott a galaxis legerősebb, legrettegettebb lényének tekintetével. Az alak melegen mosolygott.

– Talos – szólította meg Abaddon, a Kifosztó, a Káosz Hadura. – Beszélünk kell egymással, neked és nekem.

VIII

HADÚR

*„Ha ellenség vesz körül, csakis az erődöt mutasd.
Soha ne fedd fel a torkodat, soha ne tedd hüvelybe a
kardodat.*

*Astartesek vagyunk. Nem diplomaták. Nem
követek. Hanem harcosok.*

*Ha bejutottál az ellenség erődjébe, már áttörted a
legjobb védelmét.*

Minden előny a tiéd.

Használd ki ezt”

– részlet Malcharion, a harcos-bölcs
A sötétbe borult ösvény című művéből

Abaddon mosolyogva beszélt.

A mosoly volt az utolsó dolog, amire Talos számított. A Hadúr saját terminátor csatapáncélja mellett az emberei és az Atramentar egyaránt eltörpültek. A tökéletesen megmunkált fekete keramitot gazdagon díszítették, réz- és bronzszegélyek ékesítették, és a mellvért közepén ott

virított Hórusz örökkön nyitott, hasított, tüzes narancsszín szeme. Hatalmas vállára valamiféle óriási farkas-bestia szürkésfehér bundájából készült köpeny terült. Az elit harcosaihoz hasonlóan az ő hátán is lándzsaszerű trófeatartók sorakoztak, és mindre egy-egy astartes sisakot tűzött. Közülük több is megfeleld szögben állt, hogy élettelenül meredjen Talosra, és halott tekintetükkel nem túl finoman emlékeztessék a sok millió életre, melyek a lázadás és az eretnecség tízezer éve alatt a Hadúr mesterkedései miatt veszttek oda.

Jobb keze egy archaikus, egyedi kialakítású, kegyetlen energiakaromban végződött. Az ívelt pengék, olyan hosszúak, mint egy astartes karja, megcsillantak a pislákoló fali lámpák gyenge fényében. Hórusz, a Császár kiválasztott fia hordta ezt a kesztyűt a Nagy Hadjáratban és az azt követő lázadás alatt. Ezzel ölte meg az Angyalt, Sanguiniust, és sebesítette meg halálosan a Császárt. A rettenetes fegyver most a génfia, a bukott légión vezérének öklét díszítette.

Már csupán ez a fegyver is szinte arra készítette, hogy térdet hajtson, hogy tiszteletét fejezze ki az előtt, aki a legnagyobb eretnecség pengéit hordozza.

Talos figyelmét azonban mindenekelőtt a Hadúr arca vonta magára. Abaddont sosem lehetett jóképűnek tartani, a belőle áradó fejedelmi veszedelmet egyetlen ember sem lenne képes sugározni. Az arca barázdált és sebhelyes volt az évszázados csaták miatt, a sápadt bőrén látható nyomok ezer világ ezer harcáról meséltek.

Kopaszra borotválták, egyetlen kékesfekete kontyot kivéve, a feje tetején.

A szemében Talos a galaxis halálát látta. Belső fénnnyel égett, a hódításról szőtt álmok tettek ragyogóvá, amelyek minden ébren töltött pillanatát megfertőzték, de ugyanakkor kétségbeesett düh is árnyalta őket, a vágy, hogy bosszút álljon az Impérium szívéen.

Akárcsak a Káosz, Abaddon is tele volt ellentmondásokkal.

Talos gyűlölte a meleg, barátságos mosolyát. Szinte érezte a rontás szagát a férfi bőre alatt, az elszenesedett fém és a szennyezett hús romlott illatát, ami az érzékelése határait ingerelte.

– Érzitek ezt a szagot? – kérdezte voxon az első karomtól.

– Igen – felelte Xarl. – Romlott hús szagát érzem, és... valami mást is. Mindegyikük majd kicsattan a rontástól. A terminátorok valószínűleg mutálódtak a páncéljuk alatt.

A válaszaik hasznossága ettől kezdve egyre romlott.

– A Hadúrnak olyan szaga van, mint amikor motorolajban főzik az emberhúst – vetette fel Cyrion.

Talos csak egy nyugtázó csipogást kapott Uzastól, egyetlen halk statikus hangjelzést, ami a megerősítést jelezte.

– Köszönöm, hogy eljöttél hozzám, testvér – szólalt meg a Hadúr, de csak a szavai voltak finomak, a hangja

nem. Az a torkából morajlott, öblösen és vadul, ami újabb ellentmondást adott a növekvő listához. Talos azon tűnődött, vajon ebből mennyi lehetett szándékos, arra szánva, hogy megzavarja a kérelmezőket, amikor a nagy Kifosztó elé járulnak.

– Eljöttem, Hadúr – felelte, és a célkeresztje a Fekete Légiónak parancsnokára szegeződött, majd fehérén villogott, ahogy regisztrálta a nála lévő fegyvereket. Hórusz Karmát. A hatalmas villámkaromhoz erősített rohamboltot. A kardot a Hadúr derekán.

A fenyegetés nostramói figyelmeztető rúnája villant fel a retinakijelzőjén. Nem szüntette meg.

– De nem térdelsz le – jegyezte meg Abaddon, és a morgása nem hagyta, hogy a szavak kérdéssé váljanak.

– Én csak a primarchám előtt hajtok térket, Hadúr. A halála óta pedig senki előtt sem. Nem szánom tiszteletlenségnek.

– Értem. – Talos figyelme egy pillanatra Hórusz Karmára terelődött, amikor a Hadúr a kaszára emlékeztető pengékkel az ajtóra mutatott. – Testvéreim, tisztelt Éjúr vendégeim, hagyjatok magunkra! A prófétának és nekem sok megbeszélnivalónk van.

Talos voxá kattanva kelt életre.

– A közelben leszünk – mondta Cyrion.

– A Justaerinnel maradunk – morogta Malek. Talos nyugtalanító tisztsággal hallotta a buzgóságt.

Cyrion is észrevette.

– Úgy beszélsz, mintha azt akarnád, hogy elkezdjenek valamit. – Egyik Atramentar sem válaszolt, bár a többiek a vox tompa kattogását hallották, ahogy a két terminátor magánbeszélgetést folytat.

Miután kettesben maradtak a romos étkezőben, Talos végigmérte a helyiséget, végigfuttatta a tekintetét a törmeléken.

– Nem erre a helyre számítottam, uram.

– Nem? – Abaddon közelebb lépett. A mozdulatai nehézkesnek tűntek a súlyos vértben, de valahogy mégis fenyegetőbbek voltak, mint a többi terminátoré. Talos rájött, hogy mennyire takarékosak. A Hadúr minden moccanása precíz, kimért és pontos volt. Úgy viselte a páncélt, mint egy második bőrt.

– Egy lerombolt étkeзде egy fegyháztoronyban. Aligha alkalmas hely arra, hogy ott találjuk azt, aki egykor mindnyájunkat vezetett.

– Még mindig én vezetlek titeket, Talos.

– Bizonyos szempontból – ismerte el az Éjúr.

– Személyesen akartam végigjárni ennek a börtöntorornak a folydsoit, és sem időm, sem kedvem nincs arra, hogy haszontalan ceremóniákon álldogáljak. Itt voltam, és találkozni akartam veled. Így hát itt találkozunk.

Talos érezte, hogy libabőrös lesz a parancsnok hangjában rejlő felsőbbrendűségtől. Ki Ő, hogy így beszélhet Konrad Curze egyik fiával? Egy megtört légio

kapitánya, amit mára eltorzítottak a démonok kegyei. Az ereje tiszteletet érdemelt, de hódolatot nem. Sem hűséget, vagy alázatot.

- Itt vagyok, Hadúr. Most pedig mondd el, miért.
- Hogy szemtől szemben találkozhaszak-veled. A Fekete Légióban is vannak varázslók és próféták, Talos.
- Hallottam róla.
- Értékesek számomra, és létfontosságúak a terveimhez. Nagy figyelmet fordítok a szavaikra.
- Erről is hallottam.
- Valóban. - Ismét megjelent az utálatos mosoly. - Azon tűnődöm, vajon hova illesz te? Elégedett vagy az élettel, amit a légiód nyújt neked? Tisztelik a tehetségedet, ahogy az jár?

Ekkor vált világossá: tudta, miről van szó. Mily aggasztóan tapintatlan...

Az Éjúr elfojtott egy dühös morranást, és a szemét a pislákoló fenyegetés rúnára szegezte, amely még mindig ott virított a sísakkijelzőjén. A páncélja rendszerei követték a szívverését, és harcra számítva erős vegyi stimulánsokkal árasztották el az ereit. Talosnak másodpercekbe telt, mire reszkető lélegzetet vett és megszólalt, figyelmen kívül hagyva a felpörgetett izmaiban égő érzést.

- Én nem tartozom abba a fajtába, amit te varázslónak hívsz, uram.

Abaddon abbahagyta a laza járkálását, és a tükörképét nézte a karmai ezüstösen csillogó felületén.

– Azt hiszed, nem veszem észre a rosszallást a hangodban?

– Nyilvánvalóan nem, uram. Ez undor, nem pusztán rosszallás.

Erre Abaddon ránézett, miközben az ereklye-karma halk, lassú mozdulatokkal hasította a levegőt mellette. Szinte már-már szokásának tűnt, ahogyan egy unatkozó ember az ízületeit ropogtatja. A Kifosztó karmai mindig mozgásban voltak, mindig vágtak, még akkor is, ha csak a levegőt.

– Megsértesz engem, Éjúr – merengett, még mindig mosolyogva.

– Nem tudom megváltoztatni a légióm lelkületét, Hadúr. Az vagyok, akinek neveztél: Éjúr. Nem vagyok varázsló, akit a hipertér megérintett, sem bukott boszorkány. Az Éji Rém génjein osztozom. Atyámtól örököltem ezt az... adottságot, nem a Rontó Erőktől.

– Az őszinteséged üdítő.

– Meglep, hogy így gondolod.

– Talos – fordult szembe újra Abaddon az Éjúrral. – Egy újabb Fekete Hadjárat készül. – Itt megállt, felemelte a karmát, és Talosnak hirtelen eszébe ötlött egy festmény, amit egyszer Hóruszról látott, amint ugyanezzel a kesztyűvel egy égő világot szorongat. Akkoriban azt feltételezte, hogy a világ a Terra kellett

volna legyen. Ironikus, hogy a festmény Hórusz végső kudarcát ábrázolta, ahogy a markában égett a világ, amit nem tudott meghódítani.

– Ezúttal... – a Hadúr lehunyta természetellenes szemét, ezüst karmai megremegtek –, ezúttal a Cadiai Kaput övező erődvilágok addig égnek majd, míg csak hamuszürke emlék marad a felszínükből. Ezúttal maga a Cadia is meghal.

Talos szóttanul figyele a Hadurat, amíg önfeledt mánora alább nem hagyott, és újra kinyitotta a szemét. Az Éjúr azzal törte meg a rájuk telepedő csendet, hogy egy rab holttestéhez lépett, és letérdelt mellé. A férfi erősen összevérezte az asztal maradványait, amin feküdt, de a feje oldalát ért erős ütésbe halt bele. Belemártotta a mutató és a középső ujját a halandó vérének alvadt tócsájába, és a hangszórórácsához emelte őket, hogy belélegezze a rezes illatot.

Szomjazott arra, hogy megízlelje, hogy hagyja, az átáramoljon genetikailag feljavított testén, és felszívódjon az ereiben, hogy megérezze a férfi álmának, félelmeinek, vágyainak és rémületének kísérteties visszhangját.

Az astartes fiziológia csodái – belekóstolni azok életébe, akiknek a vérét ontottad. Igazán vadászhoz illő ajándék.

– Úgy tűnik, nem nyűgözött le a bizonyosságom – szólalt meg a Hadúr.

– Tisztelettel, uram, az Összes eddigi hadjáratod kudarcot vallott.

– Valóban? Talán a belső körömhöz tartozol, hogy megítéld, megvalósultak-e a terveim, és teljesültek-e a céljaim?

Talos behajlította a kezét, a kesztyűt, amelyet hamarosan Faroven páncéljának darabjai fognak helyettesíteni.

– Kárt okozol az Impériumnak, de sosem mozdítod elő igazán az ügyünket. Azt kérdezed, hogy az Éjurak melletted állnak-e, amikor megtámadod a Cadiát? Nem beszélhetek a légióm nevében. A Magasztos követni fog téged, ahogy mindig is tette. Biztos vagyok benne, hogy sok más vezetőnk is így cselekszik majd.

Abaddon bólintott, mintha ez megerősítette volna az álláspontját. Az arcán húzódó erek elsötétültek, ahogy elvigyorodott.

– Széthúzásról beszélsz. A légiótoknak nincs vezéralakja.

– Sokan állítják, hogy ők az Éji Rém örökösei. A Karomvezér eltűnt, de az ő igénye sem volt erősebb, mint bárki másé, még akkor sem, ha az egyik szimbolikus ereklyénk a birtokában volt. Túl sok más vezetőnek van hasonló holmija, amit egykor atyánk hordott magánál. Acerbus kapitány vezeti a századok legnagyobb koalícióját, de a követelése búzlik a kétségbeeséstől és a szükségtől. Egyetlen igazi követelő

sem jelentkezett, ahogyan te tetted a Légióddal. Atyánk trónja üresen áll.

- Megint nyugtalanságot hallok a szavaidban.
- Nem titkolom, Hadúr.
- Csodálatos. És mondd csak: nem kiált a szíved, hogy te magad foglald el azt a trónt?

Talos megdermedt. Erre nem számított. Sejtette, hogy Abaddon megpróbálja majd valamilyen módon kihasználni az átkát, talán még a Fekete Légió soraiba is be akarja vonni, mint házi tanácsadó. De ez...

Ez új volt. És gyanította, hogy csupán blöff, aminek az a célja, hogy megzavarja a gondolatait.

- Nem – felelte.
- Haboztál.
- Nehéz kérdést tettél fel.

Abaddon közelebb lépett hozzá, csizmája minden egyes dübörgő lépte alatt törmelék ropogott. A trófeatartókra felnyársalt sisakok és emberi koponyák összekoccantak, zörgő dallamot szülve, mint valami barbár hangszer.

Fenyegetés, villant a rúna, és az Éjúr a kijelző vörösén át nézett az alig tíz méterre lévő Hadúrra. Nem tudta megállni, hogy ne hasonlítsa őt a cím eredeti viselőjéhez, Hóruszhoz, a Császár szeretett fiához, a Tizennyolcadik Légió urához. Talos csak egyszer látta őt, de az a pillanat pusztító erővel bírt az emlékezetének viharában.

– Egyszer láttam az Első Hadurat – mondta ki hangosan, akaratlanul is.

Abaddon kuncogott, torokhangú, ragadozó morgások sorát hallatva.

– Hol?

– A Darrovmaron. A Holdfarkasok mellett harcoltunk a fővárosban.

– Holdfarkasok. – Abaddon nyíltan gúnyolódott a légiója első nevének hallatán, amit még akkor használtak, mielőtt a primarchájuk tiszteletére Hórusz Fiaivá váltak, jóval azelőtt, hogy Fekete Légióvá lettek, hogy kitöröljék atyjuk kudarcának szégyenét. – A vakság és a legsötétebb hazugságokon alapuló háború napjai voltak.

– Igaz. De az egység napjai is – jegyezte meg Talos, felidézve Hórusz fenségét a légiója élén, gyöngyházfényűre polírozott szürkésfehér páncéljában. Ember volt, mégis... több. Astartes... de még annál is több. Az Első Primarchában az emberiség minden nagyszerűsége és dicső tulajdonsága megvolt, amit a Császár rejtett erőd-laboratóriumaiban a húskovácsok és génszövők tökéletesre csiszoltak.

A színe előtt állni annyi volt, mint fényben fürödni, elmerülni az inspirációban, amely sokkal életszerűbb és valóságosabb, mint az astartesek vérben lüktető, maró vegyi anyagok. Hórusz vakító ragyogása mindent magához vonzott; pusztán azzal, hogy harcba szállt, biztosította, hogy ő lesz a fordulópont, amely körül

minden megfordul. A harc szívévé vált, a mészárlás örvényévé, akit nem érint a csatatér sara és vére, még akkor sem, amikor az ellenség életét aratja.

És Talos alig látta őt. A véleményét az élő istenről a városi csatatér túloldaláról alakította ki, ahonnan csupán villanásokat látott a sisakérzékelője kinagyított képén, miközben a Holdfarkasok frontvonalát igyekezett felmérni. Olyan volt, mintha egy ősi hős mozgó festményét pillantotta volna meg.

Abaddonra nézett. Hogy változnak az idők!

– Mire emlékszel Hórusz Hadúrról? – kérdezte Abaddon.

– A jelenlétében még a távolból is sajgott a szemem – felelte Talos. – A Nostramón születtem – tette hozzá, mert tudta, hogy ez mindent megmagyaráz.

– Ti Éjurak! Olyan prózaiak vagytok. – Úgy tűnt, szórakoztatja a gondolat, amit Talos hihetetlenül kicsinyesnek érzett. Abban a pillanatban világosság gyúlt benne. Abaddon annak az avatárja volt, amivé az áruló légiók váltak. Talos most őt figyelte, tudva, hogy egyikük sem egyenrangú primarcha ősatyjukkal. Ezt egyetlen légiós sem állíthatta magáról. Mind csak árnyékai voltak az atyáiknak, és az atyáik kudarcot vallottak.

A gondolat alázatot keltett, és a melankólia gyenge karmai ismét a tudata felé nyúltak. Mogorván elhessegette e betolakodó gondolatokat, és újra összpontosította a figyelmét, célkereszteket helyezve

Abaddon páncélzatának leggyengébb pontjaira. Nagyon kevés létezett, de érezte, hogy a páncél gépszelleme reagál, újra felébred, és ismét haragra gerjed. Ez segített neki koncentrálni.

– Még mindig nem mondtad meg, miért hívtál ide, Hadúr.

– Akkor nyers leszek. Elvégre az elkövetkező napokban el kell indítanunk egy hadjáratot. Mondd csak, próféta, láttál valamit a Crythe hadjáratról a legutóbbi látomásaidban?

– Nem – hazudta Talos azonnal.

– Nem. – A Hadúr a szemöldökét ráncolta. – Egyszerűen csak... Nem. Milyen határozott.

– Nem láttam semmit, ami segítene a tervezésben, semmit, ami új információval szolgálna, vagy bármilyen módon segítene.

– De valamit láttál.

– Semmi olyat, amit jogod lenne tudni.

A karmok halkán csilingeltek, ahogy összecsattantak, ahogy Abaddon egyszer ökölbe zárta és kinyitotta a kesztyűjét.

– Nem a türelmemről vagyok híres – mondta lassan, a hangjában fenyegetés érlelődött. – De ennyi is elég, hogy beigazolódjon a gyanúm. Te látnók vagy, és láttad, mi következik.

– Úgy tűnik, nagyon is érdekelnek a látomásaim. Azt hittem, neked is vannak varázslóid. – A szavait csipetnyi

derűs büszkeség színezte. Abaddon látszólag észre sem vette, vagy ha mégis, hát nem érdekelte.

– Nehezen hatolnak át a hipertér fátylán. Te nyilvánvalóan megtetted azt, amire ők nem képesek. Tanúja voltál a jövőnek. Nem kellene meglepődnöd azon, hogy egy parancsnok nagyon vágyik az ilyen információra.

Talos nem szólt semmit. Tudta, mire megy ki az egész.

– Talos, testvérem. Van egy ajánlatom számodra.

– Visszautasítom. Bármilyen is legyen ez az ajánlat, köszönöm a megtiszteltetést, de a válaszem nem.

– Miért ilyen otrombán utasítod el? – Abaddon először nézett haragosan, és a grimasz felfedte mocskos, megfeketedett fogait a kékes ajkak mögött.

– Ha azt ajánlod nekem, hogy vezessem a Nyolcadik Légiót, visszautasítom, mert ez lehetetlen feladat, és nem áll hatalmadban megadni. Ha arra kérsz, hogy hagyjam el a légiómat, visszautasítom, mert nem áll szándékomban megtenni.

– Anélkül utasítod vissza az ajánlatomat, hogy meghallgatnád.

– Nem szolgálná az érdekeimet. Kevés maradt bennünk a légiókból, Hadúr. Már nem hiszem, hogy mi leszünk az Impérium halála. Már nem hiszem, hogy hűek vagyunk atyáinkhoz. A rontás sokunkban mélyre eresztette karmait.

– Akkor miért harcolsz még mindig? – Abaddon tekintete továbbra is csillogott, összeszorította a fogát, és a szeme nyersen meredt.

– Mert nem maradt más. Harcra születtem, a háború tüzében kovácsoltak. Astartes vagyok. Harcolok, mert helyes, hogy megtesszük. A Császár felhagyott a Nagy Hadjárattal, és azt követelte, hogy az emberiség készítse elő az utat az istenné válásához. Nem számítok arra, hogy ledöntöm Őt az Aranytrónról, de az ilyen önteltséggel, az ilyen gonoszsággal mindig szembe kell szállni.

– És mi a helyzet Curze-zel?

Talos közelebb lépett, izmai megfeszültek.

– Nem fogod a nevét ilyen tiszteletlenül kiejteni, Abaddon.

– Azt hiszed, megfélemlítesz engem, féreg?

– Azt hiszem, Első Hadúr címén szólítom a primarchákat, a végső kudarc ellenére is. Ugyanezt a tiszteletet adod meg a légióm urának is, akinek a halálában bebizonyosodott az igaza.

– Jól van, mondd, mi a helyzet az Éji Rémmel? Az ő meggyilkolása semmit sem jelent neked?

– A Császár elárulta a génatyámat. Még a Nagy Lázadás eszméi nélkül is elég lenne nekem önmagában a bosszúvágy, hogy csak azért éljem le az életem, hogy lássam az Impérium bukását.

Erre Abaddon ismét bólintott.

– Testvérként tisztelem az Éjurakat, de igazad van. Megtört légió vagytok.

– És ti nem?

A Hadúr megfordult, a hangja fenyegető morajlássá halkult.

– Mit mondtál?

Fenyegetés, fenyegetés, fenyegetés, fenyegetés, villogott a rúna.

– Azért harcolsz, mert azt hiszed, hogy még győzhetsz? Évszázados vereségek után, kudarcba fulladt Fekete Hadjáratokat követően, miután a belharcok és a háborúk kivéreztették a légiótokat, és szégyenbe hoztak titeket a többi légió szemében? Nem igaz, hogy az embereid démonok rabszolgái, hogy ellensúlyozzák a primarchád halála óta elszenvedett nagy veszteségeket? Más forrásokból szipolyoztok erőt, mert a saját légiótoké már majdnem elfogyott.

Erre a kijelentésre csak a csend felelt. Talos törte meg újra.

– Ez a találkozó is egy aspektusa ennek. Azon tűnődtek, hogy miként válhat a hatalmam hasznára a hanyatló seregeiteknek.

Abaddon felnevezhetett volna. Egy nagyszerű vezér cselekedete lett volna nevetni, ráhagyni a gyengébb harcosra, hogy meggyőzéssel és empátiával vezesse rá a saját gondolkodásmódjára, még akkor is, ha hamis az egész. De Abaddon nem volt ilyen vezető. Ahhoz

mindenesetre elég ravasz volt, hogy sejtse, Talost nem lehet becsapni.

A rohambolter egyszer dörrent. Két töltény süvített ki a torkolatból, két, mocskos sárgarézből formált boltlövedéket köptek a sikoltozó démonsájak. Talos mellvértje – amin fényesen tündökölt a megszenségtelenített, csiszolt elefántcsontból készült aquila – megrepedt a becsapódástól, de nem a boltlövedékek voltak azok, amik a földre vitték. Fekete gázok áramlottak körülötte, tintaszerű ködben.

Térdre rogyott, mielőtt akár csak pisloghatott volna. A retinakijelzője riasztásokat és villogó figyelmeztető rúnákat jelenített meg, a gyengülő életjeleiről. A páncélja gépszelleme felbőszült, és a csatlakozókon keresztül megérezte a növekvő vágyat, hogy minden élőt lemészároljon, aki elé kerül. Astartes-ösztön. Azzal védekezni, hogy megöl minden fenyegetést.

Talos páncéljának gépszelleme a harag, a büszkeség és az óvatosság keveréke volt, amely a páncélok vegyítéséből született, amelyeket a háború évei alatt zsákmányolt. Most a vérében hörgött, a fejébe, a gerincébe, a végtagjaiba épített aljzatokon át üvöltött, a saját dühét gerjesztve. Azonnal felismerte a frusztrációját a kijelzőn megjelenő rúnákból. Képtelen volt összeegyeztetni a fogyatkozó életjeleket azzal az örült ténnyel, hogy az összes lőszerszámláló még mindig a maximumot mutatta.

Megsebesült, anélkül, hogy viszonozta volna a tüzet. Ez természetellenes volt. A háborúkat nem így vívták. Ez még soha nem történt meg.

– Ragadozólátás – követelte a páncélja szellemétől. A látóterét hófoltok lepték el, hideg kékek homálya, de valahogy mégsem sikerült áthatolnia a fullasztó gázon.

Márpedig fuldoklott. Ez már önmagában is téboly volt. Minden egyes lélegzetvétellel újabb foszlányt szívott magába a fekete gázból, ami beszűrődött a repedezett mellvédjén; olyan szaga volt, mint az égő kátránynak, az íze pedig, mint az égett földé, egy héttel csata után. Érezte, hogy a torkában és a mellkasában görcsbe rándulnak az izmok, és megfeszülnek, mint a vaskábelek. Életjelrúnák villantak fel riadót fújva, rúnák, amiket még sosem látott.

Méreg. Valóban megmérgezték.

– Abaddon – üvöltötte, és azonnal elborzadt a hangja ziháló suttogásától. – Ezért meghalsz...

Amikor meghallotta a válaszul zendülő kacajt, előhúzta Aurumot. Nem tudta, hány szívdobbanás kellett ahhoz, hogy felfogja, a kard kiesett ernyedtt markából, és a földet borító roncsokon zörög. Csak a vér és az elszenesedett föld ízét érezte. Csak a hideg, jeges fájdalmat, ahogy a tüdeje lezárt a görcsös sokktól.

– Ajánlatom van számodra, próféta – hallatszott a Hadúr hangja valahonnan. Alig tudta felemelni a fejét. Még arra sem volt képes, hogy ránézzen a mellkasán lévő hasadt aquilára, és felmérje a páncélján keletkezett

sérüléseket. A szemébe vetülő lepergő táblázatok és számok mindent elárultak neki, amit tudnia kellett az állapotáról.

Megmérgezték. Hogy lehetséges ez egyáltalán? A gáz... démon-pára...

Öld meg, mielőtt meghalsz!

A gondolat kéretlenül tört elő elméje mélyéről, és az ismeretlen érzés egy pillanatra megdermesztette. Inkább gondolat volt, mint hang, inkább készítés, mint parancs, és a válasz ebben a kétségben rejlett. Ilyen közel a halálhoz, a csatapáncél gépszelleme könnyedén betolakodott kihunyó elméjébe. Az invázió kellemetlen nyomást helyezett rá, sokkal hidegebben és célzottabban, mint az ősi érzelmek és túlélési ösztönök, amelyek általában a tudatos gondolatait simították. Azokat könnyen figyelmen kívül lehetett hagyni; egy pillanatnyi koncentrációval meg lehetett szelídíteni. Ez az agyába fúródó jeges lándzsa volt, elég erős ahhoz, hogy összeránduljanak a végtagjai, ahogy elhalón próbáltak engedelmeskedni a szavaknak.

– És – folytatta a Hadúr ha tőlem nem akarod meghallgatni ezt az ajánlatot, akkor a szövetségeseimtől fogod.

– Ez egy bolter volt.

Amint ezt kimondta, Cyrion felemelte a saját boltpuskáját, és Falkus bikaszerű sisakjára irányította.

– Ez – mondta ismét, halkabban – egy bolter volt. Mondd, hogy tévedek. – A sisakja hangérzékelőjének kijelzője kitette a látómezeje szélére, hogy megbizonyosodjon arról, hogy valóban igaza van, de váratlanul érte a dolog, és időt kellett nyernie.

Az Éjurak és a Fekete Légión a középső folyosón álltak egymással szemben, körülöttük több mint száz fogoly térdepelt.

– Abaddon – skandálták. – Abaddon... Abaddon... Abaddon... Abaddon... – ismételték egy vallási szertartás teljes áhítatával és eltökéltségével. De abban a pillanatban abbahagyták, amikor az Éjurak fegyvert emeltek.

– Rohambolter – javította ki Uzas, és mind hallották a mosolyt a hangjában. – Nem egyszerű bolter. Két cső. Talos halott. Az életjelző rúnája instabil.

Ez igaz volt. A távoli étkezdeben egyszer felugatott egy boltfegyver, mire az életjelző rúna pislákolni kezdett a retinakijelzőik szélén.

Miközben a patthelyzet egyre hosszabbra nyúlt, a Fekete Légión terminátorai szenvtelenek maradtak. *Könnyű nekik, gondolta Cyrion, több mint száz fanatikussal a hátuk mögött.*

– Talos – szólt a voxba.

Semmi. A megfelelő rúnára pislogva csatornát váltott.

– Septimus.

Megint semmi. Egy harmadik rúna felé pislogott.

– Szövetség, itt az Első Karom.

Csend.

– Zavarnak minket – üzenté a szakasznak.

– Éjurak – mormolta Falkus a Fekete Légióból. – Sajnálatos incidens történt a Mennykósólymotokkal. Gyertek. Gondoskodunk arról, hogy más úton jussatok vissza a hajótokra.

– Harcoljatok ellenük! – üzenté Xarl. – Öljétek meg mindet!

– Vér, koponyák és lelkek! – Uzas hangja megint olyan volt, mintha nyáladzana. – Harcolnunk kell!

– Őrizzétek meg az átkozott hidegvéreteket, ti bolondok! – érkezett Garadon, a Magasztos Kalapácsának parancsa. – Itt még rajtunk is felülkerekednének.

– Vettem – bólintott Cyrion. – Előbb választ keresünk, aztán bosszút állunk, ahogy az dukál.

– Harc – hangsúlyozta Xarl. A szégyen, hogy kiterelik innen, nyilvánvalóan túl sok volt neki. – Nem hagyhatjuk itt Talost.

– A légió a háború küszöbén áll amiatt, ami ebben a pillanatban zajlik – vágott Garadon durva hangja Xarl fenyegető tombolásába. – És mind bolygó körüli pályán, mind a felszínen túlerőben vannak. Várd ki az alkalmat, és akkor csapj le, amikor a préda a leggyengébb.

– Gyáva vagy, Garadon! – vicsorgott Xarl.

– Felelni fogsz még ezért a gyalázkodásért – felelte a Magasztos Kalapácsa. – Most pedig engedd le a bolteredet! Ezt a harcot nem nyerhetjük meg.

Az Éjurak leeresztették a fegyvereiket, és hagyták, hogy kikísérjék őket a teremből. Gúnyolódás és nevetés követte őket, ahogy a foglyok felálltak. Többen üvegeket hajigáltak vagy lopott sörétes puskákkal lövöldöztek a levegőbe, ami riadó rúnákat aktivált az Éjurak kijelzőin.

– Ezért még mindegyik nyomorultnak vérént ontom – fogadkozott Xarl. Az osztag minden tagjától megerősítő jelzések érkeztek vissza. Egy üveg oldalról eltalálta Uzas sisakját, és a többiek hallották, ahogy felnevet. – Mi a fene olyan vicces? – csattant fel.

– Bolondot csináltak belőlünk – vigyorgott Uzas. – Megölték Talost. Megölték a Mennykősólyom legénységét. Elfoglalták az ágyúaszádunkat. Okos húzás. Helytelen, ha lenyűgöz, hogy ilyen könnyen kijátszottak minket?

– Fogd be a szád – felelte Xarl. – Nem ölték meg Talost. Az életjelző rúnája még mindig aktív.

– Nincs különbség. Most már az övék. Jó, hogy megszabadultunk tőle.

Cyrion nem törődött a civakodásukkal. Miközben térdelő halandók vették körül őket, titkos érzéke lánggra lobbant. Az áhítat álarca alatt minden egyes ember

rettegett. A félelmük egymásnak ellentmondó hangok rohamában szivárgott be a tudatába.

... nem akarok meghalni...

... szabadság, végre, elengednek minket...

...ez trükk, megölnék minket...

Cyrion lehunyta a szemét, és érezte, hogy a tömeges félelmük azzal fenyegeti, hogy az alig érthető érzelmek émelyítő homályával elnyomja a saját gondolatait. Gyerekkorában beleesett az ülepítő tóba a loria-boly alapzatának mélyén. Mivel nem tudott úszni, azokban a végtelen másodpercekben, mielőtt az apja megmentette, lassan süllyedt a feketeségbe, és felfelé meredt a tűz, víz felszínén fodrozódó fényére. Amikor túl sok ember volt körülötte, mindig eszébe jutott az a pillanat, amikor érezte, hogy elenyészik, elnyeli és feledésre ítéli valami hatalmas, idegen, könyörtelen erő. Tudta, hogy haldoklik, miközben a fenti, halványodó félhomályba bámult, és érezte, hogy minden, ami az elméjében van, kicsúszik a kezéből.

Most is ugyanezt élte meg. Ugyanolyan érzés volt, az elkerülhetetlenség ismerős, hideg, tompa tudata. Csak sokkal tovább tartott, amíg végbement.

Cyrion látása újra fókuszba állt, ahogy a fejében felhangzó suttogások helyett a voxában hallható hangokra koncentrált. Ismét a sisakhangszóróra váltott, hagyva, hogy némi düh szivároгjon a hangjába.

– Te! Hórusz Fia!

A Fekete Légió egyik terminátora hátrafordította a fejét, miközben tovább cammogott.

– Éjúr?

– Pontosan mi történt a Mennykősolymunkkal?

– A legszörnyűbb szerencsétlenség – felelte az, és Cyrion vette a vox tompa kattogását, ahogy a Fekete Légiósok a szakaszuk belső csatornáján nevettek.

– Udvariasságból az egyik saját csapatszállítónkkal viszünk vissza titeket a bolygó körüli pályára – jelentette ki Falkus.

A folyosó végén ismét zörögve nyílt a liftajtó. Egy fekete energiapáncélt viselő astartes sétált feléjük, sápadt arcvonásain mosoly, sötét szeme csillogott.

Cyrion azonnal a többiekhez szólt, amint a jövevény elindult feléjük.

– Mégiscsak igazad volt, Uzas.

Az Éjurak a közeledő alakot figyelték, mind felismerték őt, és mind ellenálltak a készítésnek, hogy célba vegyék és tüzet nyissanak rá.

Uzas még mindig szórakozottan bólintott.

– Mondtam nektek, hogy csapda.

– Testvéreim, testvéreim – szólalt meg az újonnan érkezett. A szeme olajos tócsái sorban itták magukba a látványukat. – Mennyire örülök, hogy újra látlak benneteket – mondta folyékony nostramói nyelven.

Septimus és Eurüdiké még mindig a pilótafülkében voltak.

A férfi egyszerre volt bosszús és gondterhelt, bár igyekezett egyiket sem mutatni. Az igazat megvallva, nem igazán sikerült neki. Eurüdiké észrevette, hogy a szavak, amelyeket időnként nostramói nyelven mormol, káromkodások. Hasonlóan kevés sikerrel próbált úgy tenni, mintha nem félne, de az astartesek már elég régóta távol voltak ahhoz, hogy Septimus összeszorítsa a fogát, és a nő azon kapta magát, hogy megfertőzte az aggodalma.

A vox majdnem egy órával korábban döglött meg, amint az astartesek leereszkedtek a börtöntoronyba. Hirtelen, éles reccsenéssel megszakadt a kapcsolat, és azóta csak statikus zörejeket hallott tőlük. Ez önmagában nem aggasztotta volna. Kétkedett benne, hogy lenne itt bármi, ami igazán árthatna a félisteneknek. Magáért és Eurüdikéért azonban aggódott.

Septimus hasztalan próbálkozott a voxszal, öt percenként egyszer, amióta megdöglött. Nem tudta elérni sem az Első Karmot az alattuk fekvő komplexumban, sem a *Vérszövetséget* az orbitális pályán, és ez kezdett gyanúsan csapdászagú lenni.

Ideje volt átgondolni a lehetőségeit.

Rövid ideig fontolóra vette, hogy felszáll, és az ágyúnaszádot a helyszínen tartja, néhány tucat méterrel

a platform fölött lebegve. Ez sajnos két okból sem volt kivitelezhető. Először is, az volt a parancsa, hogy maradjon, ahol van. Másodszor, még ha meg is szegte volna a felszállásra vonatkozó utasítást, a *Feketére Égettnek* nem volt elég üzemanyaga, hogy tartósan lebegjen a légköri hajtóműveivel, legalábbis úgy nem, ha még fel akart szállni a bolygóról és vissza akart térni a várakozó rohamcirkálójához. Az üzemanyag-mérő kijelzők legjobb becslése szerint is azt mutatták, hogy talán tizenöt percig járathatná a hajtóműveket, mielőtt vissza kellene térnie a *Szövetséghez*. Ha a gazdája felbukkanna, és azonnali kimenekítésre lenne szüksége, amíg ő távol van, vagy akár csak feleslegesen lebegve égeti az üzemanyagot, lehet, hogy nem érnének vissza az űrbe.

Nem, ezt még csak megfontolni sem volt érdemes. Így hát Septimus lezárta az ajtókat, a rámpát becsukta, a fegyvertornyokat a felvonóépületre irányította és résnyire szűkült szemmel várt, figyelte a hajó érzékelőit, és azzal áltatta magát, hogy nem tűnik olyan nyugtalannak, mint amilyen valójában.

– Lazítanál? – kérdezte Eurüdiké, megszakítva az önámítást.

A nő a vezérlőpultra tette a csizmáját, és amikor hátradőlt a másodpilóta túlméretezett székében, megnyikordult alatta a bőr. Septimus inkább előrehajolt az auspex kijelzője fölé, és azt nézte, ahogy a zöld

impulzus hat másodpercenként végigsöpör a képernyőn. A kijelző közepéről, a *Feketére Égett* ikonjából indult ki.

A nő értelmezhetetlen morgást hallatott, amivel megpróbálta felhívni magára a *férfi* figyelmét.

– Mi az? – kérdezte anélkül, hogy odanézett volna. Egy újabb impulzus.

– Aggódsz.

– Valahogy úgy.

– Mikor jönnek vissza? – Újabb impulzus, és még mindig *semmi*.

– Úgy nézek én ki, mint akit beavatnak a terveikbe? – Nevetett, de erőltetett hangon.

– Csak kérdeztem. Egyébként miért aggódsz?

– Az alattunk húzódó börtön miatt. Pontosabban, a rabok miatt. – A szék karfájába épített adattáblára biccentett. A kijelzőn apró zöld betűkkel egy sor információ jelent meg. – Ez a Delta Kettes Internálótelep – magyarázta. – Az itt fogva tartott rabok kivégzésre várnak, bár életben tartják őket, hogy éveken át rabszolgamunkásként szolgáljanak a mélyfúrású bányákban. Ezek nem visszaesők vagy kistílú bűnözők. Gyilkosok, erőszaktevők és eretnekek.

– De az ajtók zárva vannak. – A nő hangjában eddigre megjelent egy kis tétovaság, a kétely leghalványabb árnyéka.

– Egyetlen ajtó sem sérthetetlen. Az oldalsó falak bármit megállítanak, amit csak el tudok képzelni, de a fő

rámpa szabvány hidraulikával működik. Zárva van ugyan, de... Nézd, nem aggódom. Csak felkészülök.

– Pontosan mire is készülünk fel? Miért rohanna meg bárki egy astartes ágyúnaszádot? Hacsaknem halálvágyból.

– Nem tudom. Gondolom, a legtöbben a közelünkbe sem jönnének. És ha mégis? Hát, talán néhányan megpróbálnák ellopni a hajót, hogy elmeneküljenek a bolygóról. Vagy az is lehet, hogy nem teljesen ép az elménk, tekintve, hogy itt vannak bebörtönözve. Vagy,,

– Hagyta, hogy elhaljon a hangja.

– Vagy mí? Ne kezdj hozzá csak úgy egy mondathoz, hogy aztán ne fejezd be!

A férfi vállat vont.

– Talán tudomást szerezhettek arról, hogy nő van a fedélzeten...

Eurüdiké bólintott, de a férfi látta rajta, hogy nehezen tartja a bátorság látszatát.

– De az ágyúnaszád fel van fegyverezve, nem?

– Igen... fel van.

– Nem tetszik, ahogy ezt mondtad.

– A fegyverek fele inaktív, beleértve a fő csataágyút is. Fogytán van a lőszer, és már nincsenek szervitorok a hajó oldalán sorakozó nehézboltereknél.

– Miért nincsenek?

Újabb impulzus. Újabb üres képernyő.

– Mert halottak. Már évek óta. Az én feladatomból volt, hogy kihúzzam a holttesteket a foglalatokból.

Néhány pillanatnyi néma bámészkodás után csilingelni kezdett egy másik pult képernyője. Septimus megfordult a széken, és előrehajolt, hogy megvizsgálja a kijelzőt.

– Nocsak-nocsak...

– Újabb rossz hírek? – kérdezte a nő, de nem volt biztos benne, hogy tényleg választ akar kapni.

– Nem egészen. Az imént szállt fel egy másik hajó, és nem az egyik óriási csapatszállító ott lent a síkságon. Ez a hajó Mennykőcsőlyom osztályú volt. A Fekete Légiónak azonosító jeleivel.

– És?

– Az auspex azért csengett, mert érzékelte az Első Karmot a hajó fedélzetén, amikor az orbitális pályára indult.

– Micsoda? Itt hagytak minket?

A férfi még mindig a képernyőt figyelte.

– Nem mind. Talos jele nincs köztük. Még mindig a börtönkomplexumban van.

Septimus nem az a fajta ember volt, aki élvezte az efféle rejtélyeket. Háta fordított a képernyőnek, hogy megnyomjon néhány billentyűt a pulton. *Ajtók: zárva*, mutatták a villogó ikonok. Az elmúlt órában harmadszor ellenőrizte ezt.

Amikor Eurüdiké levegőt vett, hogy újabb kérdést tegyen fel, az auspex ismét megszólalt. A hangban nem volt semmi vészjósló. Szinte dallamos volt.

– A fenébe – szólalt meg Septimus, és felállt a székből.

Eurüdiké felült. Az auspex most már zengett, egyik kongó harangjátékot adta ki a másik után.

– Bajban vagyunk?

Septimus az első ablakon bámult kifelé, a nyitott liftajtóra, és arra, ami kifelé özönlött azon.

– Ó, bizonyosan – felelte, és mindkét pisztolyát előhúzta.

– Akkor add ide az egyiket – szólt a nő, miközben felállt, és a férfi tekintetét követte.

– Vedd el mindkettőt – mondta az, és átadta neki a fegyvereket, mielőtt a vezérlőpult fölé hajolt. – És eszedbe ne jusson lelőni engem.

A nő lesújtó pillantást vetett rá, amit a férfi nem látott; Septimus elmosódott ujjakkal püfölte a konzol billentyűinek hosszú sorát.

– Mit csinálsz? – kérdezte a nő.

– Ezt – felelte a férfi, mire az ágyúasztád működő nehézbolter-tornyai lángolva engedték szabadjára a haragjukat.

Jerl Maddox nem hitt a szerencsésének. Szabadság.

Szabadság.

Nyolc év, amit ebben az átkozott pokolban töltött. Nyolc év, mialatt reggel, délután és este azt a hideg, keserű, szürke pépet ette, amit ételnek neveztek. Nyolc évig dolgozott tizennégy órás műszakokban ennek az átkozott sziklának a mélyén, és csak ásott és ásott, abban a hiú reményben, hogy egy maréknyi ércet talál. Nyolc év hátfájás, homályos látás, gyulladástól égő íny, és véres vizelet, az örök minden verése után.

Igen, nos, tényleg eljött a megtorlás. A mellkasához szorította a sörétes puskát, és csak azért húzta el a reteszt, hogy élvezze az érzést. Klikk-csatt. Ó, ez az! Ez már valami! Laffiantól vette el a fegyvert, de ez csak azért volt jó, mert Laffian volt az egyik legrémesebb őr az R szektorban.

Az R szektor (csak ómega szintű törvénysértők) már nem volt az otthona, és a tény, hogy még mindig érezte Laffian vérét az arcán, csak egy kis adalék volt a győzelemhez.

Ez is bosszú volt. Visszavágás azért, amikor Laffian úgy megütötte Jespert, hogy szegény bolondnak kiesett a szeme a betört fejéből. Maddox vigyorgott, és könnyezni kezdett a szeme a fogai bűzétől. Laffian nem is nézett ki olyan magabiztosnak, amikor szétlőtték a mellkasát, és térdből levágták a lábát.

A gyerekeiről is üvöltözött. Igen, mintha ez számítana valamit. Maddox vigyora kuncogássá változott.

– Fogd be a szád, Feketepofájú – szólalt meg valaki mellette. Maddox nagyot nyelt, és összeszorította az ajkát. A szűkös kabinban, ahol közel ötvenen szorongtak kényelmetlenül, többen is elvicsorodtak, vagy monoton morgással szidalmazták.

– Bocsánat – motyogta, de ettől csak még jobban panaszkodtak. Nem az ő hibája volt. Elfertőződött az ínye. A fogai feketék voltak és meglazultak az állkapcsában. Legalábbis az a néhány, ami megmaradt. Nem mintha az R szektorban orvoshoz jutottak volna, ugye? És a többiek is ugyanolyan bűdösek voltak. Ötven izzadt ember, véres, fehér overálban.

– Ti is bűzlötök – motyogta. Testek kezdtek mocorogni és felé fordulni körülötte. Maddox kissé lehajtotta a fejét, kerülve minden szemkontaktust, ahogy az előttük álló férfi megfordult.

– Hogy mit, Feketepofájú? – Indriga volt az, egy masszív, kétméteres, tetovált izomzatú, késhegekkel teli alak. Az R szektorban ragadt, mert megölt és megevett valami szerencsétlen habi-feleséget.

– Semmi. Semmi, Indriga.

– Pontosan, semmi. Most pedig fogd be a szád, mielőtt mindannyian hányunk!

Lehajtotta a fejét, és igyekezett nem mosolyogni. De nem tudott ellenállni. Folyton azt látta, ahogy Laffian üvölt, és láb nélkül vergődik... És a reszkető mosolyból ugató kuncogásban tört ki. Egy csepp meleg, sűrű nyál

csöppent a lopott puskája tusára. Laffian puskájára. Megint felnevetett.

A körülötte állók káromkodva fordultak el. Valószínűleg ott és akkor meghalt volna, ha a lift nem áll meg, és nem nyílik ki az ajtó. Híg, hamuszagú levegő úszott be közéjük, miközben a foglyok kinéztek a leszállópályára.

– Ott van – közölte Indriga, és már ki is sétált.

Egy hajó állt ott, csapatszállítóhoz mérten kicsi, és Maddox nem is nagyon tudott máshoz viszonyítani; a Birodalmi Gárda tagja volt, mielőtt letartóztatták... azért, amiről azt mondták, hogy megtette. Pedig tudta, hogy nem csinált semmit. Kizárt dolog. Ő nem. Ő ízig-vérig gárdista volt. Átkozott legyen, ha egyáltalán emlékszik arra, hogy mit is állítottak, miféle rosszat tett, de most...

Valaki előrelökte, és ez visszazökkentette a jelenbe.

– Foglaljuk el! – szólalt meg valaki.

A gép kissé sólyomszerű volt, lefelé fordított szárnyakkal, és sötétkék, mint a legmélyebb óceánok. A gondolattól megremegett és görcsbe rándult Maddox gyomra. Gyűlölte a tengert. Nem tudta a fejét a felszín alá dugni anélkül, hogy ne képzelt volna el valamit, ami lentről néz vissza rá.

A lemaradók között volt, míg fogolytársai többsége magasra emelt, lopott bunkósbottokkal és puskákkal rohant előre. Megmentőik – a feketébe öltözött istenharcosok – kiválasztottak néhányat az R szektor

legerősebb és legrátermettebb rabjai közül, hogy feljöjjenek ide, és teljesítsék ezt a szent feladatot. A hajón emberek voltak, és meg kellett halniuk. Az istenek szóltak.

És, a pokolba is, az egyikük állítólag egy nő!

Jó volt szabadnak lenni. Jó volt az istenek kiválasztott bajnokának lenni, akik megadták neki a szabadságot, amit annyira megérdemelt. Még a borzalmas levegőnek is jobb íze volt, mint máskor.

Ezek a gondolatok kavaroztak Jerl „Feketepofájú” Maddox elméjében, amikor meghalt. Amikor összeesett, még mindig túlságosan elmerült a szabadságról szóló ábrándjaiban ahhoz, hogy igazán felfogja, mi történik vele, és amikor darabokra szaggatott testtel meghalt, még mindig mosolygott, még mindig szörnyű szaga volt, és úgy nevetett, hogy egyetlen hang sem hagyta el az ajkát.

Az ágyúnaszád tornyai lángot köptek, boltlövedékeket árasztottak, melyek húsba csapódtak, hogy aztán egy pillanattal később felrobbanjanak. A rabok húscsontokra és csontszilánkokra szakadtak, és rút maszatként fröccsentek szét a platformon. A Mennykőszólyom testére szerelt hangszórókból megszólalt egy hang, nyugodtan, erős akcentussal, gót nyelven.

– Legyetek üdvözölve! – mondta Septimus. – Kérlek, élvezzétek ki az utolsó hibát az életetekben, amit elkövettetek!

Cyrion újra ellenőrizte a bolterét, majd ismét a combpáncéljához csatolta.

– Hagyd abba! – üzenté Malek voxon. – Ingerültnek tűnsz.

– Nem is tudom, miért – gúnyolódott Cyrion.

Az első karom és Atramentar kísérőik a Fekete Légión egyik ágyúnaszádjának rögzítőszékeiben ültek. Vibrált a környezetük, ahogy a Mennykősólyom átvágott a légkörön.

– Vajon elfoglalják a *Feketére Égett*et? – tette fel a kérdést Cyrion. – Ostoba hiba lenne, ha megpróbálnák.

– Csak Talost akarták – felelte Xarl. A villogó rúnára pislogott, amivel megerősítette a magáncsatornát Cyrionnal. – És az Atramentar tudta, hogy ez fog történni. Azért voltak itt, hogy biztosítsák, nehogy túllépjük a határt, és az első alkalommal meghátráltak, amikor vérontásra volt szükség. Ezt a Magasztos tervezte ki.

Cyrion hangja fáradt volt. Mostanára ugyan elhalványult a rabok félelmeinek súlya, de még mindig erősen nyomta a lelkét.

– Kezdek belefáradni ebbe, Xarl.

– Mibe?

– Az árulásba. A bizalom halálába. Abba, hogy sajog a fejem a halandók némán síró rettegésétől.

Xarl először nem szólt semmit. Nem volt a vérében az együttérzés.

– Fertőzött vagy, Cyrion – mondta végül.

– Valami olyasmi – felelte a másik. Aztán nagy levegőt vett. – A Magasztos mindig is irigyelte Talos helyét a légióban, mint atyánk kegyelt fia, de ezzel túl messzire ment. Megpróbálni megölni őt? Vandred talán meghihibbant?

Xarl válasza keserű nevetés után érkezett.

– Miért vagy olyan biztos benne, hogy Talos halálát akarta? Az biztos, hogy el akarta tüntetni az útból. Talán a Fekete Légión soraiban akarta tudni. Ez mind Abaddonnak, mind neki nyereség lenne.

– Pont, mint Ruven – mondta Cyrion.

– Igen, testvér – mondta Xarl, most már halkabb hangon. – Pont, mint Ruven.

Eurüdiké mély átéléssel káromkodott, amikor a Mennykőcsőlyom megint megremegett.

– A Trónra, nem akarok itt meghalni!

Septimus nem fordult meg, hogy ránézzon. A figyelmét teljesen a lőszer-kimutatásra összpontosította, ami szívszorító gyorsasággal apadt. Életre keltette a voxot.

– Itt a Nyolcadik Légión Mennykőcsőlyma, a *Feketére Égett*.

– Nem működik – nyelte vissza Eurüdiké a pánikot a férfi kétségbeesett próbálkozásai láttán. – A *Szövetség* nem hall. Talos sem.

– Fogd be a szád! – válaszolta a férfi. – Itt a Nyolcadik Légió Mennykőcsőlyma, a *Feketére Égett*, a *Vadász Előérzete* csatahajót hívom. Hallanak engem?

– A... mit?

– Egy másik hajónkat, ami orbitális pályán van. Az Éjurak egyik zászlóshajóját.

– Miért nem lősz?

A férfinak még csak rá sem kellett pillantania a lőszer-kijelzőkre.

– Mert minden ágyúból, amelyik képes a hajótesthez ilyen közel követni egy célpontot, kifogyott a lőszer.

A pilótafülke ismét megremegett, ezúttal elég erősen ahhoz, hogy Eurüdiké visszaessen a székébe.

– A Trónra! – kiáltotta.

Septimus összerezzen.

– Ez nem jó. Bejutottak.

– Tessék?

A férfi nem válaszolt neki.

– Itt a Nyolcadik Légió Mennykőcsőlyma, a *Feketére Égett*, a *Vadász Előérzete* csatahajót hívom. Kérem, válaszoljanak!

Kiáltozó hangok hallatszottak az alsó fedélzetről. A rabok, akik túléltek a nehézbolterek által rájuk zúdított

pusztítást, bizonyosan bejutottak.

– A fenébe! – Septimus otthagya a pultot, és előrántotta a vádlijára szíjazott, íves kést. – Egy próbát megért.

Eurüdiké odadobta neki az egyik pisztolyt.

– Úgy tűnik, mégsem én fogom átvezetni az eretnek uraidat a Lelkek Tengerén. – Undok vigyora valahol a keserűség, a rémület és a diadal között volt.

Septimus a pilótafülke csukott ajtajára emelte a pisztolyát.

– Majd meglátjuk.

IX

NÉGY ISTEN

„Testvéreink a Birodalom peremére menekülnek, hogy az őket védelmező Sötét Istenek árnyékába bújjanak. Csak mi, az Éjurak, Konracl Curze fiai vagyunk elég erősek ahhoz, hogy megálljunk egymagunkban. Haragunkat a birodalomra fogjuk zúdítani, amely elárult minket, és bár a korok folyamán talán megosztottak és megtörtek leszünk az előttünk álló végtelen háborúban, mi romlatlanok maradunk, amíg maguk a csillagok el nem pusztulnak”

– Malcharion, a harcos-bölcs

A sötétbe borult ösvény című műve epilógusában

Talos a semmire nyitotta ki a szemét.

Annak, aki olyan természetesen lát a koromsötétben, mint halandó ember a nappali fényben, ez egyszerre volt kellemetlen és szokatlan. Megfordult, de még mindig nem látott semmit, és nem volt biztos benne, hogy ez

azért van-e, mert a feketeségben nincs mit látni, vagy, mert elveszítette a látását. Nem kis derűvel jutott eszébe, hogy az évek során oly sok halandóra mérte már ki ezt a sorsot, arra kényszerítve őket, hogy a *Szövetség* sötét mélyén ébredjenek fel. Az ajka óvatos mosolyra húzódott, ahogy kiélvezte az iróniát.

A levegő érintése hideg volt a bőrén.

Bőr? Az érzés első sugallatára meglátta magát: a kezét az arca előtt, csontfehéren, kék erekkel, és a sötét szövésű tunikáját. Kibújt a csatapáncéljából. Hogy lehet ez? Olyan szörnyű volt a sérülése, hogy az Első Karom kivágta őt a vértből, és...

Egy pillanat. A sérülése.

Fakó kezével széthúzta a köpenye elejét, felfedve a mellkasát a sötétségnek. A felsőtestét, amely az ősi római hadisteneket ábrázoló márványszobrok sápadt, faragott mása volt, semmilyen seb nem törte meg. A szegycsontján ott voltak a páncélja energizált rendszereihez csatlakozó konnektorok és aljzatok, és jól látszott a bőre alá ültetett feketehám kemény burkolata, a bőr alatti páncélzat, amely további védelmet nyújtott a testének, és lehetővé tette, hogy összekapcsolódjon a csatapáncél érzékszerveivel.

Sérülést azonban nem talált.

– Talos – szólalt meg egy hang a feketeségből. Megfordult, hogy szembenézzen vele, és olyan fegyverek után nyúlt, amik, bárhol is legyen, itt nem léteztek.

Egy Éjúr szólította meg. Azonnal felismerte a páncélt, mert az a sajátja volt.

Szembefordult önmagával a semmiben, és a páncélos képmására bámult, szinte dühösen.

– Miféle téboly ez?

– Egy próba – felelte a tükörképe, miközben levette a sisakját. Alatta a saját arca volt, és mégsem az övé. Ezüstös szempár nézett vissza rá, a homloka közepén pedig a beteges áhítat stilizált rúnája díszelgett. Az égésnyom friss volt, még mindig csorgott a vér a tükörkép arcán.

– Te nem én vagyok – jelentette ki Talos. – Soha nem viselném a Rontó Erők rabszolgajelét.

– Az vagyok, ami lehetnél – mosolygott a képmása, és ugyanolyan ezüstös fogakat villantott, mint a szeme. – Ha elég bátor lennél ahhoz, hogy felszabadítsd a benned rejlő lehetőségeket.

És ha tőlem nem akarod meghallgatni ezt az ajánlatot, akkor a szövetségeseimtől fogod. Eszébe jutottak a Hadúr szavai, úgy szivárogtak a tudatába, ahogy a vér csordogált a tükörképének idegen szemébe.

– Te nem vagy az egyik Rontó Erő – mondta az előtte álló képmásnak. – Nem vagy isten.

– Nem vagyok? – kérdezte az, és elnézően mosolygott.

– Egy isten sem lenne ennyire szemtelen, ennyire felszínes. Vetnéd egyetlen egy lélekre a szemed? Soha.

– Minden egyes pillanatban trillió lélekre fordítom a tekintetem. Ilyen egy isten természete, így létezünk.

Rút gondolat merült a felszínre Talos kételyei alól, hogy aztán az ajkát érje.

– Halott vagyok?

– Nem – mosolygott ismét az isten bár a hús-világban megsebesültél.

– Akkor ez itt a hipertér? Elszakítottad a lelkemet a testemtől.

– Hallgass! lönnek a többiek.

Igaza volt. Más alakok is megjelentek körülötte – egy mögötte, egy balra, egy jobbra, és a szélrózsa minden irányából körülvették a sötétségben. Nem tudott rájuk összpontosítani. Valahányszor megfordult, nem látott mást, csak a látómezeje szélén létező többieket.

– Ezt kínálom neked – mondta az első alak. Kesztyűs kezét nyújtotta Talos felé. – Éles az elméd és kiváló a látásod. Tudod, hogy az istenfiak seregei kudarcot vallanak, ha nem vezetik őket igazi istenek. A testi isteneid elbuktak. Atyáitokat megölték. Istentelenek vagytok, és az istentelenségből vereség fakad.

– Ha hozzám érsz, meghalsz! – figyelmeztette az astartes. – Jól jegyezd meg, hamis isten. Ha hozzám érsz, meghalsz!

– Én vagyok Slaa Neth. Az, Aki Szomjazik. Isten vagyok, erősebb, mint amilyen a génatyád valaha volt. És ezt kínálom neked – ismételte az alak.

Talos...

... egy csatatérre nyitotta a szemét.

Egy csatatérre, amit szívvel-lélekkel meghódított. Az ellenség, a Birodalmi Hadsereg, látóhatártól látóhatárig terjedő, széttört tankokból és holttestekből álló temetővé silányult.

A harcosai jólé magasodott, akik térdre borultak előtte, és érezte, hogy valami kegyetlen, új harci stimuláns kellemes csípése árasztja el az ereit. Megsebesült, hiszen duzzadt páncélján repedések tátongtak, melyekből vöröslő nyálka folyt végig a vérten. A sebek, a csatatér hűvös levegőjével érintkező, a húsán tátongó nagy rések és szakadások olyan élvezettel sajogtak, hogy hálásan kiáltott a csillagoknak odafent.

Ilyen lenne primarchának lenni? Kacagni a sebeken, amelyek még egy astartest is elpusztítanának? Mulattató szórakozásnak érezni a háborút, miközben legyőzhetetlen seregek erejével millió ellenséget zúz szét?

Talán ezt érezte az Éji Rém is. Ezt az elragadtatást. Véres karmai friss vájatokat téptek az arcába, ahogy megvakarta magát, és nevetett az édes fájdalomon. A kín maga is tréfává válik azoknak, akik soha nem halhatnak meg.

– Talos herceg – kiabálták neki a katonái. – Talos herceg.

Nem kiabáltak. Imádták. Meghajoltak, sírtak és a figyelméért fohászkodtak.

Ez...

–... helytelen – morogta Talos. – Az Éji Rém sosem emelkedett fölénk, mint tökéletes, halhatatlan lény. Halandó volt és átkozott, akit minden elszenvedett megpróbáltatás és gyötrelem erősebbé tett.

– Ő nem így élt – fejezte be, és hátat fordított Slaa Nethnek. – Én sem így fogok élni.

– Cyrion – mosolygott az alak. Talos még soha életében nem mosolygott így.

– Mi van vele? – Az astartes összehúzta fekete szemét, és ösztönösen a fegyvereiért nyúlt, amelyek nem voltak ott.

– A lelke megérezte a cirógatásomat. A testvéred hallja minden élőlény félelmét. Ezt én ajándékoztam neki.

– Ellenáll.

– A felszínen igen. Az elméjének azon részei, amelyek némán kiáltanak, élvezik a síró lelkek hangját. Félelemmel táplálkozik. Élvezi, amit érez.

– Hazudsz – mondta Talos, de megtört meggyőződése nyilvánvaló volt a morgásból. – Távozz!

Az első alak nevetve elillant Talos szeme előtt, aki most a másodikat nézte. Nem lepődött meg, hogy egy másik

Éjúr képét látja, és újra a saját páncélja áll vele szemben. Érezte, hogy mosoly kúszik az ajkára a látványtól: a lecsupaszított páncélja volt ez, melyet a fosztogatás után még nem takart a javítások során rá került festék. A mellvértje még mindig az Ultragárdisták mélykék színében pompázott. A lábpáncélja a Birodalmi Öklök királyi sárgája volt, a hozzáerősített combvért pedig a megnyomorított Acélvallatók rendház fegyveracélszürkéje. Színek és hovatartozás tarka vegyülete alkotta az alak csatapáncélját, és Talos elmerült az emlékekben, hogy hol és mikor vette magához az egyes darabokat. A legtöbbre már évek óta nem is gondolt. Sőt, évtizedek óta.

Egy Karmazsin Ököl veterán holttestéről letépett vállvédő különösen kellemes emlék volt. Kézitusát vívtak, az egymásnak feszülő harag egyszerű összecsapását, és addig ütöttek újabb repedéseket egymás páncélján, amíg Talosnak sikerült beroppantania a másik harcos légcsövét. Amikor a lojalista astartes eszméletét veszítette a fojtogatástól, Talos eltörte a gerincét, és szétzúzta a koponyáját az Első Karom várakozó Land Rablójának törzsén. Miután a Karmazsin Ököl végül meghalt, az Éjúr hagyta, hogy a teste a földre hulljon.

Furcsa, hogy az évszázadok mennyire kihatottak az emlékezetére. Egykor azt hitte, hogy a memóriája szinte fotografikus. Most azonban rájött, hogy megfeledezett egész életének három legvadabb harcban töltött percéről.

A második alak levette a sisakját, és olyan arcot fedett fel, ami a sajátját tükrözte, a sápadt arcára tetovált íves szimbólum kivételével.

– Ismersz engem – szólalt meg, és igaza volt, Talos valóban ismerte. Felismerte a beszédének enyhén lekezelő hanglejtését, és a páncéljából felszálló betegesen édes illatot. Ugyanez a szag áradt a Magasztosból is.

– Te a Sors Formálója vagy – mondta Talos. – Vandred az egyik rabszolgád.

Az alak bólintott, fekete szeme tökéletes mása volt Talosénak.

– Ő az enyémelek közé tartozik. Az én ügyem bajnoka, az én ajándékaim haszonélvezője. Nem rabszolga. Az akarata a sajátja.

– Én másképp vélekedem.

– Higgy, amit akarsz. Értékes nekem. Te azonban sokkal többet jelenthetnél.

– Nem érdekel...

... a hatalom.

Ez volt az első érzés, ami az ikerszívében dobolt, mintha minden egyes kettős veréssel a pusztá erőt áramoltatták volna végig a testén. Ez nem a könnyed halhatatlanság és élvezet nevetséges ereje volt, hanem valami sokkal

ismerősebb. Elfordította a fejét, hogy szemügyre vegye a többieket a parancsnoki fedélzeten.

Az Atramentar, mind a nyolc, letérdelt előtte. Mögöttük a híd legénysége az állomáshelyén dolgozott; mind ember volt, egy-egy szervitor segéddel, és mind szorgalmasan tevékenykedett.

A terminátorok felé intett, akik leborultak előtte.

–Álljatok fel!

Azok felkeltek, és elfoglalták a helyüket a trónja mellett.

Hirtelen megérezte, hogy az egyik Atramentar beszélni fog, olyan tisztán, mint a saját lélegzetvételének hangját a sisakjában, olyan valóságosan, mint a saját, vörös színben úszó látását. A Magasztos büntetéséről lesz szó.

– Nagyúr – mordult Abraxis, a trónhoz legközelebb álló Atramentar. – A Magasztos az ítéletedre vár.

Már akkor tudta, még mielőtt megszólalt volna, hogy a Magasztos meg fog törni a harmincnyolc éjszakányi fizikai és pszi-kínzás alatt. Az Atramentar az előbbit biztosította. Talos maga gondoskodott az utóbbiról.

– Jól jegyezzétek meg, amit mondok, testvéreim – jelentette ki Talos. – Nem fog negyven éjszakát kibírni a gondoskodásunkból.

A nyolc terminátor bólintott, tudván, hogy igazat mondott, hogy előre látja a sors szelét.

– Egy órányira járunk a célunktól, nagyúr – jelentette az egyik halandó hídtiszt. Talos lehunyta a szemét, és elmosolyodott az elméjébe bevésődött képek láttán.

– Amikor újra belépünk a valós térbe, keressétek meg a három teherhajó hajtóműjeleit, melyek pajzsként használják a harmadik holdat az auspex jelekkel szembeni Gyorsan bénítsátok meg őket, és készítsétek elő az Első, a Második és a Harmadik Karmot az átszálló akcióra!

Elkezdődött a suttogás. Azt hitték, nem hallja őket – a suttogást az új hatalmáról, a tizedik század újjáéledő erejéről. Hadd dicsérjék őt sugdolózva. Nem volt szüksége arra, hogy az arcába vágják az alázatot.

Ellazult a parancsnoki trónon, hagyta, hogy gondolatai elkalandozzanak az előtte álló jövő végtelenségébe, és ezernyi szálként érezte a sors fonálát az ujjhegyei alatt. Minden egyes szál egy lehetséges jövőhöz vezetett, amely a szeme előtt játszódott le, ha csak egyetlen pillanatra is koncentrált. A jövő...

– ... nincs megírva. – Vett egy nagy levegőt, meztelennek érezte magát a páncélja nélkül, és visszanyelte a feltámadó készletet, hogy megölje az előtte álló jelenéseket. – Látnók vagyok, és tudom, hogy a jövő útját még meg nem hozott döntések sötétítik el.

A tükörképe, a zsákmányolt páncélban, a fejét rázta.

– Felajánlhatom neked a titkos látást, amellyel minden halandónak bírnia kell ahhoz, hogy áthatoljon a ködön.

– A második látásom tiszta. – Talos a szedett-vedett páncél mellvédjére köpött, ahol, nagy bosszúságára még mindig makulátlanul ragyogott a birodalmi sas. – A tiéd a józanság átka. Távozz!

A harmadik felé fordult, miközben egy szinte tapintható, a bőrén végigkúszó, zümmögő hangra lett figyelmes. Legyek borították a harmadik alak páncélját, kövérek és vérvörösek, bár időnként kék foltok látszottak az élősködő rovarok között, ahogy hullámszó, véletlenszerű áradatban nyüzsögtek a vért felszínén.

Az alak nem viselt sisakot. Az arca a sajátja volt, duzzadt sebek és fertőzött vágások csúfították el. Repedezett ajkából, melyből híg narancsszín folyadék szivárgott, a fejét rázó alak egy hörgő, fuldokló fenevad hangján szólalt meg.

– Ide hívtak – mondta –, de te soha nem leszel az egyik bajnokom. Nincs szükségem rád, és nincs meg benned az akarat az általam felkínált hatalom gyakorlására.

Talos megragadta az első kézzelfogható pontot ebben az eszement tébolyban.

– Ki hívott ide?

– A fajtád *egyik* tagja szötte bele a könyörgését a nem-térbe, *egy* pillanatnyi figyelmemért. Egy mágus, aki a hipertérnek esedezett.

– Egy astartes? *Egy* Éjúr? Egy ember?

Az alak elhalványult, és magával vitte a bűzét a feledés homályába.

– Ki hívott téged? – kiáltotta Talos a sötétségbe.

Amikor csak a csend felelet, a negyedik és egyben utolsó alak felé fordult, és a szembefordulással életre keltette azt.

Az utolsó alak mutatta a legnagyobb eltérést Talos saját képétől, és ez már önmagában is tiszteletlen, gúnyos mosolyra húzta az Éjúr ajkát. Ez az alak, a többivel ellentétben, mozgásban volt, mintha képtelen lett volna nyugton maradni. Egyik lábáról a másikra dülöngélt, ugrásra kész vadállathoz hasonlóan görnyedten, miközben a sisak hangszóróiból reszelős lélegzetvétel hallatszott.

Maga a páncél vörös volt, a test legsötétebb vérének vöröse, olyan mocskos bronzszegéllyel, hogy tompának és hitványnak tűnt, akár a réz. Továbbra is az ő páncélja volt, de a megszokott trófeák hiánya és a friss harci sérülések, valamint az átfestett felületek és a bronzból készült módosítások nyugtalanító látványt nyújtottak. Látni, hogy a legféltettebb kincse így eltorzult...

– Legalább jó legyen – mondta összeszorított foggal.

Az alak felnyúlt, remegő kézzel levette a sisakját. Az arc, amit felfedett, hegek, égési sérülések és bionikus eszközök kusza együttese volt, és egy alattomos vigyort keretezett.

– Kharnath vagyok – morogta foghíjas mosollyal.

– Ismerem ezt a nevet.

– Igen. A testvéred, Uzas ezt kiáltja, amikor koponyákat szed a trónomra.

– Ő az egyik rabszolgád? – Talos nem tudta elszakítani a szemét a saját arcától, ami ennyire megsérült. A feje felét olajjal összekent bionikus lemezek helyettesítették, melyek szélén nyers, gyulladt bőrrel olvadtak össze. A megmaradt bőr hólyagos és egyenetlen volt az égési hegektől, vagy rosszul záródó vágásoktól sötétlett, amelyek bizonyára szörnyű ütésekől származnak, hogy ellensúlyozzák az astartes fiziológia felfokozott gyulladását.

A legnyugtalanítóbb az volt, ahogyan görnyedten és majomszerűen himbálózott, ugyanolyan halott szemű vigyorral, mint Uzas, amikor megpróbálta fenntartani a figyelmét egy bonyolult beszélgetésen.

– Vér – zihálta – és lelkek. Vér a Véristennek. Lelkek a Lélekfalónak.

– Uzas a rabszolgád? Válaszolj nekem!

– Még nem. Hamarosan. Hamarosan bajnokként fog állni a harcosaim között. De nem most. Még nem.

– Bárki is hívott ide, hogy megnyerje neked a hűségemet, csak az idejét vesztegette. Ez már-már nevetséges.

– Az idő rövid – vigyorgott még mindig az alak. – Pedig micsoda látványosságokat kell megmutatnom neked.

Talos még több sértést akart hozzá vágni, még több elutasítást hangoztatni, de rájött, hogy nem tud

megszólalni. A tüdeje összezárult, úgy érezte, mintha remegő kőlapok lennének az összenőtt bordái mögött. Kegyetlen visszhangja volt ez annak a pillanatnak, amikor megmérgezték, és ugyanezt érezte, amikor megremegett a hús a testében, és elorozta a lélegzetét. Ezúttal, ahogy térdre rogyott, légszomjas zihálása nem szitkozódás volt, hanem nevetés.

A vér harcosa elhalványult. Tafos tudta, hogy a hús világában a tüdeje kitisztítja a fertőzést, ami ide juttatta.

– Légy tanúja az adottságaimnak! – mondta Kharnath, most már kétségbeesetten, vad buzgalommal. – Lásd az erőt, amit kínálok! Ne mondj le erről az egyetlen esélyről!

– Menj vissza a pokolba! – vigyorgott az Éjúr véres foggal, és fekete ködöt hányt a semmibe.

Talos ismét kinyitotta a szemét.

Azonnal sebezhetőnek érezte magát. A hátán feküdt. Hanyatt.

A sisakkijelzője vörösén át felismerte az ebédlő romos mennyezetét, és a célkeresztje három alakot jelölt meg, akik fölötte álltak. Nem tudta, kik ők, vagy, hogy mit jelent a jelenlétük; mindhárman halandók voltak, sötét, istenkáromló szimbólumokkal megjelölt köntösben, és amint visszatért az öntudata, hátrálni kezdtek.

– Ragadozólátás – szólalt meg, és a hőnyomok dús homálya még jobban elfedte bizonytalan személyazonosságukat.

Az első akkor halt meg, amikor Talos felállt, és ököllel az arcába csapott. Az Éjúr érezte, hogy a férfi feje koponyacsontok csikorgó reccsenésével adja meg magát, és a holttest további hang nélkül elszállt. A második köpenyes alakra rontott, mielőtt az első a törmelékkal borított földre zuhant volna, kesztyűjét a halandó törékeny nyaka köré fonta, és nedves kattánásokat keltett, ahogy megszorította és megcsavarta. A halandó szeme kidülledt, miközben száraz gallyak roppanása visszhangzott a levegőben. Miután a férfi feje hátracsavarodott, Talos néhány másodpercnyi incselkedő öröm után hagyta, hogy az a test is leessen.

A harmadik menekülni próbált, egy kétszárnyú ajtó felé futott, amely mélyebbre vezetett a börtönkomplexumba. Az Éjúr három gyors lépéssel karnyújtásnyira került, és a menekülő hófoltba mart. A folt felsikoltott a markában.

Még csak nem is bántotta, még nem is fájhatott neki.

Talos felemelte a földről a vörös-sárga, homályos délibábot, és leállította a ragadozólátást. Egy emberi arc jelent meg a természetes látása előtt, egy középkorú, síró férfié.

– Mész valahová? – morogta az astartes a voxhangszóróján át.

– Kérem – zokogott a férfi kérem, ne öljön meg! – Talos a sisakja szagérzékelőjén át megérezte az émelyítő tömjén illatát a halandó ruháján, és a lehelete savanyú bűzét. Valami megfertőzte. Volt valami a testében. Talán egy rákos daganat, ami a tüdejét emésztí...

Rontás. Búzlótt a rontástól.

Talos hagyta, hogy a férfi halandó, pánikba esett szíve néhány dobbanásáig a sisakja szenvtelen koponyaarcába bámuljon. Hagyta, hogy felerősödjön a rettegése. A génatyja szavai, a VIII. Légió tanításai szerint: *Mutasd meg a prédának, mire képes a ragadozó! Mutasd meg, hogy közel a halál! A préda a markodban lesz.*

– Csatlakozni akarsz a barátaidhoz a halálban? – csattant fel, tudva, hogy a sisak hangszórói gépies ugatássá változtatják a fenyegetést.

– Nem, kérem! Kérem! Kérem!

Talos önkéntelenül megborzongott. Könyörgés. Mindig is kifejezetten visszataszítónak találta a könyörgést, már gyerekként is, amikor a nostramói Atra-boly utcai bandáiban élt. Felfedni a gyengeségnek ezt a szintjét egy másik lény előtt...

Vad vicsorgással a sisakja hideg arclemezéhez húzta a férfi síró, könyörgő arcát. Könnyek csillantak a keramiton. Érezte, hogy a páncélja gépszelleme fortyog az új élménytől, mint egy folyami kígyó, amely a mély iszapban hánykolódik. Újra felébredt, hogy a halandó bánatából és félelméből táplálkozzon.

– Mondd meg nekem a gazdád nevét! – morogta az Éjúr.

– R...Ruv...

Talos eltörte a nyakát, és kivonult a szobából.

Ruven.

Ruven ellenállt a készítésnek, hogy összehúzza magát a Hadúr nemtetszése előtt.

Abaddon karma nem éppen szeretettel kaparászta a varázsló vállvértjét, és letépte az oda kötött eskütekercset. A megszentelt pergamen néhány csíkja a földre hullott, lomhán libbent a láthatatlan szélfuvallatban.

– Korán ébredt – mondta vissza Abaddon Ruven utolsó szavait.

– Igen, Haduram. – Utálta folytatni. – És megölte az akolitáimat.

Abaddon gurgulázva nevetett az agyaras szájával.

– Te az Éjurak közé tartoztál, mielőtt a légiómhoz kerültél, most mégis meglepődsz a tetteiken.

Ruven félrebillentette a sisakját, melynek fekete keramitjára villámokat festettek. Egyszerre érdekelte és zavarta a Hadúr retorikus kijelentése.

– Igen, Haduram.

– Ez duplán szórakoztatóvá teszi a gondatlanságodat.

Abaddon és Ruven a börtönkomplexum földszintjén álltak, és az elítéltek szedett-vedett menetét felügyelték, a várakozó rabszolga-hajó felé, amely csigaszerűen, teherbírássra hízalva pihent a börtönhegy alatti poros, vörös síkságon. Légiós jobbagyok, szervitorok és a fekete páncélos aszartesek zömök alakjai irányították az rabok sorát, időnként pofonokat osztogatva, vagy – néhány esetben – kivégezve őket, ha egy-egy elítélt a szabadság feletti örömében szökési kísérletre szánta el magát.

Csuhás akoliták vonultak a sor mellett, akik ugyanúgy öltöztek, mint azok, akiket Talos néhány perccel korábban lemészárolt, és a Hadúr dicsőségéről, az Aranytrón hamis uralmáról, a Császár nevében a seregei által elkövetett szörnyűségekről prédikáltak, valamint arról, hogy az igazságosság nevében elkerülhetetlen az Impérium pusztulása. Néhány pap a Sötét Istenek kegyelt szolgáin kívül mindenki számára ismeretlen nyelven üvöltött a foglyok ezreinek, a felismerés jelét keresve az elítéltek szemében, remélve, hogy egy Káoszfertőzött egyénre bukkannak, és a börtönvilág lakosságából alakuló szedett-vedett ágyútöltelék rabszolgaezredekből kiemelhetik a Rontó Erők áldott ivadékát.

A Vigaszt még napfelkelte előtt megfosztják az élettől.

A varázsló, Ruven, még mindig nem szólt semmit.

– Az akolitáid amúgy is értéktelenek voltak – jelentette ki Abaddon. – Hallgasd csak, ahogy ezek a prédikátorok a Hamis Császár méltatlanságáról üvöltöznek. Micsoda

színjáték! És mi végre? Ezen a világon mindenkit elárult az Impérium. Kidobták, gyűlölték és elfelejtették őket, pusztán azért a bűnért, mert úgy éltek az életüket, ahogyan ők akarták. Ezeknek az embereknek nincs szükségük ideológiára azon túl, hogy megtudják, esélyt kapnak arra, hogy vérontással álljanak bosszút.

– Ha a Haduram nem helyesli az általam kiképzett akoliták módszereit...

– Úgy hangzik, mintha helyeselném?

– Nem, Haduram.

– Hagyd abba a vergődést, Ruven. Hol van most az Éjúr próféta?

Ruven lehunyta a szemét, kesztyűs kezét a sisakjának oldalára támasztotta, mintha valami hangot próbálna kivenni a távolban.

– Úton a leszállóhely felé, Haduram.

– Helyes. – A Kifosztó trófeatartójára szúrt astartes sisakok összeecsattantak, amikor a varázsló felé fordult. – Bolond voltál, hogy hagytad, hogy az akolitáid olyan sokáig maradjanak.

– Az voltam, Haduram. Szükség volt az énekükre a látomás fenntartásához, de a próféta gyorsabban kiűzte a mérgeket, mint vártam.

– Feltételezhetem, hogy ellenállt a térítési kísérleteidnek? – Abaddon hangja elárulta, hogy kezdettől fogva mennyire nem bízott az ötletben.

– Visszautasította a Sötét Isteneket, Haduram. Szemtől szemben. Ez nem valami jelentéktelen bűbáj volt, a Négyek tükörképeit idéztem meg. A hipertér szeleiből áradó hatalom egy-egy cseppjét, hogy felajánlják az ajándékaikat.

Az Abaddon húzába égett istenkáromló szimbólumok őrzítő erővel égtek és viszkettek.

– Mit látott? Mit volt olyan könnyű visszautasítani?

– Nem tudom, Haduram. De igazi volt a látomása. Éreztem a Négyek jelenlétét. Ha úgy tetszik, egy pillanatnyi figyelmüket.

Abaddon kuncogott. A hangból a humor árnyéka is hiányzott.

– Groteszk és árnyalatlan, de igencsak mulatságos.

– Igen, Haduram.

– Térj vissza bolygó körüli pályára, Ruven! A munkád itt befejeződött.

A varázsló tétovázott, kezében a tiranida xenók összeolvadt csontjaiból készült botját szorongatva.

– Nem akard, hogy feltartóztassam az Éjurat, és tegyek egy újabb kísérletet?

Abaddon az előttük haladó sort figyelte, ahol a Fekete Légión egyik astartese éppen egy sikoltozó foglyot rángatott ki a többiek közül. Egyetlen kardcsapással leválasztotta az ember fejét a nyakáról.

– Kiszolgáltatottnak érezte magát, és a légiónja még gyengébbnek tűnik a szemében. Hamarosan szélesre

táruznak az elhatározásán keletkezett repedések. Ez nem arról szólt, hogy a puritán fattyút egyetlen röpke pillanat alatt megtérítsük. Ez csupán az első lépés volt egy sokkal hosszabb királygyilkos játszmában.

– Tájékoztassam a Magasztost a kudarcunkról?

Abaddon elvigyorodott.

– A kudarcunkról?

– Az én kudarcomról, Haduram.

– Így már jobb. Nem, magam beszélek vele, és közlöm, hogy a kedvenc látnoka sértetlenül túlélte. Vandred ostoba volt, amikor azt hitte, ez ilyen gyorsan megtörténik.

– Akkor úgy teszek, ahogy parancsolod, Haduram.

Abaddon nem válaszolt. Egy ilyen nyilvánvaló kijelentésnek nem volt szüksége megerősítésre. Ehelyett megfordult, és egy pillanatra ingerültség ült ki vad vonásaira.

– Legalább a rabszolgákat megölted?

A Magasztos az Abaddon által tervezett idő töredéke alatt nyerte meg neki az orbitális csatát. A legkevesebb, amivel meghálálhatta az Éjúr parancsnoknak, egy ilyen kis szívesség volt.

– Véreztesd ki a rabszolgákat a Mennykőszólyom fedélzetén – kérte az. – De ne engedjétek, hogy a Légióhoz köthető legyen.

– Ahogy óhajtod, testvér – válaszolta Abaddon. – Mi okod van arra, hogy ezt valami értelmetlen balesetnek

állítsd be?

A Magasztos elmosolyodott, amikor meghallotta.

– Kicsinyes ok, de szükséges. Egy potenciális rivális szövetségeseinek kiiktatása. A prófétám erőforrásokat gyűjt. Nem fogja átvenni a helyemet a parancsnoki poszton.

Abaddon ezt meglehetősen különösnek találta. A Magasztos tisztán akarta tartani a karmait ettől a gyilkosságtól. Mulatságos volt látni, hogy ezek az Éjurak milyen rafináltak tudnak lenni, ha akarnak.

– Ötven foglyot küldtem, uram – mondta Ruven. – A Mennykősolymukat lerohanták, a többi Éjúr pedig az egyik hajónkkal tért vissza bolygó körüli pályára.

– Ötvenet. – Milyen mulatságosan túlzó. – Hány ellenében?

– Két rabszolga ellen.

Abaddon bólintott, és visszaneézett a felszabadított elítéltek oszlopaira. Ötven a kettő ellen, és a tett látszólag véletlen.

Legalább valamit jól csináltak.

Talos nem tudott voxon kapcsolatba lépni az Első Karom egyik tagjával sem, ahogy a *Feketére Éget tel* vagy a *Vérszövetséggel* sem. Zavarásra gyanakodott, bár hogy milyen célból, azt nem tudta kitalálni. Egyáltalán nem volt értelme megölni őket idelent, hiszen a Fekete

Légiónak semmi haszna nem származott volna belőle. Bár Abaddonnak ezer hibája volt, és ezek között első helyen állt a túlzott önbizalom, nem volt bolond. A taktikai éleslátása csak erősödött az évszázadok során.

Másfelől viszont semmi, amit a Fekete Légió tett, nem volt különösebben kiszámítható. *Valaha*, gondolta Talos, *ők voltak a legjobbak közülünk*.

Milyen mélyre zuhantak a hatalmasok!

Amikor kinyílt a liftajtó, a platformon szétszórt holttestekre meredt. Nem kellett sok idő, hogy lássa, nehézbolterek lötték szét őket. A figyelme azonnal a Mennykősólyomra terelődött, amely némán állt a szürke karmain, leeresztett első rámpával. A kék hajótesten fekete, égett és torz fémcsíkok látszottak, ahol robbanóanyaggal tették tönkre a rámpa hidraulikáját. Az elítéltek nyilvánvalóan rendkívül jól felszerelkeztek.

Talos máris megindult, hús és csont ropogott a lába alatt, a kardja és a boltere készenlétben.

– Uh – zihált felé az egyik közeli test. Talos le sem lassított. Rápillantott a fekete fogú, vérző emberi roncsra, és egyetlen boltlövedéssel szétrobbantotta a fejét. A lövés dörrenése visszaverődött a Mennykősólyom törzséről.

– Septimus – szólt a voxba.

Nem örült a válasznak, amit kapott.

X

VADÁSZAT A VADÁSZOKRA

Elhurcolták őt.

Bemocsolták a *Feketére Égettet* a páni félelem förtelmes, halandó bűzével, megtépték Septimust, és magukkal vitték Eurüdikét.

Talos hüvelybe dugta a pengéjét, a combjához rögzítette a bolterét, és a parancsnoki szék mellé lépett, ahol Septimus mozdulatlanul feküdt. A padlón sötét vérfoltok mutatták, merre vonszolta magát a rabszolga. A pilótaszékekben hevert, kiterülve, mint egy bábu, aminek elvágták a zsinórjait, véres zúzódások, törött végtagok és összetört csontok rendetlen kupacában.

Még mindig lélegzett. Talos nem tudta, hogyan.

Az Éjúr félrerúgta egy elítélt holttestét, levette a sisakját, és letérdelt a mesterembere mellé. A kiömlő vér dús illata és a friss halál orrfacsaró bűze megrohanta a pusztá érzékeit. Septimus friss vércseppeket köhögött felhasított ajkára, és az astartes felé fordult.

– Elrabolták – mondta, meglepően tiszta hangon. – Mester, sajnálom, nem látok. Magukkal vitték.

Talos elővett egy fecskendő és egy tekercs öntapadós szintibőr kötszert a combjára szerelt nartheciumából. A jelenlegi készletei csupán halovány árnyéka voltak a régi apotekárius eszközöknek, amiket egykor magánál hordott, de azok már régen elvesztek, egy névtelen világon, a Nagy Lázadás utáni években, miután az kettészakadt a galaxis.

Először egy adag véralvasztóból, fájdalomcsillapítóból és astartes plazmából álló keveréket fecskendezett Septimus combjába. Ezután bekötözte, ami rabszolgája arcából megmaradt.

– Elrabolták – mondta újra Septimus, miközben a szeme köré tekerte a kötést.

– Tudom. – Talos ismét felállt, miután fertőtlenítőt fújt a halandó lábán, felsőtestén és karján tátongó nyílt sebekre. A legsúlyosabb vágásokra nyomókötést tett, és a kötszereket karnyújtásnyira hagyta Septimus mellett, a vezérlőpulton.

– A többi magadnak kell használnod. A kötések a másodlagos tolókaroknál vannak.

– Igen, mester.

– Robbanóanyaggal törték át a fő rámpa ajtaját. – Nem kérdés volt.

– Igen, mester.

– Értettem. Pihenj, Septimus.

– Nem látok – ismételte a rabszolga. A hangja még mindig erős volt, de a szédelgett a soktól és attól, ahogy a fecskendő tartalma a szerveire hatott. – Elvették a szemem világát.

– Az egyiket elvették. A másik megsérült, de nem veszett oda. – Talos átkutatta a holttesteket, amikkel vagy lézerlövedék vagy Septimus vadvilági késének kegyetlen vágása végzett. A két jobbágy tigris módjára harcolt, mielőtt legyőzték őket, az ellenállásuk bizonyítéka mindenütt ott hevert, megcsonkítva és halotti csendben.

– Ha nem látok – támasztotta a fejét Septimus a szék támlájának –, nem repülhetek vissza a *Szövetségre*.

– Ez most nem fontos. Hidod, mi történt az Első Karommal?

A rabszolga nagyot nyelt, a hang sűrű és nedves volt.

– Visszatértek bolygó körüli pályára. A Fekete Légión Mennykősolymában.

Talos összeszorított foggal fújta ki a levegőt. Egy nem túl kifinomult csapda, amibe ennek ellenére mindannyian belesétáltak.

– Hallgass! – mondta Septimusnak. – Ne mozogj!

– Érte mész?

– Azt mondtam, hallgass!

– Jó vadászatot, mester.

– Mindig az.

Talos, az Első Karom astartese, a VIII. Légió Tizedik Századából, a pilótafülke ajtaja felé indult. Egyik kezével a lopott energiapengét markolta, a másikkal pedig visszatette a sisakját, és a célkereső gyilkos vörösébe borította a látását. Az emberfeletti harcos négy szót intézett a válla fölött sebesült rabszolgájához, az ígéret gépies vicsorgásként tört elő a koponyasisakból.

– Egy perc múlva jövök.

Hosszú idő telt el azóta, hogy a vadász utoljára ennyire céltudatosan mozgott.

Túl hosszú idő, tudatosult benne. Elvesztette a tisztaságát, figyelmen kívül hagyta azt az egyszerű erőt, ami abból fakad, ha valaki hű a természetéhez.

Rájött, hogy az ösztönök azonnal működésbe léptek, amint az ikerszíve gyorsabban kezdett verni. Futásnak eredt, keramit második bőrének csizmája a fémfedélzeten dübörgött. A hang üdvözlő figyelmeztetés volt, törzsi harci dob, egy feldühödött isten fenyegető szívverése. A vadász nem fáradozott azzal, hogy elrejtse a közeledését. Hadd tudja meg az ellenség, hogy érte jön a halál.

Folyosóról folyosóra haladt a börtönkomplexumban, nem hagyatkozott a liftre, hogy célba juttassa, inkább a saját megújult erejében bízott. Futás közben döbbszent rá, hogy a mérgezése és a mágus keltette látomásból való

ébredés óta eltelt egy óra alatt súlyos lomhaság telepedett a csontjaira. Ez a gyengeség most elszállt, kiürült az adrenalin őszinte áradatában.

Eurüdiké. Legyenek átkozottak, amiért elrabolták, és legyen átkozott a Fekete Légió, amiért kitervelték ezt a kicsinyes kis csapdát. Ő lett volna a Szövetség navigátora. Talos semmi mást nem hagyott volna, azok után nem, hogy olyan tisztán látta a látomásában, hogyan fogják felfedezni őt a Nostramo darabjának felszínén.

Egyre lejjebb és lejjebb hatolt a komplexumba, féktelen élvezettel futott a vérét bizsergető harci serkentők hatására. A csatapáncélja gépszelleme is akarta ezt a vadászatot. Halvány tudata megelevenedett, és osztozott az örömében. Mindkettőjüknek szüksége volt erre.

A kijelzője sarkában egy rúna égett a szeme előtt. A nostramói 8-as szám. A saját szívverésével egy ütemre lüktetett, és vészterhes, vörös betűkkel tüntette fel az élet jeleket és a távolságot a helyzetétől. A műtét, ami egy kis vaslemezzel zárta le Eurüdiké hipertérbe néző szemét, nem az egyetlen módosítás volt, amit a légió szervitorai a navigátoron elvégeztek. A torkába jeladót helyeztek, ami minden Éjúrnak sugározta a helyzetét, aki ráhangolódott a frekvenciájára. Ez egy szabványos beültetés volt a VIII. Légió rabszolgáiban.

Pontosan hat perc és harmincegy másodperc alatt érte el az alagsori generátorkamrákat. Majdnem hét percre

futott a csendes, élettelen folyosókon, üres cellák és ugyanennyi leágazás mellett, ahol még mindig sűrűn nyüzsögtek az izzadó halandó elítéltek, akik arra vártak, hogy felrakják őket a rabszolgahajókra. Néhányan megszólították, mert összetévesztették a Fekete Légiónak egyik megmentőjével. A vadász futás közben, a kardja csapásaival válaszolt az imádatukra, és még azért sem engedte magát lelassítani, hogy véget vessen az idegesítő káromlásaiknak. Dühös, ijedt kiáltások követték, valahányszor a kard felzengett. A vágásra terelt, nagyobb ragadozótól pánikba esett állatok morgásai és bestiális kiáltásai szinte mosolyt csaltak az ajkára. A vadász igyekezett nem mosolyogni, bár már a pusztaság létezésük is szórakoztatta.

Olyan gyengék. Olyan rémültek.

Hat perccel és harmincegy másodperccel azután, hogy otthagya a Mennykőszólymot a leszállóhelyen, Talos elérte az alagsort. Mivel képes volt túlélni a zuhanást, az utolsó három emeletet úgy tette meg, hogy feltépte a liftakna lezárt ajtaját, és beugrott a sötétségbe. Visszhangos puffanással ért földet, amely a generátorszint egész előcsarnokát bezengte.

Nem vesztegette az idejét, folytatta a futást, gondolkodás nélkül rohant végig az üres vezérlőtermen. Hatalmas ablakok sorakoztak az egyik falon, amelyek egy óriási, kupolás barlangra néztek, ahol csikorgó, zörgő generátorok működtették a fenti, kiterjedt börtönkomplexumot. Mind a húsz generátor öt emelet

magas volt, kalapáló dugattyúból, zakatoló fogaskerekekből és zúgó energiacellákból álló építmények; a szerelvények úgy ékelődtek az oldalukba, mint valami ketrecbe zárt hüllő pikkelyei. E miniatűr városban a járdákat és a folyosókat a vészvilágítás villogó vörös fénye árasztotta el.

A látása hullámzott, a lencsék kijelzőin fodrozódó torzító vonalak táncoltak. Rúnák görbültek és törlődtek. Elektromos torzítás. Még hozzá nagyon sok. Kikészítette a sisakja érzékelőit.

Mennyi energia. Talos végigpásztázta a vezérlőtermet, ami elég nagy volt egy legalább harmincfős személyzetnek, bár most semmi élet nem volt benne. Nulltérpajzsok? Ennyi energia nem szolgálhatott pusztán a felette magasodó, sokcsúcsos torony megvilágítására. Biztos ezek a generátorok táplálják a börtön nulltérpajzsát is, ami megakadályozza az orbitális bombázást vagy a meteorbecsapódást.

Megvédeni egy bűnözőkkel teli erődöt a pusztulástól, noha úgyis kivégzésre szánták őket? *Á, az Emberiség Birodalmának pazarló ostobasága.*

Anatéma bömbölve lőtt ki egy sortűznyí boltlövedéket, amelyek széles körben csapódtak be az előtte álló vezérlőpultokba.

A látása kitisztult. Sötétség borult rá. Végre beállt a csend.

Nem azonnal történt. A sötétséget először a megsemmisült konzolok recsegő halálhörgése törte meg,

ami villámként világította be a feketeséget. Miközben a tönkrement gépek az utolsókat köpték, a látása éppen akkor normalizálódott, amikor a sötétség beállt. A valódi, teljes sötétség, amit csak azok tudnak elképzelni, akik úgy élték le az életüket, hogy soha nem látták a napot.

Ezután a csend következett. Közel egy percre tartott, amíg a húsz generátortorony leállt. A hatalmas monstrumok a vezérlőpultok irányító jele nélkül kifulladás és elillant belőlük az akarat. A megfigyelőteremben villogó vörös szirénákkal életre keltek a biztonsági rendszerek. Talos a maradék löszert a biztonsági állomásra ürítette, és elfordította a fejét a keletkező robbanástól.

Ismét beköszöntött a sötétség. A generátortornyok zörögtek, csörömpöltek és nyöszörögtek, és újabb negyvenhat másodperc alatt elnémultak, amivel áldott csend telepedett az önellátó generátorvárosra.

Talos átvette magát a vezérlőterem ablakán, húsz métert zuhant, és a vason csattanó kerámit iszonyatos robajával, simán landolt a földszinti padlón. Belenézett a sötétségbe, hallgatta a csendet, és egyetlen szót lehel.

– Ragadozólátás.

Indriga nem ijedt meg.

Viszont kezdte elveszíteni a türelmét. A többieket már kezdte kikészíteni, hogy kialudtak a fények, és halódnak a generátortornyok. A lány már nem küzdött, de ez aligha volt megnyugtató. Edsanból és Mirrickből már kiharapott és kikarmolt néhány darabot, és Indrigának olyan érzés lappangott az elméje mélyén, hogy a veszélyes szuka csak a megfelelő pillanatra vár, hogy újra lecsapjon.

A négy férfi két áramtalanító torony között dermedt meg a sötétségben. A megsemmisült üveg robaja még a tornyok halálhörgésén át is eljutott hozzájuk. Kézi lámpák keltek életre, ahogy Indriga és Edsan bekapcsolta a lámpát a puskákon, amit a megölt börtönőröktől vettek el.

A lány felnyögött, és elég hangosan köhögött ahhoz, hogy Indriga megugorjon.

– Hallgattasd el – suttogta. – És tartsd az átkozott lámpádat a földön.

Edsan engedelmeskedett, és leeresztette lopott fegyverét, hogy a fénysugár ne vágódjon ki a tornyok közötti széles utakra.

– Épp most csináltad össze a gatyádat, Indri. Láttam, hogy felugrottál, mintha meglőttek volna. – Edsan hangjában nem gúny hallatszott. Inkább olyasmi, ami nem állt messze a pániktól.

– Nem ijedtem meg – suttogta vissza Indriga. – Csak halkítsd le a Trón-átkozta hangodat.

Edsan először nem válaszolt. Indriga valóban ijedtnek tűnt, és ez rosszat jelentett. Indri bandita volt, mint a legtöbb közülük, de a bőre fekete, tele tetkókkal, amik a gyilkosságait és az istenkáromló hiedelmeit sorolták. Az biztos, hogy nem lehetett ekkorára nőni anélkül, hogy ne tartályban tenyésszenek, vagy valami augmentációra éhes doki ne vágjon fel és rakjon össze újra.

Amikor az idegessége elhatalmasodott rajta, megszólalt.

– Indri. Négyen vagyunk, igaz? Az jó, ugye?

– Igen.

Edsannak határozottan az volt az érzése, hogy Indriga egyáltalán nem figyel rá. Ez nem volt újdonság, a másik az R szektor nagyágyúja volt, soha nem volt ideje az olyan kisstílű játékosokra, mint Edsan, de ezúttal nem úgy tűnt, mintha tiszteletlenségből háritott volna. Most csak olyan volt, mintha a tűz szagát érezné a sarkon túl, és azon gondolkodna, hogy elszaladjon.

Ez furcsa volt. Ha most ránézett, úgy festett, mint egy olyan izmos harci kutya, amelyet Edsan főnöke szokott használni a bányaviadalokon. Ezeknek úgy módosították a génjeit, hogy hatalmas izmokat és széles állkapcsot növecsszenek, és a kutyaviadal előtt feszültek és reszketnek, és olyan dolgokat bámulnak, amiket csak ők láthattak. Biztos, hogy serkentő mirigyeik voltak, de még így is furcsa volt látni, hogy egy állat ennyire... koncentrál. Indriga most ilyennek tűnt. Reszketett, de merev volt, és mereven bámult... Nos, ez volt a

probléma. Csak a Császár tudja, mit bámult, akárcsak azok a ronda kutyalények.

– Látsz valamit? – suttogta Edsan.

– Nem. De hallom.

Ebben a pillanatban Edsan is meghallotta. Talán a lány is, mert megint felnyögött, amivel kiérdemelt egy pofont Mirricktól, aki még mindig vérzett, és még mindig ott volt hátul mellette. Új zaj vegyült a generátorok elhaló morájába. Valami ütemes, valami fémes pufogás. Nem is tudta, hogy mihez hasonlít. Még soha nem hallott ilyet. Üres fejével levonta az egyetlen következtetést, amit a növekvő pánikban képes volt. Olyan, mint egy óriás léptei. Amikor alig egy perc múlva megtudja az igazságot, elborzadva veszi majd észre, mennyire pontos volt.

Indriga felemelte a puskáját.

– Jön valaki.

– Érte? – Edsan nyelt egyet. Indriga lassú óvatossága az idegeit tépázta. Ez nem volt jó. Talán otthagyhathnák a lányt, és eltűnhetnének innen. – Indri... érte jönnek?

Eurüdiké először szólalt meg, mióta elrabolták. Duzzadt ajkáról gúnyosan peregtek a szavak.

– Nem értem jön. Értetek.

A Császár egyik fia mindig is távol állt a testvéreitől.

A sors fordulata révén, amely az emberi faj végső megsemmisülését hirdette, a Császár húsz sarját elrabolták atyjuktól. A Terra felszíne alatti, labirintusszerű génlaborokban, tartályban növesztett csecsemőket – akiket aprólékos munkával formáltak biológiai mesterművekké – úgy tervezték, hogy az emberi faj minden idilli és nemesi tulajdonságát magukban hordozzák. Az emberiség tökéletességének avatárjai voltak.

A felemelkedésüket és az elfajzásaikat számos mítosz és tényfeltáró krónika tartalmazza, amelyeket a tízezer év alatt az Impérium legtöbb halandója elfelejtett, elzárta őket az inkvizíció, vagy az idő múlása annyira eltorzította őket, hogy alig hasonlítanak az igazságra.

Noha egy napon mind a húsz fiú újra találkozott az atyjával, amikor a Császár elindult, hogy a Nagy Hadjáratban meghódítsa a csillagokat, e fiúk közül tizenkilencet – jobb híján – pótmentorok neveltek fel. Húsz világ egéről zuhantak le a keltető kabinjaik, és húsz bolygó adott otthont és tisztelgett az isteni lényeknek, akik felemelkedtek, hogy felnőtté válásuk közben mindegyik világ sorsát befolyásolják.

A Chemoson, a manufaktúrák világán, ahol a környezetszennyezés olyan sűrű volt, hogy undorító narancsszín ködbe burkolta az eget, Fulgrim primarcha a robotoló munkások és vezetők soraiban emelkedett a gyárerődök urává, az erőforrások és jólét új korszakát hirdetve a népének.

A Calibanon az Oroszlán néven ismert szigorú primarcha dicső hadjáratra vezette a lovagrendeket a világa erdeiben élő fertőzött bestiák ellen. A Fenrisen a legendák szerint Leman Russ primarchát először e jeges világ vad farkasai nevelték, majd nagykorúvá vált, hogy a barbár harcos klánok legfőbb királya legyen.

Egy névtelen világon, amelynek titulusa régen az idők homályába veszett, Angron primarcha veremharcos rabszolgaként érte meg a felnőttkort, látszólag civilizált bolygója urainak béklyójában, és a vérszomjas felnőtté válásának tapasztalatai örökre megrontották.

Így vagy úgy, de a sors azt akarta, hogy a Birodalom minden fiát mások neveljék fel: oktatók, vezetők, mentorok, barátok és ellenségek formálják. Egyetlen primarcha nőtt fel egyedül, az emberiség szeme elől elrejtve, akit nem vezetett, nem tanított senki.

Őt idővel azon a néven ismerték meg, amit az apja választott neki: Konrad Curze. A Nostramo népének, a világon, amelyet örök alkony ölelt magába, ő – legalábbis eleinte – kevésbé volt ember. Ott soha nem kapott emberi nevet.

A gyermek az emberiség tornyainak árnyékában, a vadonban maradt életben. Nostramo Quintus, a bolygó fővárosa, az északi félteke jelentős részét lefedő, terjedelmes metropolisz sikátoraiban és utcáin guberált. A bűnözés itt is úgy burjánzott, mint maga az élet, mint az egész Nostramón. A fiatal primarcha, akinek a saját szemével látottakon kívül nem volt erkölcsi iránytűje,

nekilátott annak a munkának, amely meghatározta a létezését.

Törekvéseinek magva eleinte elég szerény volt, legalábbis a birodalmi igazságszolgáltatás mércéjével mérve. Az utcai bűnözők, a Nostramo Quintus sötét sugárútjait benépesítő gyilkosok, erőszaktevők, gengszterek, banditák és rablók hamarosan egy nevet kezdtek suttogni, amely félelemmel teli remegéssel rebrent az ajkukról.

Az Éji Rém.

Megölte őket. Alig töltötte be a tízet, de amikor szemtanúja lett egy erőszakos vagy bűnös cselekedetnek, vadul és dühösen ugrott elő az árnyékból, és lemészárolta azokat, akik embertársaikon élősködtek. Emberi mivoltának születő magva így próbált rendet teremteni a környezetében.

A félelem, a valódi, mély rettegés olyasvalami volt, amit az ifjú isten túlságosan is jól megértett. Láta, hogy mire használják, hogyan alkalmazzák, és azt is, hogy a rettegés rabságában élők mennyivel készségesebbek és engedelmesebbek. Azokon a fekete utcákon tanulta meg a leckét, amely a légióját formálta. Az emberiségnek nincs szüksége kedvességre, engedelkenységre vagy bizalomra ahhoz, hogy fejlődjön. Az emberek nem önzetlenségből vagy közös ideológiából tartják be a törvényt és élnek rendezett életet.

Azért engedelmeskednek a társadalom alapelveinek, mert félnek. A törvény megszegése igazságszolgáltatást

von maga után. Az igazságszolgáltatásban benne foglaltatik a büntetés.

Maga lett ez a büntetés. Ő vált az igazságszolgáltatás fenyegetésévé. Az ismert bűnözőket ott hagyta, hogy hajnalban mindenki láthassa őket: keresztre feszítve és kibelevve, a középületek falaihoz és a leggazdagabb bandavezérek és szindikátusfőnökök díszes ajtajához láncolva. Az arcukat mindig érintetlenül hagyta, a gyötrelmes halál néma és merev sikolyától torzán, mert tudta, hogy a legyilkoltak halott tekintete mélyebb beleérzést és megértést vált ki azok szívében, akik a homályos szemükbe néznek.

Évek teltek el, és még többen haltak meg. Az Éji Rém hamarosan már a társadalom felsőbb rétegeibe nyújtotta sápadt, markolászó kezét, a főkolomposokat, a szervezőket, a hivatalnokokat verte, fojtogatta és mészárolta, akik a város korrupciójának központjában álltak. A félelem, amely oly sűrűn átitatta az utcákat, hamarosan a gazdagok és a hatalmasok csarnokait is megmételyezte.

A jogállamiság uralkodott. Győzelem és engedelmesség, a büntetéssel való fenyegetés révén. Rend a félelem által.

A VIII. Légió feljegyzései szerint, amikor a Császár a Nostramóra érkezett, ezt mondta rég nem látott fiának.

– *Konrad Curze, békélj meg, mert megérkeztem, és haza akarlak vinni!*

A primarcha válaszát is feljegyezték.

– *Ez nem az én nevem, atyám. Én az Éji Rém vagyok.*

Konrad Curze fiai talán tipikusabb astartesek lehettek volna, ha az apjuk egy másüc világban nevelkedik. Ha más leckéket kap, a VIII. Légio is távol állt volna azoktól a rögeszmés teremtményektől, amilyenekké a 41. évezred végére váltak. De az Éji Rém fiai minden leckét megtanultak, amit a génatyjuk, és ugyanazokat az igazságokat vitték magukkal évszázadokon át.

– Lélek vadász – mondta egyszer a primarcha Talosnak.

– Nagyuram? – válaszolta ő, és mint mindig, most sem tudott egyenesen az atyja szemébe nézni. Az Éji Rém éjkék csatapáncéljára koncentrált, amelyre a Mars legjobb techmesterei festettek villámokat díszítésnek, és amelyen megannyi elesett ellenség koponyája lógott láncon, mint a gyümölcsök.

– Hamarosan, Lélek vadász.

Az ura melankolikus hangja nem volt újdonság. A suttogott áhítat viszont igen. Talos meglepetésében atyja arcára emelte a tekintetét, amely sovány volt és szinte ajkatlan, a halott világ napfelkeltéjének sápadt, tompa szürkéje.

– Nagyúr?

– Az atyám által a nyomunkba küldött vadászkutyák elől menekülünk, és a bosszút vérrel kell megváltani.

– A bosszút mindig vérrel kell megváltani, nagyuram.

– Ezúttal én fizetem meg az árát. És önként teszem, fiam. A halál semmi a bosszúhoz képest. Halj meg az igazsággal az ajkadon, és soha nem vész el az életed visszhangja.

Az atyja tovább beszélt, de Talos semmit sem hallott belőle. A szavak hideg tűzként hasítottak a gyomrába.

– Meg fogsz halni – zihálta. – Tudtam, hogy ide jutunk, nagyuram.

– Mert te már láttad – vigyorgott a primarcha. A mosolya most is örömtelen volt, mint mindig. Talos tudomása szerint az Éji Rém még sosem mutatott olyan emberi érzelmet, amely akár csak megközelítette volna az őszinte derűt. Semmi sem szórakoztatta. Semmit sem élvezett. Még a háború legvéresebb pillanatai is a koncentráció és a ritkán jelentkező undor komor maszkjába merevítették a vonásait. Úgy tűnt, nem foglalkoztatja a harci vágy, vagy felülemelkedett annak lázas örömein.

Ez lett az eredménye annak, hogy feláldozta az emberségét az Impérium népének javára. És meg fogja kapni a nagy áldozata jutalmát, az életére törő császári orgyilkosoktól.

– Igen, uram – felelte Talos, kiszáradt szájjal. Mély hangja olyan volt az apja torokhangú morgása mellett, mint egy gyermeké. – Láttam. Honnan tudtad?

– Hallom az álmaidat – felelte a primarcha. – Közös az átkunk. Az előrelátás átka. Olyan vagy, mint én, Lélek vadász.

Nem érezte megtiszteltetésnek. Annak ellenére, hogy soha nem érezte magát közelebb a primarchához, mint abban a pillanatban, nem volt megtiszteltetés, csak sebezhetőség, amely azzal fenyegetett, hogy még a csodálatát is háttérbe szorítja, amiért az isteni génatyja árnyékában állhatott. Ezután már csak egyszer váltanak szót, mielőtt az Éji Rém találkozott a halállal, és Talos ezt is tudta, anélkül, hogy kimondták volna.

Mi hozta most vissza ezeket a gondolatokat az emlékezetébe? Az ösztönök mámora, a vadászat izgalma? Talos felélénkülve eredt futásnak. Eurüdiké életjelző rúnája úgy lüktetett a retináján, mint egy bizonytalanul zakatoló, elromlott motor. Egyértelmű volt, hogy a nő megsebesült. A beültetése durva és gyakorlatias volt, kevés konkrétumot árult el. Hallotta a tompa lélegzését, a fogva tartói felgyorsult szívverését, és eltúlozta a lépteit, hogy tudják, közeledik.

Aztán, amikor megfelelőnek ítélte a pillanatot, amikor már hallotta, hogy rettegve suttognak egymásnak, a vadász az árnyékokba húzódott, lehalkította a lépteit, és lesben állt.

Az egyik halandó két ember nagyságú kondenzátorhenger között sétált el az Éjúr rejtekhelye mellett. Búzlótt a bőre a mocsoktól és a hideg verejtéktől. Talos ellenállt a késztetésnek, hogy megnyalja az ajkát.

– Üdvözetem! – mondta halk, derűs hangon.

A puska megugrott, zaj csapott a csendbe. Az elítélt pánikszerűen elsütötte a fegyverét, még mielőtt

megfordult volna. Alig egy szívdobbanásnyi ideje volt, hogy a feketeségbe nézzen, és meglássa az íves, vörös szempárt, ami felé villant, mielőtt Talos rávetette magát.

A halála sajnálatosan gyors volt, és Talos fájlalta az esélyt, hogy elhúzhassa. A törött nyakú holttest reccsenő robajjal zuhant a fémpadlóra. Az Éjúr már el is tűnt.

– Edsan? – szólongatta valaki. – Edsan?

– Meghalt – jelentette ki egy hang a háta mögött. Mirricknek még sikerült a meglepetés szótlán, ziháló nyögését hallatni, mielőtt a feje lerepült volna a nyakáról. Talos nem törődött a bukdácsoló testtel, de elkapta a fejet, mielőtt az leesett volna.

A hosszú, zsíros hajánál fogva ragadta meg, és továbbhaladt a sötétségben. Kesztyűs markában néhány pillanatig még tovább rángott az arc.

A harmadik halott Sheevern volt.

Sheevern a nő mellett maradt, kezében energiabuzogánnyal állt fölötte. A legtöbb fogolyhoz hasonlóan ő is egy őrtől szerezte a fegyvert, a lázadás során. A legtöbb fogollyal ellentétben ő nem követte el azokat a bűnöket, amiért bebörtönözték.

Sheevern nem volt eretnek. Büntetését egy olyan világ deviáns uralkodó szektájához fűződő kapcsolataiért kapta, amely megtagadta a Dictate Imperialist, és elszakadt az Impérium irányítása alól. A rezsim politikusaként eretnekséggel vádolták, amikor az Emberiség Birodalma eljött, hogy visszavegye a világot a

romlott uralkodók markából, annak ellenére, hogy a Tróntól való elszakadás ellen érvelt. Keserű iróniának találta, hogy eretnekségért ítélték életfogytiglani börtönbüntetésre, miközben jó húsz évet töltött a hivatalában, titokban kiélve valódi vágyait és késztetéseit, anélkül, hogy tettei napvilágra kerültek volna. Öt nő és két fiatalember vére tapadt a kezéhez. Sheevern semmit sem bánt meg. Nem hitte, hogy lenne mit megbánnia.

– Indriga? – kiáltotta. Nem kapott választ. A lába mellett a nő halkán nevetett. A férfi az oldalába vágta a csizmáját, és érezte, hogy valami, talán egy vagy két borda megreccsen a rúgás alatt. – Fogd be a pofád!

Viszketett a füle. Rovarrajszerű zümmögés irritálta az érzékeit.

– Mi a fene ez a hang? – motyogta, és erősebben szorította a buzogányt vékony ujaival.

Egy aktív IV-es típusú astartes csatapáncél zúgása volt az. Talos előbukkant a sötétségből, csak Sheevern lámpásának gyenge fénye világította meg.

– Kapd el! – mondta az Éjúr. A sisakja hangszóróinak morgása ellenére szinte barátságosnak tűnt.

Sheevern ösztönösen elkapta a felé dobott tárgyat. Egy pillanatig fél kézzel szorongatta, mielőtt nyögve elejtette. A keze és a karja vértől volt meleg. Mirrick feje a folyosó padlójának ütközött.

– Várj! – könyörgött Sheevern a megjelenő alaknak. – Nem értem hozzá! – hazudta Eurüdiké meztelen lába a térdhajlatába vágódott, ahogy a nő dühösen belerúgott.

Sheevern megbotlott, és épp időben egyenesedett ki, hogy találkozzon az Éjúr arcába csapódó bolterével. A túlméretezett fegyver csöve a ziháló szájába vágódott, szilánkosra törte a fogait, a hideg fém pedig utat tört magának a torka hátsó részébe. Alig volt ideje tompa tiltakozással felsikítani, mielőtt a bolter roppant, és egyszerűen leszakította az egykori pufók politikus fejét.

Talos félrelökte a fej nélküli testet, és Eurüdikére meredt. A nőt összeverték, tele volt zúzódásokkal, a ruhája elszakadt, az egyik szeme bedagadt. Még mindig sokkal jobban nézett ki, mint Septimus. Itt nem történt semmi, ami ne gyógyulna meg, legalábbis ami a fizikai sérüléseket illeti.

– Elmegyünk – közölte Talos.

– Van még egy – mondta a nő elhalón, vastagra duzzadt ajkakkal. – A nagy.

– Akkor is elmegyünk – szögezte le a férfi, és lefelé nyúlt érte. A navigátorral a vállán, a szabad kezében szorongatott bolterrel, Talos elindult visszafelé a generátorkamrán át.

– Itt Indriga – szólt az elítélt a hordozható voxba. Egy néma generátortorony tartógerendái alatt guggolt a

sötétben, szavai gúnyos suttogásként törtek elő. Nem arra született, hogy elrejtőzzön. Minden akaraterejére szükség volt, hogyne menjen ki, és ne verje agyon a menekülő páncélos szörnyeteget.

- Beszélj! - felelte egy sziszegő férfihang.
- Ruven nagyúr, eljött a boszorkányért.
- Ez a kijelentés arra kényszerít, hogy elgondolkodjak, miért vagy még életben.

A szavak néhány másodpercig Indriga torkán akadtak.

- Elbújtam, nagyúr.
- Elment már?
- Most távozik. - Szünetet tartott. - Elvitte a boszorkányt.
- Hogy érted, hogy elvitte? Miért vinne el egy holttestet? Indriga nagyot nyelt, és a hang végigfutott a voxon.

Ruven felsóhajtott.

- Magunkkal hoztuk - mondta Indriga. - Meg akartuk...
- Elég. Számomra jelentéktelenek a halandó vágyaid. A legalapvetőbb parancsot sem teljesítetted, Indriga. És most ezért meg fogsz halni.
- Nagyúr...
- A helyedben én elkezdenék futni.

Indriga leengedte a kézi voxot, az ajka undorodva görbült lefelé, amikor meghallotta, hogy a páncélos

gyilkos léptei ismét közelednek. Nyilvánvalóan visszajött, hogy befejezze a munkát.

Biztos meghallotta a suttogást...

Látnia kellett. Felkattintotta a puskacső alá szerelt lámpát, és kiugrott a rejtekhelyéről, a fénysugarat lándzsaként maga elé szegezve.

A toronymagas páncélos alak megpördült a félhomályban, kétségtelenül a boszorkányt védte, akit cipelt. Indriga puskája egyszer, kétszer, majd harmadszor és negyedszer is felugatott, minden egyes roppanással sörétek záporát lövellte ki, amelyek recsegve és kopogva csapódtak a keramit csatapáncélon.

Talos abban a másodpercben fordult meg, amikor Indriga puskája szárazon kattant. Eurüdiké védett helyen volt, a bal válla mögött, miután megpördült, hogy elkerülje a lövéseket. A masszív bolter egyszer dördült. Alacsonyra célzott, a lövedék a férfi gyomrába csapódott. Egy pillanattal később felrobbant, és az elítélt darabokban terült el a járdán. A legnagyobb darab, amely a mellkasából, a karjából és az üvöltő arcából állt, tizenkét gyötrelmes másodpercig maradt életben. Talos tudomást sem vett a sikolyairól, és a kézi voxért nyúlt, amit a haldokló rab elejtett.

– Próféta – mondta a hang a csatorna másik végén.

– Ruven – szólt halkán Talos –, testvérem. Régen volt már. Fel kellett volna ismernem a minden finomságot nélkülöző munkádat, amikor a négy „istened” oly sokáig értelmetlenül fecsegett.

– Immár Ruven a Fekete Légióból, a Hadúr Szeméből. Biztosíthatlak, Talos, hogy fogalmad sincs, miről beszélsz.

– A Magasztos ugyanezt mondja. Belefáradtam a megrontottak kifogásaiba. A Hadúr már korábban is elárulta a többi légiót, de ez még tőle is durva és arcátlan.

– Mondod te, testvér. Egy repedt mellvértén kívül nincs bizonyítékom arra, hogy egyáltalán benne volt. És kit érdekelne? A Magasztost? Ő Abaddon teremtménye, mindig is az volt. Az Éjurak egy szakasza, akik belesétálnak egy nyilvánvaló csapdába, nem keltik fel a közelgő hadjárat figyelmét.

Talos lábánál Indriga kilehelte a lelkét. Nem örült a csendnek, az idióta üvöltése furcsán kellemes volt.

– A te kis szektás gengsztered halott – mondta, miközben eltávolodott.

– Aligha fakadok sírva miatta. Mondd csak, miért volt olyan könnyű visszautasítani a Négy Istent? Semmi olyat nem kínáltak, ami csábító lett volna? Még egy pillanatra sem?

– Nem értem, mi értelme volt a bolygó felszínére csalogatni engem, testvér – mondta Talos, és lenézett az emberi roncsokra. – Tudhattad volna, hogy soha nem hagynám el a légiót.

– A Nyolcadik Légió gyenge. A Magasztos el akar dobni téged. Kevés szeretetet érzel a testvéreid iránt, és

mindenekelőtt, maga Abaddon érdeklődik irántad. Ez semmit sem jelent neked? Hogy lehet ez?

Talos már mozgásban volt, Eurüdikét a karjában tartva.

– Ha legközelebb találkozunk, megöllek, Ruven.

Az Éjúr előre látta a navigátor fontosságát, és alig néhány nappal később majdnem elvesztette őt. Ez az ostoba vállalkozás majdnem Septimusba került neki. Lehet, hogy így is lesz, ha a halandó nem éli túl a helyreállító műtéteket.

Óvatlanság. Elképzelhetetlen gondatlanság.

– Jól jegyezd meg, amit mondok, Ruven. Akár a Kifosztó háziállata vagy, akár nem, le foglak vágni.

– Miért utasítottad vissza az Isteneket? Válaszolj, Talos!

– Mert atyám fia vagyok. – Talos félredobta a kézi voxot, és továbbment.

– Jó volt újra beszélni veled, testvérbátyám. Hiányzott az egyszerű őszinteséged és a szókimondó természeted. Talos? Talos!

Az Éjúr érezte, hogy Eurüdiké megmozdult, miközben felment a lépcsőn a következő szintre.

– Köszönöm – mondta halkán a nő.

Erre nem tudott válaszolni. Túlágosan ismeretlen volt a szó.

MÁSODIK RÉSZ
A RÉGI HÁBORÚ

*„Eljön az idő, amikor a légiónk szétszóródik
a csillagok között.
Amikor az általunk elutasított hatalmak
szövetségesekké válnak, akikhez sokan fordulnak.*

*A jövőtök útjai zárva maradnak előttem,
És nektek magatoknak kell végigmennetek rajtuk.
De egyvalamit tudok.
A háború, ami most lángra lobbantja a vérünket,
még tízezer év múlva is tombolni fog.
Véreztessétek ki az Impériumot! Romboljátok le,
tépjétek darabokra! Ne adjatok kegyelmet!*

*De vigyázzatok magatokra. A Régi Háborúban
nincs összetartás az árulók között.
Bízzatok légións testvéreitekben.
De ne bízzatok senki másban”*

– Konrad Curze primarcha

XI

HÁROM HÉTTEL KÉSŐBB

A rabszolga az ajtóban hallgatózott.

Mozgás zaját hallotta belülről, ami tompán hatolt át a fémen. Új kezével, amelyhez még mindig nem szokott hozzá, megnyomta a bejárati csengőt, ami színtelen hangot adott ki a helyiségben. Lépések közeledtek, és az ajtó sziszegő fogaskerekekkel, balra csúszva kinyílt. A küszöbön egy másik rabszolga állt.

- Septimus – szólalt meg mosolyogva a szoba lakója.
- Octavia – felelte a férfi. – Itt az idő.
- Készen állok.

A légió két jobbágya végigsétált a *Vérszövetség* halandófedélzetének elsötétített folyosóin, ahol a mennyezeten végigfutó fénycsövek örökös alkonyra voltak hangolva. A látáshoz elég volt, még azoknak is, akik nem szokták meg a napfény nélküli életet, de a legtöbb világon még csak szürkületnek is alig lehetett volna nevezni.

Octavia még mindig azon kapta magát, hogy néhány percenként a férfira pillant, amikor együtt vannak. A műtétek még frissek voltak, a bőre még mindig alkalmazkodott, és ahol a beültetései a húzával találkoztak, még most is jól látszott a gyulladás árulkodó, halványuló vöröse. A bal szeme helyén, amit a Mennykősólymot megrohamozó fegyencekkel vívott harcban vesztett el, most lila lencse volt, bronzfoglatban, ami egészen a halántékáig és az arccsontjáig ért. Octavia egy navigátorház lányaként rengeteg augmetikus beavatkozást látott már a Terra udvaraiban, nem utolsósorban a saját apjáét. Általános mércével mérve Septünus bionikus helyreállítása egész visszafogott volt. Bizonyára meghaladta a legrosszabb minőségű, „vágd és illeszd” kibernetikai műtéteket, amelyek jó néhány gazdag birodalmi polgár számára is elérhetőek voltak.

A nő azonban látta, hogy mindez nem vigasztalja a férfit. Figyelte, ahogy a kesztyűs kezével – azzal, amit a szemével együtt veszített el – megnyomja az ajtónyitó gombot. Még nem látta a gépkezet és alkart, amit most használt, de hallotta, ahogy a szervók durva mechanikája zümmög és kattog, amikor a férfi megmozdul. A torkáról és a mellkasáról többnyire eltűntek a külső zúzódások, de a mozgásán még mindig tisztán látszott az elszenvedett bántalmazás emléke. Bár gyógyulófélben volt, és a három hét alatt jelentős javulást mutatott, még mindig merev volt és láthatóan érzékeny volt. Úgy járt, mint egy öregember télen.

Együtt sétáltak végig a Szövetség alsó halandófedélzetén. Octavia kételkedett benne, hogy valaha is meg fogja szokni az itteni... közösséget. A felső fedélzetekkel ellentétben, ahol a megbecsült jobbágyok és tisztek éltek, ezeket a sötét helyeket a nem kritikus halandó személyzet lakta, akik ugyanúgy polgári szálláshelyeket foglaltak el, mint bármely más katonai hajón, de az Éjurakhoz fűződő hűségük eltorzította és alakította őket. Férgekre emlékeztették, akik idelent élnek a sötétségben.

A beláthatatlan messzeségben, ismeretlen számú kanyargó folyosón túl, valaki felsikoltott. Octavia összerezsent a kiáltásra. Septimus nem.

Ahogy a két jobbágy végigment a széles acélfolyosón, egy szinte négyrét görnyedt, köpenyes alak mászott át előttük az egyik szomszédos folyosóról a másikra. Octavia nem is akarta tudni, ki vagy mi lehetett. Hideg víz csöpögött szabálytalan ritmusban a fém repedéseiből a fejük fölött. Valahol kilyukadt egy hűtővezeték, rés keletkezett a hajó ereiben, és lassan jeges víz szivárgott a rozsdás sebből. Nem volt ritka látvány. A karbantartó szolgák soha nem jutottak el a hajónak erre a részére.

- Miért pont erre kell mennünk? – kérdezte halkan.
- Mert dolgom van itt.
- Miért tűrik meg egyáltalán ezeket az embereket? Az astartesek szórakozásból vadásznak rájuk?
- Néha igen – ismerte el a férfi.

– Ez valami vicc? – A nő tudta, hogy nem az, és nem is volt biztos benne, miért mondta ki hangosan.

A férfi elmosolyodott, és Eurüdiké majdnem megdermedt. Ez volt az első mosoly, amit közel egy hónapja látott tőle.

– Tudod, nekik is megvan a hasznuk. Leendő mesteremberek. Potenciális szervitorok. Kudarcot vallott tisztek, akik egy éjjel még hasznot hajthatnak egy kevésbé felelősségteljes beosztásban.

A nő bólintott, miközben megközelítették a folyosó oldalába beépített, ócskavasból készült, rongyos piaci bódénak tűnő árusítóhelyet.

– Energiacellák kellenek? – kérdezte a bódében álló, megviselt öregember. – Elemek a lámpákhoz. Tűzben frissen feltöltve. Még legalább egy hónapig jók. – Octavia megnézte a férfi fonnyadt, sovány arcát, a szemét ellepő hályogot.

– Nem. Köszönöm, nem.

Feltételezte, hogy a *Szövetség gyomrában* nincs szükségük pénzre, de azt sem tudta elképzelni, hogyan szerezhették bárki is bármi újat cserekereskedelemmel. Fogalma sem volt arról, miért álltak meg itt. Vetett egy pillantást Septimusra. Az nem vett róla tudomást, és a kopottas jobbágytunikát viselő öreghez fordult.

– Jeremiás – szólította meg gót nyelven.

– Septimus? – Az öregember kurtán meghajolt, a tartásában nyilvánvaló volt a tisztelet. – Hallottam a

balszerencséről. Szabad?

Septimus összerezzent a kérdésre.

– Igen, ha akarod.

Közelebb hajolt Az öreg remegő keze az arcához emelkedett, reszkető ujjbegyei könnyedén simítottak végig a begyógyult bőrön, a megmaradt zúzódásokon és az új beültetéseken.

– Drága a tapintása. – A férfi mosolyában több fog is hiányzott. – Jó látni, hogy a mesterek még mindig áldásukat adják rád. – Visszahúzta a kezét.

– Úgy tűnik, igen. Jeremiás, ő itt Octavia – mutatott a nőre Septimus a kesztyű nélküli kezével.

– Úrnőm. – Az idősebb ugyanolyan meghajlással köszöntötte.

Mivel nem tudott mást mondani, a nő ösztönösen mosolyt erőltetett magára.

– Helló.

– Szabad?

Octavia ugyanúgy megfeszült, mint korábban Septimus. Egy kezén meg tudta számolni, hányszor érintette már meg egy másik ember az arcát.

– Valószínűleg... nem kellene – felelte halkan.

– Nem-e? Hmm. A hangja alapján gyönyörű. Tényleg az, Septimus?

Septimus nem válaszolt a kérdésre.

– Navigátor – vágott közbe. Jeremiás visszarántotta a kinyújtott kezét, ujjai finoman, bizonytalanul görbültek meg.

– Ó, hát ez váratlanul ért. Mi szél hozott ide? – kérdezte az öregember Septimustól. – Neked nincs szükséged arra, hogy guberálj, mint mi, úgyhogy gondolom, nem kellenek a finom portékáim, ugye?

– Nem egészen. Amíg én sebesült voltam, az úrben születettnek biztosan elmúlt a születésnapja.

– Hát az elmúlt – bólintott Jeremiás, és szórakozottan rendezgetni kezdte a tűzben megfeketedett energiasejteket, zsinegre akasztott csecsebecsét és kézi szerszámgépeket a fémhulladék-standján. – Már tíz éves. Ki gondolta volna, mi?

Septimus gyengéden megvakarta a gyulladt varratot, kesztyűbe bújtatott ujjakkal simított végig ott, ahol a beültetés bronzlemezei találkoztak a halántékával.

– Ajándékom van neki – mondta. – Megtennéd, hogy átadod, azzal, hogy tőlem kapja? – A mesterember benyúlt az övtáskájába, és kivett egy ezüstpénzt. Octavia nem látta a lapjára nyomott részleteket, Septimus kesztyűs ujjai eltakarták a nagyját, de valamiféle toronynak tűnt. Az öregember néhány pillanatig mozdulatlanul állt, és a hideg, sima korongot tapogatta a tenyerében.

– Septimus... – mondta, és a hangja halkabb volt, mint korábban. Most már szinte suttogott. – Biztos vagy benne?

– Biztos. Add át neki a jókívánságaimat, a pecséttel együtt.

– Úgy lesz! – Az öreg az érme köré zárta az ujjait. Octavia meg tudta állapítani, hogy a gesztus tiszteletteljes és birtokolni vágyó volt, de volt benne valami beteges kétségbeesés is. Arra emlékeztette, ahogy egy haldokló pók szorosan a testéhez húzza a lábát. – Még sosem tartottam ilyet a kezemben – mondta a férfi. Egy kis szünet után hozzátette. – Ne nézz így rám! Nem fogom megtartani.

– Tudom.

– Légy továbbra is áldott, Septimus! És te is, Octavia!

Elbúcsúztak a kereskedőtől, és továbbmentek. Amint befordultak néhány sarkon, és biztosan hallótávolságon kívülre kerültek, Octavia megköszöörülte a torkát.

– Nos? – kérdezte. A rejtélyes ajándékozás, amelynek az imént tanúja volt, feledtette vele a saját sorsát.

– Nos, mit?

– Elmondod, hogy mi volt ez az egész?

– Az idő egyenetlen mederben folyik az űrben. Te navigátor vagy, ezt a legtöbbeknél jobban tudod.

Persze, hogy tudta. A tekintetével noszogatta a férfit, hogy folytassa, és észrevette, hogy a műszeme zümmög és fókuszál, ahogy a foglalat mechanikája megpróbálja utánózni a felhúzott szemöldököt az arca sértetlen oldalán.

– Van valaki a hajón, aki fontosabb, mint a legtöbben. Úgy hívjuk, az úrben született.

– Ő ember?

– Igen. Pont ezért fontos. A Nagy Lázadás több ezer évvel ezelőtt zajlott le. Ez a rohamcirkáló a Terra égboltján lebegett, a valaha összegyűjtött legnagyobb flotta részeként; az Első Hadúr, a Kiválasztott, Hórusz hordájában.

Octavia érezte, hogy a szavak hallatán megborzong a gerince. Még új volt számára ez az egész: a *Szövetség*, és a saját árulása az Aranytrónus ellen. Még a saját, a hajón kialakulóban lévő helyét is alig tudta szavakba önteni, melyekkel beismerte volna a pártütését. Azt hallani, hogy ez a jármű, amely otthont ad neki, részese volt a Hórusz Eretnekség utolsó pillanatainak, a Terra elleni támadásnak... Újra megborzongott. Libabőrös lett az istenkáromlástól, de az érzésnek volt egy kellemes oldala is. A mítoszok visszhangjában élt. Egy nagyszerűbb korszak árnyékai között, és már az is felüdítő volt, hogy astartesek közelében lehetett. Erősebben éreztek, mint bárki, akivel valaha találkozott – a dühük forróbban égett, a keserűségük hidegebb volt, a gyűlöletük mélyebbre hatolt.

Ugyanez volt a *Szövetség* fémmagvas csontjaiban is. Amíg Septimus ki nem mondta, nem tudta érthetően megfogalmazni ezt az érzést. De érezte a hajót. A megsebzett büszkeségét a hajtóművek duruzsolásában, mint egy állandó morgást. Most már értette, miért. A

lázadás a VIII. Légió számára nem mítosz volt, nem valami elszigetelt zendülés, ami inkább legenda, mint történelem, hanem emlék, amely a gondolataikba égett, ahogy a fegyverek ütötte égésnyomok, melyek még most is a hajóburkolatot tarkították. Az elvesztett háború magát a hajót is megjelölte, és a legénység osztozott a zord emlékekben, az életükre a kudarc tudata nyomta rá a bélyegét.

Ez a hajó a Terra felszínére zúdította dühét. A fedélzeten lévő astartesek a birodalmi Föld talaján tapodtak, parancsokat kiabáltak egymásnak, miközben lemészárolták a Trón hűséges védelmezőit, és a bolterei az Istencsászár hatalmas palotájának tornyai által vetett árnyékban ropogtak.

Az astarteseknek ez nem mese és nem is ősi példázat volt. Emlék, amit az idő laza szorítása torzított el a hipertérben.

– Úgy látom, szédülsz – jegyezte meg Septimus.

A nő önkéntelenül is lelassított, és most gyenge mosollyal nézett a férfi aszimmetrikus szemébe.

Septimus folytatta.

– Könnyebb megérteni, ha rájössz, hogy a *Szövetség* hol talál menedéket.

– Az Iszonyat Szemében – bólintott lassan Octavia.

– Pontosan. Ami egy seb a valóságon. Ahol a hipertér uralkodik.

Octaviának még úgyis nehezebbre esett elfogadni a nézőpont e változását, hogy navigátor volt, azon ritka kevesek közül, akiknek a genetikai eltérés lehetővé teszi, hogy belelássanak a Lelkek Tengerébe, és minden más halandónál közelebbről ismerjék a hipertérrel. Mindig is rengeteg történet keringett olyan hajókról, amelyek évekre vagy évtizedekre eltévedtek a hipertérben, és hetekkel a tervezett kilépési időpont előtt vagy után érkeztek, ami az immatériumon való átkelés megkerülhetetlen, megmásíthatatlan része volt. Amikor a hajók áthaladtak a második valóságon, átadták magukat e tartomány természetellenes törvényeinek.

De akkor is! Ez egy olyan távlat volt, amit alig tudott felfogni. Fájt a feje tőle.

– Értem – mondta. – De mi köze van ennek az ajándékhoz?

– Az űrben született különleges – felelte Septimus. – A Nagy Árulás óta eltelt időszakban ő az egyetlen, aki a Szövetség fedélzetén született. – Láta a kérdő pillantást a nő szemében, és közbevágott. – Meg kell értened, hogy ez a hajó még teljes legénységgel sem volt soha olyan, amelynek a fedélzete tele van besorozott rabszolgákkal. A legénység mindig kicsi és elit volt. Ez egy astartes hajó. Az évek során végbement hanyatlással... Hát. Ő az első. Csak ez számít.

– Mi volt az ajándék?

– Egy pecsét. Te is kapsz egyet a ma esti műtéted után. Ne veszítsd el! Ne add tovább! Ez az egyetlen dolog, ami

biztonságban tart ezen a fedélzeten.

A nő elmosolyodott ezen a szokásán. A Szöveg legénységének minden tagja azt mondta, hogy ma este, soha nem azt, hogy ma.

– Ha olyan fontos, miért adtad oda neki?

– Azért, mert ő is annyira fontos. Minden pecsétre rá van írva az egyik fedélzeten szolgáló astartes neve. A légritkábbakon nincs név, és biztosítják, hogy a hordozójukat az egész légió védi. Az ősi éjszakákon hagyomány volt, hogy minden harcost egy személyes jobbágy szolgál. Ők a gazdájuk nevével ellátott pecsétet hordoztak, amely jelezte a hűségüket, és eltántorította a többi astartest attól, hogy egy ilyen értékes rabszolga bántalmazásával szórakoztassák magukat. Az érmék ma már keveset érnek, csak kevesen emlékeznek a régi hagyományokra. De néhányan még mindig elismerik őket. A gazdám is közéjük tartozik.

– Azt akarod, hogy megvédjék?

– A legtöbb astartes nem is tud a létezéséről, és ha tudnák, se érdekelné őket. A figyelmük örökké másra irányul. Nekünk, a Szövetség egyszerű halandóinak azonban ő egy talizmán. – Ismét elmosolyodott. – Mondhatni, a szerencsehozó amulettünk. Az én pecsétemmel Talos védelme alatt áll. Bárki, aki találkozik vele, tudni fogja ezt. Bárki, aki fenyegeti, az ő keze által fog meghalni.

A nő elgondolkodott a nagylelkűségén, és nem tetszett neki, ahová a gondolatai vezettek.

- És veled mi lesz? A pecsét nélkül...
- Prioritások.
- Tessék?
- Prioritások, Octavia. A saját jövődre koncentrálj, ne az enyémmre! – A folyosó végén álló sötét, zárt ajtó felé biccentett. – Itt vagyunk.
- Várni fogsz? – kérdezte a nő. – Amikor ennek vége lesz?
- Nem. Egy órán belül felhozom az Első Karmot a felszínről. – A férfi habozott. – Sajnálom. Ha megtehetném...
- Rendben van. – A nő megérintette a homlokára illesztett fémszalagot. Furcsa, mi mindent meg lehet szokni. Mosolyogva folytatta. – Hamarosan találkozunk.
- Septimus bólintott, és a navigátor belépett az Apotekáriumba. Amint az ajtó kinyílt, a sebész szervitorok működésbe léptek steril némaságukból. Septimus addig figyelte őket, amíg az ajtó csikorgó kondulással újra becsukódott. Ismerős látványt nyújtottak, hiszen maga is heteken át a gondjaikra volt bízva.
- Miután Octavia eltűnt a szeme elől, ellenőrizte a kronót a csuklóján, és türelmesen elindult vissza a hajón. A Crythe felszínén dúló háború ismét megkövetelte a jelenlétét.

Octavia két órával később került elő. A fémszalag gátja eltűnt a homlokáról. Fekete selyemből készült fejpántot viselt, amit Septimus adott neki, kifejezetten ezért, hogy használja, ha eljön az ideje. Gondosan takarta a harmadik szemét.

A zsebében egy ezüst légiós medál lapult, amit egy nevenincs astartes adott át neki, aki a műtétjét felügyelte. Egész idő alatt egy szót sem szólt.

Megforgatta a kezében, és egy toronyszimbólumot látott a fémbe verve. Egy bolytornyot. Valószínűleg a Nostramóról. A másik oldalon egy arc lenyomatát látta, amit elkoptatott az idő, és egy halvány feliratot: „Ave Dominus Nox”.

Ezt el tudta olvasni, mert felsőgót volt, nem nostramói. *Üdvözet az Éj Urának.* A megkopott, kortól simára csiszolódott arc az atyjuké, az Éji Rémé lehetett. Hosszú percekig nézte a jellegtelen ábrázatot, aztán zsebre vágta az érmét.

A sötétségbe bámulva elnyomott egy félelemmel teli borzongást. Ez volt az első alkalom, hogy kíséret nélkül hagyta el a szállását. A kabátja zsebében lapuló pecsét hideg vigaszt nyújtott a *Szövetség* gyomrában. Milyen garanciája volt arra, hogy bárkit is érdekel, hogy nála van-e az érme?

Megreccsent a kézi vox, és tudta, ki lesz az. Csak két ember üzent neki voxon, és Septimus a bolygón tartózkodott.

– Helló, Etrigius – szólalt meg.

– Eljössz ma este egy újabb leckére?

Felnyúlt, hogy megérintse a selyemkendőt, és gonosz kis mosoly jelent meg az ajkán.

– Igen, navigátor.

– Azonnal küldök szolgákat – felelte a férfi.

A nő a hüvelykujjával megdörögölte az érmét a zsebében, és az előtte húzódó sötét folyosóra bámult.

– Nem szükséges – közölte, és elindult, a szíve sietős léptei ütemére dobbant. Tekintetek figyelték, láthatatlanul, de nem észrevétlenül, ahogy Octavia a megrontott hajó elsötétített folyosóin járkál.

Jóval azelőtt, hogy kiérdemelte volna a megtiszteltetést, hogy a VIII. Astartes Légio csatapáncélját viselhesse, Talos a szülőbolygója bolyvárosainak utcáit járta. A sötétségben élt, az erősebb ragadozókat kerülve, gondosan kiválasztva a gyengébb prédát.

Tudta, hogy későn érkezett a légióba, és ez a tény fájt neki. A Nostramo már kezdte elfeledni a leckéket, amelyeket az Éji Rém karmai alatt tanult. Alig néhány évvel azután, hogy a nagy Konrad Curze felemelkedett a mennyekbe, hogy háborút vívjon császári atyja oldalán, a hátrahagyott világ feltartóztathatatlanul kezdett visszacsúszni a megszokott degenerációba.

Utcai bandák hasítottak ki területeket a lakó- és ipari szektorokban; csekély kis hercegek jelölték meg a falakra festett rúnákkal a zugokat, amikre igényt tartottak, és ahogy az Éji Rém is tette, jól láthatóan kitűzték az ellenség maradványait, hogy figyelmeztessék azok rokonait és a testvéreit.

Talos már akkor is ismerte Xarlt. Együtt nőttek fel, olyan anyák fiaiként, akik az alvilági háborúban özvegyültek meg, melyek akkor törtek ki, amikor a Rém árnyéka már a múlt homályába veszett. A tizedik születésnapjuk előtt mindkét fiú ügyes tolvaj volt, ugyanabban a bandában, ami magának követelte a habitus szektorukat.

Mire betöltötték a tizenhármát, mindketten gyilkosok lettek. Xarl megölt két gyereket egy rivális bandából, nehéz kaliberű autopisztolyával szórta meg őket egy rajtaütésben. Mindkét kezére szüksége volt, hogy tartsa a fegyvert, és a hang, amit az adott, amikor elsütötte... Fűlsiketítő robaj volt, ami szétzúzta a csendet.

Talos ott volt, amikor Xarl először gyilkolt, de ő maga nem ontott vért azon az éjszakán. Az első saját gyilkossága egy évvel korábban történt, amikor egy boltos meg akarta verni őket, mert élelmiszert loptak. Talos még azelőtt reagált, hogy tudatosan felfogta volna a helyzetet – ősi ösztönök lobbantak vadul, mire a boltos köhögve és zihálva rogyott a földre; Talos kése markolatig szaladt a szívébe.

Bár már tízezer év telt el azóta, hogy az öregember utoljára levegőt vett, még most is emlékezett a penge furcsa súrlódására, ahogyan a másik ember testébe csúszott.

Vele maradt ez az érzés: a kaparó csavar, ahogy az első döfés megbicsaklott, és lecsúszott a férfi bordáinak gyenge páncélzatáról. Aztán az, ahogy a kés felgyorsult, a bordák közé csúszott, és émelyítő, húsos suttogással megakadt.

A férfi ajkáról azonnal vér buggyant. Fröcsögő permet. Talos érezte a kiköpött vér cseppjeit az arcán, az ajkán és a szemében.

Pánikba esve rohantak, Xarl félig nevetve, félig sírva, Talos döbönt csöndben. Ahogy mindig, most is az utcákat rótták, ott bujkáltak, és a sötét városból olyan menedéket csináltak, amilyen az otthonuk sosem lehetett. Helyet, ahol eltűnhetnek, módot, hogy becserkésszék a zsákmányt, és milliányi lehetőséget, hogy észrevétlenül mozogjanak.

Ezeket a leckéket vitte magával a csillagok közé, amikor bekövetkezett a saját felemelkedése. Ezekre az ösztönökre hagyatkozott, amikor száznál is több világ éjszakai városában lopakodott.

Uzas hangja zaklatottan szólalt meg a voxban, valamivel messzebből.

– Találtam egy Fekete Légiós Rinót. Egy roncs. Biztosan ez történt az Ulth szakasszal.

- Túlélők? – kérdezte Talos.
- Még csak holttestek sincsenek. – Mindannyian hallották a sajnálkozást a hangjában. A holttestek páncélt jelentettek, a páncél pedig zsákmányt.
- Sűrű lézertűz okozta.
- Skitariik – tette hozzá Cyrion. A Mechanicum gyalogos elitje. Logikus volt, hiszen senki másnak nem lehetett olyan lézerfegyvere, amely képes volt egy astartes csapatszállítót totálkárosra lőni.
- Hallottátok ezt? – szólalt meg Uzas. – Hallok valamit.
- Milyen konkrét – kuncogott Cyrion.
- Én is hallom – vágott közbe Xarl. – Szakadozó vox, más frekvenciákról érkező, rendszertelen üzenetek. Más szakaszoktól.
- A Fekete Légión? – kérdezte Talos.
- Nem – felelte Xarl. – Szerintem a mieink.

Talos végigment a romos manufaktórumban, miközben a csapattársait hallgatta. Vörösre színeződött pillantása végigfutott a leállt gépeken, a tétlen futószalagokon, a magas tetőn, ahol a széttört ólomüveg ablakok, melyek egykor az ősi Marsra érkező Császár-Gépisten jelenetét ábrázolva szűrték meg az éjszakai égbolt fényét.

Most csillagok ragyogtak le rájuk, ezüstös csenddel lepve a vízköpővel díszített épületet. Bármit is gyártottak itt, soha többé nem fogják újra megtenni. A hely egy sírbolt volt.

– A vox megbízhatatlan – jegyezte meg Cyrion. – Micsoda felfedezés. Mindenki tartsa a pozícióját, kapcsolatba lépek a Hadúrral, és szólok neki.

– Fogd be a szád, te ostoba! – csattant fel Xarl. – Talos?

– Itt vagyok.

– Skarlát frekvencia tizenhat-tizenegy-öt. Hallod ezt?

Beletelt néhány pillanatba, amíg a sisakja voxkapcsolata átváltott és letapogatta a közeli jeleket. Továbbhaladt a néma manufaktórumban, készenlétben tartott bolterrel és karddal. Hamarosan éppen csak érzékelhető hangok rezdültek fülében.

– Hallom – felelte voxon a többieknek.

– Mit tegyünk? – Cyrion most már halálosan komolyan kérdezte. Ő is hallotta. – Ez a Hetedik Karom. – Elhallgatott, miközben adatokat hívott le, valószínűleg az auspex képernyőjére. – A fegyver-manufaktórumban vannak, nyugatra.

Talos futólag ellenőrizte a bolterét, és hálásan suttogott a benne lakozó gépszellemnek. A Crythe felszínén a vox vad, szeszélyes dolog volt, sosem megbízható, mindig betört és megzavarta a Mechanicum titkos technológiája. Amióta a légión a bolygóra szállt, a csapatok hozzászórtak a megzavart voxhoz és ahhoz, hogy el vannak vágva egymástól.

A bolygó körül keringő flotta áldott módon mentesült a kohóvilág legrosszabb vox-sikolyától, de a felszínen tartózkodó szakaszok kénytelenek voltak hallgatni a

jelzéseiket összezavaró kódok véget nem érő üvöltését. Még a hajók rendszerein keresztül továbbított üzenetek is gyakran tartalmaztak bizarr szellemképeket és hozzáadott hangokat, illetve szenvedtek többórás késedelmet. Mostanában sokszor előfordult, hogy a szakaszok olyan pozíciós adatokra és utasításokra reagáltak, amelyek fél napja elavultak.

– Más frekvenciákon próbálnak erősítést hívni – mondta.

– Én is így vélem – értett egyet Cyrion.

– A Magasztos nem fog örülni, ha nem engedelmeskedünk a visszavonulási parancsnak. – Uzas elégedettnek tűnt, a hangja mély és karcos volt. Talos kiszorította a fejéből a képet, hogy ő maga is ilyen megviselt és véres, és ugyanilyen hangon beszél. *Vér a Véristennek, mondta a látomásban... Lelkek a Lélekfalónak... Koponyák a Koponyatrónnak...*

– A pokolba a Magasztossal – közölte Xarl.

– A Hetedik Karomhoz megyünk – mondta Talos, és máris egy nostramói rúnára pislogott, hogy újabb csatornát nyisson. – Septimus.

– Igen, mester! – A jel akadozott, szaggatott recsegés színezte a jobbágypilóta hangját. – Tervezett felvétel tizennégy perc múlva. Útban a pozíciótok felé.

– Változott a terv.

– Nem merem megkérdezni, miért, uram. Csak mondd el, mire van szükséged. Ez nem a *Feketére Égett*, sokat

nem tudok tenni egy teherhajóban.

– Semmi gond. Teljes sebességgel, irány a pozícióm, harci beszállási protokoll, aztán teljes sebességgel a koordinátákhoz, amiket Cyrion'most küld.

– Uram... Harci beszállás? Nem tiszta a szektor?

– Ez tiszta. De az Első Karmot és a Land Rablónkat az innen nyugatra fekvő harci zónába kell vinned.

– Ahogy parancsolod, uram. – Talos hallotta, ahogy Septimus levegőt vesz. A halandó tudta, hogy a Magasztos visszarendelte az Első Karmot. – Tulajdonképpen meggondoltam magam. Tudni akarom. Megkérdezhetem, hogy pontosan mi folyik itt?

– Helyhez kötötték a Hetedik Karmot. Ki fogjuk őket hozni onnan.

– Bocsáss meg, hogy újra megkérdőzöm, uram. Mi tartja ott őket, amihez az Első Karomra és a Land Rablójára van szükség?

– Egy titán. Most pedig siess!

XII

HETEDIK KAROM

Az utca remegett a léptei alatt.

A sugárútra néző ablakok tucatjai törtek ki a keretből, és por záporozott a ledőlt épületek faláról. A szétterpesztett lábak dübörgése nem is a leghangosabb megnyilvánulása volt a jelenlétének. Hatalmas ízületeinek üvöltő nyöszörgése még ennél is hangosabb volt, fülsiketítő gépi sikoly, amely járás közben hasított a levegőbe. A fegyverkarjai kakofonikus bömbölése pedig, amint a levegőt perzselve szívták magukba az energiát, és vakító hajnali fénnel árasztották el a világot, amikor elszabadult a dühük, mindennél hangosabb.

Adhemar, a Hetedik Karomból, átkúszott a romok között, ami pillanatokkal korábban még egy habi-tömb volt. A szeme előtt pislákolt és sziszegett a világ, minden érzékelője elszállt a sisakját ért sérülések miatt. Még az életjelzői is összekuszálódtak, nem adtak használható adatokat, nem tudott kivenni belőlük semmit. Káromkodva letépte a sisakot a fejről, szabaddá téve

természetes érzékeit. A levegőt sűrűn megülte a hamu, a titán lépteinek rengő dübörgése vibrált benne. Még mindig a sugárút végén járt, és ismét célra tartotta a fegyvereit. A tizenhét méter magas, majdnem ugyanilyen széles gép görnyedten állt az úttesten, és az utca olyan nagy részét elfoglalta, hogy brutális vállacsikorgó vájatokat hasított az épületekbe, ahogy a teste végigszántott azokon.

Az astartes tudta, hogy azok a páncélozott vállak a belső reaktor körül dolgozó legénység több tagját védik, akik a Császárhoz, mint Gépistenhez zengték idegesítő imáikat. A tudat, hogy nem képes megölni őket, az, hogy nincs semmije, amivel egyáltalán megsebezhetné, szinte agyvérzésig dühítette. A titán kutya fejére meredt, és elképzelte benne a három pilótát, akiket vezetékek és rögzítőhám bilincsel a vezérlőtrónusukhoz.

Hogy nevelhetnek most!

Adhemar torka és tüdeje összeszorult, úgy szűrte ki a levegőből a port, mintha méreg lenne. Az Éjúr figyelmen kívül hagyta a biológiai reakciót, talpra kecmergett, és egy közeli épület még álló fala mögé rohant. Az utcát, amely valaha egy habi-szektor főútvonala volt, omladozó pusztasággá változtatta a titán dühe. Egyik fegyvere, ami göcsörtös jobb ökölhöz hasonlított, egy többcsövű szörnyszülött volt, amely másodpercenként több száz boltlövedéket zúdított az alatta álló célpontokra. Minden becsapódó töltény méteres lyukat marcangolt a Szelindek acél- és kőburkolatú környezetébe. Mivel

percenként több ezer lövedéket lőtt ki, Adhemar nem lepődött meg a pusztítás mértékén, csak azon, hogy még mindig lélegzethez jut.

A szakasza legtöbb tagja nem osztozott ebben a szerencsében.

Csúf csengőszó kondult, egy megrepedt harangra emlékeztette, ami reggeli imára hívja a Birodalom hithű lakóit. Adhemar izmai megfeszültek, és maradt, ahol volt. A titán auspexének szonárimpulzusa volt. Ha megmozdul, tudni fogják, hol van. A pokolba is, ha akár csak az energiapáncélja minimális melegét megérzik, tudni fogják... de ő arra számított, hogy a gép rendszerei nagyobb zsákmányra vadásznak.

Ötven méterrel arrébb állt hátrafelé ízeit lábon, ahová két torony vetett árnyékot a holdfényben, melyek megmenekültek a gép első dühétől, farkasszerű pilótafülke-feje kínzó hangerővel nyüsztítő szervókon csikorogva fordult jobbra-balra.

Meghallotta a következő támadást, mielőtt meglátta volna: a közelben kilőtt rakéta hörgő köhögését. Egy romos épület második emeletéről üvöltő füstcsóva vágott át az utcán. Adhemar megmoccan, hogy a rakéta pályáját figyelje, és összehúzta a szemét, miközben astartes elméje ösztönösen észlelte a robbanófej szögének részleteit és a becsapódási pont bizonyosságát.

Vox nélkül csak magában suttoghatott.

– Mercurian, mit csinálsz...

A rakéta darabos napkitörésként robbant a titán halványan csillogó nulltérpajzsán, és a Szelindek máris válaszolt. A nagy bal ökle megsemmisítő sebességgel emelkedett fel, üvöltő fogaskerekekkel.

Pokolágyú.

Adhemar egyetlen szívdobbanáson belül fedezékbe húzódott. Nem azért, mintha a tűzvonalban lett volna, hanem, mert ha ránéz a tüzelő fegyverre, azzal órákig tartó vakságot idézett volna elő. A Nostramo fia még csukott szemmel és elfordított fejjel is érezte, hogy a fényerő migrénes fájdalom döféseivel támadja a retináját. A hatalmas fegyver egy vadvilági ragadozó kihívó üvöltésével tüzelt, hőcserélő lapátjairól minden irányba perzselő levegőt lövellt.

Adhemar kifújta az égető levegőt, és érezte, ahogy a torkát kaparja. Anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy a folyékony tűz kegyetlen vegyi áradata elöntötte az épületet, és mindent lebomlasztott odabent. A várt csattanás pillanatokkal később következett be, ahogy az épület szerkezete elsorvadt a túlhevített támadás erejétől.

Csak képzelődött, vagy tényleg hallotta a kezében tartott sisakja voxából azt a kurta kiáltást, az egyik fivére halálsikolyát?

Mercutian kétségtelenül halott. Vitán felül bátor volt, amikor arra gondolt, hogy az utolsó rakétái egyikével kárt tesz a titánban, de a gesztus már azelőtt is hiábavaló volt, hogy célba vette volna. Szétszedni az istengépet,

miután a réteges pajzsai leestek, egy dolog volt. A pajzsok lebontása viszont egészen más.

Adhemar mágnesesen az övére csatolta a sisakját, és a combzsebébe tett pótvoxáért nyúlt. Furának érezte a fülhallgatót, annyira hozzászokott a sisakja zárt érzékszervi erősítéséhez.

Kételkedett benne, hogy még bárki életben van, de egy próbát megért.

- Hetedik Karom, helyzetjelentést.
- Adhemar?
- Mercutian?
- Igen, őrmester testvér.
- Hogy a végtelen pokolba lehetsz még életben? – Nagy erőfeszítésébe került, hogy ne emelje fel a hangját a hitetlenkedéstől.
- Láttad, amikor kilőttem azt a rakétát?
- Azt hittem, hallottam, ahogy meghalsz.
- Még nem, uram. Taktikai visszavonulást hajtottam végre. Gyorsat.

Adhemar ellenállt a készítésnek, hogy nevessen.

- Szóval elfutottál.
- Elfutottam, és kiugrottam az épület harmadik emeletéről, a déli oldalon. A páncélzatom romokban, és elvesztettem a rakétavetőmet. Adhemar, el kell jutnunk a Rinóhoz. A plazmaágyú...

- Nem lesz képes leteríteni egy Szelindeket.

– Van jobb ötleted?

Hatalmas fogaskerekek csikorgó kórusa indult meg újra a sugárúton. Adhemar megkockáztatott egy újabb pillantást a fal pereme fölött.

– Rossz hírek. Rálátsz?

– A szomszédos utcában vagyok, uram. Nem látom a szörnyeteget.

– Megtalálta a Rinót.

A titán valóban rátalált. A görnyedt, minden porcikájában vad ragadozó a Hetedik Karom csapatszállítójára meredt, amely egy szűk sikátorban lapult. Az utolsó épület összeomlása felfedte a sötét, páncélozott testet. A ledőlt habi-tömb romjai a tetőre szóródtak, és fémes szürke foltokat hagytak ott, ahol a kék festék lekopott.

– Van egy ötletem – szólt a voxba Adhemar.

– Uram, tisztelettel... el kell tűnnünk innen. Ebben a halálban nincs semmi becsület.

– Hallgass! Ha le tudjuk kapcsolni a pajzsát...

– Ez egy teljesíthetetlen „ha”. Ha tudnánk repülni vagy plazmát pisálni, akkor is elvégeznénk a feladatot. De egyik sem fog megtörténni.

– Várj! Megmozdult.

A nagy fogaskerekek bömbölése felerősödött. Adhemar figyelt, és imát suttogott a Rinója gépszelleméhez, a hűséges járműhöz, amely számtalan csatamezőre eljuttatta. Olyan jól ismerte a belsejét, mint

a saját páncélját. Le tudta olvasni a tank vérmérsékletét a motor üresjáratának hörgéséből, és érezte a gőgjét minden lövés csattanásában és dörrenésében, ami ártalmatlanul szikrázva pattant le a törzséről.

A Rinó neve felsőgót nyelven *Carpe Noctum* volt. *Élj az éjszakának.*

A harckocsi, amely a légió alapítása óta szállította a Hetedik Karmot, a Birodalom előtti Terrán, méltatlanul halt, és a megkínzott fém torz, elnyújtott nyögésével hunyt el. A Szelindek fél percig állt, hasított jobb lábkarmával az utcába passzírozta a tankot. A legnagyobb igazságtalanság az volt, hogy a páncélost ilyen méltatlan módon éne a végét pusztán azért, hogy kímélje a titán lőszertartalékait.

Ezért még megfizetsz, esküdözött Adhemar. Vérezni és sikoltozni fogsz, és meghalsz.

A titán végül felemelte a lábát a roncsról, a karmairól meghajlott fémdarabok potyogtak. A nyomában, még mindig a behemót árnyékában, a *Carpe Noctum* összetört teste különösen szánalmasnak tűnt. A nyomorúságos romhalmazt képtelenség volt összeegyeztetni a csupa szív, fékezhetetlen tankkal, amely ezernél is többször vágatott csatába.

A Hetedik Karom halott volt. Visszavonhatatlanul. Még ha ő és Mercutian valahogy túl is éltek a következő percek, az lesz a sorsuk, hogy csatlakoznak valamelyik másik karomhoz, a Tizedik Század szedett-vedett maradványai közt.

Adhemar figyelte, ahogy a nehézkes titán végigcammog a sugárúton, jobbra-balra bukdácsol, és minden egyes dübörgő léptével közelebb ér.

– Mercurian.

– Igenis, őrmester testvér.

Ezután már nem maradok őrmester testvér. Esélytelen.

– Meg kell találnunk Ruhnt és Hazjarnt. Olvasztárbombáik voltak.

A Szelindek eldübörgött mellettünk.

Adhemar háttal a falnak megdermedt. Hatalmas árnyék borult rá, ahogy a titán eltakarta a holdat. Alig harminc méterre állt tőle, dugattyúi sziszegve eresztették ki a levegőt – egy lélegző, hosszú vadászat után sóhajtozó fenevad volt. Most háttal állt neki, a sugárutat bámulta, célpontot keresve. Újabb tompa kondulás hallatszott, ahogy a szonárauspex mozgást és hőnyomokat keresett. A farkas zsákmány után szimatol.

– Ismételd meg, uram!

– Ruhn és Hazjarn. Náluk voltak az olvasztárbombáink.

– Amíg a titán pajzsa fent van, használhatatlanok. Ezt te is tudod.

– Azok az egyetlen esélyünk. Elaknásíthatjuk előtte az utat. Van valami jobb dolgod, vagy csak azért jöttél ide éjbe öltözötten, hogy meghalj a többiekkel együtt?

– Látom Ruhnt a lokátoromon, uram. De Hazjarnt nem. Te látod?

– Senki jelét sem látom. Megsérült a sisakom. Láttam, hogy lezuhan, amikor a habi-tömb ránk omlott. Tudom, hol kell ásni, de gyorsan kell cselekednünk.

– Rajtunk kívül senkitől sem veszek életjelet.

Ez egyáltalán nem meglepő, gondolta Adhemar, miközben azt figyelte, hogy a titán jobbra-balra fordul a törzsével. Olyan volt a zaj, mint mennydörgés egy völgyben.

– Elfordult. Tizenhat másodperces szünet van az auspex jelei között. A letapogató hullám az első egy-két másodpercben áthalad rajtunk. Csak három másodperccel azután mozdulj, hogy az a nyavalyás kongat! Amint meghallod az impulzust, állj meg!

– Igen, uram!

Vártak néhány szívdobbanást, amíg a tompa csengetés újra megszólalt. Az utca felé néző ablakok közül több is megreccsent a visszaverődésektől.

Egy. Kettő. Három.

– Mozgás!

A szállító a *Feketére Égetthez* képest súlyos lomhasággal közlekedett. Bár a Mennykősólyom változatot kerekébb középrész jellemezte, jelenleg a szakasz tömzsi Land Rablóját ringatta a karmaiban a törzse alatt. A súly számított. Septimus minden bedöntésnél és kanyarnál érezte.

Lejjebb vitte a repülőt, és forrón izzó stabilizátorfúvókákkal suhant át a habi-tömbök csúcsa fölött. Ha túl alacsonyra száll, azt kockáztatja, hogy a titán fegyvereinek hatósugarába kerül, még mielőtt biztosan tudnák, hol van. Ha túl magasan marad, az auspexük nem ad pontos visszajelzést arról, merre jár az ellenséges gép.

– Jelentős hőjelzést veszek egy főútvonal végénél, innen északra.

A mester hangja szólt a voxba. Az Első Karom a harckocsijában várakozott.

– Alacsonyan érkezz, és a sugárút másik végén oldd ki a bilincseket! Ha a figyelemelterelés közben megölnek, haragudni fogok rád, Septimus.

A férfi elvigyorodott.

– Tudomásul vettem, nagyúr.

A szállító stabilizáló hajtóművei egyre forróbban és dühödtebben égtek, ahogy a hajó teljes súlyát felvették, miközben minden tolóerő elveszett. A hajó egyre lejjebb süllyedt a talaj felé, a titán által elpusztított lakótömbök csonka maradványai között. A hajtómű korma befeketítette alattuk az utcát.

Úgy hatszáz méterrel arrébb a sugárúton, a titán meglátta őket. A Szelindek megfordult, hátrafelé ízeit lábain nehézkes, tolató kanyarba kezdett. Karjai halálos tisztelgésre emelkedtek.

- A birodalmi gép célpontot mér be - jelentette Septimus. - Húsz... tizenöt... tíz méter magasan vagyunk.
- *Aue Dominus Nox* - mondta Cyrion a csatornán.
- Jó vadászatot, Septimus - tette hozzá Talos.
- Karmok kioldva!

A Mennykősólyom szállító a terhétől megszabadulva az ég felé lendült, túlkompenzáló hajtóművei felbőgtek.

Figyelmeztető rúnák villantak fel a pult képernyőin. Célbefogás. A jobbágy megrántotta a kormányrudakat, hogy brutális fordulóba hajtsa a repülőgépet. Az alatt húzódó sugárútról hatalmas kaliberű boltlövedékek áradata szabdalta a levegőt a hajtóművek mögött. Megnyomott két kart a pilótaszék két oldalán, mire a tiltakozó hajtóművek megújult haraggal dübörögtek fel. A tolóerőt, amit a szállítóhajótól követelt, általában ahhoz használták, hogy leszállás után visszatérjen bolygó körüli pályára. Légköri repülésnél, városi környezetben...

Septimus ismerte a *Feketére Égett*t. Tudta, hogy a Mennykősólyom még ennél is többet bírna. A szállítóhajóval kapcsolatban már nem volt ennyire biztos. A gép remegett, nyikorgott és nyöszörgött körülötte, az utolsó szegecs is panaszosan sírt fel a burkolatában.

A tornyok elmosódottan, szédítően suhantak el mellette. Septimus felszállt, majd éles fordulóba kezdett.

Amint az orrát az odalent álló célpontra irányította, célrúnák villantak a fő adatképernyőjén.

A szállítóhajó rakétavetői megelevenedtek, a kapszulák virágként nyíltak ki.

– Remélem, ez működni fog...

Az Első Karom Land Rablójának lánc talpai már azelőtt mozgásba lendültek, hogy földet értek volna. Forogva-kattogva marták a levegőt, és epekedve várták, hogy az utca burkolatába téphessenek.

– Első Karom! – hallatszott egy hang a tank belső hangszórójából.

Talos pislogva kattintott egy hangoló rúnára.

– Adhemar?

– Atyánk karmaira, Talos... Mit keresel itt?

A Land Rabló zökkenve zuhant az utcára, forgó lánc talpai teljes sebességgel szaggatták a betont. Cyrion a tank vezetőülésében, jobbra fordította a hatalmas járművet, és egy széles sikátoron át egy párhuzamos mellékutcába hajtott. A jármű komor, vörös fénnel megvilágított belsejében a szakasz többi tagja a fegyvereit ellenőrizte.

– Tippelj! – felelte Talos, és a kesztyűjét az ajtónyitóra csapta. Behatolt az éjszaka, a retinakijelzőkön zuhanni kezdett a hőmérséklet, ahogy a hűvös szél megcsapta a páncéljukat. Talos, Uzas és Xarl kiugrottak a mozgó

harckocsiból, és szétszóródtak a romos habi-tornyok között.

– Ugye nem nézelődni jöttél? – recsegett Mercutian hangja. – Szóltunk volna, hogy ne tegyétek.

– Értékeljük az igyekezetet, testvéreim – mondta Adhemar de még egy Land Rabló is ócskavas egy Szeiindekkel szemben. Megtiszteltetés, hogy csatlakoznátok a Hetedik Karomhoz a halálban.

– Csendet – vakkantotta Talos. – Hol vagytok a titánhoz képest?

– Ha köpnék egyet, eltalálnám – felelte Mercutian. – Az árnyékában vagyunk, olvasztárbombákkal aknázzuk alá az utat.

– Tartsátok meg őket – parancsolta a próféta. – Első Karom, haladjatok a szomszédos utcákon, és csatlakozzatok a Hetedik Karomhoz. Cyrion, gyorsan érkezz a *Vihar Szemével*, ahogy megbeszéltük. – Nem volt értelme megpróbálni elrejteni a Land Rablót. A titánok auspexe egy kilométerről kiszagolná a hő- és energiaforrását.

– Azt tervezed, hogy a Land Rablóval fogod elkapni? – Mercutian halkan fütytyentett. – Szép halál.

– Elég a negativitásodból! – csattant fel Adhemar. – Testvér, mondd, hogy kész tervvel szálltál le!

– Kész tervvel szálltam le! – jelentette ki Talos. Végigrohant a törmelékekkel borított utcán, megpillantotta a Szeüндеket, amint az pusztító tűzfolyamokat ereget az

égre. – A titán hamarosan egy csúnya figyelemelterelés áldozatává válik. Amikor lecsapunk az égből, pontosan kövessétek a parancsaimat.

– Vettem, Lélek vadász – mondta Adhemar.

A Mennykő-sólyom teherversziójának fegyverzete gyengébb volt, mint a csapatszallító megfelelőjéé, de nem maradt teljesen támadóerő híján. A gyalogságellenes fegyverzete a szárnyra szerelt nehézbolterek voltak, amelyeket hat, a szárnyak alá helyezett pokolcsapás rakéta egészített ki.

Septimus már évek óta repült a *Feketére Égettel*, és a múltban sokszor hajtott végre átrepülő támadást az ellenséges állások ellen. Ezt a támadórepülést több kínos különbség jellemezte a szokásos harci cselekményekhez képest. Az első ezek közül az volt, hogy a szállítóról hiányzott a megszokott Mennykő-sólyom fő ágyúja. A második, hogy lényegesen kevesebb sérülést tudott elviselni a törzse középrészén. A harmadik, hogy miközben Septimus végigfuttatta a repülési útvonal beállításait a fejében, csúnya következtetésre jutott: ez a fattyú úgy fordul, mintha víz alatt lenne.

A tankhordozó lebukott, még hozzá meredeken, mint egy, az éjszakai égből a legkegyetlenebb szögben ledobott lándzsa.

A titán tüzet nyitott xá. Képzeletben látta a legénységét trónusukban, akik nem akarták hagyni, hogy egy olyan zsákmány, mint az astartes leszállóegység, kicsússzon a markukból, és parancsot adtak istengépüknek, hogy egyszerre több ezer boltlövedék könyörtelen záporában eressze az égre a haragját.

A szállítóhajó visszatért a zuhanásból, és olyan élesen fordult át, hogy a nyomás fájdalmasan nekicsapta Septimust a székének. Ha sokáig folytatja a támadást, vagy megöli őt, vagy darabokra szaggatja a hajót a tehetetlenség, vagy mindkettő. A halálos lövedékek sora azonban elsuhant mellette.

A magasságmérők vészesen csengtek. A sebességmérők ugyanezt tették. Maga a hajó sikított rá.

Septimus meghúzta a kormányrudakat, és egy pillanattal később előrevágta a tolóerő-karokat. A szállítóhajó közelebb lódult, kevésbé örült szögben. Addig tartotta magát, ameddig csak bírta, mert nem akarta elárulni a szándékát, de a titán legénysége most már biztosan tudta. Felismerik ezt a manővert. Nem ágyúkkal végrehajtott átrepülés volt. Hanem bombázás.

Talos Adhemar mellett guggolt a habi-tömb romos földszintjén. Mivel majdnem az összes fal ledőlt, szabadon ráláttak az utcára. Mindkét harcos tányérnyi olvasztárbombákat szorongatott, és a sugárút közepén álló titánt figyelték, amint az az égre lő.

Adhemar, aki idősebb volt Talosnál, ami meg is látszott fedetlen fején, foghíjasan vigyorgott a prófétára.

– Ha ez beválik...

– Működni fog. – Talos majdnem elmosolyodott a saját sisakja alatt. Örült, hogy Adhemar túlélte a titán első támadását.

Odafent a szállítóhajó üvöltve megkezdte az ereszkedést, másodpercről másodpercre közelebb száguldott. A titán kimerevítette a lábát, hogy megtámaszkodjon, és újabb sortüzet nyitott a Vulkán megabolteréből.

Septimus a habi-tömbök tornyai közé ért. Eddigre alacsonyan járt. Még lejjebb.

Elég közel ahhoz, hogy a hősugár a titán vállát súrolja, amikor elhalad fölötte. Amikor már csak kétszáz méter választotta el a suhanó repülőgépet a tüzelő titántól, és már veszélyes csattanásokat hallott a burkolaton a bolter szaggató tüzétől, Septimus visszahúzódott, és újra felemelkedett.

A titán követte a röptét, de az ősi, kipróbált izületek nem tudták tartani a lépést a száguldó repülővel, amikor felhúzta az orrát az átrepülés végső szakaszában.

Septimus veszettül szorította a tolóerő- és a magassági kart, nem akarta megkockáztatni, hogy elengedi. A gép sebesült volt, több kritikus ponton is fekete füstöt eregetett, és egy pillanatra sem merte levenni a kezét a vezérlésről. Oldalra dőlt a székében, és átkozta a tényt,

hogy a hajót halandók helyett túlméretezett, génmanipulált astartes pilótáknak szánták. Nostramói szitkok kíséretében rúgott bele a kapcsokat kioldó pultba, abban a pillanatban, amikor a célzó rúna zölden kezdett villogni.

A bakancsa sarkával csapta a kart *biztosítva* állásból *élesítve* helyzetbe.

A rakéták hat önálló késként suhantak ki a hüvelyükből, és üvöltve zuhantak lefelé az égből.

Bár ez a közelség szinte öngyilkosságnak számított a Mennykősólyom számára, a titánnak esélye sem volt arra, hogy feltartóztassa a rakétákat.

A becsapódás látványos volt. Ugyanolyan hevesen égett bele Talos emlékezetébe, mint ahogy a szemébe.

A rakéták kegyetlen erővel értek célba, egy leomló épület erejével vágódtak a titán nulltérpajzsába. Egyszerre robbantak fel, és a lobbanás egy pillanatra elvakította az egyetlen Éjurat, aki képtelen volt megállni, hogy végignézze az egészet.

Talos meredten bámult, nem látott semmit, miközben a szemlencsái vadul kapcsolgatták a szűrőket, hogy ellensúlyozzák a vakságát. Kín festett foltokat a retinájára, de a látása visszatért, éppen időben ahhoz, hogy lássa, amint a Szelindek hátratántorodik egy lépést,

és hátracsúsztatja a jobb lábát, hogy csikorgó karmokicai megtámassza a kibillenő tömegét.

A pajzsa folyékornynak és képlékenynek tűnt, úgy kavargott, mint olaj a vízen, szétfoszlott és újra életre kelt, ahogy a belső generátorok erőlködve próbálták fenntartani a nulltéripajzs sugárzójának energia-ellátását. Talos szinte látta, ahogy a techadeptusok a titán rázkódó fúziós reaktorának központi oszlopa körül ügyködnek, mely olyan, mint a törzsén és a sűrű vállpáncél alatt végigfutó gerinc.

A titán pajzsa recsegett és lángolt egy hirtelen kirobbanó energiakitöréstől. A páncélozott test mélyén halk, de egyre erősödő dübörgés hallatszott, tompán, de a rejtőzködő astartések számára mégis hallhatóan. A Szelindek belső rendszerei megfeszültek, további energiát adtak rá, hogy megakadályozzák a pajzs teljes leállítását. A nulltér-rétegek a meghibásodás határán álltak.

– Éjurak! – szólt a voxba Talos, és féloldalas mosoly telepedett az arcára. – Rajta, öljétek meg!

A VIII. Légió Land Rablójában, a *Vihar Szemében* lakozó gépszellemet újra meg újra kitüntették az agresszivitásáért.

A törzsén lógó, dicsőséges győzelmekek tucatjait jelző tekercsek és lobogók meglibbentek a szélben. A már számtalan világ földjét felkavart láncalpain robogott ki a mellékutcából, legalább annyira a saját vérszomjának

és ösztöneinek engedelmeskedve, mint amennyire a kormánynál ülő hús-vér mester sugallatainak.

A zsákmánya... A préda hatalmas volt. A *Vihar Szeme* megérezte a titán plazmareaktorának forróságát; érzékelte az óriás vakító tekintetének ádáz nyomását, ahogy célba vette őt. A gépszellem azonban nem ismerte a félelmet vagy a meghátrálást, nem engedett a megfélemlítésnek. Beletépett a sugárútba, a lánc talpa feltörte és szétmorzsolta a sziklabetont a súlya alatt, és oldalba támadta a toronymagas ellenséget.

A *Vihar Szeme* a nagyobb ragadozót tépte és köpködté – a mérge a törzsére épített toronyból kilőtt nagy kaliberű boltlövedékek pusztító zápora volt, a karmai az ellenség testébe hasító Kz9.76 Istencsapás típusú lézerágyúk, az oldalsó tornyok pedig két egymás mellé függesztett csőből bocsátottak ki szemet vakító, könyörtelen lézersugarakat.

Egyre csak karmolta és marcangolta, a zsákmány törékeny, csillogó bőrét, a félig látható védőpajzsot tépte.

Valami kidurrant. A csillogó burok volt az. A *Vihar Szeme* karmai lehámozták a csillámló bőr utolsó rétegét is, így az ellenség hideg és védtelen maradt. A préda megtántorodott a heves kinetikus visszacsatolástól, ahogy valami eltört a testében.

A tank hallotta, ahogy a húsmesterek egymásnak kiabálnak. Érezte a vérük pezsgését, és osztozott vadászat iránti szomjukon. A harci gyűlölet egyesülése még erősebben hajtotta a lelkét. Sajogtak a karmai a

halálos forróságtól. A karbantartás hűsítő érintése áldott megkönnyebbülés lesz e vadászat után.

A zsákmány még mindig erős volt, még mindig gyors. A húsmester gyilkos sebességgel kormányozta át a sugárúton a *Vihar Szemét*, a tüzelés megszakítása nélkül kezdett tolatni a nagyobb ellenfél előtt. Azért harcolt, hogy távol tartsa a harckocsi testét a kolosszális ragadozó gyilkos karmaitól.

A harckocsi zsákmányt kereső cápaként, kanyarogva haladt jobbra-balra, motorszája egyre forróbban égett, karmai megfeszültek és sziszegtek a gyilkos hőségtől.

Az ellenség végül elég gyorsan megfordult. Már nem préda volt... Már nem őt fenyegették...

Üvöltve zúdította a saját válaszát a *Vihar Szemére*, egyik gépszellem a másikkra, és egy ragadozó isten haragjával karmolt vissza.

Talos átugrott egy újabb áttört falon, és átfutott a sugárúton a tüzelő titán árnyékába. Miközben a Vulkán megabolter lövedékek zivatarát zúdította a visszavonuló Land Rablóra, az ellenséges harci gépnek nagyobb fenyegetés miatt kellett aggódnia, mint a lába elé kerülő astartések. De azért tudta, hogy ott vannak. A titán kongó auspex visszaverődése figyelmeztető rúnákat villantott fel az Éjúr retinakijelzőin, de mire a

toronymagas ellenség megfordult, hogy eltiporja gyenge prédáját, az már cselekedett.

Talos volt az első. Aurum energiától recsegett a kezében, majd egyetlen vágással komisz rést vájt a titán bokájának páncélzatára és szerkezetébe. A csapás még fél kézzel is kidöntött volna egy fát, vagy kettévágott volna egy halandót. Az Éjúr genetikailag megnövelt ereje, amit a csatapáncélja mesterséges izomrostjai tízszeresére erősítettek, az emberiség génmanipulációjának csúcsa volt, a Gépkultusz legjobban őrzött, a technológia sötét korszakából előkerült titkaival párosulva.

Az aranypenge felhasította a páncéllemezt, és mélyen belemart az alatta lévő gépezetbe. Ez önmagában semmiség volt, tűszúrás, amit egy szívdobbanásnyi idő alatt okozott. Talos felnyögött az erőfeszítéstől, az izmai nem voltak hozzászokva, hogy ennyire próbára tegye azokat. Egyre mélyebbre tolta a pengét, felnyársalta és átfűrészelte a kábeleket, rudakat és dugattyúkat, amelyek a titán inaiként szolgáltak.

Gépvér spriccelt a felhasított fémből, elszíneződött kenőanyag és olaj borította el Talost. A következő auspex impulzus úgy hangzott, mint egy jajkiáltás. Az Éjúr a diadalmas harag kiáltásával felelt, és a másik kezét az általa vájt, cakkos szélű sebbe vágta. Tompa kondulás hallatszott, ahogy az olvasztárbomba gyorsan rögzült.

Adhemar és Xarl következett, a seb széléhez szorították a saját robbanószerkezetüket. Talos máris a

biztonság felé sprintelt, mire Mercutian célba juttatta a gyújtóbombáját. Aztán meglátta Uzast.

Uzast, aki nem helyezte el a robbanószert a többiekkel együtt. Uzast, aki a toronymagas, toporzékoló titán alatt állt, és a harci gép állát lőtte a bolterével. Vajon mit gondolt, hogy egy kézfegyver tüze valaha is lyukat tud ütni egy titán páncélján? Azt, hogy a fej pilótafülkéjében a legénység többnek érzi a lövéseit suttogásnyi bosszúságnál a sétáló szentélyük héján?

Xarl harsány hangja a düh és a hitetlenség között ingadozott a voxban.

– Mit csinál ez az átkozott bolond?

Talos nem válaszolt. Már visszafelé futott.

Cyrion még jobban megnehezítette a dolgát. A látását elorzó, színes, fénylő foltok villantak a szeme előtt, miközben a sugárúton végigrobogó Land Rabló folytatta a heves sortüzet az Istencsapásokkal. Talos behunyta hasznavehetetlen szemét, vakon futott a titán mindent eltipró lábai között, és a többi érzékszervére hagyatkozott, hogy vezessék.

A feldühödött titán dübörgő talpa alatt...

A folyamatos lézerágyútűz gúnyos, fülsiketítő darázs-zümmögése közepette...

Ott. Egy energiapáncél zúgása. A bolter súlyos ropogása, mint valami huncut kuncogás a működő szupernehéz fegyverek mellett. A legkönnyebben Uzas vidám hangját lehetett felismerni, amely olyan neveket

üvöltött, amiket Talos nem akart hallani. Neveket, amelyek – ha csak egy pillanatra is – visszarepítették őt az Abaddon szövetségeseiről szóló látomásába.

Rávetette magát a hangokra, a keramit páncéllemezek tompa csattanásának kíséretében, vállal előre nekirohant Uzasnak, és tíz méterre, az utca túloldalára lökte. Még mindig vakon rohant a testvére felemelkedő testéhez, és ököllel erőteljesen Uzas sisakos arcába csapott.

Egyszer, kétszer, harmadszor és negyedszer is.

A másik gyenge morgással, remegő lábakkal tántorgott. Talos lefejelte, a homlokára festett nostramói rúna betörte Uzas egyik vörös szemlencsáját. A próféta érezte, hogy a testvére elernyed, az ujjait Uzas páncélgallérjába akasztotta, és a bolondot egy félig ledőlt habi-tömb viszonylagos fedezékébe vonszolta.

Felpillantva meglátta a halált. A titán karja, az, amelyik nem zúdított gyilkos áradatot a sugárúton Cyrionra és a *Vihar Szemére*, egyenesen rá szegeződött. Maga a kar hosszabb volt, mint egy harckocsi, és az oldalsó nyílásokon keresztül szívta magába a fényt és a hőt, miközben felhalmozta a tüzeléshez szükséges energiát.

Egy pokolágyú. Cseppfolyóssá tenné őt, Uzast, az épület kövét, az utca betonját, egy napsugár tüzében.

Egyetlen gondolat égett az elméjében, miközben felbámult a remegő ágyúra.

Nem így fogok meghalni.

A titán bokájához rögzített robbanószerkezetek detonáltak, mintha a próféta néma szavai alakították volna magát a sorsot.

Arjuran Hollison princeps gyenge motyogást hallatott, mert ez volt az egyetlen hang, amit ki tudott adni. Valami szorította a mellkasát, elzárta a levegővétel minden kísérletét, és a trónjához préselte. A nyomás miatt a gerincéhez és a koponyájához csatlakoztatott tűk és szondák a kelleténél jóval mélyebbre hatoltak, és gyakorlatilag felnyársalták. Érezte a belső vérzés halvány, pulzáló lüktetését a fejében és a mellkasában, miközben a látása elhomályosodott, és...

Nem, ez a titán fájdalma volt. A princeps még mindig a feldühödött, megnyomorított *Szürke Vadász* testéhez kapcsolódva fuldoklott az istengép mindent elsőprő kínjában.

És a nyomasztó megaláztatásában.

Elesett. Nem dicsőséges csatában. Nem egy erősebb ellenség elleni harcban. Az Alaris II, egy nemes és lovagias Mechanicum világ áldott és szent kohóüzemében összeszerelt, Szelindek osztályú titán elesett. Megbotlott. A földre zuhant, így most már elérhették a kisebb zsákmány hangyányi harapásai.

A megalázott óriás hűlő reaktormagja tehetetlen haragot csorgatott Arjuran elméjébe. Éppen úgy, ahogy a hasán fekvő titán, ő is védtelen volt az őrijítő dühvel szemben. Nem tudta megmozdítani a fejét, hogy kihúzza a csatolót. Elöntötte az ijesztően intenzív és embertelen harag, amit csak tovább rontott az a tény, hogy nem tudott elmenekülni előle. A torz fém, amely összenyomta őt (a hűséges morderati primusa, Ganelon pilótaszéke) mozdíthatatlan volt. A keze gyengén, hasztalan verdeste a tömeget, ami lefogta.

Tudatára ébredt, hogy nemcsak összetört, hanem ferdén is áll. A jobb karja és lába, valamint a feje jobb oldala zsibbadt a tompa fájdalomtól, mert a pilótafülke fémfalához szorult. *Szürke Vadász* esés közben elfordult, és az oldalára dőlt.

Arjuran fejében rövid távú emlékek töredékei villantak. A fájdalom a bal öklében, ahogy a pokolágyú gyilkos tüzet zúdít az égbe, a hasztalan lövöldözés, miközben a titán felborul.

Aztán a mennydörgő csattanás.

Aztán a sötétség.

Aztán a kín.

Most pedig a harag.

Arjuran reszketett és nyáladzott, félig eszméletlenül az elesett titán dühétől, amikor a farkasfejes pilótafülke

teteje leszakadt. Nem mintha tudatában lett volna, de a teste néhány másodpercenként hevesen görcsbe rándult, és a falhoz csapta repedt koponyáját és törött lábát. A titán halálkiáltása, a gyűlölet csatornába terelt, üvöltő hulláma lassan megölte a legénység egyetlen, még élő tagját. De hát *Szürke Vadász* mindig is akaratos és bosszúálló gép volt.

Arjuran zihált és sírt, amikor egy sötét alak kirángatta a trónból. Megkönnyebbülten lihegett, hálásan zokogott, miközben a csatlakozók és a kábelek kicsúsztak a koponyájából és a gerincéből.

Meg most, *Szürke Vadász* sebezhetetlen héjától megfosztva sem tudta érdekelni, hogy az egyik halált egy másikra cserélte. Áldott megkönnyebbülés a haldokló titán mérgezd érzelmeitől. Csak ez számított.

Arjuran Hollison princeps, a Crythe Primus Legio Maledictisét uraló dinasztikus klánok szülötte, egykor a szülőbolygója egyik értékes istengépének parancsnoka, ernyedten lógott az ellenség kezében, és a fogva tartója érzelemmentes, vörös szemébe bámult.

– A nevem Talos – morogta a sötét harcos. – Te pedig velem jössz.

XIII

A PÁRTÜTÉS MAGVAI

„Lehet egyszerre nyerni és veszíteni is. Gondoljunk csak arra a háborúra, amely olyan sokáig dűl, hogy egy világ marad utána értéktelen. Gondoljunk a kardforgatóra, aki a saját élete árán öli meg az ellenséget.

Gondoljunk végül a Terra ostromára. Hagyjuk, hogy azok a végzetes éjszakák beleégjenek az emlékezetünkbe.

Soha ne feledjük a leckét, amit akkor tanultunk meg, amikor Hórusz megvívott a hamis istennel. A túl sok vérrel megváltott győzelem valójában nem győzelem.”

– részlet Malcharion, a harcos-bölcs

A sötétbe borult ösvény című művéből

Tízezer évvel azelőtt, hogy az emberiséget Hórusz, a Kiválasztott árulása megosztotta volna, a Tizedik Század hazatért a Nostramóra.

A Tizedik, a Tizenkettedik és a Tizenhatodik Század – három harci alakulat, akik a Nagy Hadjáratból tértek vissza, hogy tiszteletüket tegyék a szülőföldjükön.

Az Éjurak sosem hasonlítottak a testvérlégióikra. Ahonnan jöttek, ott nem voltak évszázadokra visszanyúló harcos hagyományok. A szívósságot, amire a Császár Nagy Hadjáratának megpróbáltatásaihoz szükséges volt, egy olyan világ szülte, amely ismerte a félelmet, a vért és a gyilkosságot – jobban, mint bármely más bolygó a Császár uralma alatt. A Nostramo népe az élet természetes részének tekintette ezeket a tényezőket. Az efféle sötétség elfogadása minden másnál hidegebb légiót nevelt; olyat, ami kész feladni az emberségét a Trón szolgálatában.

És pontosan ezt is tette.

Ebben a korban az Éjurak voltak a feltörekvő Impérium legerősebb fenyegetése. A világot, amely ellenállt a Birodalmi Igazságnak, meghódíthatta a fáradhatatlan, félig gépies Vaskezek vagy a mindig hű Ultragárdisták masszív precizitása. A Holdfarkasok üvöltő hordái – akik egy napon a Fekete Légióvá válnak – vagy a Vérangyalok bosszúálló haragja is engedelmességre kényszeríthette.

Vagy elszenvedhette a társadalom megnyomorító kizsigerelését, az Éji Rém kiválasztott fiainak kíméletlen karmai által.

A félelem volt a fegyverük. A Nagy Hadjárat végéhez közeledve, miközben az Éji Rém primarchatestvérei

ferde szemmel tekintettek zord, önfejű rokonukra, az Éjurak voltak a Császár leghatásosabb fegyvere. Egész világok adták meg magukat, amikor a letapogatóik felfedték, hogy a pályára állt astartes hajók a VIII. Légió rúnajeleit viselik. Ezekben a hanyatló években az Éjurak egyre kevesebb ellenállásba ütköztek, mivel a deviáns társadalmak inkább felhagytak az ellenállással, minthogy a legrettegettebb birodalmi légió karmai által vesszenek.

Hírnevüket kemény munkával szerezték több száz hadjáratban, ahol a rettegés sajátos formáját szabadították az általuk meghódítottakra. Soha nem volt elég a Császár nevében elfoglalni egy világot. Ahhoz, hogy az Emberiség Urának fennhatóságát megszilárdítsák, a népeket teljesen engedelmességre kellett kényszeríteni. A félelem általi engedelmességre. Az Éjurak rohamcsapatai feldúlták a világok vezetésének magját, keresztre feszített uralkodóik holttestét a nyilvános képernyőkön mutogatták, felgyújtották a bolygó hamis isteneinek tiszteletére emelt emlékműveket, és módszeresen lehántották a társadalom bőrét, hogy felfedjék alatta a gyengeséget. Amerre jártak, a megtépázott népesség a hűséges, csendes birodalmi polgárok életét élte, még csak suttogva, egy szóval sem említettek lázadást.

Ahogy teltek az évek, az ellenállás alábbhagyott.

Az Éjurak genetikailag módosított harcosai egyre kevésbé voltak megelégedve ezzel. Nem csupán

elégedetlenek voltak, de unatkoztak is. Amikor megérkezett a parancs a Terráról, az eszement felszólítás, hogy a légió és primarcha atyjuk térjenek vissza, hogy megkapják a Császár büntetését, az elégedetlenség és az unalom elszállt, hogy helyébe egy új érzelem szülessen. Az Éjurak megkeseredtek.

Ők, akik szajhaként adták el az emberségüket a Császár háborúinak tüzeiben.

Ők, akik hagyták, hogy az Impérium a rettegés legigazibb fegyverévé változtassa őket.

Fizetniük kellett ezekért a tettekért, mint bűnösöknek, térdet hajtva egy dühös isten előtt?

Méltatlanság. Téboly. Szentségtörés.

Az utolsó Éjurak, akik a Nostramo felszínére léptek, a Tizedik, a Tizenkettedik és a Tizenhatodik Század harcosai voltak. A hazatérés különleges ritkaság volt, hiszen csak kevés astartes láthatta újra a szülővilágát, és a Nostramo nemigen volt híres arról, hogy megbecsülte volna a Császár háborúiban harcoló fiait.

A parádé szerény volt, de őszinte. A három századot vezető kapitány gesztusa, miközben az expedíciós hadiflotta a Nostramo feletti dokkokban tankolt és a javításokat végezte. Mindegyik századból ötven astartes szállt le a bolygóra, és vonult végig Nostramo Quintus főutcáján, ami az űrkikötőből indult.

Talos emlékezett rá, hogy már akkor is furcsán érzelmes gesztusnak tartotta ezt. Mégis leszállt a

felszínre a *Feketére Égettben*, a teljes erejű Első Karom másik kilenc astartesével együtt.

– Nem értem – mondta Vandred őrmester testvérnek, aki még évszázadokra volt attól, hogy a Magasztos legyen, és hónapokra, hogy a Tizedik kapitánya.

– Mit kellene érteni, apotekárius testvér?

– Ezt a leszállást. A felszíni fogadást. Nem értem, miért rendelte el a Tizedik kapitánya.

– Mert egy szentimentális bolond – felelte Vandred. Egyetértő nyögések hallatszottak a többiek felől, köztük Xarltól is. Talos nem szólt többet, de továbbra is biztos volt benne, hogy többről van szó, mint egy ilyen egyszerű és értelmetlen dologról.

Természetesen így is volt. De hogy miről, azt csak hónapok múlva tudja meg.

A felvonulás alatt – amely szinte riasztóan népes volt – Talos a mellkasához szorította a bolterét, és fedetlen fővel menetelt a testvérei mellett. Az élmény kábító volt, bár eleinte szinte hangtalan. Alig volt éljenzés, de a taps hamarosan mennydörgővé vált. A Nostramo kétarcú népe az Éji Rém fiainak közvetlen jelenlétében félredobta a közönyét, és üdvözölte hazatérő bajnokait.

Nem volt megtisztelő. Talos inkább zavarban volt.

Vajon ezek az emberek tényleg annyira szenvedélyesen szerették az Impériumot, hogy szívesen fogadták a Császár kiválasztottjait, akik a saját világukon születtek? Itt töltötte az ifjúságát, a városok fekete

mellékutcáiban bujkálva, menekülve, lopva és gyilkolva. Az Impériumot mindig is legfeljebb egy távoli, jelentéktelen dolognak tartotta.

Vajon tényleg annyi minden változott mindössze két évtized alatt? Biztosan nem.

Akkor miért voltak itt mindannyian? Talán a kíváncsiság rángatta ki őket a lakhelyükről, és a pillanat egyedisége szította az izgalmat.

Esetleg azt hitték, hogy végleg visszatértek, döbbsent rá, miközben büntudatos nyugtalanság futott végig a gerincén. Visszatértek, hogy visszaállítsák a tisztogató törvényeket, amelyeket a távolba szakadt Éji Rém hozott.

A Trónra! Hát ez az! Ezért örültek, hogy látják őket. Elveszett primarcha uralkodójuk távoliétében a nép abban reménykedett, hogy a Rém fiai visszatérnek, és átveszik a feladatait. A primarcha leckéi feledésbe merültek, néma hadjáratának a társadalomra gyakorolt hatása már a múlté volt. Talos maga is itt élt, és alig hitte el, hogy a világ valaha az irányítás és a rend bástyája volt, egy gén-isten u ralma alatt.

Most már érezte. A tömegből akarva-akaratlanul áramló szörnyű elvárások súlyát. És a tudatot, hogy megsemmisítő csalódás vár rájuk.

Még rosszabb lett, amikor a tömeg neveket kezdett kiabálni. Nem sértéseket, hanem *valódi neveket*. Nem sokan tették, de a sugárút mentén sorakozó csoportok egy-egy nevet kiabáltak az astartesek felé. Talos nem egészen értette, miért. A saját nevüket, hogy valamiféle

áldást kapjanak? Netán a fiaik nevét, akiket az astartesek magukkal vittek, remélve, hogy most éppen azok a harcosok járnak e széles utcán?

Kevés olyan nehéz pillanatot élt át életében, mint ezt. Érezte, hogy annyira elszakadt attól az élettől, amit egykor élt, hogy még csak nem is sejthette, mit gondol a többi ember.

A tömeget visszatartó rendfenntartók vékony sora több helyen is átszakadt. Kézifegyverek tüze dördült, leterítve a tülekedő tömeg néhány tagját, akik megpróbáltak együtt vonulni az astartesekkel. Csak egy maroknyi jutott el a menetelő harcosok soraiig. Ide-oda kanyarogtak, elveszettnek, részegnek tűntek, rémült, lázas állatokként bámultak fel a gyalogló harcosok arcába.

Egy középkorú férfi piszkos körmökkel kaparászta Talos mellvértjét.

– Sorion? – kérdezte. Mielőtt Talos válaszolhatott volna, a férfi elmenekült, és két sorral hátrébb suttogva megismételte ugyanazt a kérdést egy másik astartesnek.

A légió egy pillanatra sem szakította meg a menetelést. Pisztolylövések dördültek, amikor a drága céges öltönyökbe öltözött végrehajtók leszedték az egyik halandót a sugárúton, aki elég messzire tévedt az astartesektől ahhoz, hogy garantáltan úgy lőhessenek, hogy ne találják el egyik páncélos óriást sem. Egyetlen rendfenntartó sem akarta a saját halálát kockáztatni

azzal, hogy elvéti és eltalálja az Éji Rém fiainak tiszteletre méltó páncélzatát.

Egy idősebb nő zaklatta Xarlt. Szinte fele akkora sem volt, mint ő.

– Hol van? – kiabálta, miközben sorvadt kézzel kaparászta a menetelő harcos páncélját. – Xarl! Hol van? Válaszolj!

Talos látta a kellemetlenséget a testvére arcán, ahogy Xarl tovább menetelt. Az öregasszony a kócos fehér lobonca alatt észrevette, hogy figyel rá. Talos azonnal újra előrefordult, és érezte, hogy az öregasszony gyenge marokkal kapaszkodik a mozdulatlan karjába.

– Nézz rám – könyörgött a nő. - *Nézz rám!*

Talos nem tette. Tovább menetelt. Az öregasszony sírva, jajveszékelve ment utána, és lemaradt.

– Nézz rám! *Te vagy az! Talos! Nézz rám!*

Egy rendfenntartó pisztolylövése vetett véget a követeléseinek. Talos gyűlölte magát, amiért megkönnyebbülést érzett.

Öt órával később, a *Feketére Égett* fedélzetén Xarl leült mellé a rögzítőszékre.

Talos még soha nem látta ilyen habozás nyomát a testvére arcán, ahogy többé azután sem.

– Ez egyikünknek sem volt könnyű. De jól csináltad, testvér.

– Mit csináltam én annyira másképp?

Xarl nyelt egyet. Valami mintha felderengett volna a szemében.

– Az a nő. A tömegből. Te... nem ismerted fel?

Talos lehajtotta a fejét, és alaposan megfigyelte Xarlt.

– Alig láttam őt.

– A te nevedet mondta – erőltette a másik. – Tényleg nem ismerted fel?

– A páncélunkra tett tekercsekről olvasták le a nevünket – húzta össze a szemét Talos. – A te nevedet is kimondta.

Xarl felállt, és arrébb akart menni. Talos vele együtt emelkedett fel, kesztyűjét a testvére vállvédőjére szorítva.

– Beszélj, Xarl!

– Nem olvasta a nevünket. Ismert minket, testvér. Megismert, még húsz év távlatából, a génmag okozta változások ellenére is. A Trónra, Talos... Biztosan felismerted őt!

– Dehogy. Esküszöm. Csak egy öregasszonyt láttam.

Xarl lerázta magáról a szorítását. Nem fordult meg.

A szavai ugyanolyan véglegességgel zendültek, mint a lövés, amely elhallgattatta az öregasszony esdeklését.

– Az a nő – mondta lassan. – Az anyád volt.

Ezek a gondolatok keringtek Talos fejében, miközben a Crythe háború sújtotta felszínéről visszatért bolygó körüli pályára. Az emlékek, amelyek mindig olyan biztonságban lappangtak a tudatalattijában, most felszínre törtek.

A szállítóhajó fedélzetén komor hangulat uralkodott, annak ellenére, hogy az Első és a Hetedik Karom épp most aratott győzelmet. Egy titán halála, még egy Szelindek osztályúé is, ami a városromboló Hadurak és Imperátorok kisebb rokona... Ezt a tettet a csatapáncéljukra fogják vésni, és a *Vihar Szemének* páncélzatába is belemarják. Nostramói rúnák mesélnek majd a diadalukról egészen addig az éjszakáig, amíg a testük kihűl, és a légiós testvérek eljönnek, hogy leszedjék róluk az értékes vértet.

A hangulat azonban sötét maradt. Az ilyen magas ár mellett aratott győzelem aligha számított annak. Talos felidézte Malcharion, a harcos-bölcs erre vonatkozó szavait, amiket a Rém meggyilkolása utáni években írt.

Ettől a gondolattól, a képzettársítástól kavargó elméje – amely már eleve az emlékek leghidegebb, legmélyebb és legádázabb bugyraiba veszett – még jobban elsötétült.

Merénylet. Gyilkosság. Szentségtörés.

Utoljára azon az éjszakán sírt, azon a gyötrelmes, marcangoló éjszakán, amikor ezernyi testvérével együtt

állt, és nézte, ahogy az áruló szajha távozik a kolostorerődből, kesztyűs kezében az atyjuk fejét markolva, hosszú, fekete hajánál fogva.

Talos órákkal azelőtt váltott szót utoljára a génatyjával.

– Az életem – mondta a primarcha lehajtott fejjel a kapitányai és kiválasztottjai gyülekezete előtt – semmit sem jelentett.

A görnyedt isten eltűrte kegyelt fiai ellenkező kiáltásait, amelyek mind elnémultak, amikor újra megszólalt.

– Semmit. Mégis, ezt a halálommal megváltoztatom.

– Hogyan, uram? Milyen dicsőséget hoz majd nekünk az áldozatod? – Ezt a Karommester kérdezte. Zso Sahaal. Az első kapitány.

Tucatnyi szájból ismétlődött meg aztán.

– Nélküled nem tudjuk folytatni a hadjáratot az Impérium ellen – jelentette ki Vandred, aki még nem volt a Magasztos, sem a Tizedik kapitánya, de a Rém máris kiemelkedően lehetségesnek tartotta az úrháború dolgaiban.

Az Éji Rém elmosolyodott, valahogy anélkül, hogy az arca megelevenedett volna, csak az arcbőre alatti kék erek húzódtak össze.

– A bosszúhadjáratunk az Impérium és atyám hamis istenné emelkedése ellen, késélen egyensúlyoz. Minden élet, amit elveszünk, minden ember, aki miattunk síkít, a tetteink helyessége egyetlen egyensúlyi ponton áll vagy

bukik. Nevezzétek meg ezt a szempontot! Nevezzétek meg, bármelyikőtök, ti, akik a kiválasztottaim vagytok!

– Én megteszem! – szólalt meg egy hang a ritkás tömegből.

A Rém bólintott.

– Beszélj, tizedik kapitány! – E szavak hallatán Talos a saját felettesére pillantott. Ahogy Vandred is.

Malcharion kapitány testvér előrelépett, ki a századparancsnokok sorából, hogy egy lépéssel közelebb álljon a primarchájához.

– A hadjáratunk jogossága azért indokolt, mert az Impérium hazugságra épül. A Császár mindenben téved, amit tesz, és az általa hirdetett Birodalmi Igazság, amit a prédikátorai terjesztenek, hibás és elvakít. Soha nem fog rendet teremteni az emberiségnek. A tudatlanság révén fogja elkárhoztatni.

– És – bólintott Malcharion, a primarcha korábbi meghajlását utánozva – a képmutatására bosszúval kell válaszolni. Nekünk van igazunk, mert Ő vétett ellenünk. Azért véreztetjük az Ő hibás birodalmát, mert látjuk az igazságot, a rothadást a felszín alatt. A bosszúnk igazságos. Igazságszolgáltatás azért, mert lenézi a Nyolcadik Légiót.

Malcharion magasabb volt, mint sok Astartes, kopasz fejébe hét ezüstszegecset ültettek a jobb szemöldöke köré, a tisztelet jeleként, ami a légión kívül senkinek sem jelentett semmit. Kegyetlen harcos, lelkesítő vezető, és

máris nagy taktikai és elméleti jelentőségű műveket szerzett. Túlságosan is könnyű volt megérteni, hogy az Éji Rém miért őt részesítette előnyben a Tizedik Század kapitányi posztján.

– Ez mind igaz – mondta az atya a fiainak. – De mit tanul a Császár a mi ellenállásunkból? Mit tanulnak a Terra Nagyurai, amikor lemészároljuk az úrkirályságuk polgárait?

– Semmit – szólt egy hang. Talos nagyot nyelt, amikor rájött, hogy a sajátja az. Az összes sisak nélküli arc megfordult, hogy ránézzen, beleértve a primarchát is.

– Semmit – ismételte az Éji Rém, és lehunyta fekete szemét. – Egyáltalán semmit. Az igazságosság hiábavaló, ha csak mi tudjuk, hogy igazunk van.

Már korábban is mondta nekik. Elmondta a szándékát. Ez a rideg, vasba öntött vallomás mégis aláásta azokat a belső előkészületeket, amelyeket azért tettek, hogy megbirkózzanak a génatyjuk halálával. Minden korábban visszafojtott kérdés elszabadult, és megtört a kétségek fölé simuló zord beletörődés.

Itt volt a lehetőség a vitára. Az ellenkezésre. Arra, hogy kihívják a sorsot. A hangok tiltakozva emelkedtek meg.

– Megíratott – mormolta az Éji Rém. Suttogó szava mindig elég volt ahhoz, hogy elhallgattassa a fiait. – Érzem a dacotokat, Éjuraim. De megíratott. Sőt, még ha harcolni is kellene e sors ellen, akkor is helyes, hogy meghaljak.

Talos a VIII. Légió urát figyelte, összevont szemmel.

– Lélekvadász – szólalt meg hirtelen Curze, és márványkarmot idéző kezével intett. – Látom, hogy a szemedben megértés dereng fel.

– Nem, nagyúr – tiltakozott Talos. Érezte, hogy a kapitányok és kiválasztottak közül többen is őt méregetik, ellenségesen, mint mindig, amiért a primarchájuk őt választotta ki, hogy ezzel a tett-névvel megtisztelje.

– Beszélj, Lélekvadász! A többiek megértik, de én hallom a gondolataidat. Te mindenki másnál pontosabban fogalmaztad meg. Még a mi tiszteletre méltó és bőbeszédű Malcharionunknál is.

Malcharion tiszteletteljesen biccentett Talosnak, és a gesztus megadta a lendületet, hogy megszólaljon.

– Ez nem kizárólag a légióról szól.

– Folytasd csak! – A márványkarom ismét tovább noszogatta.

– Ez lecke egy fiútól az apjának. Ahogy minket tanítasz az elvekre, melyek alapján ezt a hadjáratot folytatjuk, úgy mutatod meg a saját atyádnak, aki az Aranytrónról figyel mindenkit, hogy meghalsz a hitedért. Áldozatod örökké visszhangozni fog a szívében. Hiszed, hogy a mártíromságod erősebb példát fog mutatni, mint az életed.

– És miért? – Az Éji Rém ismét elmosolyodott, csupa fog vigyorral, aminek semmi köze nem volt az örömhöz.

Talos mély levegőt vett, hogy kimondja az álmában látott szavakat. Azokat, amiket a génatyja is kimond majd, mielőtt a bérgyilkos pengéje lesújt.

– Mert a halál semmi a bosszúhoz képest.

– Hatvan másodperc a dokkolásig – jelentette be Septimus tompa hangon.

Talost nem lehetett kizökkenteni a merengésből. Mélyebbre merült. Még mélyebbre. Távol a sérült energiapáncél és a vérző bőr látványától és szagától, messze a szállítóhajó és a karmai közé szorított *Vihar Szeme* horpadt és repedezett törzsétől. Távol a két szakasztól és az elapadt létszámtól, a megrontott lelkektől és a keserű győzelemtől.

Mélyebbre.

– A Nostramót elátkozták – jelentette ki a primarcha.

Ez volt az utolsó alkalom, amikor Talos az atyjával beszélt. Konrad Curze a kezében tartotta fia sisakját, megforgatta, fehér ujjbegyei végigjárták a nostramói rúnát a keramithomlokon.

– Lélekvadász – suttogta a nevet. – Hamarosan, az elkövetkező éjszakákon kiérdemled a nevet, amelyet neked adtam.

Talos nem tudta, mit mondjon, ezért nem szólt semmit. Körülöttük némák maradtak a Rém tróntermének fekete kőfalai, csak a páncéljuk zaját verték vissza.

– A mi szülővilágunk – folytatta a primarcha – több mint elátkozott volt. Tönkretették. Tudod, miért öltem meg a bolygónkat, Talos. Érzed a légiónó becsület nélküli, gyilkos természetét.

– Sokan érzik, nagyúr. – Talos beszívta a jéghideg levegőt. A lélegzete gőzölgött. – De mi fegyver vagyunk az Impérium ellen. És igazságot szolgáltatunk a bosszúban.

– A Nostramónak meg kellett halnia. – A primarcha úgy folytatta, mintha Talos nem szólt volna semmit. – Megpróbáltam elmondani a testvéreimnek. Elmeséltem nekik, hogy visszaesett a törvénytelenységbe és a kegyetlenségbe. A toborzást le kellett állítani. A légiónó belülről mérgezte magát. A bolygónak meg kellett halnia. Megfeledkezett a leckékről, amiket vérrel, fájdalommal és félelemmel tanítottam neki.

Az Éji Rém elnézett Talos mellett, a terem fekete falára. A szája sarkából vékony nyálcsík futott le az állán. A látványtól megdobbant Talos elsődleges szíve. Ez nem félelem volt. Az lehetetlen lenne, hiszen ő astartes. Csak... nyugtalanság. Kellemetlenség, amiért ilyen bizonytalannak látja a primarcháját.

– Orgyilkosok jönnek. Az egyik eléri ezt a palotát. A neve...

– M'Shen – suttogta Talos. Ő maga álmodta meg a nevet.

– Igen. – A primarcha nyelve kivillant, hogy lenyalja a nyálat. – Igen. És ő is az igazságosság munkáját végzi.

Az Éji Rém visszaadta a sisakot Talosnak, és lehunyta a szemét, miközben karcsú, páncélos testét a trónra eresztette.

– Nem vagyok jobb, mint a milliók, akiket a Nostramón elégettem. Pont az a gyilkos, korrupt gazember vagyok, akinek a birodalmi nyilatkozatok neveznek. Örömmel fogadom ezt a halált. Megbüntettem azokat, akik ártottak. Most a saját vétkeim is elnyerik méltó büntetésüket. A kifinomult, igazságos ítéletet. És ezzel a gyilkossággal a Császár ismét bebizonyítja, hogy igazam van. Helyesen tettem, amit cselekedtem, ahogy neki is igaza van, amikor azt teszi, amit.

Talos közelebb lépett a trónhoz. Nem az a kérdés hagyta el az ajkát, amit ki akart mondani.

– Miért? – kérdezte, és valami haraghoz hasonló égett a szemében – Miért hívsz engem Lélekvadásznak?

Az Éji Rém fekete szeme megcsillant, és a trónra ült isten ismét elmosolyodott.

– Megérkeztünk – mondta Septimus. Dokkolás és rögzítés kész, energia lekapcsolása folyamatban.

Talos felállt, és elhagyta a rögzítőszéket.

– Septimus, gondoskodj a navigátorról! Győződj meg róla, hogy a műtétje komplikációk nélkül zajlott le!

– Igen, nagyúr.

– Első Karom, Hetedik Karom! – mondta Talos. – Utánam! Beszélni fogunk a Magasztossal.

– A felszíni háború sokba kerül nekünk.

– A veszteségek elfogadhatóak.

Talos szemügyre vette a Magasztos torz és kéjes ábrázatát, ami a sápadt nostramói hús paródiája volt.

– Elfogadhatóak? – kérdezte a próféta. – Milyen mércével? Kilenc astartest vesztettünk el, mióta leszálltunk. A Hadúr a Crythe legnehezebb célpontjai ellen vet be minket.

– Mi pedig megtörjük őket.

Minden egyes tiszta astartesben megvolt a képesség, hogy savas köpetet termeljen. A hibás génmagból származó lojalista rendházakban ez a képesség időnként korlátozott volt, csonkult vagy teljesen hiányzott. Az Éjurak nem voltak tisztátalanok. A Magasztos makacs megnyilvánulása láttán Talos érezte, hogy a nyál mirigyei bizseregnek, és reagálnak a bosszúságára. Halk káromkodással nyelte vissza a maró mérget, ami ártalmatlanul feloldódott a gyomorsavban. A torkán lefelé haladva azért csípett.

– Igen, megtörjük őket. És közben saját magunkat is összetörjük rajtuk. A Mechanicum ellen harcolunk. A Hadúr kivéreztet minket a légió hadviseléséhez kevésbé alkalmas célpontok ellen. Titánok, szervitorok és techkatonák? Olyan ellenségre pazarolnak minket, amely túlságosan embertelen ahhoz, hogy félelmet érezzen!

– Egy harcosnak nem az a feladata, hogy nyafogjon, amikor az ideális csatatéren kívül vetik be, Talos.

– Akkor feltétlenül gyere le a felszínre, excellenciás uram! – szólt közbe Adhemar, és szélesre tárta a karját. – Vérezd össze a karmaidat a többiekkel! Engedd meg a drága Atramentarodnak, hogy dühében kilőjön néhány boltlövedéket! Győződj meg róla a saját szemeddel!

Az idősebb astartes farkas módjára, élesen vigyorgott, miközben a Magasztos trónjának mindkét oldalán felmordultak az Atramentarok agyaras sisakjuk alatt.

– Épp most bénítottunk meg egy titánt – csillant derűsen Adhemar fekete szeme –, úgyhogy ne hidd, hogy a fegyverek felemelése elrettent minket attól, hogy igazat mondjunk.

A Magasztos nedves, bőfögő kuncogást hallatott.

– Remek hangulatban vagy egy olyan őrmesterhez képest, aki nemrég még a halálba vezette az embereit.

A mosoly eltűnt Adhemar arcáról. Talos egyik zömök terminátorpáncélba öltözött Atramentarról a másokra

nézett. Garadon és Vraal voltak azok. Feszülten és készenlétben.

De nem fognak cselekedni. Ebben biztos volt.

– Elég ebből az örültségből – szólalt meg. – Csaliként vetnek minket az eszeveszett ellenállásra, és azt parancsolják, hogy a halandó seregek előtt derítsük fel a terepet. *Felderíteni? Astartesekkel?* így nem lehet háborút vívni! A félelem a legnagyobb fegyverünk, és ez a penge tompa ebben az Összeecsapásban.

– Harcolni fogtok, mert ez a Hadúr akarata – vigyorgott gúnyosan a Magasztos. – És az *enyém* is.

– A Hetedik Karom elpusztult. – Talos ujjai viszkettek, hogy előhúzza Aurumot. Jeges bizonyossággal tudta, hogy fel tudna mászni az emelvényre, és az aranypengét Vandred mellkasába fúrná, mielőtt az Atramentar levágná.

Fájdalmasan csábító.

– Begyűjtötted a gén magjukat? Valaha te voltál az apotekáriusom. Szomorú lennék, ha azt hinném, hogy teljesen elfelejtetted a korábbi kötelességeidet.

– Én magam vágtam ki őket a halottak testéből – felelte Talos. Így is volt. A harci késével hasította ki a sarjmirigyeket minden egyes megölt harcos mellkasából és nyakából. Adhemar könnyes szemmel fagyasztó gélbe csomagolta az elszíneződött szerveket, és egy lezárt sztázisládában tárolta őket a *Vihar Szeme* fedélzetén.

Hat lelket veszítettek. Elillantak a hipertérbe. Elképzelte az embereit, a bátor harcosokat, ahogy az árnyékuk üvöltve sodródik a Lelkek Tengerén.

– Adhemar és Mercutian most már az Első Karomba tartoznak. – Talos hajthatatlan volt. – Ez nem kérdés.

A Magasztos vállat vont, megmozgatva súlyos páncélját és csonttüskéit. Fölötte állt az egységek méretével és beosztásával kapcsolatos kérdéseknek.

– És tisztázzunk valamit, Vandred kapitány testvér. Ez a háború a halálunkat fogja okozni. A Hadúr kivéreztetni a Tizediket, mert mi feláldozhatok vagyunk a szemében. A túlélőknek pedig, mivel nem marad más választásuk, csatlakozniuk kell a Fekete Légióhoz.

– A Hadúr, ezer dicséret szálljon rá, megbocsátott neked a... kirohanásodért... a börtönvilág felszínén. – A Magasztos tönkrement fogai rútul megcsillantak. – Ne élj vissza a nagylelkű természetével, Talos.

Az Éjúr az Atramentarra nézett. Garadon ott volt. Nem magyarázta volna el az igazságot?

– A Hadúr arra törekedett, hogy széthúzást keltsen a leszálló csapatban. Azért akart engem, mert a második látásom nem vak, mint a saját látnokaié. Nem hiszem el, hogy még mindig nem vagy hajlandó meglátni az igazság fényét. Garadon velünk volt. Ő biztosan...

–A Magasztos Kalapácsa mindent elmondott, ami történt. Az egyetlen hiba, amiben a Fekete Légió vétkes,

az volt, hogy hagyta, hogy a Mennykősolymunkat lerohanják a foglyok.

– Elment az eszed? – Talos közelebb lépett. Mindkét Atramentar célra tartotta a fegyverét: Garadon felemelte a kalapácsát, és Vraal villámkarmai szikrázva keltek ellenséges életre. – Robbanóanyaggal nyitották fel a fd rámpa ajtaját!

A Magasztos nem válaszolt, de a mosolya mindent elárult. *Tudta.* Végig tudta, és nem érdekelte. Talos elvesztése, bármennyire is értékes árucikk volt a profetikus adottsága, elfogadható áldozat lenne a Hadúr folytatódó jóindulatának érdekében.

Talos következő szavai suttogó fenyegetésként hangoztak el.

– Ha azt hiszed, megengedem, hogy a sírba vezesd a Tizediket, mert olyan lázasan vágysz Abaddon kegyeire, akkor nagyot tévedsz.

– Át akarod venni a helyemet, Lélekvadász? – A Magasztos még mindig mosolygott.

– Nem. Én a felszíni konfliktus vezetését akarom. Meg akarom nyerni ezt a háborút, és azt, hogy maradjon század, ahová visszatérhetek.

– Előléptetni magad? Milyen mulatságos.

– Nem én, Vandred.

A Magasztos végre reagált. Csikorgó páncélízületekkel emelkedett fel a trónjáról, ferde, madárszerű szemét összehúzza.

– Ne mondd ki a nevét! Túl mélyen szunnyad. Nem fog felébredni. Én a Magasztos vagyok. Én vagyok a Tizedik kapitánya! Engedelmeskedni fogsz nekem!

– Elég, Vandred! Nem fogsz minket a Crythe-on vezetni, és hagyni minket meghalni a vágyadért, hogy a Hadúr kedvében járjunk! Olyan ellenséggel harcolunk, amelyből hiányzik minden emberi érzés. Nem ismernek félelmet, és nem fognak pátiikba esni. Az életünkbe és az erőforrásainkba kerül, hogy elpusztítsunk egy ilyen ellenséget egy kíméletlen, hagyományos hadviselésben. Ha mégis meg lehet törni a moráljukat, azt nem bolterekkel és pengékkel fogjuk elérni. A saját gépeinket fogjuk erre használni. Azokat, amiket egykor ők készítettek nekünk. Az Emlékezés Csarnokába megyek – fejezte be Talos. – Első Karom, utánam!

E szavakat kimondva, lesétált a hídról, az újjáalakult Első Karom szent fegyvereinek oltalmában.

Odakint Cyrion megtorpant.

Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, a falnak dőlt, lehajtott fejjel, mintha elkábult volna. A jobb karját remegés kerítette hatalmába, és csak azért maradt a kezében a bolter, mert irányíthatatlanul megfeszültek a tenyerében az inak, és összeszorult az ökle.

Megtört hangon, amit csak Talos hallott, megszólalt.

– Testvér. Beszélünk... kell. A Magasztost elárasztja a rémület. Végül belefulladás.

– Nem érdekel.

– Pedig érdekelnie kellene. Amikor az Emlékezés Csarnokáról beszéltél, Vandred maradványai felsírtak félelmükben abban a szennyezett héjban.

A Magasztos és az őrzői figyelték, ahogy a csapat távozik. Amint az ajtó becsapódott az astartesek mögött, Garadon leeresztette díszes kalapácsát, a nyelvét ismét a vállára támasztva. Vállpáncéljának fekete oroszlán-pofája hangtalanul üvöltött a lezárt kapu irányába.

– Soha nem fogom megérteni, hogy a primarcha miért tüntette ki Talost ennyire – jegyezte meg az Atramentar.

Vraal, a Magasztos parancsnoki trónjának túloldalán, a saját véleményét közölte a voxon.

– Szerencsés ember. Kedvez neki a sors. Megálmodta a navigátort. Most pedig foglyul ejtette egy titán princepsét. Maga a Hadúr is dicsérni fogja ezt a fogást.

– Úgy hangzik, mintha undorodnál, testvér. – Garadon hangja ugyanolyan hűvös és szenvtelen volt, mint mindig. – Sért téged a szerencséje?

Vraal még mindig nem húzta vissza a villámkarmait. Sziszegtek és szikráztak a híd homályában, éles fényt árasztottak, amely úgy csillant meg terjedelmes terminátor páncéljának kontúrjain, mint a villámlás.

- Így van. Minden egyes lélegzetvétellel sért engem.
 - Vraal – sziszegte a Magasztos, a hangja sűrű volt a keserű nyálkától.
 - Igen, hercegem?
 - Kövesd őket! Nem érdekel, hogyan, de az újraélesztés rituáléját meg kell szentségteleníteni.
 - Igen, hercegem! – Vraal bólintott agyaras sisakjával. Ősi csatapáncéljában minden mozdulatra felnyögtek a szervók.
- A Magasztos megnyalta agyarait, mit sem törődve a vérrel, amit fakasztott.
- Nem szabad megengedni, hogy Talos felébressze Malchariont.

XIV

A TIZEDIK KAPITÁNYA

*„Nem akarom ezt
Hűséggel és becsülettel szolgáltam...
Szórjátok... a hamvaimat az úrbe.
Ne... zárjátok... be... engem...”*

– Malcharion, a harcos-bölcs utolsó szavai

Az alvó álmodott.

Csatáról és vérontásról, olyasmit, ami elmosta az emlék és a rémálom közötti határt tompa elméjében.

Egy világról. Egy csatatérről. A csatatérről. Milliós hadseregek pusztították egymást könyörtelenül. Bolterek ropogtak. Olyan hangosan, hogy más érzékszervekbe is átszivárogtak. Olyan zajosan, hogy vakítóvá vált, hogy hamu íze lett. A bolterek ropogásának zaja ismerősebb neki, mint a saját hangja, olyan mélyen belé ivódott.

Egy kontinensen átívelő palota csúcsairól álmodik. Egy erőd tornyaitól, melyhez fogható nincs még egy – egy

aranyból és kőből épült erődítményről, ami még a legkapzsibb istenek képzeletével is vetekszik.

Itt hal meg. Tudta ezt, mert ez emlék volt.

Itt hal meg, de nem lel békére.

És a bolterek csak tovább ropogtak.

A szarkofág díszes platinafelülete némán meredt rájuk, és még mindig vékony, hullámszó gőzpamacsokba burkolózott, ahogy a sztázismező leállt.

Olyan díszes és gyönyörű volt, amilyen a *Vihar Szeme* sosem lesz. A kegyetlen tüskékkel és ékes páncélzat-átalakítással feljavított Land Rabló egyfajta művészi alkotás volt: a légio hírnevét éltette, és láncokat erősítettek rá, amelyeken a keresztre feszített ellenséget mutogattak, miközben a harckocsi további százakat gázolt le.

A *Vihar Szeme* maga volt a határtalan agresszió és az ellenségnek okozott szenvedés. A keramit tükrözte a benne lakozó gépszellemet.

De ez egy másik, nemesebb fajta művészet volt.

A szarkofág platinából és bronzból készült, és a Tizedik Század történetének egyik legnagyobb csatajelenetét ábrázolta. Egy ősi csatapáncélba öltözött harcos állt rajta, fejét az ég felé emelve, két astartessisakot szorongatva. Jobb csizmája egy harmadikra támaszkodott, a földre dőngölve azt.

A képet soha nem gyalázták meg túlzással. Se koponyahalom, se ujjongó tömeg nem volt rajta. Csak egy diadalában magában álló harcos.

A jobb kezében tartott sisak homlokára cakkos villámot véstek, az arcára pedig barbár rúnát. Xorumai kán, a Fehér Hegek kilencedik kardmester-kapitányáé volt.

A baljában taréjos sisakot fogott, mely még úgy is büszkének tűnt, hogy letépte a viselője testéről. Csak egy összeszorított ököl volt az arclemezen, és a Paladin felsőgót rúnája. Lethandrus templomos, a Birodalmi Öklök Légió híres bajnokának sisakja volt az.

Végezetül, a harcos csizmája alatt egy harmadik astartes fejfedője hevert. Ez szárnyas volt, a homlokán könnycsepp alakú vércsepp – amit itt egy rubin helyettesített. Raguéi, a Szenvedő, a Vérangyalok Hetedik Századának kapitányáé.

A harcos egyetlen nap leforgása alatt ölte meg hármukat; egy bolyvárosban dúló csatában, a Császári Palota falain kívül vágta le a lojalista astartes légiók három bajnokát.

Zörgő daruk emelték ki a hatalmas szarkofágot az Emlékezés Csarnokának márványpadlójába süllyesztett sztázisveremből. Szervitorok kezelték az emelőszerkezetet, gépies, egyetlen feladatra szánt precizitásuk az újjáélesztés rituáléjának szükséges része volt. Talos figyelte a platinából, bronzból és fekete keramitból készített hatalmas koporsót – amely akkora

volt, mint két astartes teljes terminátorpáncélzatban amint kiemelik a veremből. A szarkofágról csövek, vezetékek és kábelek lógtak, melyeknek szent rendeltetésük volt. A rostkígyókból hűtőfolyadék csöpögött, nedvességcseppek gyűltek meg a síri levegőn, miután ilyen hosszan tartották sztázismezőben.

Az Első Karom néma áhítattal figyelte, ahogy a szarkofágot átviszik a kamrán, és programozott gondossággal leeresztik. A leengedett koporsó alatt még több szervitor várakozott, egy páncélozott héjazat körül, mely háromszor olyan magas volt, mint egy astartes. Az ipari karmokkal és szerszámokkal helyettesített kezük a géptesten szorgoskodott, a végső előkészületeket végezték, hogy a szarkofágot az elejére szereljék.

Dreadnought.

Már a szó is jeges lüktetést ébresztett a vérében, de ez semmi volt a valósághoz képest, ami a szeme elé tárult. Egy dreadnought, ember és gép tökéletes elegye. Egy astartes hős teste, díszes szarkofágba zárva és örökre amniotikus folyadékban lebegve, a halál küszöbén, egy két lábon járó harci gép sebezhetetlen keramittestét irányítva.

A rituálé eddig majdnem két órát vett igénybe, és Talos tudta, hogy még több van hátra. Figyelte a szervitorokat munka közben, ahogy a helyükre dolgozzák a bilincseket, rögzítik a merevítőket, tesztelik az interfész-csatlakozókat.

– Uram – szólította meg a techpap, Deltrian. – Minden készen áll az újraélesztés szertartásának harmadik rítusára.

A feketébe öltözött férfi olyan magasra növesztette magát, mint egy astartes, de nem bírta az emberfeletti izomtömegükkel.

Talos szemében a csontvázszerű kaszásra hasonlított, a Birodalom előtti terrai mitológiából. Ez a kép rengeteg gyarmatosított világon osztozott a csillagok között, még azokon is, amelyek a messzi-messzi Földtől függetlenül fejlődtek ki. A lelkek aratója.

Deltrian fekete köpenye alól kivillanó arca mintha rájátszott volna erre a képzetre, de hogy mi okból, azt Talos sosem értette. Egy ezüstkoponya vigyorgott az astartesre. A férfi arcát krómból és plasztacélból formázták, valószínűleg a bőrét és a csontját is helyettesítve.

A még mindig emberi torkán szénfekete bogárhoz hasonló voxadó egység sugározta Deltrian géphangját.

A sosem pislogó szemek csillogó smaragdzöld lencsék voltak, halovány fényben fürdette őket a permet, amely tizenöt másodpercenként egyszer sziszegve tört elő Deltrian könnycsatornáiból. Talosnak fogalma sem volt róla, miért kell nedvesen tartani a techpap szemlencséit, hiszen nem emberi szervek voltak, aminek szüksége van szemhéjra és nedvekre, hogy ki ne száradjanak.

A kíváncsisága ellenére ezt is személyesnek tekintette, mint Deltrian minden más embertelenségét.

– A légió hálás neked, tisztelt techpap – mondta az astartes, folytatva az elvárt hagyományos kifejezéseket. Körbepillantott a márványpadlós teremben, amelynek falait vastagon borították a misztikus gépek, és a padló lejtős vermei még csodálatosabb technológiákat rejtettek. Visszanézett a techpapra, és hirtelen ötlettől vezérelve hozzátette. – Köszönjük, mint mindig, Deltrian. Kötelességtudó és megbízható szövetségesünk vagy.

Deltrian olyan mozdulatlanra dermedt, akár egy gép. A szervitorok tovább csörömpöltek, csattogtak, hegesztettek, csatoltak és fúrtak. A techpap smaragdzöld lencsái kattogtak és zümmögtek, mintha valamiféle arckifejezést próbálnának felvenni. A koponyaarc nem hagyta abba a vigyorgást.

– Megszegted a vokalizált nyelvezet hagyományos üzenetváltását.

– Csupán a hálámat akartam kifejezni az általad végzett feladatokért. A kötelességekért, amelyek túl gyakran maradnak köszönet nélkül. – Talos fekete szeme továbbra is őszintén figyelt. – Bocsánatot kérek, ha megbántottalak.

– Nem hiba volt módosítani a vokalizált párbeszédet?

– Nem. Szándékos volt.

– Elemzés. Feldolgozva. Válaszul kijelentem: köszönöm az elismerését, egy-kettő-tízes astartes.

Egy-kettő-tízes astartes? Talos elmosolyodott, amikor megértette. Első karom, második astartes, tizedik század. Az eredeti szakaszjelölője.

– Talos – mondta az Éjúr. – Az én nevem Talos.

– Talos. Vettem. Rögzítve. – Deltrian halálfejes vigyorral fordult a leereszkedő szarkofág felé. – A Gépisten megidézésével, a megvilágosodott Mechanicum és Hórusz légiói közötti egység áldott szentségével kezdek hozzá az előttünk álló harcok felélesztéséhez, feltéve, hogy az indok megfelel az első eskütételnek. Ismertesd az esküdet.

Talos visszatért a hivatalos párbeszédhez.

– Primarchám nevében, aki testvérként szerette és szolgálta Hóruszt, esküt teszek neked. A Nyolcadik Légiónak hadat visel az Aranytrón és a Marsi Kultusz ellen. Add vissza nekünk elesett testvérünket, és birodalmi vér fog folyni. Újítsd meg erejét a titkaiddal, és együtt megfosztjuk a hamis Mechanicumot a tanaitól.

Deltrian itt ismét szünetet tartott. Talos azon tűnődött, vajon nem mondta-e rosszul az esküt. Tanulmányozta a szövegeket, de ez volt az első alkalom, hogy maga vállalkozott a szertartásra.

– A fogadalmad összhangban van az első esküvel. A titkaimat a közös javunkra fogom fordítani.

– Ébreszd fel, Deltrian. – Talos a techpap szemébe nézett, lehalkította a hangját. – Vihar közeleg. Leszámolás. Szükségünk van rá, hogy mellettünk álljon.

Ezzel is megtörte az előírt rituálét. Deltrian megtorpant, hogy feldolgozza.

– Tudatában vagy a kudarc valószínűségének? Ez a harcos-egység mind a négy korábbi próbálkozásnál ellenállt az újraélesztésnek.

– Tudom. – Talos figyelte, ahogy a nagy tettek aranyozott történetével televésett szarkofágot a helyére rögzítik a harci gép testén. – Soha nem ébredt fel. Nem akarta, hogy bezárják.

Deltrian nem szólt semmit. A Mechanicum papja számára nem volt semmi értelme visszautasítani a megtiszteltetést, hogy valaki ilyen közel kerüljön a Gépistenhez. Mivel nem értette, milyen érzelmek játszanak szerepet, egyszerűen csak hallgatott, amíg Talos újra meg nem szólalt.

– Feltehetek egy kérdést?

– Engedélyt adok, azzal a feltétellel, hogy az áldott Mechanicum tudása nem hagyhatja el a szent szolgáló elméjét.

– Ezt tiszteletben tartom. Viszont itt hagyok egy... díszőrséget. Hogy őrizze a szertartást Ez a hagyományok elfogadhatatlan megszegése?

– Valaha hagyománynak számított, hogy az Emlékezés Csarnokában mindig díszőrség álljon – felelte Deltrian. Egy szinte hátborzongatóan emberi pülanatában a gépember oldalra billentette a fejét, miközben a mosoly változatlan maradt az arcán. – Hogy változnak az idők.

Talos erre mosolyogva bólintott.

– Köszönöm a türelmedet, Deltrian. Cyrion, Mercutian és Xarl itt maradnak. Biztosíthatlak, hogy nem fogják zavarni a munkádat és az istentiszteletedet.

– A parancsaidat feljegyeztük.

– Minden jót kívánok neked, tiszteletre méltó techpap. Kérlek, hívj ide a rítus utolsó szakaszára. Szeretnék jelen lenni.

– Engedelmeskedem – mondta a feljavított ember. Néhány másodperc múlva szinte kínosan hozzátette. – Talos?

Az astartes morogva zörgő páncélízületekkel fordult meg.

– Igen?

Deltrian hosszú ujjú csontvázkezelével a falra erősített létfenntartó kapszulára mutatott. Üvegfa mögött Arjuran Hollison princeps meztelen alakja lebegett, amniotikus folyadékban, vegyszeres álomban, akit kábelek és drótok kusza szövevénye csatolt több külső rendszerhez.

A techpap a torokvoxából gépi kódot bocsátott ki; ami egy elégedett mosollyal volt egyenértékű.

– Ennek még sok haszna lesz. Sokat tanulhatunk belőle. Köszönöm az ajándékot, ezt a rendkívül értékes fegyvert.

– Vizsgozd a szívességet – mondta Talos –, és kiegyenlítettnek tekintjük a dolgot.

– Beszelnünk kell a rang kérdéséről.

Adhemar fedetlen fejvel sétált Talos mellett a *Szövetség* sötét csarnokaiban. Rövid, fekete szakállát szürke foltok tarkították. Egyre mélyebbre ereszkedtek a hajóban, a tűzér- és gépfedélzetről a halandó legénység szállásai felé tartva.

– Mit kell megbeszélni? – kérdezte Talos. Ritka elevenség járta át. Remény. Valami, amit már régóta nem érzett. Nem hazudott a techpapnak; vihar közeledett. A vérében érezte. Minden egyes szívdobbanásra azzal fenyegetett, hogy kitör. A század örökre megváltozik.

A két astartes léptei visszhangot vertek a fekete acélfalakon körülöttük.

– Magasabb rendfokozatban állok nálad. – Adhemar úgy beszélt, mintha köveket őrlne a fogaival.

– Így van – értett egyet Talos. – Miért tűnik úgy, hogy ez kényelmetlenül érint téged?

– Mert a rendfokozat semmit sem jelent, mióta a Tizediket átjárja a rontás. A Magasztos alatt az Atramentar áll. A Magasztos felett nincs más, csak az ő utálatos istenei. Minden más méltatlan a figyelmére. A Kilencedik Karomnak már három hónapja nincs vezetője.

Talos kifújta a levegőt, és a fejét rázta. A légió valóban széthullott.

– Erről nem is tudtam.

– Most már én is az Első Karomban vagyok – erősítette meg Adhemar. – De ki vezesse azt? A Hetedik egykori őrmestere? Vagy az Első volt apotekáriusa?

– Úgy nézek én ki, mint akit érdekel? – Talos a kezét a hüvelybe dugott Aurum markolatán pihentette. – Nekem elég lenne, ha a század egyben maradna u háború végéig. Te vezetsz. Kiérdemelted a rendfokozatodat.

– Soha nem jutott még eszedbe, hogy talán magasabb rangot érdemelsz, mint amilyet a Magasztos rád ruházott?

– Soha – hazudta Talos. – Egy pillanatig sem.

– Látom a hazugságot a szemedben, testvér. Nem rendelkezel a megtévesztés tehetségével. Nagyon jól tudod, hogy neked kellene vezetned az Első Karmot. Csupán tiszteletből ajánlod lel nekem a pozíciót.

– Talán. De a hazugság őszinte. Megvan a rendfokozatod. Vezess, és én követlek.

– Elég a játékból. Nem kívánom vezetni a szakaszodat. A miénket. De jól figyelj rám. Lehet, hogy a légió javát szolgáló tetteid önzetlenek és nem a személyes dicsőségre gondolsz. De a Magasztos számára nem így tűnik.

Egy lift csukott ajtaja előtt vártak, és a koromsötétben meredtek egymásra, tökéletesen látva egymás vonásait. Talos lassan lélegzett, mielőtt válaszolt. Már a Magasztos említése is olajat öntött elfojtott dühének tüzére.

– Ezek nem a te szavaid, Adhemar. Ez a beszéd a gyanakvásról és a megtévesztésről... Te nem szoktál ilyesmiről tudomást szerezni. Kitől van ez a figyelmeztetés? Kinek a nevében beszélsz?

A mögöttük nyíló folyosóból megszólalt egy hang.

– Az enyémben.

Talos lassan megfordult, és magát szidta, amiért túlságosan elmerült a belső konfliktusaiban ahhoz, hogy meghallja a másik hangot a közelben. Bár az új jövevény nem viselt páncélt, csak a hagyományos légiós tunikát, a prófétának meg kellett volna hallania a közeledését.

– Adhemar az én nevemben beszél.

Adhemar és Talos is tiszteletteljesen fejet hajtott Malek, az Atramentar bajnoka előtt.

Xarl és Cyrion soha nem álltak közel egymáshoz. Mindig is akadozott közöttük a beszélgetés, már ha egyáltalán előfordult. Az üres fecsegés nem volt jellemző az astartesekre, és ez a tendencia csak fokozódott, amikor a két szóban forgó fél megvetette egymást.

A mellkasukhoz szorított bolterrel sétáltak egymással ellentétes Irányban a márványburkolatú Emlékezés Csarnokában, és minden körben kétszer elhaladtak egymás mellett. Mercutian, akinek a páncélján még mindig a Meiedik Karom jelvényei mutatták a

hovatartozását, a nagy kétszárnyú ajtónál állt őrt, a sisakját a dreadnought felé fordítva.

Deltrian időnként gépi kódol acsarogva háhozott a szervitoraival. A kibernetikus csatlósok az utasításai szerint végezték a dreadnought felkészítésének fáradságos folyamatát a teljes újraélesztésre. A szarkofág olyan pimasz göggel meredt a teremre, amelyet Malcharlon életében soha nem mutatott.

Amikor Cyrion hatodszor is elhaladt Xarl mellett, voxcsatornát nyitott a testvéréhez.

- Xarl.
- Remélem, ez jó lesz.
- Mennyi az esélye, hogy működni fog?
- A harcos-bölcs felébresztése?
- Igen.
- Én... szkeptikus vagyok.
- Ahogy én is. – Szünet állt be, és a csatorna néhány perc múlva megszakadt. Cyrion egy pislogással újra életre keltette.
- A Magasztos nem fogja hagyni, hogy megtörténjen.
- Ez nem újdonság számomra, testvér. – Xarl a voxba sóhajtott. – Mit gondolsz, miért vagyunk itt? A Magasztos nyilván megpróbálja majd megakadályozni a rituálét. Az még mindig nem világos számomra, hogy miért. Alig tudom elhinni, hogy a dolgok ennyire szétesnek.

– A Magasztos fél ettől. Fél Talostól, de Malcharlon felébredésétől még jobban. Te nem érzed, amit én.

– Nem is vágyom rá. Inkább ne rágódjunk a rontásodról szóló beszéden.

– Érzékelem a félelmet. Én nem érzem. Ez egy... érzékszerv. Mint amikor valaki egy elhangolt voxba suttog, melyen csak a jelentés foszlányai törnek át.

– Megérintettek a Rontó Erők. Elég.

Cyrion folytatta.

– Xarl! Figyelj! Csak most az egyszer. Bármilyen háború is zajlik a Magasztosban, azt Vandred már régen elvesztette. Már alig létezik úgy, mint az az ember, akit a Terra ostroma után követtünk a csatába.

Ismét elhaladtak egymás mellett, de egyik harcos sem adta jelét annak, hogy tudomásul venné a másikat, a voxon folytatott vitájuk ellenére. Mercutian még mindig fegyelmezett csendben állt.

– Elég – csattant fel Xarl. – Azt hiszed, kedvezően fogok reagálni, ha megtudom, hogy érted annak a torz nyomorultnak az elméjét és lelkét? Persze, hogy ismered a titkait. Ugyanolyan romlott vagy, mint ő. Az ő rontása kívülről látszik, a szemed elé tárul, és megmutatkozik a feldúlt testében. A tiéd belül van. Rejtve, és ezért még sötétebb.

– Xarl – mondta Cyrion, lehalkítva a hangját. – Testvérem. A közös atyánk nevében, hallgass meg most, ha többé soha nem is teszed.

Xarl nem válaszolt. Cyrion figyelte, ahogy a fivére némán közeledik, ahogy a terem újabb félkörívénél találkoznak. Amikor elmentek egymás mellett, Xarl megragadta Cyrion vállvédőjének szélét. Furcsa és kínos pillanat volt. Cyrion a két sisak vörös lencsési ellenére is érezte, hogy a testvére több éve először felveszi a szemkontaktust.

– Beszélj – mondta Xarl. – Bizonyítsd az igazadat, ha tudod.

– Képzeld el – kezdte Cyrion –, hogy mindenki van egy titkos hang. Egy hang, amely a félelmükről beszél. Amikor veled vagyok, Talossal, Uzassal... minden csendes. Mi astartések vagyunk. „Ahol a halandó burkot félelem tölti meg, ott mi üresek és hidegek vagyunk”.

Xarl elvigyorodott, ahogy Cyrion Malcharion írásából idézett. Találó, nagyon találó.

Mercutian hangja recsegett a voxon keresztül.

– Titkolóztok az új szakasztársatok előtt?

– Nem, testvér – felelte Cyrion. – Bocsásd meg ezt a pillanatnyi nézeteltérésünket.

– Természetesen. – Mercurian adása ismét megszakadt.

– Folytasd! – mondta Xarl.

– Halandók között... más a helyzet. Szégyenteljes suttogások kórusának hallom a félelmeiket. Megölsz egy halandót, és látod, ahogy a fény kihuny a szemében. Én hallom, ahogy némán sír, és a világról suttog, amelyet

soha többé nem fog látni, a feleségről, akit annyira félt, hogy nem láthatja meg még egyszer utoljára. Én... kiragadom ezeket a gondolatokat minden elméből, ami a közelemben van.

A *pszi rontása*, gondolta Xarl. A primarcha dicsőségének éveiben az ilyen szerencsétleneket kiirtották volna a légióból, vagy merev viselkedési és használati szabályok szerint nevelték volna. A vad pszi-tehetség nyitott kapu volt, amelyen át a hipertér lélektelen lényei megszánhattak és megronthattak.

– Folytasd! – mondta újra. Ezúttal sokkal nehezebb volt kimondani.

– El sem tudod képzelni, milyennek hallom a Magasztos hangját, testvér. – Cyrion saját hangja is szaggatott és tétova volt, küzdött, hogy szavakba öntse a fogalmakat. – Sikít... elveszett a saját elméjének sötétségében. A nevünket kiabálja, a légió halott és élő testvéreinek nevét, könyörögve, hogy találjuk meg, mentsük meg, öljük meg.

Vett egy nagy levegőt, mielőtt folytatta.

– Ezt hallom, amikor a közelében állok. A gyötrelmeit. A rettegését, hogy elveszíti az irányítást, ami kitölti az egész létezését. Ő már nem astartes. A megszállása lehetővé tette, hogy félelmet érezzen, és ez az, ami igazán kiüresítette őt. Úgy hasít belé a rettegés, mintha száz féreg fúrna.

Xarl rájött, hogy még mindig tartja Cyrion vállvertjét. Azonnal elengedte, leküzdve a vicsorgást a hangjában.

– Könnyebben éltem volna e tudás nélkül, testvér.

– Ahogy én is. De nem azért mondtam el a felfedezéseimet, hogy kellemetlen helyzetbe hozzalak. A Magasztos két lélekből áll. Vandredből, aki lassan, sikoltozva halad a feledés felé, és valami másból... valamiből, ami a gyűlöletéből alakult ki, és egy másik elméjével keveredett. Amikor Talos azzal fenyegetőzött, hogy felébreszti Malchariont, akkor hallottam először mindkét lelkei üvölteni. Vaiulred maradványai és az ől magáénak valló démon mindketten féltek éltől a pillanattól.

– Ili vagyunk – erősködött Xarl. – Őrt állunk a feltámasztás rítusai felett. De ha a Magasztos valóban fél ettől az eseménytől, és,, küld valakit, hogy eltántorítson, nem fog számítani. Fenyegetések és eskük. Melyik Atramentar lenne elég aljas ahhoz, hogy hadat viseljen a testvérei ellen? Malek? Soha. Garadon? ő a Magasztos teremtménye, de hármunkkal ő sem ér fel. Bármelyik Atramentar elesne, és a Magasztosnak drága a kiválasztott elitjének élete.

– Feltételezed, hogy az ő életük is ugyanolyan értékes. Nem, testvér – mondta Cyrion. – Vraalt fogja küldeni.

Mindkét harcos megfordult, amikor a nagy ajtó zörögve ismét kinyílt. Cyrion azonnal szólt voxon Talosnak.

– Testvér, kezdődik.

A válasz szűkszavú volt.

– Első Karom! Az agresszió bármilyen jelére megtámadjátok és megölitek a célpontot. *Áve Dominus Nox.*

– Cyrion – Xarl felhúzta a bolterét, miközben az egyik Atramentar belépett az Emlékezés Csarnokába utálom, amikor igazad van.

Malek Talossal és Adhemarral együtt utazott a felvonóval az alsó szintekre.

– Nem engedheted meg magadnak, hogy ilyen naiv légy – jelentette ki, és az arca olyan komor és merev volt, mint a fehér gránit.

– Nem vagyok naiv – felelte Talos. Malek iránti tisztelete ellenére az Atramentar hangja felpezsdítette a vérét. Nem tudta kiszűrni a szavaiból a dac éjét. – A Tizedik érdekeinek megfelelően cselekszem.

– Úgy viselkedsz, mint egy vak gyerek. – Malek most már vasszigorral szólt, fekete szeme izzott. – A Tizedik Század érdekeiről beszélsz? Éppen ez a lényeg. A század halott, Talos. Néha a múlt megőrzése visszalépés. Nem az öncélú változást pártolom. A háborúnk valóságáról beszélünk.

– Az Éji Rém sosem...

– Ne merészelj úgy beszélni atyánkról, mintha jobban Ismerted volna nálam! – Malek szeme összeszűkült, és a hangja állatias morgássá változott. – Ne merészed azt feltételezni, hogy te voltál az egyetlen, akivel

négyszemközt tanácskozott az utolsó éjszakáin! Sokan tartoztunk a kiválasztottal közé. Nem csak te.

– Ezt én is tudom. Én arról az örökségről beszélek, amit ő szánt nekünk.

– Azt akarta, hogy túléljük, és szembeszálljunk az Impériummal. Ez minden. Gondolod, hogy érdekelte, milyen hadrendben menetelünk, és milyen címeket viselünk, amíg teljesítjük a kötelességünket? Alig maradtunk többen harmincnál, mi, astartesek. A szakaszegységnek vége. A vezetés gyenge. Az erőforrások a végletekig kimerültek. Nem vagyunk a Nyolcadik Légión Tizedik Századának tagjai. Saját időszámításunk szerint, már majdnem egy évszázada nem vagyunk azok... a galaxisé szerint pedig tíz évezrede. Tényleg nem veszitek észre, hogy mit csináltok? – fejezte be Malek. A fejét rázta, mintha a puszta gondolatot is képtelenség lenne felfogni.

– Kész vagyok elismerni...

– A kérdés költői volt – morogta Malek. – Bárki láthatja. Véletlenül ráakadsz száz szervitorra, amikor az erőforrásaink már majdnem kiürültek. A széttört anyabolygónk felszínére lépsz, és bárki, aki nyitott szemmel jár, látja, hogy ez egy előjel. Aztán ellopsz egy navigátort, a sok felfedeznivaló közül! Most pedig egy titán princepset. A Magasztos ellen ágalsz, és a harcosbölcs felébresztéséről beszélsz...

Adhemar közbevágott.

– Talos, testvérem. A saját elképzelésed szerint építed újjá a századot. A navigátor volt a legmerészebb lépés. Ha a Szövetség valahogy elveszítené Etrigiust, az egész század tőled függene, az általad irányított navigátortól. Még a hipertérbe sem tudnánk belépni a te... engedélyed nélkül.

– Etrigius jó egészségnek örvend – közölte Talos. De nem tudta alátámasztani a szavait. Meglehet, hogy a navigátorok a mutációik miatt hosszabb életűek az embernél, de Etrigiust – aki örökké a hajó orrához közeli személyes megfigyelő szobáiban rejtőzködött – a Magasztoson kívül évtizedek óta alig látta bárki. Octaviának volt hozzáférése az ő részlegéhez, de a Septimuson keresztül küldött sovány jelentései semmit sem említettek Etrigius mentális vagy fizikai állapotáról. Az látszólag változatlan volt.

– Az Atramentar tagja vagyok – jelentette ki Malek, a mondandója fontosságáról árulkodó hangsúllyal. Talos azonnal megértette. Malek soha nem szegné meg az esküjét, hogy felfedje hűbérura titkait, még ha meg is vetette a Magasztost. De szabadon tudatta Talossal, hogy nyilvánvalóan elkísérte a Magasztost Etrigius közelébe.

Talán az, hogy felfedezték Octaviát a Nostramo felszínén, közvetlenebb fenyegetést jelentett a Magasztosra, mint ahogy azt Talos sejtette.

Vigyázni kell rá. Határozottan őrizni kell. És Malcharion újbóli felébredése...

– Mercutian, Cyrion és Xarl őrt áll az Emlékezés Csarnokában – tájékoztatta Maieket. A köpenyes harcos bölintott, rezignált, szoborszerű arccal.

– Ez valószínűleg bölcs döntés. Mióta tart a szertartás?

– Négy órája. Éppen a dreadnought alvázat töltötték fel és szentelték fel, amikor elmentem. Még nem kezdték el felébreszteni az alvót.

– Az esélyek nem mellettünk szólnak – mondta Adhemar.

– Még egyszer sem ébredt fel.

– És nem önként ment abba a szarkofágba – tette hozzá Malek.

Talos voxá recsegve éledt fel, megszakítva a további beszélgetést.

– Testvérem – mondta Cyrion. – Kezdődik.

Vraal bevonult az Emlékezés Csarnokába.

Jobb vállvédőjének üvöltő oroszlánfején, amely az Atramentar tagjaként jelölte meg, kósza bemetszések és vágások mintázata éktelenkedett, a számtalan csata utáni ritkuló javítások nyomai. Terminátor csatapáncéljának többi része is ezt a mintát követte. Sebhelyek tarkították az éjszín felületet, és a hasítékok pereme fegyveracél-szürke volt, ahol ideje lett volna újrafesteni.

A régi vér még mindig a kesztyűjén hólyagzott. Bár a villámkarmairól minden anyag leégett, valahányszor aktiválta őket, a kesztyűt még hetekig megfestette a vér, miután a csatában ráfröccsent.

A többiek félreértették, tiszteletlenségnek hitték. Az áhítat hiányának. Szinte nevetséges volt.

Milyen nagyobb megtiszteltetés érhetne a páncélja gépszellemét, minthogy nyíltan mutogassa a csatában szerzett sebeit? Milyen nemesebb áhítatot tanúsíthatott annál, mint hogy büszkén tárja fel azokat a hegeket, amelyek akkor keletkeztek, amikor nem sikerült őt megölni?

Páncélja görnyedt hátából bronztüskékből készült trófeatartók magasodtak, mindegyiken astartessisakkal, és a túlméretezett koponyák minden lépésnél összezsattantak.

Vraal megnyalta a fogát, miközben vörösre színezett kijelzője minden élőlényt befogott a teremben. Itt a szervitorokat, akik agyatlan hódolóként gondozták a néma dreadnoughtot. Ott a techadeptust, Deltriant, aki a misztikus fényekkel, kapcsolókkal és karokkal teli pultnál dolgozott. Amott az Első Karom újoncát, a komor Mercutiant, aki a Vraaltól balra nyíló nagy ajtó árnyékában állt. Végül Cyriont és Xarlt, a mellkasukhoz szorított bolterekkel.

Az Atramentar észrevette, hogy kurtán felvillan egy figyelmeztető rúna. Egy auspex pásztázta őt. Biztosan Deltrian volt az. Elismerően biccentett a figyelő

techpapnak, miközben tovább sétált a terembe. A szikár géplény tiszteletteljesen meghajolt. Utálatos teremtmény. Átok a Mechanicumra, amiért ilyen mocsokra van szükség a légión működéséhez.

Vraalnak nem voltak illúziói arról, hogy miért van itt. A Magasztos óvatosan játszotta a játékát, mert ha nyíltan szembeszáll Talossal, azzal teljes lázadást robbanthatott volna ki. A Tizedik maradéka megtörne, egyesek a Magasztost követnék, mások a prófétához csatlakoznának. Vraal számára ez egyáltalán nem tűnt választási lehetőségnek. A múlt vagy a jövő. Talos az előbbit képviselte. Mi más volt a múltban, mint kudarc és szégyen?

Megkönnyebbülés lenne, ha végre meghalna a próféta. Jól emlékezett a csalódottságára, amikor a Magasztos terve, hogy kiszolgáltassa Talost a Rontó Erőknek, teljes kudarcba fulladt. A Kifosztó ellenállás nélkül hagyta megszökni a prófétát – Abaddon még a két rabszolgát sem tudta megölni, akiket Talos nyilvánvalóan nagy becsben tartott és a Tizedik Századot ismét a próféta bosszantóan anakronisztikus beleszólása terhelte.

Őrjítő. Mint egy csillapíthatatlan viszketés.

Nem, Vraalnak egyáltalán nem voltak illúziói. Nyílt konfliktusról szó sem lehetett. Az felbátorítaná Talos alakulóban lévő frakcióját. Semmiképp nem használhatták az egyik kegyelt Atramentart. Tagadhatatlan bizonyíték lenne, hogy a Magasztos a próféta ellen fordul. De a vad, kiszámíthatatlan Vraallal

nem állt fenn ugyanez. Ó, dehogyis. Vraalt meggyászolnák indulatos természete és kolerikus humora miatt, miközben a Magasztos lírai beszédet mondana arról, hogy mennyire sajnálja, hogy olyan rettentően megzavarta a feltámasztási szertartást.

A keserűsége fékezhetetlenné tette, állítja majd a Magasztos. Vraal tettei mindnyájunkra szégyent hoznak. Micsoda széthúzás...

Igen, Vraal most szinte hallotta, mi lesz a gyászbeszédében. A Magasztos ideküldte meghalni, hogy az életét a bandérium javára áldozza. Legyen hát.

Persze ezt az új tervet, hogy felébresszék Malchariont, tapintatosan kellett felszámolni.

Árnyaltan.

Raфинáltan.

Vraal karmai kicsúsztak a kesztyűjéből. Recsegték és szikráztak a villámok, amelyekbe burkolózott.

– Testvérek! – kiáltotta vidáman a voxba. – Ebben a teremben mindenki meg fog halni!

Egy pillanattal később már boltértűzben gázolt, és nevetés szállt az agyaras sisakjának hangszórójából.

Darabok törtek le a trófeatartójáról és szóródtak szét mögötte. A sisakja egyik agyara szilánkokra tört. Megrepedt a mellvértje. Széthasadt a térdvédője, keramitszilánkok pattogtak a földre. A boltértűz vihara a terminátor csatapáncélját szaggatta és marcangolta.

Ez majdnem szórakoztató volt.

A három nyápic az Első Karomból visszahúzódott, egységesen tüzeltek rá, amivel semmit sem tettek az Atramentar előrenyomulásának visszaszorításaért. Vraal hallotta Deltrian géphangjának nyöszörgését a voxban.

– Miért csinájátok ezt! Ez szentségtörés! Ezt a termet a Gépisten tiszteletére szentelték fel!

Uh. Bárcsak lenne a páncélján távolsági fegyver... Egyszer s mindenkorra elhallgattathatná a jajveszékelő techpapot. A villámkarmok azonban felizzottak, mintha csak a dühére válaszul lobbantak volna fel.

A három szembenálló astartes hátrált, Malcharion mozdulatlan alakja felé tartottak, és szakadadanul tüzeltek. Ez bosszantóan taktikus volt. Vraal tudta, hogy bármennyire is élvezetes lenne, a megölésük csak másodlagos szempont. Véget kellett vetnie Malcharion feltámasztásának, egyszer s mindenkorra. A legnyilvánvalóbb mód útjában álltak: megakadályozták, hogy egyszerűen szétszaggassa a dreadnought testét a karmaival.

Hát, jó.

Vraal valami olyasmibe kezdett, ami egy szinte sérthetetlen terminátor csatapáncél terhét cipelő astartes számára szinte már futásnak számított. Nem az ellenszegülő astartesek felé. Nem, az öngyilkosság lenne, és a kötelességét sem teljesítené.

– Techpap! – Vraal megtántorodott, amikor a boltertűz megsemmisítő zápora összetörte a lábszárvértjét, és

megzavarta a szervók működését. – Gyere! Beszélünk kell egymással!

Botladozó, sántító futása beteges sebességgel haladt. A kaszáshoz hasonlító techpap nem hagyta el a vezérlőpultot, még akkor sem, amikor Vraal a jobb karját a szent gépezetbe vágta. Kiábrándító módon semmi sem robbant fel.

Egy különösen jól irányzott boltlövedék egy pillanatra oldalra billentette a fejét. Valószínűleg Xarl felől érkezett. Az a szemétláda híresen aljasul lőtt.

De az astartes most visszafogta magát. Vraal a vezérlőpultok között állt, lépésről lépésre közelebb dübörgött Deltrianhoz. Nem akarták megkockáztatni, hogy a robbanólövedékek kárt tegyenek a gépezetben. Mindkét karját kifeszítette oldalra, és újabb áldott Mechanicum gépeket tépett szét.

Milyen különös. A techpap sírva fakadt a gyalázat láttán. Valami olajnak tűnő csorgott a szeméből, ami sötét csíkokban folyt végig ezüstös koponyaarcán. Vraal fél másodperc alatt észlelte ezt az érdekes tényt. A másodperc hátralévő részét arra használta, hogy a négy ívelt ökölpengét – egyenként egymétereseket – egyenesen Deltrian testébe döfje.

– Hrkh... – zihálta a techpap, majd a hangja statikus zöreijbe fulladt.

– Nagyon bölcs – kuncogott Vraal, és visszahúzta a pengéket. Az adeptus testének ellenállása kellemetlen és embertelen érzést keltett. Nem sok örömet okozott a

hamis gépi élet szétszaggatása. Deltrian hátraesett, még akkor is magára szorította a fekete köpenyét, amikor a márványpadlóra zuhant.

A közelségre figyelmeztető rúna egy pillanatnyi késéssel villant fel. Az Első Karom egyik tagja már rajta is volt.

Vraal megpördült, karmait védekezésre emelve, és szembefordult a másik astartessel.

Xarl boltere közveden közelből ugatott fel, és bolthüvelyek törmelékzáporában letörte az egyik karmát. A lánckardja egy szívdobbanással később, üvöltve zúdult le.

– Csak... dögölj meg... – lihegte a voxba. Csikorgó lánckardjának pengéje végigcsúszott az Atramentar ormóttan páncélján, a fém felszínébe harapott, de nem hatolt mélyebbre.

Vraal egy vállrándítással eltávolodott. Terminátor csatapáncélja még tovább növelte amúgy is emberfeletti erejét, mint a szokásos astartes vérték. Ami pedig az esélyt illeti, hogy egy lánckard átütné... Nos, Xarl legalább lelkes volt. Ez még szórakoztatóbbá tette a dolgokat.

Vraal felemelte a jobb kesztyűjét – amiről most hiányzott egy karom és a recsegő pengék közé fogta a lánckardot, amikor az másodszor is lecsapott. A felpörgő penge azonnal elkezdte átrágni magát Vraal kesztyűjének puhább ízületein és szervorostjain. Az Atramentar erőlködve, nyögve csavarta ki a karját. A

karmokon energia szikrázott, amikor találkoztak a csapdába esett láncpengével, és fájdalmas csattanással törték ketté.

A lefegyverzett Xarl hátraugrott, félredobta a tönkrement kardmarkolatot, miközben az köhögve kilehelte a lelkét, és újra bevetette a boltért.

Nem tüzelt. Figyelmeztető rúna jelezte Vraalnak, hogy miért, és megpördült, hogy szembenézzen Cyrion és Mercutian hátulról érkező fenyegetésével.

Együtt jöttek felé, előrántott karddal ugrottak és húzódtak vissza, mint merénylők kezében a döfőtőrök. Cyrion döfése zörögve csúszott félre a vastag csatapáncélról, Vraal pedig egy karomcsapással söpörte félre, amely átszakította az astartes páncélját.

Mercutian szúrása belemart, még hozzá mélyen. A megdöbbentő, émelyítő meghittség pillanata volt – haragot ébresztő erőszak –, amikor a két astartes egymás szemébe nézett a bíborvörös szemlencséken át. A gladius hideg, utálatos súly volt Vraal gyomrában, és miközben feljavított teste a vérzés elállításáért küzdött, érezte, hogy újra felszakad, amikor Mercutian felfelé rántotta a pengét.

Áttörte a páncél egy puha ízületét. És ez... ez fájdalom volt...

Vraal már nem is emlékezett, mennyire tud fájni, olyan régen érezte már.

A becsapódások staccato robbanásokkal verdesték a hátát. A ritmus teljesen ismerős volt. Egy bolter automata tüze. *Xarl... lőtt... és neki... ki kellett szabadítani magát... a pengéről...*

Vraal felemelte a karmát. A páncél lassan válaszolt, a sérülésektől lomhán. Mercutian tovább húzta felfelé a pengét, Vraal beleibe vájva, annak ellenére, hogy az Atramentar vastag mellvértje megakadályozta, hogy a kardja túl messzire jusson.

Vraal vért köpött a sisakjába, és hátracsapta Mercutiant. A másik astartes visszapattant, mint egy bábu, amelynek túlságosan megrántották a zsinórját, és nekicsapódott a tönkrement vezérlőpultnak.

Mercutian a földön feküdt. Cyrion pedig... A rá mért ütés könyökből levágta a nyomorult karját. Még mindig próbálta összeszedni magát, és a voxon át ordította a gyűlöletét, miközben a bolterét kereste.

Xarl. El kellett bánnia Xarllal. Xarl mindig is veszélyes volt.

Vraal vért és verejtéket pislogott ki a szeméből, és megfordult, hogy pontosan ezt tegye. Meglódult előre, a karmai úgy lendültek Xarl felé, mint hét rövid lándzsa.

Xarl káromkodott, de már mozgásban is volt, és oldalra vetette magát; lángoltak az izmai, és gyorsabban mozdult, mint génmanipulációval meghosszabbított élete során valaha.

Vraal jobb karmainak hegye elkapta. Xarl összeszorította a fogát, amikor a három penge felhasította és átszúrta a páncélját. Pillanatnyi kín lüktetett a bal combjában, és halott lábakkal rogyott a földre.

A terminátor helyzetértékelése megváltozott. Deltrian, az a nyurga gépőrült egy másik, falra szerelt konzol felé kúszott. Sérültnek tűnt. Valóban így volt? Megsérülhettek a gépemberek? Inkább károsult.

Cyrion ismét előrenyomult, fél karral, a gladiusát markolva. A sebesülése okozta fájdalmat kétségtelenül elnyelte a páncélja által a vérébe és az agyába juttatott stimulánsok és idegölő szerek injekciója. Mercutian is felállt, fegyvertelenül. A kardja eltört esés közben, és minden bizonnyal az összes bolterlövedékét elhasználta. A mindig dacos Xarl elővette a boltpisztolyát, és a földön fekvő célzott vele, mivel félig szétvágott lábbal képtelen volt felállni.

Ez volt az a pillanat, amikor Vraal rájött, hogy valószínűleg győzni fog.

– Testvérek, testvérek – nevetett. – Ki hal meg először?

– Tedd a legrosszabbat – ugatott Xarl, és ismét tüzet nyitott. Rúnák villogtak Vraal kijelzőjén, ahogy a boltlövedékek a fejébe és a mellvértjébe csapódtak. Tudta, hogy a nyakízületet célozzák. Még mindig nevetett, még mindig nyomult előre, amikor Xarl pisztolya üresen kattant.

De... az a hang...

...vvrrrrrrRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR

Vraal véres arca eltorzult, ahogy rosszállóan nézett a felerősödő zajra. Mi a fene?

Ez egy Kaszás típusú, duplacsövű gépágyú bekapcsolásának zaja volt. Ezt az aktiválódó automata töltők torokhangú, gépi csattogása követte.

Vraal időben megfordult, hogy lássa, amint tüzet nyit. Amikor ez megtörtént, az Emlékezés Csarnoka beleremegett a fegyver pusztá hangerejébe. A bolytornyok ledöntéséhez elegendő erejű viharok is kisebb hangerővel és dühvel végezték pusztító munkájukat. A túlságosan elborult agyú szervitoroknak megrepedt a dobhártyájuk. Az Első Karom sisakjai elviselhető szintre szűrték a zajt, de mindannyian összeszorított foggal küszködtek ellene.

Vraal mindezt átkozottul tisztán hallotta, mert vele történt.

Hat tömegreaktív robbanólövedék, amelyek egyenként is képesek voltak kivégezni egy Rinó csapatszállítót, csapódott az Atramentarba három másodperc leforgása alatt. Az első megsemmisítette a mellvértjét, és a szétroncsolt szerveiből elszenvedett borzalmas vérveszteség pillanatokon belül megölte volna. Ezt a halált megúsza, mivel a második lövedék azonnal végzett vele, az agyaras sisakjának ütközve robbant fel, és elpusztította a fejét és a jobb vállát.

A többi négy lövedék becsapódott és darabokra tépte a maradványokat. Három másodperc múlva az

Atramentar Vraalból a törött páncéldarabokon és az Első Karom harcosainak okozott sebeken kívül semmi sem maradt.

A vihar elvonult.

A mennydörgés elhalkult.

A dreadnought masszív, bronzszegélyű, kék páncélos teste ősi szervókon lépett előre. Elég nehéz volt ahhoz, hogy megrázza a termet. Az ágyútűz semmi volt az üvöltő szervocsuklókhöz és a léptek kakofonikus roppanásához képest.

– Nagyúr? – suttogta Mercutian.

– Felébredtél... – lihegte Cyrion. – Hogyan...

A dreadnought gurgulázó, a díszes vázába épített vox által eltorzított robajjal szólalt meg.

– Boltértüzet hallottam.

XV

ÚJJÁSZÜLETÉS

A Magasztos hátradőlt a trónján, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Áldás, hogy láthatlak, testvér.

Malcharion ormóttan alakja uralta a Szövetség hídját. A konzolok képernyőinek fénye megcsillant a sötét keramitburkolatán.

Mivel a hajó tétlenül állt orbitális pályán, a legénység azon része, amelyik elég emberi volt ahhoz, hogy törődjön vele, szabadon vethetett oldalpillantásokat a közöttük megjelenő hihetetlen látványra. Malcharion egyedül állt a parancsnok emelt központi pulpitusa előtt. A dreadnought elég magas volt ahhoz, hogy a szarkofágja egy szintben legyen az ülő alakkal.

A falak mentén minden, a felszíni műveletekben részt nem vevő astartes összegyűlt, hogy tanúja legyen a feltámadásnak, és az első találkozásnak a Magasztossal. Talos és Adhemar elragadtatott áhítattal állt, pont, ahogy a legtöbben.

A Magasztos trónja körül az Atramentar posztolt. Mindannyian, kivéve Vraalt. Hét harcos, a terminátor elit, rendezett félkörben helyezkedett el a trón mögött. Malek és Garadon állt a legközelebb a Magasztoshoz, mint mindig.

A hadigépezet sokáig nem szólt semmit. A Magasztos ferde, fekete szemével, ragadozószerű figyelemmel nézte. Úgy vélte, szinte hallja a dreadnought hátsó áramfejlesztőjének állandóan jelen lévő zúgása alatta szarkofágban lévő amniotikus folyadék rendszertelen pezsgését, ahogy a Malcharion halandó testéből megmaradt valami megrándul.

– Megváltoztál – dörmögte a dreadnought.

A Magasztos vigyora nem hervadt el, sőt, hirtelen még őszintébb lett.

– Ahogy te is, testvér.

A gép egy elismerő nyögéshez hasonló hangot adott ki. Olyan volt, mintha egy tank sebességet váltott volna.

– Rondább vagy, mint amire emlékeztem. – Újabb sebességváltó morgás, ezúttal inkább kuncogáshoz hasonlított. – Nem hittem volna, hogy ez lehetséges.

– Látom, a tétlenségben töltött idő sem homályosította el a... humorodat, amíg mi, többiek atyánk háborúját vívtuk.

– Ne untass vissza az álomba a mogorva természetedd, Vandred.

– Most már a Magasztos vagyok. Jól tennéd, ha ezt figyelembe vennéd, Malcharion. Az idő sok mindent megváltoztatott.

– Nem mindent. Hallgass meg, Vandred. Felébredtem. Rémálmok egész sorából szakadtam ki, melyek mindegyike a legnagyobb kudarcunk emléke. A Lélekvadász azt mondja, hogy a háború ismét hív. Mesélj nekem erről a háborúról. Most!

A Magasztos ajka lefelé görbült. A Lélekvadász. Émelyítő.

– Ahogy óhajtod.

A csatatérnek több neve is volt. Egyik sem volt igazán fontos. Ez volt a döntő összecsapás, az igazság pillanata.

Az északi félteke legmagasabb hegyvonulatában, ez volt a Mechanicum erejének bástyája az egyenlítő fölött.

A megszállók számára, akik vonakodva ismerték el a kanyargó sziklaalakzatok és a beléjük épített gyár-erődítmények lenyűgöző mivoltát, az Omnissziás Karma volt. Színpadias név, de találó: a hegyek az ég felé nyúló acélujjakra hasonlítottak, mintha az erődök képesek lennének leszakítani a megszálló hajókat a bolygó körüli pályáról.

A Mechanicum védelmezőinek hideg kognitátorai és taktikai logikai hajtóművei számára egyszerűen csak a 017- 017-es helyszín volt.

Tizenhét-tizenhét, a Legio Maledictis fő kohója, az Adeptus Titanicus erőinek szíve és lelke a Crythe Primuson.

Olyan vastag nulltérpajzs védte, hogy az orbitális bombázás teljesen reménytelen volt. Ironikus módon egy ilyen védelem értelmetlen volt. Abaddon világossá tette a kapitányainak és parancsnokainak, hogy a Tizenhét-tizenhetet el kell foglalni, nem pedig elpusztítani. Egy ilyen bázis képes arra, hogy titánokat javítson, szereljen fel és építsen, hogy azok a közelgő hadjáratában szolgálhassanak. A legkevesebb, hogy hatalmas mennyiségű anyagot és nyersanyagot lehetne zsákmányolni a gyár-erődökből.

Az idő azonban fogytán volt. A flotta asztropatái suttogásokról számoltak be a hipertérből. Az Impérium válasza az invázióra heteken belül megérkezik.

A Vérangyalok. A Kóborló Gárdisták. A Birodalmi Gárda számtalan ezrede. Abaddon messzire merészkedett a menedékétől, az Iszonyat Szeme nevű hipertér-anomáliától, ahová az Impérium nem követhette. Bár a Crythe-szal kitűnő célpontot választott, és a sietve összeállított flotta döntő erejével csapott le a világra, a győzelemnek most gyorsan kellett bekövetkeznie, vagy teljesen le kellett mondani róla. A háború hónapja már így is túl hosszúvá nyúlt, és túl nagy árat fizettek a terület elfoglalásáért. A Mechanicum és átkozott Legio Maledictis bajnokai dacos, fáradhatatlan ellenfelek voltak.

Ha az asztropatikus előérzetek helytállóak, az Impérium útra kelt hadiflottái megtörhetetlen erőt képviselnek. A Trón erői megérezték az esélyt, hogy igazságot szolgáltatassanak a Kifosztónak. A navigátorok és más pszi-érzékeny lelkek a Káosz-flottában egy nagy nyomáshullámról számoltak be, amely a hipertérből érkezik, mint egy közelgő vihar mennydörgése. A Hadúr seregeinek minden harcosa tudta, hogy mi ez. A hiperhajtóművek útvonalainak összefutása, ahogyan egy flotta hajóinak orra előtt hullámok keletkeznek. A Lelkek Tengerén láthatatlan áramlatok csapódtak a Crythe-halmaz felé, miközben számtalan birodalmi hajó égette forrón a hajtóművét, hogy megvédje a kohóvilágot, és megbosszulja a már elesett bolygókat.

Minden a Tizenhét-tizenhéten múlt.

A Crythe Primust el kell foglalni.

Elkezdődött a végjáték.

A Tizedik Század megmaradt Éjurai azt a feladatot kapták, hogy a korai támadásokban a lándzsahegy része legyenek. A *Vadász Előérzetéről* érkező rokonaik is mellettük lesznek.

Mivel a Birodalmi Gárda árulóinak tömegei álltak a Hadúr oldalára, a Vigasról összegyűjtött büntetőlégiósokkal együtt, a *Vadász Előérzete* Éjurainak

és a *Vérszövetségnek* egy maroknyi öntödét és erősítményt jelöltek ki célpontként.

A Fekete Légió, amely messze nagyobb létszámban volt jelen az Éjurak kontingensénél, még több hasonló manufaktórumot kapott célpontnak. Talos már nem fedezte fel annak nyilvánvaló jeleit, hogy a Hadúr a saját csapatait megelőzve igyekezett volna kivéreztetni a VIII. Légiót.

A szükség elsöpört minden kivételezést.

Az Első Karom fegyvertermében nagy volt a nyüzsgés.

A jobbágyok és szervitorok páncélokat erősítettek a helyükre, gépekkel zárták és pecsételték le őket. Septimus volt az egyik, aki Talos páncéljának üzleti illesztéseit ellenőrizte, de a beszélgető astartések nem törődtek vele.

Cyrion kinyújtotta a karját, miközben egy szervitor felerősítette az alkarvértjét és a kesztyűjét. A teremben mindenki megnézte az új augmetikus végtagot, amelynek fém felülete tompa tengerszürke volt, és még mindig nem fedte szintetikus hús. Hamarosan a csupasz acélból és titánból készült kart is a csatapáncél éjkékje borította.

A fegyvereket megáldották és megszentelték. Esküt tettek. A gerincoszlopokba behatoltak az energiapáncélok csatlakozótűi, és a helyükre záródtak. A

látást gyilkos vörösre színezték az arcok elé ereszkedő sisakok.

– Rég nem láttam Octaviát a tegnapi műtétje előtt – vetette oda Cyrion. – Hogy van a navigátorunk, mesterember?

Septimus nem nézett fel onnan, ahol éppen egy esküszöveg tekercset erősített Talos vállára. A pergamen friss tejszín-fehér volt, és Talos folyékony nostramói kézírásával részletezte a küldetés összes célját, valamint a vérrel felkent ígéretét, hogy mindegyikben sikerrel jár. Az ehhez hasonló tett-esküek már nem voltak gyakoriak a légióban. Xarl is viselt egyet, de Mercutian, Uzas, Cyrion és Adhemar tartózkodott a hagyománytól.

– Jól van, Cyrion nagyúr – felelte Septimus. – Gondolom, megint Etrigius navigátorral van. Sok időt töltenek beszélgetéssel. Úgy tűnik, gyakran vitatkoznak.

– Értem. Köszönöm a munkát, amit a bolteremen végeztél. – Beszéd közben felemelte a fegyvert, és végignézett rajta, miközben a kesztyűjében ringatta a fegyvert. Az oldalára a Sikoltó nevet írták, kacskaringós nostramói betűkkel.

– Öröömre szolgált, Cyrion nagyúr.

– Hogy van az úrben született? Jól?

Septimus megdermedt, miközben ellenőrizte Talos vállvédőjének szegecseit.

– A... a mi, Cyrion nagyúr?

– Az úrben született. Hogy van?

- Most mi van? – kérdezte Uzas hirtelen érdeklődéssel.
 - Ő egy halandó, testvér. Sokkal alacsonyabb szinten, mint amire figyelned kell – válaszolta Cyrion.
 - Ő... nos, köszönöm, Cyrion nagyúr, jól van.
 - Jó ezt hallani. Ne légy annyira meglepett, nem vagyunk mind vakok a hajón zajló eseményekre. Add át neki az üdvözetemet, rendben?
 - Igen, Cyrion nagyúr.
 - Tetszett neki az ajándéka? – kérdezte Talos.
- Septimus kényszerítette magát, hogy ne fagyjon le ismét.
- Igen, nagyúr.
 - Milyen ajándék? – Uzas hangja ingerültnek tűnt, amiért kizárták.
 - Egy légiós medál – tájékoztatta Talos. – Ezt a halandót a legénység néhány tagja nagy becsben tartja. Úgy tűnik, eléggé nagyban, hogy biztosítsák számára a védelmemet. – Talos ismét Septimus felé fordult, és a rabszolga vére meghűlt: – Az engedélyem nélkül.
 - Bocsáss meg, mester.
 - Úgy hallottam, lyukat fúrtak az érmébe, és nyakláncként viseli – folytatta Talos. – Ez vajon szentségtörés, Cyrion? A légió ereiklyéinek meggyalázása?
 - Szerintem nem, testvér. De a Magasztos elé fogom vinni az ügyet. Az ilyen dolgokban biztosnak kell

lennünk.

Septimus mosolya erőltetett volt, és ismét nyelt egyet. Megpróbált megszólalni. Nem ment neki.

– Bocsásd meg nekünk ezt a pülanatnyi könnyedséget a te károdra, Septimus – mondta Talos. Ökölbe szorította a kezét, és a csuklóját forgatta, tesztelte a mozgás könnyedségét. A jobb kesztyűje határozottan merev volt. Hamarosan pótolni kell.

Faroven. A testvér, akit álmában látott meghalni. Az ő testéről származik majd az új kesztyű.

Már nem lehet messze a végzete.

Cyrion a combjához szorította a bolterét, ahol a mágneskapcsok rögzítették.

– Igen, hosszú idő telt el azóta, hogy halandók voltunk. Furcsa, hogy elfelejtünk viccelődni.

Septimus ismét bólintott, de nem volt biztos benne, hogy Cyrion még most is gúnyt űz-e belőle, és még messze nem érezte jól magát az ilyen humortól.

– Amúgy meg – tette hozzá Cyrion. – Fogd ezt.

Septimus könnyűszerrel elkapta az érmét, az egyik kezét lefelé lendítve kapta ki a levegőből. Talos saját érméjének ikertestvére volt, ugyanúgy ezüst, és ugyanolyan jelöléssel kivéve, hogy a rúnákkal Cyrion nevét tüntették fel.

– Ha az enyémet elajándékozod, és arra kárhoztatsz, hogy egy tízéves kislányra vigyázzak – mondta Talos akkor valahogy életben kell tartanom téged.

Septimus mély hálával meghajolt mindkettőjük előtt, majd alázatos és zavart csendben fejezte be a feladatát.

Octavia alig öt perc alatt döntött úgy, hogy egyáltalán nem kedveli Etrigiust.

A *Szövetség* navigátora már az első találkozáskor tudta, hogy nem kedveli a nőt. Ez olyan tény volt, amelyet szükségesnek tartott megosztani.

Etrigius már távolról sem volt ember. Ez kevésbé érdekelte Octaviát, és közel sem volt olyan sokkoló számára, mint a *Szövetség* fedélzetén zajló élet sok hétköznapi aspektusa.

Navigátor volt, a Navis Nobiiite ivadéka, és még ha a háza neve egy jottányi tiszteletet sem érdemelt a nagy és tág galaxisban, akkor is az emberiség legértékesebb vérvonalának leánya volt.

Tudta, hogy a navigátor gén mit tett idővel a fajtája minden tagjával. Ebből a szempontból Etrigius már nem-emberi alakja mellett ülni nyugtalanító volt, de igazából nem idegesítő.

Az sokkal rosszabb volt, hogy előszeretettel dicsőítette a saját létezését.

Az éjszakai leckék immár a kötelességei közé tartoztak – a férfi ezt már akkor világossá tette, amikor hetekkel ezelőtt először hívatta –, de korántsem voltak kellemesek.

Etrigius birodalma ellentéte volt annak a komorságnak, amely úgy járta át a *Szövetség* belsejét, ahogy a vér a test ereit. A hajó masszív, páncélozott orrához legközelebb eső szerény kamrát foglalta el, és a falakra szerelt izzólámpák nyomasztó, fehér fényben fürösztötték a helyiséget. Octavia nehezen viselte a világosságot a hajó sötét folyosói után. A hipertérbe néző szeme takarva maradt, de az emberi szeme csípős könnyeket hullatott, valahányszor meglátogatta a másik navigátort az odújában. A hamis napfény, egy hónapnyi éjszaka után.

– Le tudnád tompítani ezeket a fényeket? – kérdezte, amikor először bocsátották be Etrigius köntösbe öltözött rabszolgái.

– Nem – felelte a férfi, és mintha töprengeni kezdett volna. – Nem szeretem a sötétet.

– Akkor, mondhatni, rossz hajón vagy.

Abban a pillanatban az a veszély fenyegette őket, hogy kivirágzik közöttük a bajtársiasság. Egy dolog volt közös bennük, amiben egyetlen más lélek sem osztozott. Ám ahelyett, hogy kialakult volna az egység, gyorsan civakodásba és tétova elfogadásba süppedtek.

Etrigius kísérői – egyikük sem volt beültetések nélkül és hatvanévesnél fiatalabb – beengedték őt a mester galériájába. A titulus találó volt. Egy egész falat képkivetítők foglaltak el, amelyek tucatnyi nézetet mutattak a hajó külső burkolatának különböző pontjairól. A képernyőkön a Hadúr hadiflottájának többi

tagja és a világ látszott, amely körül a Szövetség keringett.

A hipertérben... a képernyők saját életre kelhettek. Octaviának csodálnia kellett azt a vágyat, hogy a hajó minden szögét láthassa, miközben az ember a Lelkek Tengerén vezeti azt.

A terem többi része sokkal kevésbé volt csodálatra méltó. És sokkal kevésbé rendezett. Ruhák heverték felhalmozva, a padlón szétszórva, akárcsak az ékszerek. Amikor először lépett be, a csizmája alatt összeroppant egy arany fülbevaló. Etrigius szerencsére nem vette észre.

Octavia gyanította, hogy a férfi valamikor jóképű lehetett. Vagy, ha nem is jóképű, de legalább elegáns. A Nagy Hadjáratban töltött szolgálata és az azóta eltelt évszázadnyi kronológiai idő előtt. Ezt a véleményt a hangja és a tartása alapján alakította ki, ami a születésekor szinte emberhez képest bekövetkezett sok más változás ellenére is kulturált és udvarias maradt.

A bőre szürke volt. Nem a napfény nélküli lét fakó tónusa, de még csak nem is a halottak vagy haldoklók sápadt szürkéje. Olyan szürke, mint a mélytengeri cápák hasa: halszerű, de pikkelytelen, vastag, teljesen embertelen.

Az ujjai szinte arany és rubin páncélba borultak, annyi gyűrűt viselt. Octavia nem volt szakértő, de az a tény, hogy a gyűrűk minősége a rendkívül értékesektől a szinte értéktelenekig váltakozott, összezavarta. Az

egyetlen közös pontnak az tűnt, hogy mindegyikben a vörös egy-egy árnyalatában pompázott egy ékkő, aranyfoglatban.

A navigátor sokgyűrűs hüvelyk- és más ujjain volt egy-egy extra ízület. Ha Octavia elveszett a hátborzongató, hipnotikus, hullámzó mozdulataikban, elveszítette a fonalat. Etrigius szürke ujjainak hegyéből inkább macskakarmokhoz hasonló körmök íveltek sarlószerűen. Ezekkel simogatta a megfigyelő kanapéjának szakadt bőrhuzatát. Úgy tűnt, az anyagon állandóan újabb és újabb repedések keletkeznek.

Etrigius testének többi részét a légió harcosai által kedvelt mélykék színű palást takarta. Gömbölyded feje elég sima volt ahhoz, hogy Octavia biztos lehessen benne, soha nem nőtt rajta haj, és emberi szemét mindig vastag, átlátszó lencsájú, nyomás alatt álló szemüveg takarta el, amelyben valami furcsa ibolyaszínű folyadék kavargott. A lány megkérdezte, hogy mi az, ahogy azt is, hogyan lát egyáltalán át a homályon, de a férfi nem válaszolt. Gyakran csinált ilyesmit. Nyilvánvalóan csak olyan témákra felelt, amelyeket méltónak talált a beszélgetésre.

– Kiszabadították a hipertérbe látó szemedet – mormogta, és mintha áhítat lett volna a hangjában.

A nő megérintette a homloka köré kötött kendőt.

– Azt hiszem, kezdenek megbízni bennem. Úgy értem, miután felvettem a nevet... Miután Talos megmentett.

– Erről nem tájékoztattak. Miért nem mondták el nekem, hogy feloldják a vakságodat?

– Van hozzá bármi közöd?

– Én vagyok a *Vérszövetség* navigátora. Minden, a hipertérrel kapcsolatos kérdés az én hatáskörömbé tartozik.

– Már egy órája ülök itt és hallgatlak téged. Csak most vetted észre, hogy a fém eltűnt a homlokomról?

– Ez volt az első alkalom, hogy feléd néztem – jelentette ki a férfi, és ez eléggé igaz volt. Etrigius nem rajongott a szemkontaktusért.

– Elegendem van abból, hogy tehetetlennek érzem magam ezen a hajón – mondta Octavia, inkább csak magának.

Etrigius elmosolyodott, most az egyszer látszólag őszintén.

– Ne várd, hogy ez elmúlik, te lány.

A nő néhány pillanatig némán figyelte a férfit, remélve, hogy folytatja.

– Egyszerre vagyunk rabszolgák és rabszolgatartók – mondta az. – Rabságban tartanak, mégis mérhetetlenül értékesek vagyunk a számukra. – Etrigius a képernyőkre mutatott, amelyek a Crythe körül keringő Káosz flottát mutatták. – Nélkülünk ezek az árulók megbénulnak. Nem tudnák megvívni végtelen hadjáratukat.

Octavia tekintete egy pillanatra sem szakadt el a szürke férfi szemétől.

– Te választottad ezt az életet?

– Nem. És te sem fogod. De azért mindketten élni fogjuk.

– Miért akarnám magam ide bezárni? – tiltakozott a nő.

– Melyik navigátor lehet elégedett hajó nélkül, amit vezethet? – A szavak émelyítően leereszkedő kedvességgel hagyták el a férfi ajkát.

Octavia a fejét rázta, észre sem véve, hogy ezt teszi. A meggyőződés nélküli tagadás valóban nem volt több, mint ösztönös szükségszerűség, hogy nemet mondjon.

Etrigius ugyanazzal a mosollyal nézte.

– Szomjazol rá, hogy a csillagok között hajózz, mint mindannyian. A vérünkben van. Ezt a vágyat éppúgy nem tudod elrejtani, mint ahogy a lélegzetvétel szükségességét sem. Amikor eljön az idő, amikor az astartesek arra kérnek, hogy vezesd őket... igent fogsz mondani.

Octavia ismét érezte a lehetőséget, hogy kapcsolat alakulhat ki közöttük. Kihasználhatta volna ezt a pillanatot arra, hogy magyarázatot kérjen arra, hogyan navigálhatnak a hipertérben a Császár Astronomicánjának fénye nélkül. Mondhatott volna száz dolgot, hogy áthidalja a szakadékot közte és navigátortársa között.

Ehelyett felállt és távozott.

Az eleve elrendelés vérfagyasztó érzése elorozta a hangját.

Septimus a feketepiacon talált rá.

A *Szövetség* halandófedélzetén egy közösségi terem kötötte össze az egyes termeket és szálláshelyeket, és miközben a Nagy Hadjárat végigsöpört a galaxison, a légio hű szolgálai és rabszolgái kereskedelmi állomásként és gyülekezőhelyként használták. A feketepiac, ahogy akkoriban hívták, az örökös sötétségről kapta a nevét, amit az az izzók és lámpák alig-alig tudtak eloszlatni. A halandó fedélzetek *már* a szebb napokban, teljes személyezettel és ugyanolyan gyér megvilágításban tengődtek, mint most.

Körülbelül ötven ember zsúfolódott össze a teremben. A férfi státusza garantálta, hogy a legtöbben tisztelettel biccentettek vagy üdvözölték, még a rivális bandák küldötteinek csoportjai is, akik azért jöttek ide, *hogy* lőszert és energiacsomagokat vegyenek. Az elbukott Nostramo mikrokozmosza állt itt, teljes árnyékos pompájában, a sötétségben újjászületve.

Egy öregasszony a halántékába és a szemöldökébe épített bronzfelülethez szorította koszos kezét.

– Nem is olyan rossz – mosolygott, felfedve rothadt fogai: az egyébként kedves, barázdált arcában.

– Kezdek hozzászokni.

– A műtét túl sokáig tartott távol tőlünk. Hetekig! Aggódtunk]

- Köszönöm, hogy aggódsz értem, Shaya.
- Megölték Xale bandáját, a gépházfedélzet közelében,
- A nő lehalkította a hangját. – A többiek közül senki sem vállalta a felelősséget. Azt beszélik, hogy egy másik szörnyeteg volt, aki a legmélyebb sötétségből jött.

Septimus érezte, hogy komor hangulat telepszik a vállára. Ő is tagja volt a vadászcsapatnak, amelyik elpusztította a hípertér utolsó teremtményét, amelyik világra jött a hajó gyomrában.

- Beszélek a mesterekkel ígérem.
- Légy áldott, Septimus – mondta a nő. – Légl.’ áldott.
- Úgy hallottam, hogy Octavia in van.
- A, igen. Az új lány. – Az öregasszony ismét elmosolyodott, és egy piaci bódé felé mutatott, amely körül egy kisebb csoport ember állt. – Az űrben születettel van.

A...? Miért?

- Köszönöm – felelte, és továbbment.

Octavia valóban az űrben születettel volt. A kislány, akinek a pupillái mindig hatalmasra tárultak a homályban, amibe született, épp néhány mozgatható bábút mutatott neki. A nő a bódénál állt, amelyet az űrben születettel öregedő anyja és apja üzemeltetett. Mosolyogva bólogatott a lány bemutatója láttán.

Septimus a navigátor mellé lépett, és meghajolt az űrben született szülei előtt. Azok üdvözölték, és megjegyezték, milyen szépen gyógyulnak a sebei.

– El kellett tűnnöm Etrigiustól – szólalt meg Octavia gót nyelven. – Most már nálam van a medál – tette hozzá szinte védekezően. – Úgyhogy sétálni mentem.

– Medál ide vagy oda, a hajó még mindig veszélyes.

– Tudom – felelte a nő, és nem nézett a férfira.

– Értesz valamit abból, amit mondott? – biccentett Septimus a kislány felé.

– Egy szót sem. A szülei fordítottak valamennyit. Én csak meg akartam ismerni őt. Elképesztő a tisztelet, ami övezi. Az emberek folyton átjönnek, csak hogy beszélhessenek vele. Valaki fizetett egy apró hajfürtjéért.

– Áhítattal tekintenek rá – jegyezte meg Septimus. Lenézett az úrben születettre, aki felbámult a gubancos, hosszú fekete hajfürtjein keresztül.

– *Athasavis te corunai tol shathen sha'shian?* – kérdezte a férfi.

– *Kosh, kosh'eth tay* – mosolygott vissza a lány. Sugárzó mosollyal az arcán felemelte az ezüst légiós medált, melybe lyukat fűrt, és egy bőrszíjra fűzött. Úgy viselte, mint egy kitüntetést. – *Ama sho'shalnath mirsa tota. Ithis jasha. Íthis jasha nereoss.*

Septimus kurtán meghajolt előtte, és sötét hangulata ellenére mosolygott.

– Mit mondott? – kérdezte Octavia, és próbálta leplezni a csalódottságát a nostramói beszélgetés felett.

– Megköszönte az ajándékot, és azt mondta, hogy szerintem nagyon szép az új szemem színe.

– Ó.

Az úrben született hadarni kezdett, és felmutatott Octaviára. Septimus ismét elmosolyodott.

– Azt mondta, hogy nagyon csinos vagy, és megkérdezte, hogy megtanulsz-e valaha nostramói nyelven, hogy rendesen tudj vele beszélgetni.

Octavia bólintott.

– *Jasca* - mondta, majd halkabb hangon Septimushoz fordult. – Ez az igen, ugye?

– *Jasca* - felelte a férfi. – így van. Gyere, beszélünk kel1. Sajnálom, hogy a műtéted óta távol voltam. Érdekesen telt a nap, mióta legutóbb találkoztunk.

Nem lett volna szabad felébreszteniük.

Hát nem szolgált szívvel, bátran és híven? Nem ölte meg a primarcha ellenségeit? Nem engedelmeskedett az Elsó Hadúr parancsainak? Mit követelt még tőle az élet?

Most újra két lábon járt, az ébrenlét világában. *És miért?* Hogy tanúja legyen annak, ahogy mindaz, ami a légió valaha volt, elfajul. Hogy dacosan álljon Vandreddel szemben, miközben a Tizedik Század a hanyatlás utolsó pillanataiban összeomlik.

Ez nem élet. Ez egy olyan lét meghosszabbítása, amit méltán hagyott maga mögött.

Két test volt. Egy elme, két fizikai alak között megosztva. Az egyik síkon, a legközvetlenebb érzékein keresztül érezte, ami most volt: tankszerű teste jármű-erejét. A hatalmas karokat, amelyeket csikorgó szervók ízeitek. Az adamantit és keramit szétmarcangolására képes karmot. Az ágyút, amely egész szakaszokat semmisíthet meg.

A Mechanicum hús és gép egységének nem lélegző, fáradhatatlan avatárját.

Mindez azonban a koncentráció pillanatnyi kihagyásával feloldódhatott. Erőfeszítésbe került, hogy fenntartsa e közvetlen érzeteket. Amint az ősi harcos hagyta, hogy lankadjon az Összpontosítása, érezte saját magát, a szarkofágba zárt, hideg amniotikus folyadékban lebegő halandó porhüvelyét.

Émelyítő volt ezen az igaz érzeteken rágódni, de Malcharion figyelme újra és újra visszatévedt rájuk. A lábatlan, félkarú porhüvelyre, amit gyengéden ringatott a jeges, zúzmarás folyadék. A tarkója és a gerince maró, kínzó fájdalom hosszanti áramlata volt, ahogy gépi indák és agyi impulzusegység tüskéi tűzdelték szétroncsolt testét, arra kényszerítve a gondolatait, hogy összekapcsolódjanak a dreadnought testével.

Néha, amikor megpróbálta megmozdítani a bal karját – a karomszerű energiaöklét érezte, hogy a valódi végtagja, a sorvadt húskarja gyengén puffan a tetemének otthont adó amniotikus koporsó oldalán. Amikor először próbált beszélni Vandredhez, ahelyett, hogy az elméjébe

hatoló, szűrős indák vox-hanggá alakították volna a gondolatait, érezte, hogy kinyílt a valódi szája. Csak ekkor vette észre, hogy immár a fagyos folyadékot lélegzi be. Így maradt életben. Olajosan sűrű és zsibbasztóan hideg amniotikus folyadék keringett a légzőszerveiben. A nyálka eltömítette a tüdejét, holt teher volt egy tehetetlen, erőtlen testben.

Valamikor régen a Vaskezek Légió testvéreivel együtt harcolt. Miután véget értek azok a háborúk, ugyanezek ellen a testvérek ellen harcolt. Malcharion jól ismerte a hitüket. Elképzelhetetlen volt számára, hogy ezek a sztoikus, szívós harcosok ezt az örök sírba tételt valamiféle dicsőséges túlvilági létnek találták.

– Én fogom vezetni a következő felszíni támadást – harsogta az összegyűlt Éjuraknak. Légiójának harcosai tisztelettel meghajtották a fejüket, vagy ököllel a mellvértjükre csaptak. Büszkén! Hihetetlen. Csak a külsőt látták. Fogalmuk sem volt a kiszáradt holttestről odabent, amint a szikár arca a koporsó elejéhez préselődik.

– Éjurak vagyunk. A Nyolcadik Légió fiai. És elfoglaljuk a Tizenhét-tizenhetet, hogy az Impérium ezer éven át sirassa az órát, amikor a Crythe-ra jöttünk.

Az éljenzés hangos és hosszú volt.

– Készítsetek elő egy leszállókapszulát – parancsolta a dreadnought. – Ismét éjbe öltözötten állok, és a karmaim birodalmi vérre szomjaznak.

Az üdvrivalgás egyre hangosabban zúgott.

Egy szem és nyelv nélküli, félkarú hulla lebegett az istenszerű gépezetben, tudva, hogy tízezer éve először, hamarosan újra megízleli a háborút.

XVI

TIZENHÉT-TIZENHÉT

„Észrevettem egy rendellenességet. Sok birodalmi feljegyzés nagyon kedvezően tárgyalja a Crythe-halmaz lázadását, de a leggyakrabban a Vérangyalok rendház érkező astartesei által vezetett felmentő flottát dicsérik, nem pedig az egyes világok kezdeti védelmét. A legtöbb kritikai észrevétel az Adeptus Mechanicus „kétes ellenállását” illeti, amelyet az északi félteke fő bástyája, a 017-017-es helyszín védelmében tanúsított. Valójában a helyszín fennmaradását gyakran teljes egészében az Ősellenség Crythe Primuson állomásozó csapatai instabilitásának és az áruló légiók jól ismert hajlamának tulajdonítják, hogy a legkisebb provokációra egymásnak esnek. Egész hegyeket vájtak ki, hogy helyet csináljanak a Legio Maledictis áldott titánöntödéinek. Ha a Kifosztó háborúja sikeres lett volna, ezek a források lehengerlő értéket képviselnek: felhasználták, kifosztották és lecsupaszították volna őket, mielőtt

az érkező birodalmi flotta határtalan bosszút állt volna a Hadúr elátkozott erőin.

A zord hegyoldalakat sűrűn ellepték a Mechanicum elit skitarijai, akár a tetvek egy koldus haját. A több ezer egyedi partraszállás megszervezése az egész hegyvonulatban rengeteg időt vett volna igénybe, ami nem állt a Kifosztó rendelkezésére. Ebben a szakaszban a Hadúr úgy vélte, már csak hetei maradtak, mielőtt az első Vérangyal csatahajó belép a rendszerbe, hogy rá mérje az Istencsászár igazságszolgáltatását. Abaddon, ezer átok a nevére, a saját asztropatikus forrásaiból tudta ezt. A háború végén elfogott foglyok megerősítették ezt nekünk.

Az ilyen előrelátás az egyetlen elképzelhető magyarázat arra, hogy a 017-017-es helyszín előhegyei előtti síkságon tömeges leszállást hajtottak végre. Abaddon lényegében a bolygóra zúdította a hordáit, és úgymond a bejárat elé dobta őket. Azt mondják, hog}' a legnagyobb fegyverünk az ellenséggel szemben az ellenség saját természete. Ez valóban így lehet. A sors minden bizonnyal az igazságosság pártján állt azon a napon, amikor az Éjurak és a Fekete Légión egymas ellen fordult a Crythe-offenzíva alatt.

Egyetlen birodalmi feljegyzést sem sikerült felkutatnom, amely pontosan leírná, hogy miért tört meg Abaddon irányítása a serege egy része felett, és azt sem magyarázza semmi, hogy

mit nyerhettek volna az Ősellenség erői az idő előtti megosztottságukból, már ha volt egyáltalán ilyen dolog.

Ha egy ilyen belső konfliktusnak van is más oka, mint a megfertőzött, egykor emberi fenevadak őrült viselkedése, az aligha fog valaha is napvilágra kerülni.”

– Reshlan Darrovv vallató

Kommentár az *A Kifosztó arcai* című,
meghatározó jelentőségű művében.

Az Első Karom egy emberként borzongott.

– Belépünk a légkörbe – mondta Adhemar a többieknek a leszállókapszulában. – Egy perc.

– Miért ez a vad érkezés? – kérdezte Cyrion.

– Légvédelmi tűz – morogta Mercutian.

– Ilyen magasan? Esélytelen.

– Csak durva az út lefelé – jelentette ki Adhemar. – Időjárás, emelkedő hőség, magas nyomás. Koncentráltak, testvérek.

– Vér – motyogta Uzas. – Vér, koponyák és lelkek a Vörös Királynak.

– Fogd be! – hördült fel Adhemar. – Fogd be, vagy letépem a fejedet, megtömöm repeszgránátokkal, és a valaha készült legrútább robbanóanyagnak használom.

– Nem hall téged – közölte Cyrion. – Ne is figyelj rá. Mindig ezt csinálja.

– Vér a Véristennek – Uzas hangja nyúlós és lucskos volt. Megint csorgott a nyála, mérgező folyadék borította az állát. – Koponyák a...

Talos a tenyerével Uzas sisakjára csapott, az oldalát a fivére rögzítőtrónjának fejtámlájához ütötte.

– Fogd be a szád! – csattant fel. – Minden küldetésnél. Minden csatában. Elég volt.

Uzas egyáltalán nem reagált.

– Látod? – mondta Cyrion Adhemarnak.

A másik csak bólintott, megtartotta magának a gondolatait.

– Harminc másodperc.

– Ez nem lesz könnyű – jegyezte meg Mercutian. – A Violátorokkal és Quintus Ostoraival megyünk be?

– Keletre vannak – felelte Talos – köztünk és a Fekete Légio között. Csak ne feledjétek a célpontokat. Betörünk, megöljük az egységparancsnokokat, ahogy az utasításunk szól, és kitörünk a saját vonalaink felé.

– Húsz másodperc – tájékoztatta őket Adhemar.

– Most nem a veszteségek a lényeg – mondta Talos, megismételve Malcharion eligazításon elhangzott szavait –, és halottak vagyunk, ha bárki megpróbál tisztességes harcot csinálni belőle.

– *Tíz másodperc.*

– Öljetek, és szakadjatok el! Hagyjátok, hogy Abaddon halandó hívei vérezzenek érte! – Talos nem tudott ellenállni a vigyornak, amely a szavait színezte. – Ez nem a mi feladatunk.

A felszínen elfogadható terv volt, de nyilvánvaló kockázatokkal járt.

Azoknak a csapatoknak, akik önként jelentkeztek rá az összes áruló légióból és renegát rendházból, csekély esélyt adtak a túlélésre.

Talos a Magasztos és Malcharion színe előtt követelte, hogy az Első Karom is részt vegyen a támadásban.

A kiképzésük és a beültetéseik ellenére, más csapatokhoz hasonlóan a Mechanicum skitariijai is újra és újra bebizonyították, hogy megszenvedik, ha elszakítják őket a harctéri vezetőiktől. A Hadúr erői, ezt a potenciális gyengeséget kihasználva, elit astartes szakaszokat küldtek le a hadszíntérre, és mindet azzal bízták meg, hogy végezzenek több techadeptus parancsnokkal.

Az Első Karom kapszulája földet ért, és rögöket szórt az ég felé a leszállás ütötte kráterből. A falak időzített robbanásokkal csapódtak le, hogy rámpákat képezzenek, és az astartesek megemelt és dörgő bolterrel rohantak ki a Tizenhét-tizenhét sziklaerődjeinek lábai előtt elterülő hatalmas fennsíkra.

A kapszulájuk csatatérre érkezett, egy ellenséges ezred kellős közepébe.

Ellenségek tengere vonaglott a lezuhant kapszulájuk leülepedő porfelhője mögött. A távolban titánok párbajoztak, egy számos típusból és osztályból összeállt sokaság.

A legközelebbi istengép legalább kétezer méterre volt – egy toronymagas, felbőszült Fosztogató, amely hatalmas tűzerővel szórta meg a talajt –, és még mindig mérhetetlenül kimagasodott a környező ellenségből. Ösztönösen vonta magára a tekinteteket.

Amint az astartesek kiszálltak, tüzet nyitottak, és az egymást szólító voxhívásaik azonnal a szórakozott kétségbeesés hangját öltötték.

– Próbáljatok nem itt meghalni, testvérek – motyogta Mercutian. – Nincs kedvem másik szakasz után nézni.

Cyrion leterített három erősen felszerelt techkatonát, a testük húsos részeiben detonáló boltlövedékek szétrobbantották őket.

– Ez sokkal könnyebbnek tűnt a holotérképeken! – Egy négy mechanikus pótkarral felszerelt vadállat dübörgött feléje, fegyverré alakított bányászati szerszámok bizarr sorát lóbálva. Cyrion kitért egy akkora fúró elöl, mint a lába, ami elszáguldott a feje mellett, és belevágta a gladiusát a skitarii bömbölő szájába. A penge behatolt, mélyre süllyedt, és felnyársalta a katona átalakított agyát. – Az első célpontról nulla megerősítést kaptam – közölte, miközben még több techkatonát tartott vissza

teljes automata boltertűzzel. Rosszul célzott. Bizonytalanul és tétován. Nehezen tudta összehangolni a boltért a célkeresztjével.

Az új kar. Egy sietős műtét és egy egyszerű augmetikai beavatkozás. Még sok helyreállító munkára lesz szüksége, mire elégedett lesz a teljesítményével. Mégis, ilyen esélyekkel lehetetlen volt mellélőni.

A talaj alattomos volt, egyenetlenné tették a síkságot borító testek. A leszállókapszulájuk jó néhány megerősített Mechanicum-katonát megölt, amikor az ezred alakzatának szívébe csapódott. A becsapódási zóna körül lévők még mindig szétszóródva küzdöttek, hogy tisztességes ellenállást tudjanak kifejteni a középük került ellenséggel szemben.

– A leszállás sosem pontos tudomány, nem igaz? – Adhemar véget vetett a kurta párbajnak egy lábak helyett lánctalppal felszerelt skitariival. Kicsavarta a csatakést a lény szemgödréből, és a legközelebbi felé indult. – Nem látom a fő célpontot.

Talos figyelme folyamatosan a retinakijelzőjére villant, nyomon követve a szakasz egyre növekvő térbeli megosztottságát.

– Xarl? – szólt a voxba. Nem kapott választ. Megpördült, és lecsapott az Aurummal. A távolság rossz volt. A penge hegye áthaladt a mögötte álló techkatona torkán, ahelyett, hogy tisztán levágta volna a fejét.

– Xarl, válaszolj! – Talos elrúgta az elvágott torkú, tántorgó skitariit. A látásmódokat váltogatva próbált

tiszta vonalat találni a testvéreihez a tömeges közelharcban.

– Észak – hallatszott Xarl hangja. – Közelebb a frontvonalhoz. Nem tudom megerősíteni. Ott a legsűrűbb a harc.

– Túl messze vagyok a megerősítéshez – válaszolta Adhemar.

– Ahogy én is – káromkodott Talos. – Cyrion? Mercutian?

– Kicsit... elfoglalt vagyok... – felelte Mercutian.

– Túl messze van – lihegte Cyrion. – Nem látok. Harcolok.

– Lelkek a Lélekfalónak! – ordította Uzas. – Koponyák a Koponyatrónra!

– Senki sem kérdezett téged.

Talos a döfködő fúrók, kaszaboló pengék, csapkodó öklök és metsző lézertűz tengerén vágta és lőtte át magát.

Valami nekicsapódott a sisakja oldalának. Anatéma felugatott arrafelé, véget vetve minden fenyegetésnek abból az irányból. Aurum megcsavarodott, hogy kivédje egy skitarii két csapkodó gépkarját. Talos jobbra egy techkatona mellkasába vágta keramitcsizmáját, ami beszakította a harcos páncélzatát, és törött bordákat szúrt a tüdejébe. Aurum ismét kegyetlen ívben vülant, átvágva egy másik techkatona felsőtestét, miközben

Anatéma üvöltve küldött lövedéket három újabb skitarii fejébe.

A kettévágott, földre rogyott techkatona a megmaradt működőképes karjával Talos lábai felé kaszált. Az Éjúr rátaposott az üvöltő fűrészlapra, hogy tönkrezúzza, és egy pillanattal később betörte a katona fejét.

– Csodálatosan érzem magam – üzente neki Cyrion hangosan és szarkasztikusan, zihálva.

– Ahogy én is – felelte Talos összeszorított fogakkal. Rászánt fél másodpercet, hogy a rettenetes Fosztogató irányába pillantson. Most már közelebb volt, de csak alig, szirénázó kürtjei a csatatér fölött bömböltek, kihívást vagy figyelmeztetést intéztek a lába alatt állóknak. A legyőzött Szelindek eléggé eltörpült mellette.

– Árulók – kiáltotta az egyik támadó skitarii. – Öljétek meg őket!

Talos egy arcába küldött boltlövedékekkel leterítette, és tovább gázolt.

Uzas végzett a célponttal.

A techadeptust Rollumosnak hívták; maga választotta ezt a nevet, és azok, amelyekkel született, már réges-régen feledésbe merültek. Saját belső időmérőinek számításai szerint száztizenhat éves volt. Legalábbis a néhány megmaradt testrésze. Közel, nagyon közel járt a tökéletességhez való felemelkedéséhez. Hibás halandó

testének csupán tizenhét százaléka maradt meg. A dicsőséges és imádott nyolcvanhárom százalék vas, acél, bronz és titán volt, amit a Gépisten nevében naponta háromszor felszenteltek és rituálisan megáldottak.

Nem szerénységből, hanem titkos szégyenérzetből habozott a Skitariik Mesterének hívni magát. A szerepe kétségtelenül létfontosságú volt, és nem nélkülözte a megbecsülést. Mégis egy komor, túlságosan is emberi kín lappangott az agyi kognitóraiban. Minek a mestere? Rabszolga katonáknak?

Jobbat érdemelt volna. Többet.

A vigasz a megtévesztésben rejlett, és a szégyent is ezzel lehetett elfojtani. Látszólag elfogadta a szerepét, folyamatosan módosította a fizikai testét, hogy a felerősített harcosai mellett háborúzhasson. Hazudott a társainak és a többi adeptusnak. Hogy hittek neki! Magukba szívták és fecseggve megerősítették látszólagos tudományos fókuszát a frontvonalbeli taktikai/harci elmélyülés fizikalitásában!

A Legio Maledictis nagyszerű gépei, a Gépisten avatárjai, végigvonultak a síkságon Rollumos saját, közönséges, szerény, jelentéktelen vívmányai fölé magasodva. Gyakran felmászott az állványokra, amikor csak a kétkezi munkások voltak jelen, és végigfuttatott egy mehadendritet egy inaktív titán páncélján, miközben belső processzorai képeket generáltak róla, amint egy istengépen dolgozik, és igyekszik előhívni a gép lelkét annak néma tömegéből.

Bár kínoztta a saját pozíciója a légió hierarchiájában, legalább a megbecsültebb testvéreinek rezzenéstelen szeme előtt elrejtette a nemtetszését. Hideg vigasz volt ez, de elég ahhoz, hogy eltitkolja szégyenét.

Nem számított, hogy ez a hierarchikus csalás veszélybe sodorja őt. Jelentősen felerősítették a testét, hogy megbirkózzon az olyan fenyegetésekkel, amelyekkel a techgárda gyalogosai szembesülnek, és nem kellett attól tartania, hogy személyes sérüléseket szenved.

Mégis megbánta ezt a csalást élete utolsó perceiben.

Astarteseket dobtak be az ezredébe.

Astarleseket. Egész szakaszokat. Egy éjfélete leszállókapszula vágódott a föld felé, mintegy ötszázötven méterre tőle, a kedvenc skitarii falanxa mélyén.

Rollumos számításokat végzett a hűségükről. A szárnyas koponya szimbólumról. A páncéljukra vésett villámokról. A támadásuk... azonnali és teljes kegyetlenségéről, a kilőtt boltlövedékekről és a pengékről, amelyek a drága, felerősített skitarii húsba vágódtak.

Éjurak. Ez nem volt optimális.

Miközben Rollumos egyre több katonáját irányította a legközelebbi kapszula és annak problémás terhe felé, épphogy csak kezdett eluralkodni rajta az első sajnálkozás. A megbánás pontosan hét perccel és kilenc

másodperccel később érte el a tetőpontját – és ért véget hirtelen.

– Ölés – üzenté Uzas az Első Karomnak. Még csak ki sem fulladt. – Célpont halott.

Uzas fél kézzel felemelte Rollumos fémfejét, mint egy primitív törzsfő, aki egy meggyilkolt ellenség koponyáját tartja. A körülötte álló techkatonák visszahúzódtak, ahogy felüvöltött.

– Ki a következő? – kérdezte Cyrion. A többiek hallották a páncéljához csapódó fegyverek dörömbölését, amit a vox továbbított. – Már unom ezt az egészet.

– Tigrith skitarii kapitány – válaszolta Talos. – Keressétek a zászlókat. Északabbra.

Az Első Karom kilenc órával később tért vissza a *Vérszövetségre*.

Septimus és Octavia a hangárban várta őket. Mindkét halandó a légio jobbagyainak egyenruhájába öltözött. A Mennykősólyom, ami visszahozta őket, az *Alkony* volt, a Tizedik Század egy másik, még működőképes ágyúnaszádja. Két másik szakasz szállt le először. Az Első Karom jött utoljára, és Octavia halkan káromkodott az orra alatt.

A majdnem tízórás kemény harc a frontvonalon egyértelműen megtépázta őket. Cyrion karja petyhüdt és

mozdulatlan volt, a sietve felerősített augmetikus végtag már órákkal korábban feladta a harc könnyörtelen igénybevétele alatt. A Xarl páncéljáról lógó koponyák gyűjteménye nem volt több, mint néhány megmaradt láncon függő csontdarab. Uzas és Mercurian csatapáncélján egyaránt borzalmas sérülések tátongtak: a lézerek fekete barázdákat vájtak a keramitba, vagy kormosra égették azt a háritott találatok után; másutt hatalmas fejszék és láncpengék faragták az élük mását a sötét lemezekbe.

Adhemar fedetlen fejjel állt, arcát véres vágások tarkították, amelyeket a felfokozott élettani folyamatok már összeforrasztottak és lezártak.

Talos hagyta el utolsóként a Mennykősolymot. A mellvértjén található bemocskolt birodalmi sas néhány érdekes új gyalázattal gazdagodott. Az egyik szárnyat egy penge becsapódása vágta le, immár nem kapcsolódott a képmás többi részéhez, és a madár elefántcsontfehér teste is fekete lett – Septimus sejtése szerint egy lángszóró szenesítette el. Talos jobb keze görbe karomba zárult, merev és mozdulatlan volt. A kesztyű nyilvánvalóan végleg meghibásodott, és nagy gonddal kell majd megjavítani.

Septimus két dolgot vett észre azonnal. Az első az volt, hogy mennyi erőfeszítésbe fog kerülni Talos páncéljának megjavítása. A másodiktól megfagyott a vére.

– Hol van a puskája? – kérdezte Octavia. Ő is észrevette.

- Elvesztettem – felelte Talos, amikor az Első Karom elsétált mellettük.
- Uram, hová mész? – kérdezte Septimus.
- A techpaphoz és a tizedik kapitányhoz.

Deltrian személyesen gondoskodott Malcharionról.

Az Emlékezés Csarnokának meggyalázása során elszenvedett sérülései már majdnem teljesen helyreálltak, bár a felsőtestében több ízületi motor még mindig csak a fele teljesítményen működött, a rendszerüket még nem tesztelték teljes energiával.

Bár titokban szégyenkezett, hogy ilyen emberi módon reagál a sérüléseire, minden alkalommal átkozta Vraalt, amikor csökkent fizikai képességei miatt kiigazítást kellett végeznie a mozgásában.

A techadeptus és több szolgája a dreadnought burkolatán dolgozott, újrafoltozták, javították, módosították és átformálták. Az Emlékezés Csarnokában a karbantartás zajai visszhangoztak.

Talos formálisan üdvözölte Deltriant, amikor belépett, de gyorsan elmerült az ősi harcossal folytatott voxbeszélgetésben.

– Bocsáss meg a gorombaságért, techpap – mondta az astartes, miközben visszatette a sisakját a fejére. – Szükség van rá, ha egyeztetni akarunk ebben a zajban. – Deltrian válaszul meghajolt. A szent karbantartás zajai

szükségszerűen hangosak voltak. Ilyen énekeken keresztül dicsőítették a Gépistent.

- Kapitány... – szólt a voxba Talos.
- Már nem vagyok kapitány. Beszélj, Lélekvadász!
- A síkság a miénk.
- Remek leszállóhely lesz. Az ostrom hajnalban kezdődik.

– Szoros lesz. Még ha egy héten belül be is vesszük a várost... – Talos elhallgatott. Malcharion ugyanolyan jól tudta, mint ő. Az idő nem volt a szövetségesük. A Vérangyalok kevesebb, mint három hétre jártak.

- Abaddon látnokaí még mindig biztosak benne, ugye? Talos felhorkant.
- A saját szájából hallottam, hogy túl gyakran hagyják cserben mostanában.

– Akkor miért bízik bennük?

Malcharion hangjába ingerültség – és kétely, állapította meg Talos nyugtalanító borzongással – kúszott. A harcos egy olyan korból származott, amikor a légióban szinte semmilyen tolerancia nem volt a pszi iránt. Az ilyen förtelmeket vagy kizárták a hűséges szolgálatból, vagy szigorúan kiképezték és szabályozták, és nem támaszkodtak rájuk egy háború tervezésének részeként.

- Azzal dolgozik, amije van. Ebben az esetben a flotta asztropatái megerősítették.

- Krastian egyetért?
- Krastian halott, uram. Hatvan éve megölték. Azóta nem volt asztropata a fedélzeten.
- Talán jobb is így. Pszik. Deviánsak, akikben nem szabad bízni.
- A *Vadász Előérzete* fedélzetén tartózkodó asztropaták jóslatai megegyeznek a Hadúréval. A felmentő flotta még hetekre van.
- Huh.
- Milyen volt az első csatád, uram?

Malcharion már többször válaszolt erre a kérdésre. Miután visszatért a *Szövetségre*, több szakaszból is érkeztek látogatók, hogy tiszteletüket tegyék, és beszéljenek a felszíni konfliktusról.

– Dicsőséges, testvér. A vér fröccsenése a páncélomon... A felemelő érzés, amikor ágyúval és ököllel vetünk véget egy seregnyi életnek... Nagy diadal lesz, amikor atyánk nevében elfoglaljuk ezt a világot.

Talos elmosolyodott. Éppen csak.

– Most pedig mondd el az igazat.

A Malchariont ellátó szolgák egy pillanatra megtorpantak, amikor a dreadnought egy sebességváltó csikorgó hangját hallatta.

- Örömtelen. Szenvedélytelen. Élettelen.
- Haragszol rám, amiért felébresztettelek?

– Ha haragudnék, testvér, már halott lennél. Kitörölnék a szemem előtt, ahogy azt az Atramentar fattyút, Vraalt is kiirtottam. Sosem kedveltem őt.

– Senki sem szerette.

– Nem értem, mit akartok tőlem. Ez minden.

Talos egy pillanatig elgondolkodott ezen.

– Tisztában vagy vele, hogy milyennek hallom a hangodat, uram? Hogy milyennek halljuk mind? Hogy a hangod úgy száll a levegőben, mint a mennydörgés visszhangja, és dübörögve tölti meg a voxot?

– Nem vagyok ostoba, kölyök. Nem vagyok vak ennek a formának az inspiráló tulajdonságaira. De én halott vagyok, Talos. Ez az igazság, és a végén ez fog kiderülni.

– A mai este szép győzelem volt. Senkit sem veszítettünk el. Három óra múlva újra leszállunk a bolygóra. Hajnalban betörünk a hegyi erődítménybe.

– Én pedig úgy teszek majd, mintha érdekelne, testvér, ne félj.

– Hallottam, hogyan szedted össze a Kilencedik és a Tizedik Karmot a csatamezőn.

– Csak órákig gyilkoltam és üvöltöttem az ellenséggel.

– Újabb csikorgó hang reccsent a dreadnought mélyéről.

– Mi volt ez?

– Az öntöltőm zúgása – hazudta Malcharion. Így fordította le a behemót teste a kuncogást. – Most pedig hagyjuk a formásokat, Lélekvadász.

- Tudnék élni anélkül is, hogy így szólítanál, uram.
- És azt hiszed, hogy eleget kellene tennem a kívánságaidnak? Én Malcharion, az Újjászületett vagyok, te pedig egy apotekárius, akinek parancsnoki téveszméi vannak.
- Megértettem – mosolygott Talos.
- Elég az ostobaságból. Miért vagy itt? Mi aggaszt?
- Elvesztettem a bolteremet.
- Huh. Vidd az enyémet.
- *Vidd az enyémet?* – Talos felnevetett. – Milyen nagy tisztelettel bánsz a légió erekleivel.
- Nekem már biztosan nincs rá szükségem. – A harci gép felemelte és leeresztette kétcsövű gépágyúját. Két, a csöveken dolgozó szolga hibahangokat adott ki a torkukba épített voxból, amikor félbeszakadt a munkájuk.
- Bocsánat,.. – dörmögte a dreadnought valódi hangján.
- Deltrian kacskaringósan meghajolt, akár a kaszás.
- Minden rendben van, uram.
- Jól van – szólt Malcharion ismét a voxba. – Folytasd csak, Talos.
- Látomásom volt, uram.
- Ez engem aligha lep meg’
- Ez most más volt. Olyan... helytelen. Legalábbis egy része. Nem válik valóra. Az első pillanattól kezdve, hogy

felébredtem belőle, minden, ami a képekben volt, valószínűtlennek tűnt. Úgy éreztem, mintha egy hazugság tekeredett volna ki az elmémbe. Uzas az Első Karomból, amint megöli Cyriont. És most, hogy a bolygó a meghódítás küszöbén áll, eltűnődtem a látomás többi részén. Faroven sem halt meg, ahogy álmomban gondoltam.

– Annyira biztos vagy benne, hogy ezeknek az eseményeknek a Crythe-on kell bekövetkezniük?

– Biztos voltam benne – ismerte el Talos. – Most már abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán megtörténnek. Végignézek megannyi testvéremen, még Cyrionon és Uzason is, és attól félek, hogy a rontásuk rám is áterjedt. Lehet, hogy a második látásomat is megfertőzte az, hogy ki voltam téve a Rontó Erőknek?

– Hány látomást szenvedtél el? Ugyanolyan gyakoriak, mint a sírba tételem előtt?

– Gyakoribbak, mint azelőtt. Egyre gyakoribbak.

– Huh. Talán Crythe-on fog meghalni. Talán később. Talán nem úgy, ahogyan azt előre láttad, és te a semmiért aggódsz. Nem emlékszem, hogy a múltban ennyit nyafogtál volna.

– Nyafogni? Uram...

– Még a primarcha látomásai is ködösek voltak néha. Azt mondta, hogy homályosak. Árnyasak. Milyen joggal állítod, hogy tévedhetetlen vagy, amikor még a génatyánk második látása is tökéletlen volt?

– Várj csak! – Talos felbámult az óriásgépre, látása gyilkos vörösre színeződött. Malcharion képe életnagyságban, azt a három sisakot szorongatva bámult vissza rá. – Atyánk álmai – suttogta Talos – néha tévesek voltak?

– Az ilyen álmok erénye néha a szimbolikában rejlik.

– Ez... nem lehet igaz.

– Nem? Ezért szültél mindig ellenségeket a sorainkban, testvér. Egy légió milliónyi titok kaptára. Te, Lélekvadász, mindig azt hitted, hogy mindent tudsz. Ezt mindig is kedveltem benned. Tetszett a magabiztosságod. Nem mindenki érzett így.

– Beszélt rólam valaha is a génatyánk?

– Csak azt mondta el, hogy miért kaptad a neved. Kinevettem. Azt hittem, viccelődik a káromra. Olyan valószínűtlennek tűnt, hogy bárki is megtagadná az utolsó parancsát. – Malcharion megint a furcsa fogaskerékváltó morgást hallatta. – A legkevésbé te.

XVII

LÉLEKVADÁSZ

*„Mert illik hozzád a név.
Egy lélek, Jiam. Egy vadászat, a bosszú nevében.
Egyetlen ragyogó lélekre fogsz vadászni,
amikor mindenki más hátat fordít a bosszúnak.”*

– Konrad Curze primarcha

Talosnak, az Első Karom apotekáriusának a
Tizedik Századból

Talos a sötétségből szólította őt. Suttogva mondta ki a bérgyilkos nevét, ami recsegetve tört elő a voxból.

– M’Shen – sziszegte.

A bérgyilkos futásnak eredt. Talos követte.

A többiek később indulnak utána. Amikor a sokk megtörik, amikor közönséges és infantilis ambícióik felülkerekednek a gyászukon. Amikor majd ránéznek megölt atyjuk holttestére, és nem a halálát siratják,

hanem azt, hogy elorozták az ereklyéit kapzsi markukból.

Talost mindez nem érdekelte. A birodalmi ribanc megölte az atyját, és ezért meg fog halni.

Ez még Aurum előtt történt. A kesztyűjében lánckardot markolt, és üvöltve indította be, miközben üldözőbe vette a nőt. Noha sisakot nem viselt, a voxgyöngye a helyén volt. Lesújtó tisztsággal közvetítette testvérei kiáltásait.

- Vadászik rá?
- Testvér, ne tedd ezt!
- Szembeszállsz atyád utolsó kívánságával!

Talos hagyta, hogy tomboljanak és dühöngjenek. A vadász nem törődött semmivel a zsákmányán kívül. Boltlövedékek suhantak el a nő mellett, amikor tüzet nyitott rá, ő pedig fekete villámok közt, elmosódva tért ki. Minden egyes csattanás a vihar visszhangja volt az Éji Rém tsaguaisai palotájának sötét csarnokaiban.

Az orgyilkos nevetni merészelt. Volt is rá oka. Mit számított egy magányos astartes a Birodalmi Callidus Templom képzett ügynökének? Semmit. A semminél is kevesebbet. A nő lebukott, elhajolt, és kipördült a boltlövedékek elől.

Könnyedén hagyta Talost, aki káromkodva lassított, és visszaolvadt az árnyékok közé.

A vadászatnak még nem volt vége.

M'Shen megnyalta az ajkát, hogy megnedvesítse. A Tsagualsa levegője keserű és száraz volt, ezt a hatást csak fokozta a kárhozottak palotáját megülő szikkadt levegő. Az ujjai a meggyilkolt préda hajába fonódtak, erősen szorította az áruló primarcha fejét.

Csepp-csepp.

A levágott nyakból csöpögő vérrel festette meg az ónixpadlót. A testnedv illata áradó és túl dús volt, akár az erős fűszereké. A Császár szent vére volt, amit avassá savanyított a romlottság és a gonoszság. M'Shen ellenállt a késztetésnek, hogy eldobja a rémes trófeát. Bizonyíték. Bizonyítékra volt szüksége, hogy végrehajtotta a tettet.

Furcsa volt. A primarcha nem emberi génállománya még a halálában is megmutatkozott – a levágott fejnek percekbe telt, mire vérezni kezdett. A vérben található alvasztók végre lebomlottak, kiengedve a csöpögő, fekete anyagot.

Egyszerűen elvehette volna a férfi által viselt ereklyéket, például az egyszerű fejéket, a hátán hüvelyben hordott ezüstkardot, vagy a vállára terített, fekete tollakból készült köpenyt. De hiába voltak értékesek, élőtlől és holttól egyaránt el lehetett lopni őket. Megdönthetetlen bizonyítékra volt szüksége, amit a felettesei elé tárhatott. A halott isten feje mindent megadott a gyilkosnak, amire szüksége lehetett.

A tárgyak, amelyeket elvitt, a személyes dicsőségére szolgáltak, nem csak a temploméra. Ó, hogy mekkora

dicséretet kap majd ezért!

Bár M'Shen pikt-kapcsolata a hajója adatrögzítőivel ekkora távolságból eddig sem volt igazán megbízható, mostanra megszűnt. Érezte, hogy leáll, amikor az Éji Rémnek ugrott, és ez is költői romlástól búzlott. A megszakadás időzítése... Volt valami ezzel a hellyel...

Ennek semmi értelme. A memóriája olyan közel állt a fotografikushoz, amennyire az emberi elme engedte – mégis eltévedt. Ezek a fekete, csontokkal szegélyezett folyosók, a váltakozásuk és a kanyargásuk... A hangok furcsán terjedtek itt. Néha egyáltalán nem szálltak tova.

A feje mellett törmelékzúgásban robbant szét a fal. Azonnal mozgásba lendült, máris oldalra ugrott, és végtelen kecsességgel, futva landolt. Callidus volt. A leggyilkosabb művészet, emberi testbe öntve.

Csak futott és futott. Állandóan elavult III-as és újabb IV-es típusú csatapáncélba öltözött astartesek mellett haladt el. A nő láttán a harcosok megdermedtek. Néhányan megremegtek az elfojtott készletéstől, hogy fegyvert rántsanak és harcba szálljanak vele. Nyomasztó jelenlétként érezte a vérszomjukat a levegőben. Néhányan, nagyon kevesen, átkokat kiabáltak rá, amikor elmenekült mellettük. De nem sokan. Ezek a legszenvtelenebb atya sztoikus fiai voltak.

És a génatyjuk önként halt meg. Ez a meglepő fejlemény még most is felkavarta. A Callidus Templom fele, az Istencsászár kedvelt eszköze, a galaxis keleti

peremén vadászott Konrad Curze-re, a Nyolcadik primarchára, az Éjurak Légió atyjára.

Itt, a kietlen Tsagualsán, ebben az ónixból és obszidiánból, elefántcsontból és csontból, valamint megnyúzott húsból készült zászlókból épített palotaerődben találta meg őt.

Önként adta az életét.

Ő, M'Shen, egy primarcha halála volt. Istenölőnek nevezik majd az úrnői...

Hatalmas súly döntötte a földre. A primarcha feje kigördült a markából, és a saját arca is a csempézett padlóhoz csapódott. Stimulánsok árasztották el a vérét, és ellökte magától a terhet. Az orgyilkos egy szempillantás alatt ismét talpon volt, és visszaneézett az astartesre, akit a falnak taszított.

Ó az. Megint.

Talos vére lángolt. A páncélja rövid, perzselő vegyi löketeket spriccelt a testébe, a gerincén, a nyakán, a mellkasán és a csuklóján lévő aljzatokon át. A lánckardja dühödt nyüszítések sorában visított, miközben csak a levegőt hasította. Az orgyilkos minden egyes vágás előtt félrehajolt; úgy tűnt, alig mozdul, a teste csak a legkisebb mozgást végezte, ami ahhoz kellett, hogy minden egyes csapást elkerüljön.

A gyilkos kék szeme, a Terrán rég felforrt tengerek kékje, egyre fogyatkozó derűvel figyelte a férfit Nem volt mit mondania neki, és nem volt oka félni tőle, hiába volt astartes. Ő egy birodalmi orgyilkos volt. Az emberi tökéletesség hat...

Talos kardjának éle felsértette a fekete páncélszövetet, és vágást ejtett a bicepszénél a szintibórön.

Riadtan tágra nyűt szemmel ugrott oldalra, megragadta a primarcha fejéről csüngő fekete haját, és olyan sebességgel rohant el, amit egyetlen astartesneksem lehetett reménye követni.

Talos figyelte, ahogy elmegy. A fivérei hangja hevesen csengett a fülében. Még a karomtestvérei is őt szidalmazták ezért a tiszteletlen engedetlenségért.

– A Rém választotta ezt a sorsot! – ordította Vandred.

– Talos, ez volt az utolsó kívánsága! – kérlelte Cyrion. – Vissza kell menekülnie a Terrára!

Talos visszahúzódott az árnyékba, arcán ferde mosollyal.

A voxában száz ónos hang üvöltött, mások is csatlakoztak a dühöngő vitához.

Az Éji Rém fiai elég gyorsan visszanyerték kétségbeesett ambícióikat. Acerbus, Halasker, Sahaal és a többiek – a kapitányok, a többi kiválasztott. Talos hallotta a siránkozásukat és a dühöngésüket, és azon kapta magát, hogy mosolyog a feldühödött, tehetetlen hitetlenségükön.

- Elvette a pecsétgyűrűjét – dörrent az egyik.
- A koronáját! – jajgatott egy másik, mint egy elveszett gyermek.
- Atyánk ezt nem látta előre – mondta egyikük. És ekkor következett a végső képmutatás – azt követelték, hogy az egész légió tegye meg most kapzsiságból azt, amiért eddig Talost átkozták, aki a bosszú nevében próbálkozott.
- Ezért meg kell halnia! – kiáltották.
- Mindnyájunk ellen vétett!

Talosnak nem volt kedve végighallgatni a jogos örökösöktől elorzott légiós ereklyék litániáját Figyelmen kívül hagyta a hangjukat, amely hirtelen megtelt jogos felháborodással.

Milyen gyorsan váltottak a testvérei a génatyjukba veteti hitből és szeretetből a súlyos kétségekbe – abban a pillanatban, amikor rájöttek, hogy az orgyilkos ellopta a fegyvereket és ereklyéket, amelyekről azt hitték, az ő örökségük.

Micsoda kapzsiság. Micsoda szánalmas, undorító kapzsiság.

Talos abban a pillanatban mindnyájukat megvetette. Még soha nem mutatkozott meg ilyen vüágosan a testvérei romlott, beteges becsvágya.

És így született meg a gyűlölet, amely soha nem gyógyul be.

A merénylő elmenekült a palotából, méghozzá látszólag könnyedén.

Az Éjurak felszálltak a hajóikra, karmok és századok szedett-vedett hordájában, és a Mennykósólymaikhoz rohantak, hogy visszatérjenek a pályára állított hajóikra. A teljes Éjúr flotta körbevette a Tsagualsa világát, és példátlan erővel vetették magukat az üldözésbe.

Négy hajó megelőzte a többieket. A *Vadász Előérzete* a Harmadik és a Tizenegyedik Századból; az *Umhrea Insidior* az Első Századból; a *Néma Herceg* a Negyedik és a Hetedik Századból, valamint a *Vérszövetség* a Tizedikből.

Az orgyilkos hajójának, bármennyire is elegáns, gyors és remekbe szabott volt, semmi esélye nem lehetett. Ahogy elhúzott a Tsagualsa sötét gömbje előtt, az üldöző cirkálók a nyomába eredtek, és a zsákmányuk alapvető rendszereire sütötték a fegyvereiket.

A hajó erőtlenül és megnyomorítva zuhant ki a hipertérből, és holtan sodródott az űrben. Mind a négy astartes hajó átszállókapszulákat köpött, amelyek becsapódtak és rögzültek a birodalmi hajó fémhúsában.

A vadászok a zsákmányukba haraptak, mind kétségbeesetten próbálta elsőként megízlelni a vér, és ezzel együtt a győzelem ízét.

Az orgyilkos hajójának fedélzetén Talos a többi vadással együtt futott. Munkások, halandók, szolgák – mind elhullottak az üvöltő Éjurak előtt, akik a hajótest száz sérüléséből árasztották el a fedélzetet.

Hé a nap örökre beírta magát a légión történelmébe, ahogy a jelen lévő astartések szívébe is, mint a megtagadott igazságtétel pillanata.

Amikor a vadászok rátaláltak – az Első Század szakaszai ragadták magukhoz ezt a megtiszteltetést újabb indulat robbant a voxhálózatba.

Talos a mészárszékké vált légénységi lakrészekben állt, a Tizedikbe tartozó testvérei és a rengeteg halandó légénységi tag szétroncsolt teste között. Vér festette meg a falakat, a padlót és a páncélzatuk sötét elejét. Egyetlen lélek sem éli túl a gyilkos hajóján végzett vérengzést.

A fedélzeten zajló vadászatba merült astartések eleinte nehezen fogták fel a jelentéseket. Pezsgett a vérük, és a riasztások elvesztek a voxcsatornákat birtokba vevő üvöltő hangok káoszában.

Talos az elsők között hallotta meg. Lepakcsolta a lánckardját, és a fejét félrebillentve, figyelmesen hallgatta.

Hogy lehet ez?

– Megtámadtak minket – üzent a többieknek a közelben, hideg, nyugodt hangon, melybe a hitetlenség árnyéka vegyült.

– Megtámadtak minket az eldák.

Az elkövetkező évszázadokban a VIII. Légió harcosai folyamatosan vitatkoznak majd a xenók rajtaütésének pontos természetéről. Az elda lidérchajók kiismerhetetlen utakon vágta át az űrön, hogy az Éjurak harcban álló hajói körül keringve, idegen fegyvereik fényt gyűjtsanak a sötétségben, és kíméletlenül vágják át a magukat megadó pajzsokat.

Egyesek azt állították, hogy a támadás célja a primarcha ereklyéinek megszerzése volt, ahogyan a merénylő is tette. Mások azt mondták, hogy egy idegen fajnak nincs szüksége ilyen kincsekre,¹ és inkább a megfejthetetlen xeno okoskodás, vagy csupán a sors szerencsétlen alakulása hozta össze a flottákat azon az éjjelen, egy ilyen pillanatban.

Az *Umbrea insidior* elvész, és vele együtt az áruló Sahaal is. A *Néma Herceg* pusztító károkat szenved, de végül a xenók flottája is megsemmisül.

Mégis, a légió tagjai közül csak kevesen éreztek elégedettséget az azon az éjszakán aratott üres diadal miatt.

Az evakuálás során elda harcosok materializálódtak a merénylő hajójának folyosóin, a feldühödött Éjurak falkáival szemben, hogy még azelőtt levágják őket, hogy megszabadultak volna az idegen teleportációs technológia utóhatását jelző csillogó foltoktól.

Az Első Karom a fedélzeten lévő többi szakasszal együtt verekedte vissza magát az átszállókapszulájához.

– Bármilyen is jöttek – üzenté voxon Cyrion, miközben levágta egy éppen megjelenő elda nőstény fejét –, nagyon akarják.

– Vissza a hajóra! – kiabálta túl Malcharion kapitány a rendezetlen harci visszavonulás zaját. – Vissza a Szövetségre!

A vox most sem volt tisztább. Örömkialtások keveredtek a visszavonulásra szólító felhívásokkal és az idegenekre zúdított gyűlölködő átkokkal. Valahol a verbális közelharcban Talos hallotta Sahaal kapitány győzedelmes rikoltásait és az Első Század lázas tombolását.

Valami nem stimmelt. Hallotta a hangjukból.

Lelassította a lépteit, lemaradt a karom többi tagjától, figyelmét a voxon keresztül érkező számtalan kiáltásra és egymásnak ellentmondó jelentésre összpontosította. Hamarosan kirajzolódott egy minta.

Sahaal kapitány visszaszerezte az Éji Rém egyik ereklyéjét... és azonnal elmenekült. Az *Umbrea Insidior* elszakadt a flottától, megbontotta az alakzatot, és megpróbált elmenekülni az eldák elől.

Magára hagyta az Első Századot. Talos nagyot nyelt. Jól hallotta ezt? A légio egyik legtekintélyesebb parancsnoka otthagya a saját harcosait, hogy az eldák keze által haljanak meg?

Talos megtorpant. A folyosó elnéptelenedett, most, hogy a szakasza többi tagja olyan messzire előre rohant.

Sahaal elmenekült a kincsével együtt, az űrbe. Az Első Század az átszállókapszulák felé verekedte magát, és ott rekedtek, arra kényszerültek, hogy harcban haljanak meg, vagy a többi hajó könyörületességére hagyatkozzanak, hogy megmentsek őket.

Őt azonban ez kevésbé érdekelte. Az Első Század küzdelmei az Első Század gondja voltak. A légió visszavonulót fújt ebből a groteszk csapdából, és a tizedik század a saját megmentéséért fog harcolni.

De M'Shen halálát még mindig nem erősítették meg a voxhálózaton.

Mohóságában Sahaal elmenekült a csecsebecsésével, a bosszú minden gondolatát feledve... és a merénylő még mindig életben volt.

Talos lekanyarodott a menekülés útvjáról, és mélyebbre hatolt a hajóba.

Elment az energia, és ő sötétben maradt, de végre biztonságban volt.

Amilyen gyorsan az astartesek jöttek, olyan gyorsan el is menekültek.

A hajója még mindig remegett, de úgy tűnt, hogy az idegen támadók, a mocskos xeno teremtmények, akik eldának nevezték magukat, az Éjurakkal együtt vonultak vissza.

Egyikük egy kardcsapással levágta a kezét. Nem tudott egyszerre ötöt visszaverni, és a csapás egyetlen tiszta mozdulattal metszette le a csuklóját. A kiképzése miatt teljesen figyelmen kívül tudta hagyni a seb kínját, de azért szorítókötést tett a csuklójára, és ideiglenesen műhússal zárta le. A vérzés veszélyes lehetett, még ha a sokk és a fájdalom nem is.

A híd véres romjai között állt, és hallgatta a legénység néhány, még élő tagjának nehézkes légzését és reszketését.

Egyikük sem látott. Mostanra be kellett volna kapcsolnia a tartalék energiának, hogy feléledjenek a fények. A maradandó sötétség elég határozottan jelezte, hogy a hajója szinte bizonyosan olyan mértékben megsérült, hogy azt már nem lehetett könnyen megjavítani.

M'Shen lábujjhegyen pördült meg, a pengét a megmaradt kezében tartva. Semmit sem látott a tiszta feketeségben, de nem is volt rá szüksége. Az aktív energiapáncél zúgása betöltötte az érzékeit. A szervócsuklók és a műizomrostok halk morgása mindent elárult neki, amit tudnia kellett. Az astartes helyzetét, testtartását, mindent.

Az orgyilkos jobbra húzódott, és megengedett magának egy mosolyt. A kimerültség és a vérveszteség ellenére egy magányos astartes nem jelenthetett veszélyt. Ő...

Talos a nő torka köré zárta a kezét.

Érezte, hogy az tompább, lassabb, és a szíve gyorsabban ver, mint a palotában. Az orgyilkos legyengült a szökéstől és a nemrég lezajlott csatától.

Ha megpróbálná lefogni, megölné, mielőtt a szíve kétszer dobbanna. Ebben a teremtményben mindent arra terveztek, hogy véget vessen az életnek, még hozzá végtelenül nagyobb ügyességgel és kecsességgel, mint az astartések nyers hatékonysága. Ő harcos volt, a nő gyilkos. Őt harcra és háborúra képezték ki. A másikat csakis gyilkolásra nevelték.

Abban a másodpercben, amikor a keze a nő torkát markolta, már cselekedett is.

Nem szorítani próbálta. A drága szintibőr páncélja ellenállt volna az ilyen traumának. Közelebb rántotta a nőt, és megkockáztatott egy fejelést, hogy elkábítsa. Ez hiba volt.

Az orgyilkos hátrahajtotta a fejét, mint egy visszahúzódó kígyó. Átkozottul gyors volt.

Talos érezte, ahogy az ökölbe szorított keze felemelkedik, hogy szabadjára engedje a gyűrűiben rejlő halálos erőt – mindegyik egy-egy ismeretlen konfigurációjú digitális fegyver volt. Nem vesztegette az idejét.

Az Éjúr az arcába köpött, és elhajította a nőt.

Évek óta nem sikoltott.

Nem mintha a fájdalom új lett volna számára, sőt, még csak nem is volt meglepő, de ez nem a végtagok takaros leválasztása volt a testről – most a szeme oldódott fel a koponyájában, és a kín még soha nem szorította ennyire háttérbe az érzékeit. Még a kínlódás közepette is el tudta képzelni, ahogy a nyomorult Éjúr elbotorkál nehézkes páncéljában, és mulattatja a pillanatnyi tehetetlensége.

Igaza is volt. A sötétségben Talos kiélvezte a nő felcsendülő sikolyát. Még ennél is édesebb volt a gyönyörű kék szemek lágy szövetébe maró savas méreg finom, zengő sziszegése.

Az orgyilkos immár lihegve, csak a tejfehér nap izzását látva nyelte vissza a fájdalmat, felidézte a tanításait, és arra használta a gyötrelmet, hogy összpontosítson. Olvadó szemének kegyetlen sistergésén át figyelte a férfi páncéljának zúgó morajlását.

Meg kellett hálnia. Méghozzá azonnal.

Rávetődött, hogy a szükség valósággá váljon.

Talos a padlót lőtte, a boltlövedékek álcázták a mozdulatait, miközben hirtelen robbanásaik zajjal árasztották el a híd termét. Sötét pillantást vetett a vakon a levegővel küzdő orgyilkosra, akinek csapkodó rúgásai és kardvágásai, melyek a páncéljának hallható ízületeit

és gyenge pontjait célozták, abszolút halálosak, de teljesen hasztalanok voltak. Talos már a híd túloldalán járt, messze tőle, és a bolter tovább ugatott a kezében.

A megsüketült, zavarodott orgyilkos lelassította a mozdulatait. Kétségbeesetten egyensúlyozva, megfeszített izmokkal, olybá tűnt, mintha a páncéljának zaját próbálná kiszűrni a dörrenő detonációkból.

Megkockáztatott egy újabb lövést, hogy elterelje a figyelmét, egyenesen a nőt célozva. Az éppen csak megbillent, akárcsak a palotában, és a lövedék célt tévesztett.

Talos halkan káromkodott, miközben bárhogy is igyekezett megérezni őt a nő, az tökéletesen sikerült. Az orgyilkos szembefordult vele, és futásnak eredt.

Szabad kezével a sisakjára csapott.

Az Éjúr bolond volt.

Minden egyes robbanás, amely a padlón csendült, elárulta a lövedék kiindulópontját. Bonyolult volt, merev koncentráció és kiképzés kérdése, és M'Shent lelassította a fájdalom, amit le kellett küzdenie. Ezért tartott majdnem négy teljes másodpercig a férfi helyzetének háromszögelése – természetfeletti érzékei számára egy örökkévalóságig.

A boltlövedékek egyenesen felé kezdtek robogni, ami megerősítette abban a hitében, hogy az astartes ostoba.

Ezeket még vakon is könnyedén kikerülte.

Aztán egy új hang váltotta fel a célt tévesztett töltények hasító zúgását. Egy hang, amit eddig csak egyszer hallott. A férfié, amint kimond egy szót.

– Ragadozólátás.

Ha a nő ütései célba értek volna, az astartes meghal. Ezt hideg bizonyossággal tudta.

Az Impérium által szentesített templomok orgyilkosai már a fiatal Birodalomban is legendának számítottak. A nő megmaradt keze pengéként, acélkeményen döfött volna a páncéljának ízületeibe, összezúzva az idegeket, és talán még az astartes harcos csontvázának felerősített csontját is eltörte volna. Onnantól kezdve a halála pillanatok alatt bekövetkezett volna. Tízszerezsen visszakarta volna a fájdalmat, amit okozott.

Egyetlen ütés sem ért azonban célba, mert meg sem kísérelte megütni a férfit. Miközben a tompa hófolt felé rohant, és minden kilőtt lövedéket könnyedén elkerült, Talos mindhárom tüdejét megtöltötte a lerombolt híd vérben dús levegőjével.

Aztán olyan mélyen és visszhangosan, mint a kitörő vihar első mennydörgése, ráüvöltötte a gyűlöletét.

Egy Callidus orgyilkosban a kiképzés és az ösztönök csiszolt, koncentrált egységben találkoztak. Ez az egység vált ketté M'Shenben, amikor a második érzékszervét is elvesztette. A bénító támadás ugyanolyan keményen és gyorsan csapott le, mint az első. Egy pillanatra fülsértő fájdalom nyilallt az elméje legmélyére, megrendítette a hallását, majd hirtelen minden elnémult.

Fogalma sem volt róla, hogy az Éjúr tovább üvölt-e, vagy elhallgatott, miután észlelte a diadalát. Az érzékei odavesztek. Csak a körülötte remegő levegőt érezte, ahogy az ellensége ismét megmozdult, és ahogy a boltlövedékek elvágódlak mellette.

Vakon, süketen, egy csillogó pengét szorongatva, amivel egy bukott isten fejét vette el, futás közben megpördült, és arra ugrott, amerre biztos volt benne, hogy az astartesnek lennie kell.

A becslése, mint mindig, most is tökéletes volt.

Talos egy szerető gyengédségével ölelte őt.

– Atyám mesélt nekem erről az éjszakáról – suttogta neki. – És én soha nem hittem neki. Sosem hittem, hogy ellenszegülök neki, amíg te el nem jöttél az otthonunkba, és el nem vetted őt tőlünk.

M'Shen nem hallotta a szavait. Soha többé nem hallott semmit az életében, amelyet már csupán másodpercekben mértek. Az orgyilkos elejtette a kardját.

Miközben kesztyűs ujjai szinte akarata ellenére elernyedtek, érezte, ahogy a nehéz fegyver a lábához csapódik.

Erőtlen karja nem akart megmozdulni. Remegő ujjai nem tudtak begörbülni, hogy kilőjék a díszes gyűrűkben rejlő digitális fegyvereket. Fájdalomcsillapítók fojtogatták az ereit, de az irritáló csiklandozó érzésen túl semmi hatásuk nem volt. A gyomra lángolt. Sokkal jobban fájt, mint a sziszegő lyukak a szeme helyén. Valami sérülés, valami vaskemény jelenlét szegezte egy helyre, a törzsén áthatolva.

Jól sejtette, mi lehetett az. Az Éjúr lánckardja. A férfi felnyársalta őt.

Elméjének egy homályos, elhalványuló része megpróbálta mérlegelni a sérülést, de a tudata brutális és emberi éle felülírta a harci drogokkal és könyörtelen edzéssel teli létet. Haldoklott. Pillanatokon belül meghal.

– Istenölő – mondta a férfinak, anélkül, hogy hallotta volna a saját szavait. – Így... fognak... rám... emlékezni...

Talos kipislogta a szeméből az égető könnyeket. A hüvelykujja közelebb húzódott a lánckard aktiváló rúnájához.

Fenyegetés, fenyegetés, villogtak a figyelmeztető rúnák. Pislogva elhessegette őket, az orgyilkos maszkos arcán és az üreges, vérző szemgödrökön kívül mindent eltüntetett a vörös kijelzőjéről.

– *Ave Dominus Nox* – suttogta, aztán aktiválta a nőt felnyársaló lánckardot.

Tizenhat órán át sodródott, egyedül az Első Század megtépázott túlélői által hátrahagyott egyik átszállókapszulában. A teljes csendben csak a gyásszal és az elégedettséggel tudta elütni az időt.

Kitűnően megfeleltek erre.

Amikor a testvérei rátaláltak, amikor a kapszulát a *Vérszövetség* fedélzetére vitték, amint az visszatért, hogy túlélőket és menthetőt keressen, Talos még mindig a kapszula egyik trónjában ült, a páncélját megszáradt vér foltozta.

A kapszula ajtaja rámpává nyűt, és Talos kinézett a *Szövetség* jobb oldali indítóhangárjába.

Az Első Karom állt ott, és a fegyvereiket felemelve figyelték őt.

– Meghalt – mondta nekik, és felállt. Mozdulatai lomhák és fáradtak voltak.

Lánckardjának fogait sötét, szétmarcangolt hús és csontszilánkok tömítették el. Mielőtt elhagyta volna a hajót, a nőt apró biológiai anyagdarabkákra fűrészelte, hogy levezesse a frusztrációja maradékát a maradványain. A híd sötétségében a legénység túlélő halandó tagjai mindent hallottak, és csak a rettegő képzeletük gondoskodott a képekről.

– Talos... – Malcharion kapitány, a harcos-bölcs lassan közeledett. – Testvér...

Talos ugyanilyen lassan emelte fel a fejét.

– Megölte atyánkat – mondta recsegő voxszal.

– Tudom, testvér. Mind tudjuk. Gyere, el kell... foglalkoznunk kell a következményekkel.

– A Rém azt mondta, hogy megteszem – nézett Talos a vérrel borított pengére. – Nem hittem neki. Addig nem, amíg nem éreztem a dühöt, amit a jelenléte okozott a palotánkban.

– Vége van – mondta Malcharion. – Gyere, Talos.

– Soha nem lesz vége. – Talos egy csattanással a földre ejtette a pengét. – De legalább most már tudom, miért hívott engem így. Egy lélek, mondta. Egyetlen ragyogó lélekre fogsz vadászni, míg a többiek hátat fordítanak a bosszúnak.

– Testvér, gyere...

– Ha hozzám érsz, Malcharion, legközelebb téged öllek meg. Hagyj békén! Megyek a szobámba. Gondolkodnom kell. – Talos otthagya a fegyvereit, ahol heverték. Primus majd összeszedi őket.

– Ahogy óhajtod, Lélekvadász – felelte a harcos-bölcs.

– Lélekvadász – kuncogott Talos válaszul, keserűséggel fűszerezett hangon. – Azt hiszem, ehhez hozzá tudnék szokni.

XVIII

TESTVÉRISÉG

Az Omnissiás Karma-hegység alatt húzódó, egymásra épülő barlanghálózat hatalmas volt és zseniális csodáknak adott otthont. Itt húzódott a Legio Maledictis élő magja, és az Adeptus Mechanicus Crythe Primuson végzett műveleteinek szent szíve.

Egymillió ember, egymillió lélek, azaugmentáció különböző állapotában, dolgozott ezekben a megszentelt föld alatti alagutakban. A levegő lázasan forró volt a füsttől, csillogott a hófoltoktól, s a füstölők és az ipar fémes bűzétől rothadt.

A síneken gördülő futószalagok egész barlangrendszereket foglaltak el, hatalmas szerelvények szállították az erőforrásokat, lőszert, szervitorokat és gépalkatrészeket egyik kolosszális teremből a másikba. A számtalan terem magassága a több száz métert is elérte, mindegyikben elfért volna akár egy harcra kész Hadúr osztályú titán is. E hatalmas bűvőhely kőbőrét a falakra erősített gépezetek takarták: konzolok, érzékelő relék,

járdák, liftek, raktárrakodók, prométheum üzemanyagtartályok és a marsi Mechanicum grandiózus ikonjai. Kevés maradt az eredeti vörös kőből, amely valaha olyan messzire nyúlt, ameddig a halandó szem ellát, sőt, talán még annál is messzebbre.

Gyárak és műhelyek városa rejtőzött a bolygókéreg páncélozott bőre alatt. Egy város, amelyet azért alapítottak, hogy az Emberiség Birodalmának felbecsülhetetlen értékű istengépeivel lássa el a távoli csatamezőket a haldokló birodalom hadjárataiban. Egy város, amely közel kétezer éven át virágzott.

A hegyvonulat előtti síkság az előző napi harcok után a Hadúr kezére került. A Mechanicum utolsó leheletéig próbálta megakadályozni a Tizenhét-tizenhét első kapujának ostromát, de kudarcot vallott, és ennek a kudarcnak a bizonyítékai láthatártól láthatárig húzódtak. Csapatszállító leszállóegységek és astartes Mennykősolymok szállították a katonákat és harcosokat az úrból és a Crythe más részeiről, akik egyetlen egységes hordában gyülekeztek a síkságon. A megölt skitariik és halandók hullái ellepték a síkság többi részét, amit időnként egy-egy lelőtt titán holtteste szakított meg. A halandó tetemek felpuffadtak a reggeli napfényben. A skitariik húsrészei már kezdtek bűzleni és elszíneződni. Az elesett titánokon hangyák nyüzsögtek – a Hadúr saját techadeptusai, akik visszavették az elpusztított istengépeket, hogy más világokon használják fel őket.

Crythe Primust a Hadúr'nem csak az erőforrásai miatt választotta ki, hanem azért is, mert a titán légión nagy része a szegmentum más területein állt harcban. Nemcsak a nyersanyagokat lehetett begyűjteni a Tizenhét-tizenhétből, ha elesik, hanem megfosztották volna az Impériumot egy újabb bástyától a jövőben.

A nagy kapuk nem tartanak sokáig. A Tizenhét-tizenhét túlságosan túlnőtt eredeti keretein. A Diadal sugárút, ami a fő alsóvárosba vezetett, most a 017-017-es helyszín legyőzhetetlen nulltérpajzsainak védelmén kívül állt. A főkapu pusztá adamentit, a Mechanicum leleménye volt; de az ereje ellenére órákon belül elesik a tömeges sortűzben. Elég széles volt ahhoz, hogy három titán egymás mellett kivonulhasson, és ahhoz is, hogy a Hadúr seregét beengedje.

Az ostrom alatt álló, pusztulással fenyegetett rejtett város a kiválasztott fiait szólította. Az a néhány, aki megmaradt, válaszolt a hívásra. Száz elmúlt dicsőség zászlaja alatt, hatalmas vállukon sorakozó városromboló fegyverekkel vonultak végig az otthonuk barlangjain. A nyomukban milliónyi adeptus, szervitor és skitarii harcos készülődött, hogy visszaverje a betolakodókat.

A Legio Maledictis utolsó fiai felébredtek, és a Tizenhét-tizenhét beleremegett a lépteikbe.

A Feketére Égett készenlétben állt a fedélzeten. Üvöltő, fekete páncélos keselyű volt, mely nyüsztő

hajtóművekkel ontotta a forróságot Készültséget sugárzott, és az astartések már a látványától is fellelkesültek.

Az Első Karom laza alakzatban vonult a leeresztett rámpa felé. A páncélzatukat annyira rendbehozták, amennyire a Szövetség fedélzetén eltöltött néhány óra megengedte. Valamennyi csatapáncél rengeteg forradást viselt még most is. Mercutian és Uzas, akiknek nem jutott képzett mesterember, úgy néztek ki, mintha nem is szabadott volna elsétálniuk az utolsó csatatérről. Kráterek, repedések, zúzódások és vágások csúfították el a keramitlemezek felületét.

Mercutian panaszkodott, hogy a páncélja gépszelleme lomhán reagál. A bőrét ért sérülések láttán ez nem is volt csoda.

Menet közben a látási módokat váltogatta, és halkan káromkodott a voxba.

– Nem működik a ragadozólátásom. – Tétován mondta ki, és jó okkal.

– Rossz ómen – kuncogott Uzas. – Nagyon-nagyon rossz ómen.

– Nem hiszek az előjelekben – jelentette ki Adhemar.

– Akkor furcsa – felelte Uzas –, hogy egy próféta által vezetett szakaszban szolgálsz.

– Uzas – mondta Talos, és szembefordult vele.

– Mi az?

A másik nem szólt semmit. Nem mozdult.

– Mi az? – ismételte meg Uzas. – Semmi kioktatás?

Talos még mindig nem szólt semmit, mozdulatlanul állt.

– Az életjelei... megtébbolyodtak. – Cyrion a retinakijelzőt figyelte. – Ó, a pokolba. Xarl!

Talos félig megfordult, megtántorodott, aztán ernyedő lábbal elesett. Nagyot csattant a csatapáncélja, amikor Xarl elkapta.

– Mi baja van? – kérdezte Mercutian.

– Hét szem nyílik ki figyelmeztetés nélkül – szólalt meg Talos a voxon keresztül és az Angyal fiai bosszúval a szívükben szállnak.

– Hát nem nyilvánvaló? – vetette oda neki Cyrion. – Septimus! Szükség van rád!

– Az Angyal fiai az aranykardot keresik, és igazságot a megfeketedett lelkű testvéreiknek...

– Azonnal, Septimus! – kiáltotta Cyrion.

A Magasztos egy halandó felé fordította szarvas fejét, akinek már a nevét sem próbálta megtanulni.

– Kilövési státusz – szólalt meg nyúlós hangon.

A tiszt megigazította elavult egyenruháját, miközben ellenőrizte a konzol kijelzőit.

– Malcharion nagyúr kapszulája már le is szállt, mester. Az összes osztag harcban áll vagy úton van a

felszínre... kivéve az Első Karom.

A Magasztos előrehajolt. Csont nyikorgott és páncél hörgött.

– Tessék?

– Megerősítés folyamatban, mester. – A tiszt a gallérjára erősítette a mikrofonját. – Itt a parancsnoki fedélzet. Jelentsék a kilövés állapotát, Első Karom.

A Magasztos, aki mindig is tanulmányozta az emberi félelmet, perverz elragadtatással figyelte, ahogy a tiszt arca elsápad. A halandó szívének lágy dobolása egy leheletnyivel hevesebb lett és felgyorsult. Ezek szerint rossz hírek. Olyanok, amelyeket a halandó félt megosztani.

– Az Első Karom jelenti, mester, hogy Talos nagyúr cselekvésképtelen. Újabb... rohamot kapott.

– Parancsold meg nekik, hogy hagyják Itt, és azonnal menjenek a felszínre.

A tiszt továbbította az utasítást. Miközben a választ hallgatta, harmadik próbálkozásra sikerült csak nyelnie.

– Mester...

– Beszélj.

– Az Első Karom megtagadta a parancsot.

– Értem. – A Magasztos karmai megragadták gyönyörű trónusának kéztámaszát. – És milyen alapon tagadják meg az ellenség elleni büntetőeljárást ebben a szent háborúban?

– Lord Cyrion azt mondta, mester, hogy ha ennyire aggódsz a felszíni csata miatt, akkor nyugodtan kölcsönkérheted a Mennykősolymukat, és magad is megnézheted, mi van odalent.

Az a tény, hogy a tiszt mindezt úgy adta át, hogy alig remegett a hangja, igencsak lenyűgözte a Magasztost. Mindennél többre becsülte a hozzáértést.

– Szép munka... halandó. Tájékoztasd az Első Karmot, hogy tudomásul vettük az árulásukat.

A tiszt szalutált, és pontosan ezt tette. A Xarl nagyúrként ismert astartes válasza azonnali és obszcén volt. A halandó úgy döntött, hogy ezt a részt nem továbbítja a Magasztosnak.

Újabb hangok duruzsoltak a fülébe. Megint az Első Karom astartesei.

– Uram?

A Magasztos megfordult, és kíváncsian figyelte a férfi hangjában felerősödő nyugtalanságot.

– Beszélj!

– Cyrion nagyúr közvetlen kapcsolatot kért hozzád. Rendkívül súlyos és sürgős ügyben.

– Nyiss csatornát.

– Vandred – visszhangzott Cyrion hangja a hídon. – Azonnal hívd vissza a karmokat a felszínről.

– És miért tenném ezt, Cyrion testvér?

– Mert nincs három hetünk a Vérangyalok megérkezéséig.

A Magasztos megnyalta ajaktalan pofáját, és érezte, hogy az arcbőre alatti erek élesen, kínzón lüktetnek.

– Kezd fárasztóvá válni az ellenséges viselkedések, Első Karom. Csakis ezt vagyok hajlandó meghallgatni. Kapcsolj rá Talos voxára!

– ...a burkolat áttörése. Megölöm. Felismeri a kardomat, miközben meghal...

A Magasztos több mint egy percig csendben hallgatta. A következő szavak zord vonakodással hagyták el a száját.

– Nyiss csatornát a *Bosszúálló Szellemhez*! Beszélnem kell a Hadúrral.

Malcharion átgázolt a föld alatti citadella hatalmas termén. Az ostrom már több mint egy órája dübörgött, és bár a csapatainak a Tizedik Századból a második hullám részeként kellett behatolnia, a kezdeti barlangokban megújuló ellenállás keményen fenyegette a Káosz előrenyomulását.

Ormóttan teste két oldalán, mégis tisztos – és megfontolt – távolságot tartva, hogy elsüthesse a fegyvereit, két Éjúr karom nyomult előre, boltereik az ellenség rendezetlen sorait verdesték.

A feltámadt harcos név szerint ismerte őket, az egyes páncélruháikat, még sebhelyeik ellenére is, amelyeket abban a rengeteg csatában szereztek, amiket nélküle éltek túl és szenvedtek el.

Mégis, mivel a harci vágy szenvedélye megfagyott ebben a halhatatlan burokban, kevés kötődést érzett a testvérekhez, akiket egykor a század parancsnokaként irányított.

Azért harcoltak, mert még mindig olyan vadul gyűöltek, amiben ő már nem osztozott velük. Olyan keserűséggel kiabálták az átkokat, aminek már nem érezte az ízét.

Sötét gondolatok voltak ezek. Komor dolgok, amelyek veszélyeztették a koncentrációját.

A dreadnought páncélos lába szétterpesztett karmokkal, nehézkesen zúzta össze a testeket a súlyával. A jobb karjaként szolgáló duplacsövű ágyú újra meg újra felbőgött, kegyetlen hézagokat tépve a skitariik soraiban. Azok egyre csak jöttek, vonzotta őket szentségtörő létezése, és semmi másra nem vágytak, csak arra, hogy véget vessenek az eltorzult Mechanicum tanok nyomán elszenvedett nem-létének.

Egy része talán kísértést érzett, hogy hagyja őket sikerrel járni. Egy apró része. Az, amely néma és halott maradt, miközben a csata dühöngött. Ez nem öröm volt – a harcos-bölcs számára a háború sosem volt örömteli de az elmélyülés lehetővé tette, hogy másra koncentráljon, hogy a külsőségekre összpontosítson. Ez a

koncentráció csökkentette a valódi, a szarkofágban rekedt, hideg testére irányuló figyelmét.

Egy skitarii négy visító fűrészlapos végtaggal vetette magát a dreadnought elejéhez. Malcharion felkapta a földről, majd energiaöklének ellenállhatatlan erejével összepréselte. Villámok lobbantak, ahogy a haldokló techkatona vére ráfröccsent az őt összezúzó, elektromos fémkaromra. Malcharion elsütötte a karjára szerelt lángszórót, folyékony lángban fürösztve a férfit, és megpörkölte a skitarii húsrészeit, miközben a katona recsegve-ropogva meghalt. A szerves roncsot az előtte álló katonák közé dobta, és azon kesergett, hogy a lobotomizált lények közömbösséget tanúsítanak az ilyen pompás mézszárlás iránt. A Rontó Erők véérére, micsoda szörnyű pazarlása volt ez a háború a légio tehetségének!

– Malcharion – szólalt meg egy hang a voxban.

Jelentős erőfeszítésébe került, hogy a hangját a páncéljába szerelt hangszórók helyett a voxhálózaton belüli beszédre hangolja. A barlangokban tomboló csata sem segített.

– Én vagyok.

– Itt Cyrion.

A gépágyúja lövedékeket zúdított egy toronymagas skitariira – bizonyára egy bajnokra vagy egy kapitányra. A kibernetikus harcos darabokban zuhant a nyüzsgő hordába. Egymáshoz kapcsolt katonák ezreinek kiáltása zengett a boltíves barlangban.

– Itt kellene lenned, nem igaz? Azért ébresztettetek fel, hogy mindent megöljek helyettetek?

– Uram, vissza kell vonulnod a Tizenhét-tizenhétből. Vezesd vissza a karmokat a Mennykőszólymokhoz.

A szellemfájdalom savas rohamban száguldott át rajta. Malcharion – az igazi alakja – visított a létfenntartó folyadékkal teli koporsójában. Érezte, ahogy a nyálka selymesen simít végig feldúlt arcán. Pszicho stigmák jelentek meg holtteste sápadt húsán.

A dreadnought térdízületébe fúró skitarii egy pillanattal később pépes, nedves maszattá vált. Malcharion kinyújtott energiakarommal pördült meg a deréktengelye körül. Több másik, a hatalmas testét megostromolni készülő skitarii szállt vissza a társaiba, szilánkká zúzott csontokkal.

– A barlangvárosban vagyunk – dörmögte Malcharion, fájdalommal teli voxhangon. – Nem vonulhatunk vissza. A nap a miénk lesz.

– Talost újabb látomás gyötri. Azt mondja, a birodalmi felmentő flotta már nincs hetekre. Alig néhány órányira vannak. Jönnek a Vérangyalok.

– Mi van Vandreddel?

– Értesítette a Hadurat, de nem hívja vissza a csapatainkat. Hasonlóképpen, a *Vadász Előérzete* is parancsot kapott, hogy tartsa a csapatait a felszínen.

Malcharion nagy ívben megpendítette maga előtt az energiakarmát, tűzáradatot eregetve az arra szerelt

lángszóróból. Az árnyékában a század kétszakasznyi Éjura menetelt, rendezett alakzatban, bolterekkel és lecsapó pengékkel.

A dreadnought megállt. Lassan megfordult. Figyelt.

Zaj tört ki körülötte. Olyan zaj, amit eddig nem hallott a saját ízületeinek csikorgásától és a fegyverei dühöngésétől. Tömör lövedékek kopogtak és zörögtek a páncélján. Bizarr. Majdnem olyan volt, mint az eső.

– A Fekete Légió és halandó rabszolgáik harcban állnak mellettünk. Magukra hagyjuk őket? A Lélekvadász második látása sem hibátlan.

– Malcharion, kapitányom, te mit gondolsz?

A dreadnought erőműve hangosabban kezdett duruzsolni, ahogy Malcharion újra felvette a harcot az ellenséggel, ökölbe szorított kézzel, tüzelő ágyúkkal. A testére szerelt hangszórók hangosan bömböltek, ahogy nostramói nyelven felkiáltott.

– Éjurak! Vissza! Vissza a hajókhoz!

A Szövetség fedélzetén a Magasztos a felszíni csatáról készült elmosódott képeket nézte. A lény folyamatosan váltogatta a nézeteket – az egyes szakaszvezetők sisakképét és a Tizedik Század tankjainak burkolatára szerelt képalkotókét. Az orbitális felvételek mit sem értek, mivel a csata most az Omnissiás Karmának első termeiben zajlott. Kényszerűségből hagyatkoztak a

rázkódó jelenetek sorozatára. Ez sértette a Magasztos taktikai érzékenységét.

A balján Malek állt, a jobbán Garadon.

– Látjátok ezt? – A Magasztos az egyik astartes sisaklencsési által megjelenített bíborvörös képre összpontosított.

– Igen, nagyúr – felelte mindkét Atramentar harcos.

– Érdekes, nem igaz? Miért vonulna vissza az összes szakaszunk a Hadúr csapatain keresztül? Elgondolkodtató.

– Van egy tippem, nagyúr – jelentette ki Garadon. Öklével szorosabban markolta kétkezes kalapácsának nyelét.

– Tényleg? – A Magasztos megengedte, hogy mosoly válassza ketté az arcát. – Avass be, testvér! Oszd meg velem a gyanúdat!

Garadon felmordult, mielőtt megszólalt volna, mintha elég keserűséget akarna a szavakba önteni.

– A próféta arra készül, hogy elbitorolja a bandérium vezetését.

Malek megrázta bikafejes sisakját.

– Talos cselekvésképtelenné vált a második látása miatt. Vétlen zugokban látsz összeesküvést, Garadon.

– Egyikünk sem vak, észrevettük, hogy támogatod őt – felelte Garadon. – És hogy buzgón véded minden kudarcát.

– Testvérek, testvérek – a Magasztos már nem mosolygott. – Nyugalom. Figyeljete. Hallgassátok. Gyanítom, bármelyik pillanatban...

– Bejövő üzenet, hercegem – szólalt meg a voxiszt az állomáshelyéről.

– Remek időzítés – lihegte a Magasztos. – Kapcsold!

– Itt Halasker kapitány a Harmadikból – recsegte a híd hangszórója. Minden jelenlévő ismerte a nevet. Halasker, a Harmadik Század kapitány testvére, a *Vadász Előérzete* parancsnoka.

– Itt a Magasztos, a Tizedik ura.

– Üdvözlégy, Vandred.

– Mit óhajtasz, Halasker?

– Miért vonulnak vissza a leszállópályához a csapataid? Az Atya vérére, a harcos-bölcs visszavonulást rendelt el a Nyolcadik Légiónak összes egységének. Miféle játékot játszottok?

– Nem én adtam parancsot a visszavonulásra. Malcharion a saját örült akarata szerint cselekszik. A Hadúr azt követelte, hogy folytassuk a háborút.

– Nem tudod irányítani a saját erőidet?

A Magasztos összezárt agyarakkal fújta ki a levegőt.

– Úgy nem, hogy a harcos-bölcs a felszínen van, és úgy viselkedik, mintha ő vezetné a Tizediket.

– És te miért nem vagy a felszínen, Vandred?

A gúnyos él Halasker hangjában jobban bosszantotta a Magasztost, mint bármi más, amit hosszú-hosszú ideje elszenvedett... egészen a másik kapitány következő szavaiig.

– Vandred, hol van a próféta? Malcharion és a karmaid egy új jóslatról szóló hírt hangoztatnak a voxban. Beszélnem kell a Lélekvadással.

– Magatehetetlen – nyögte ki a Magasztos. Olyan erősen szorította össze a fogait, hogy az egyik megrepedt, mint a porcelán. – Atyánk betegsége ismét eluralkodott rajta.

– Szóval igaz?

– Nem mondtam...

– Vissza! – kiabálta Halasker a szakaszainak voxon. – Visszavonulás a harcos-bölccsel!

A Magasztos a parancsnoki fedélzet mennyezetére üvöltött, elég harsányan ahhoz, hogy a halandó legénység meghátráljon.

Kinyitotta a szemét. A fényes, büszke páncél látványa eltűnt előle, helyét a sisakkijelzője sötétvörös színe vette át. Villódzó, apró rúnák suhantak át a szeme előtt. A szíve lelassult. Visszanyelte a rezes ízű vért a szájából.

A célkeresztek a saját szobájának ismerős részleteire álltak rá. Egy gyors pillantás a kijelző digitális

időmérőjére pontosan elárulta, hogy mióta nem érzékeli a dolgokat.

Lehetett volna rosszabb is.

– Cyrion – szólt a voxba. A szobája ajtaja abban a pillanatban kinyílt, amint megszólalt.

– Testvér – mondta Cyrion. Még mindig teljes csatapáncélban volt.

– Cy, közelednek a Trón erői. A Kóborló Gárdisták és a Hústépők. Mindenekelőtt a Vérangyalok. Már majdnem itt vannak.

– Már három órája nem vagy magadnál, Talos.

– Tudom.

– A Magasztos haditanácsot hívott össze. – Cyrion eltávolodott az ajtótól, és intett neki, hogy kövesse. – A Vérangyalok már megérkeztek.

XIX

A LÉGÓÉRT

Évtizedek óta először használták rendeltetésszerűen a hadműveleti szobát.

Monitorok és konzolok sorakoztak aktívan, és szolgák vigyáztak rájuk – sokukat Deltrian, a techpap programozta át, miután a Nostramo aszteroidadarabján elfogták őket. Egy hatalmas occulus képernyő jelenítette meg a nyitott kapcsolatot egy hasonló teremmel a *Vadász Előérzetén*, bár az a terem még ennél, a *Vérszövetség legnagyobb* terménél is sokkal grandiózusabb és nagyobb volt. A hadibárka három teljes század szállítására épült, míg a rohamcirkáló csak egynek adott otthont.

Egy hatalmas központi asztalon torz zöld holografikus képre vetítette a Crythe és a körülötte lévő tucatnyi hajó képét. Dühös vörös foltokban ábrázolta a bolygótól nem messze található második flottát, melynek csipkézett részletei villódzva hullámoztak.

A *Vadász Előérzete* képi csatornája Halasker kapitányt mutatta, terminátorpáncélban, sisak nélkül, a saját holovetítő asztala előtt állva.

– Ezek szerint távol tartják magukat.

A Magasztos közelebb húzta tüskés testét a kivetített képhez, és az egyik duzzadt, sápadt karmával gesztikulálni kezdett.

– Két hadibárka, három rohamcirkáló. Ez elsőprő erő. Talán az egész rendház kétharmada.

– Tisztában vagyunk a számokkal. Azt viszont nem tudjuk, hogy miért érkeztek ilyen hamar. – Malcharion a Magasztossal szemben állt, eltörpült mellette a démon által eltorzított egykori kapitány. Mindenki számára nyilvánvaló volt a megosztottság a teremben.

– A Hadúr hazudott nekünk – erősködött Halasker. – Biztosan tudta.

– Miért hazudna, és miért veszélyeztetné a saját erőit a felszínen? – ellenkezett a Magasztos.

– Lehet, hogy igazad van. De valóban tévedhet ennyi látnók?

– Talán nem értettek egyet a saját asztropatáid a Hadúr kijelentésével? – kérdezte a Magasztos. – Ennyi hajó nyomában nagy hullámok kavarnak a Lelkek Tengerén. A tieid is megerősítették a Hadúr ítéletét. Az áradatnak még egy hónapig nem kellett volna ránk törnie.

– A látnokok halandók. – Halasker nem engedett. – Elismerten egyikükben sem bíztam.

Talos Malcharion közeléből szólalt meg.

– Egy nagyobb flotta még mindig úton van. Az immatérium nüánsaival kell számolnunk, egy olyan dimenzióval, amelyet egyikünk sem ért. Halasker kapitány, bele tudsz nézni a hipertérbe, és meg tudod állapítani, hogy mely hullámok természetes áramlatok egy természetellenes tartományban? Vandred kapitány, képes vagy meglátni, hogy az egyik flotta harcias hullámverését elrejtí-e egy másik által okozott szökőár? Minden, amit teszünk, találgatás, amit tapasztalatlan becsléssel súlyosbítunk.

A Magasztos Halasker fekete szemébe nézett a képernyőn keresztül.

– Ha a Vérangyalok nyugton maradnak, figyelmen kívül hagyhatjuk őket, amíg a Crythe elesik. Újra összevonhatjuk az erőinket, és elkerülhetjük a Hadúr további nemtetszését.

– Szabadon lekötheted a Tizediket, ahol csak akarod – válaszolta a másik kapitány. – Én végeztem ezzel a bolondsággal. Szép koncepció a szimulációs kijelzőkön. Szép koncepció, amely kivérezte tett bennünket, amikor elérkezett a bolterek és kardok ideje.

– A Hadúr könnyelműen pazarolta a vérünket – vicsorgott mélyen Xarl. – Nem tartozunk neki semmivel.

– Egyetértek – jelentette ki Talos. – El kell szakadnunk a flottától, amint minden erőnket visszahoztuk a felszínre.

– Egyetértek – mondta Halasker.

– Egyetértek.

– Élvezem a rendkívüli naivitás eme megnyilvánulását.

– A Magasztos nyelve vérzett, ahogy megnyalta az agyarait. A szeme, amely olyan fekete volt, mint a halott csillagok, Talosra és Malcharionra szegeződött. – De a Kifosztó ezt nem fogja hagyni. Megvan az ereje, hogy megakadályozza az elszakadásunkat, és egy ilyen árulást soha nem bocsát meg.

– Elég, Vandred. – Halasker a fejét rázta. – A Régi Háború iránti hűséged dicséretes, de Abaddon egy bolond. Ismét túl sokat kötött le, túl keményen, túl messze a támogatástól. Gyenge uralmat gyakorol a légiók felett, amelyek nagymértékben rajonganak a végtelen belharcokért. Ez csak egy a sok árulás közül, amit meg fog bocsátani, mert a jövőben ismét szüksége lesz szövetségeseire.

– Úgy van – dörmögte a dreadnought.

– Az utolsó csapataim egy órán belül az *Előérzet* fedélzetén lesznek.

– És hogyan fogjuk megbékíteni a Hadurat? Megígérhetem, Halasker, hogy tüzet nyit ránk, ha elfutunk.

– Bénítsuk meg a hajóit.

Minden szem Talosra szegeződött.

– Mit mondtál? – kérdezte a Magasztos, halkabban, mint évek óta bármikor.

– Amikor elszakadunk a flottától, megbénítjuk a *Bosszúálló Szellemet*, vagy bármely más hajót, amelyik kérdőre von minket. – Talos a Magasztos szemébe nézett.

– És kiszolgáltatjuk őket az Angyalok kegyelmének?

– Úgy nézek ki, mint aki könnyeket fog hullatni emiatt?

– Én sem fogok – tette hozzá Halasker. – Abaddon aligha szűkölködik hajókban. Még nélkülünk is tizenegy az öt ellenében, túlerőben van a Vérangyalokkal szemben.

A teremben felélénkült a társalgás, ahogy az összegyűlt astartések a közelgő árulást vitatták meg.

– Nem – morogta a Magasztos. – Ez nem történhet meg, és nem is fog!

– Miért is nem? – ráncolta a homlokát Halasker.

– A Hadúr majdnem minden hadereje a Crythe-on van. Ha a Vérangyalok lecsapnak, ha átszállnak a Fekete Légió cirkálóira, nehezen tud majd elmenekülni a flottája bármelyik részével. Akár hatszáz Vérangyal is várhat a hajóikon a világ túloldalán! Minden ellenállást elsöpörnek majd a Fekete Légió hajóinak fedélzetén.

– Akkor már órákkal ezelőtt meg kellett volna kezdenie az emberei visszahívását, ahogy a próféta látomása sugallta. Küldtünk figyelmeztetést. Te magad küldted el. Abaddon úgy döntött, hogy mindet figyelmen kívül hagyja.

– Malcharion – szólította meg Halasker most a dreadnoughtot. – A Tizedik teljes létszámban visszatért a Szövetség fedélzetére?

– Igen, testvér.

– Akkor készüljete az indulásra. Még mindig van tizenöt szakaszom a felszínen, páncélos támogatással. A barlangok mélyén voltak, és a harci visszavonulásuk száználmasan sokáig tart. Vandred?

– Igen, testvér?

– Még ennyi idő után is féreg vagy – fejezte be Halasker. Aztán a képernyő kihunyt.

A Magasztos végignézett a szétzilált századán, amelyben alig több mint harminc astartes maradt. Ők az asztal körül állva figyelték. Páncéljuk lyukas és repedezett volt. Tartásuk ennek az értelmetlen háborúnak ellenére is erős és egyenes maradt. Hogy juthattak idáig? Egyik áruláshoz a másik után. A bizalom eróziójához. A testvériség halálához.

– Érkező adás – intonálta egy szervitor a fali pult mellől.

A képernyő újra életre kelt. A megjelenő arc ezúttal nem Halaskeré volt, hanem egy sötét sisak, ferde

szemlencsékkel. Az ott álló astartes üdvözlésképpen meghajtotta a fejét. Fekete-arany páncélja megcsillant a saját hídjának pislákoló fényében.

– *Vérszövetség*. A Hadúr tudni akarja, miért nem küldtéték még mindig újra harcba a csapataitokat.

– Mondd meg a Hadúrnak, hogy nélkülünk elveszíti ezt a háborút, ha még mindig folytatni akarja. A Vérangyalok megérkeztek, és hamarosan a többi birodalmi erő is ideér.

– Csendet, halott! Magasztos, hallgass meg! Tudod, ki voltam, és ki vagyok most. Mint a Hadúr Szeme, a Kifosztó hangjával szólok. Abaddon nagyúr nem törődik Sanguinius fiainak és furcsa flottájuk jelenlétével. Azt parancsolja, hogy a *Szövetség* vonuljon a *Bosszúálló Szellem* mellé védekező alakzatba.

– Nem.

– Tessék? Nem? Megkockáztatod, hogy megengeded nekik, hogy átszálljanak a fedélzetünkre?

A Magasztos szarvas fejét rázta.

– Ruven, te magad is a Tizedikbe tartoztál. Tehát tudod, hogy nem fogunk engedelmeskedni. Nem vagyunk a Hadúr akaratának rabjai. Ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint bárki más. Malcharion igazat beszél. Vonjátok ki a saját csapataitokat a Crythe-ról, mielőtt túl késő lenne.

– Ez nem ilyen egyszerű. Sokat áldoztunk a Tizenhét-tizenhétért folyó csatára.

– Hagyjátok a halandókat. Hadd haljanak meg. Kit érdekel, ha nem maradnak életben, hogy egy későbbi háborúban egy másik világon lemészárolják őket? Szedjétek össze az astarteseiteket, és készüljétek fel a Vérangyalok elleni harcra. Talán, ha gyorsan cselekszünk, megtizedelhetjük őket, mielőtt a többi rendház kilép a hipertérből, hogy támogassa őket.

– Titánjaink vannak azon a bolygón. Több ezer astartes. Több száz tank. Mi a Fekete Légión vagyunk, nem pedig egy összetört, nyomorgó horda, amelyik a szerencsétlenségét és a mártírhalált halt primarchája emlékét siratja.

A Magasztos újra a törött fogait csikorgatta, és érezte, hogy az ereiben sajogva lüktet a vágy, hogy lássa ennek a fattyúnak a kiontott vérét. Ki ez a nyomorult, ez az áruló, hogy így beszél az Éjurak Légiónjáról?

– Ha nem engedelmeskedsz – mondta Ruven –, tüzet nyitunk rád, amiért megpróbálsz elmenekülni.

– A Trón bosszúja megérkezett – jelentette ki halkán a Magasztos. – A prófétám határozottan állítja, hogy órákon belül még többen érkeznek. Nem fogjuk eldobni az életünket, hogy megóvjuk a tiéteket. Nem fogjuk megismételni a figyelmeztetéseinket.

– A prófétátok megbízhatatlan. Ezt te magad is jelezted.

A Magasztos lüiegeve sóhajtott egyet.

– Lehet, hogy így van. De ő a testvérem, te pedig nem vagy más, mint egy áruló, aki elmenekült, hogy Abaddon számtalan kudarcának feketéjét viselje. Bízom a szavában, ahogy atyáméban is bíztam.

A Magasztos végighúzta egyik túl hosszú karmát a torka előtt, csendet követelve. A voxpultnál álló szervitor bontotta a kapcsolatot.

– Harcállások – mondta a Magasztos. – Készüljetek fel az elszakadásra a flottától!

A percek kínzó lassúsággal teltek. Ahogy órákká váltak, újabb jelzórúnak jelentek meg a holokijelzőn. A Kóborló Gárdisták és a Vérangyalok rokonainak – a Hústépők és a Cinóber Angyalok – hajói a társaik mellett haladtak.

A Magasztos szakértő tekintete végigpásztázta az alakzatot, lelki szemével látta a lejátszódó lehetőségeket. Laza. Az alakzatuk laza volt, mintha a kapitányok nem ismerték volna egymást, és nem is akartak volna együtt dolgozni. Amennyire tudta, ez akár igaz is lehetett. Akárhogy is, lehetőséget teremtett.

Hamarosan ránk támadnak.

Tudta ezt, mert ha ő lett volna az összegyűlt flotta parancsnoka, ő is ezt tette volna. Keményen lecsapni, a lándzsa hegyét a Hadúr flottájának szívébe döfni. Egy ilyen húzás komoly kockázatot és biztos veszteségeket

rejtett magában. A Kifosztó hajói hatalmas tűzerőt képviseltek, és még mindig túlerőben voltak a lojalista flottához képest.

Igazság szerint különös volt. Nemcsak, hogy üyen mesterien álcázták ezt a megközelítést, de a két flotta között kialakuló ellentét szinte költői, megdöbbentő volt. *A mi előnyünk abban a külső erőben rejlik, amit ellenük tudunk fordítani. Az ő előnyük a belső fenyegetésükben.* A hajók nyílt összecsapásában a Trón astartesei megsemmisülnének. De egyetlen úrháború sem volt még ennyire egyértelműen körülhatárolt. Ha az átszálló akciókat is figyelembe vesszük, a Hadúr flottája odavész.

Az úrcsatákban a távolságok több ezer küométeresek. Ahogy az ellenséges flottát ábrázoló rúnák villogni és mozogni kezdtek, a Magasztos teljesen kihúzta magát, és megszólította Malchariont – az egyetlen másikastartest, aki még a teremben volt.

– Riadóztassátok az *Előérzetet*. Negyven percünk van, mielőtt elérnek minket.

Az orbitális képek ismét hasznosnak bizonyultak a szárazföldi csapatok visszavonulásakor. Talos a híd occulusán figyelte, ahogy az astartesek és a guruló tankok elmosódott alakjai visszahúzódnak a hegyek alatti város elleni támadásukból. Az egyes embereket lehetetlen volt kivenni, és a képeket még jobban

elhomályosította a bolygó égboltját ellepő szennyezés, de a szaggatott, torz képek így is mindent elmondtak.

Talos látta, hogy a Fekete Légió visszahúzódik a meghódított síkságon szétszórt csapatszállító hajóihoz. Mögöttük megtört hullámban áradt az emberek nyüzsgő tömege. A titánok és a tankok a nyugalom zugainak tűntek a hordában.

– Vajon képesek lesznek néhány száz astartesnél többet visszavinni orbitális pályára, mielőtt az Angyalok ideérnek? – kérdezte.

A Magasztos is a képeket nézte.

– Nem. Azokra a renegátokra fognak támaszkodni, akiknek még mindig tekintélyes erők maradtak a hajóik fedélzetén. A *Tisztogatásra*, a *Quintus Ostoraira*, a *Viola torokra*... Tessék, nézd csak meg! – A Magasztos a flotta más hajóira mutatott, melyeknek villogó holoképei között kisebb hajók áradata indult meg.

– Mennykősólymok – jegyezte meg Talos.

– Pontosan, prófétám. A Fekete Légió segítségért könyörög a kisebb szövetségeseinek. A renegát rendházak harcosait állítják hadrendbe, hogy megvédjék Abaddon saját hajóit.

A Magasztos sóhajtvá rázta meg a fejét.

– A Hadurunk ismét súlyosan túlvállalta magát a csatatéren. Legalább volt annyira bölcs, hogy több szövetségeseit is orbitális pályán hagyta, katasztrófa esetére.

Talos bólintott a trónon ülő lénynek. Bármennyire is fájt beismernie, a Magasztos mostanra elemében volt. Az úrháború megannyi játékától és cselszövésétől belső fénynyel izzott a szeme.

– Ha ez a Trón erejének elővédje, nem szeretném látni, amikor a felmentő flotta teljes létszámban megérkezik – jelentette ki.

– Az esélyek még mindig mellettünk szólnak. – A Magasztos tekintete csak azért hagyta el a pikt képernyőjét, hogy megnézzen egy miniatűr hololitikus taktikai kijelzőt, amit a trónja karfájára vetítettek. – Két hadibárka és hat rohamcirkáló, fregatt támogatással... Túlélünk, bár magas áron, feltéve, hogy nem tudnak átszállni a fedélzetünkre.

A Magasztos a parancsnoki trónja mellé hívott egy haditengerészt.

– Te ott! Hogy áll az *Előérzet* visszavonulása?

– Az utolsó jelentés szerint még mindig ötven astartesük és csapatszállítójuk van a felszínen, nagyúr.

– Kapcsold nekem Halasker kapitányt!

– Igen, nagyuram!

– Halasker – szólalt meg a Magasztos. – Mi tart ilyen sokáig az embereidnek?

A voxkapcsolat kép nélkül recsegett.

– Öt szakaszom vágja át magát a leszállóhelyig. Ez örültség, Vandred. A Fekete Légión lövi a Mennykősolymainkat!

– Megerősítést kérek.

– Nem most van itt az ideje, hogy képeken vitatkozzunk! Ötven emberem esküdött meg a felszínen, hogy a Fekete Légióval állnak harcban, és hogy látták, amint Abaddon saját erői lesznek az ágyúnaszádjainkat az égről. Valamiféle hipertér-mágus vezeti őket... Az embereim nem tudják megölni.

– Higgadj le, testvér! Vedd figyelembe, hogy legfeljebb húsz perc van hátra, mielőtt meg kell támadnunk az Angyalokat, vagy be kell törnünk a hipertérbe.

– Nem. Nem hagyom, hogy a fél század meghaljon egy olyan világ porában, amit Abaddon nem tudott elfoglalni.

– Te vagy a légio egyik utolsó megmaradt csatahajójának parancsnoka. – A Magasztos hangja veszélyes vicsorgássá halkult. – Ha el akarod dobni az életedet, tedd azt az Impérium lerombolásáért, ne pedig egy hiú, dicsekvő végső csatáért. Majd én felveszem az astarteseidet. A Mennykősolymaim és a csapatszállítóim készenlétben állnak. Találkozunk a Nagy Szemben, amint tudunk, ott, ahová a Trón kutyái nem követnek.

– Bátor, Vandred. Nagyon bátor. Azt hiszed, hogy a kis *Szövetséged* túl fogja élni ott, ahol az *Előérzet* nem tenné?

– Igen. Úgy lesz.

– Mert kevésbé csábító célpont, mi?

– Nem. Nem emiatt.

– Érzem, hogy van egy ötleted, testvér.

– Halasker. – A Magasztos kissé lejjebb hajtotta szörnyű arcát és lehunyta fekete szemét. – Elég ebből. Csak fuss, amíg még tudsz. Nem engedhetjük, hogy Abaddon hibája mindnyájunkkal végezzen. Legalább az *Előérzetnek* túl kell élnie. Legyetek készen az indulásra, amint kiadom a parancsot.

– *Áve Dorninus Nox*, Vandred. Dicsőség a Tizediknek! Haljatok jó halált, mindannyian!

A Magasztos zörgő, ragacsos lélegzetet vett.

– Majd meglátjuk.

Miután megszűnt a kapcsolat, ismét megszólalt.

– Továbbítsd a következő üzenetet a Hadúr zászlóshajójának: A *Vérszövetség* újra támadásba lendül. Aztán vigyél minket a *Bosszúálló Szellem* mellé, ahogy a Hadúr parancsolta.

A voxtiszt bólintott, és tette, amit mondtak neki. A kormányos is. A hajó megremegett, ahogy a hajtóművei felébredtek.

– Vandred... – szólalt meg Talos.

– Nem minden az, aminek látszik, prófétám. – Kísérteties, vad pillantást vetett Talosra. Az arcát átszelő pókhálószerű erek eltorzultak, ahogy elmosolyodott. – Bízz bennem!

A *Vérszövetség* az űrmanőverek végtelenül lassú balettjében sodródott keresztül a szétszórt flottán, és a Hadúr zászlóshajója mellé állt. A kék-fekete és bronzsín, pengeszerű hajó alig érte el a *Bosszúálló Szellem* méretének felét.

– Indítsd a Mennykősólymokat – mondta a Magasztos, és ismét hátradőlt a parancsnoki trónján.

– Mennykősólymok kilőve – válaszolt egy tiszt.

– Azonnal jelentést kérek, amint elhagyják a flottát.

Kevesebb, mint egy percbe telt.

– Mennykősólymok kiértek. Mind az öt a légkör felső részén van.

– Sodródás a következő irányba. – A Magasztos karmai a trónja konzoljába ágyazott billentyűkön kopogtak. – Hideg hajtóművekkel. Ez feltétlenül szükséges. Sodródjunk. Használjátok a manőverező fúvókákat, mindet legfeljebb két másodpercig. Minden tolóerő-kibocsátás legyen lenyomozhatatlan a véletlenszerű auspex pásztázások előtt.

A *Szövetség* engedelmeskedett. A Magasztos figyelte a külső képalkotók által megjelenített képeket, és látta, hogy a zászlóshajó burkolata egyre közelebb kerül a saját hajója testéhez. Rövid időre két cápa jutott eszébe – ahogyan ezekben a sötét és csendes pillanatokban mindig –, melyek a nyílt óceánon haladnak el egymás mellett.

- Nyiss egyirányú csatornát az *Előérzetre*. Ne engedd, hogy válaszoljanak.
- Kész, nagyúr.
- Halasker, itt a Magasztos. Futás!

Hajtóművek lángoltak fel dühödten, és indították el a *Vciclász Előérzetét* az inváziós flottában elfoglalt helyéről. A Magasztos a holokijelzőt és a fókuszált auspex szenzorainak leolvasását nézte, de nem a távolodó Éjurak hadibárházára fordította figyelmét. A flotta többi részére összpontosított.

Több cirkálón látszott, hogy élesítik a fegyvereiket.

- Bejövő üzenet, nagyúr.
- Gondolom, a *Bosszúálló Szellemről*.
- Igen, nagyúr. Azt kérik, hogy azonnal álljunk át a jobb oldalukra.
- Ó, jaj – vigyorgott a Magasztos. – Véletlenül a tűzvonalukba kerültünk? Ejnye, mégis hogyan fognak tüzet nyitni az *Előérzetre*, mielőtt az belépne a hipertérbe?

A híd legénysége közül többen önelégülten egymásra mosolyogtak.

- Megismételték a felszólítást az azonnali engedelmisségre – jelentette a tiszt.

– Tájékoztasd a zászlóshajót, hogy a parancs megerősítését kérjük. Nemrég még erre a pozícióra vezényeltek bennünket. Most pedig azt követelik, hogy mozduljunk? Miközben a Vérangyalok közelednek? – A Magasztos vigyora olyan rút és embertelen volt, mint a lény maga.

Miközben a voxtiszt elküldte az üzenetet, a Magasztos ismét a holoképet figyelte. Három másik cirkáló épp az ütegeit töltötte fel, hogy széttépje az *Előérzetet* az árulásáért. Ezeket figyelmen kívül hagyta. Vagy túl lassúak ahhoz, hogy minimálisnál több kárt okozzanak, vagy túl későn érkeznek, hogy bármit is tegyenek azon kívül, hogy végignézik a hadibárka menekülését.

Forró és jóleső büszkeség kavargott a gyomrában. Talán mégiscsak ki lehetett menteni némi nemességet ebből az éjszakából.

– Utasítás megerősítve – közölte a voxtiszt.

– Tegyétek, amit a zászlóshajó parancsol – bólintott a lény a kormányosnak. – Úgysem tudnak időben megfordulni.

Ahogy a *Szövetség* engedelmesen megremegett, a Magasztos voxcsatornát nyitott a hajó minden hangszórójához.

– Itt a Magasztos beszél. A flottában maradunk, amíg a felszínen lévő testvéreinket vissza nem hozzuk. Időt kell nyernünk a Mennykősólymoknak, ami alatt el kell viselnünk egykori testvéreink, a Vérangyalok támadását. Minden válaszfalat lezárni! Atramentar, a hídra!

Karmok, a helyetekre! Mindenki foglalja el a harcállásokat! Készüljetek a támadók visszaverésére!

XX

AZ ANGYAL FIAI

A flották csak rövid ideig érintkeztek.

– Ezeket a csatákat a nyitó manőverekben nyerik meg és veszítik el – jegyezte meg a Magasztos, miközben a rájuk támadó astartes flottát bámulta. – Ha az egyik fél elég erős pozícióban van, a másik, feltéve, hogy értelmes elmék irányítják, jobban teszi, ha visszavonul, mintsem hogy egy reménytelen összecsapásban megsemmisüljön.

Garadon unalmas rejtélyként tekintett a háromdimenziós holoelőadásra.

– Nem fognak meghátrálni, hercegem.

– Nem. Valóban nem fognak. Újabb lehetőség veszett el. Kormányos, állj készen arra, hogy a jelemre elhagyd az orbitális pályát.

– Letérni az orbitális pályáról? – morogta Malek. – De nagyúr...

– Nem távolodunk el a Cry the-tól, Malek. Épp ellenkezőleg.

A Magasztos lehunyta a szemét, mélyen és lassan lélegzett. Néhány pillanatig ebben az állapotban maradt. Végül megszólalt, anélkül, hogy kinyitotta volna éjfekete szemét.

– Az első ütegek máris tüzelni fognak... most.

Az Atramentar figyelte, ahogy a holokijelő elkezdte hozzátenni a fegyverek tüzét a kivetítéshez.

– Az első csatahajókat, amelyek a Vérangyalok jelvényeit viselik, ütegtalálatok érik az első úrhajóinktól... most.

A Magasztos kinyitotta a szemét, és látta, hogy a jóslatai beigazolódnak. A pultoknál szolgálatot teljesítő tisztek és szervitorok vadul dolgozni kezdtek.

– Egy Vérangyal rohamcirkáló közeledik, nem igaz? – kérdezte.

– Igen, nagyúr! – jelentette egy tengerész.

– Milyen kiszámítható. Néha még Talosra sincs szükségünk, hogy megjósolja nekünk a jövőt. Az ellenségeink felfogása a taktikai lehetőségekről olyan kezdetleges.

Garadon elismerően morgott, de nem szólt semmit.

– Üteget bevetni – rendelte el a Magasztos, miközben a fegyvertiszt levegőt vett, hogy bejelentsen, a Vérangyalok cirkálója épp most lépett ütegtávolságba.

– Ütegek tüzet nyitottak, nagyúr.

A Magasztos visszatért a holokép bámulásához, amikor a hajó remegni kezdett az első becsapódásoktól.

A pajzsok tartanak. Hatszázalékos energiaveszteség.

– A pajzsok tartanak – kiáltotta egy tiszt. –
Hétszázalékos energiaveszteség.

Elég közel volt.

– Lövegek, készüljenek a jelemre!

– Lövegek, kész!

Gyere csak. Közelebb. Még közelebb.

A híd újra megremegett. A Vérangyalok rohamcirkálóját, a *Rosszindulatot* jelölő rúna lándzsaként süvített lefelé. Ez volt az. Ez fog átszállást indítani mind a *Szellemre*, mind a *Szövetségre*. Már jócskán a pásztázási távolságon belül voltak. Tudni fogják, mennyire sebezhetőek a Hadúr csatahajói. Hogy milyen üresek a belső folyosók astartes védelmezőik nélkül.

A híd fényei elhalványultak, majd néhány másodpercre kialudtak. Ahogy a flották keresztezték egymást, kegyetlen sortüzet váltottak. A kisebb csatahajóknak, mint a *Szövetség*, messze elmaradt a nulllérpajzsa a *Bosszúálló Szellemhez* hasonló csatahajók ütőképességétől.

– A pajzsok leálltak – kiáltott végszóra egy tengerész. A hajót megrázó remegés tízszeresére erősödött.

– Hercegem – szólalt meg az egyik fegyvertiszt. –
Fegyverek lőtávolságán belül vannak.

Várni! Még egy kicsit...

– Nagyúr, az ellenséges cirkáló, a *Rosszindulat*, átszállókapszulákat lőtt ki.

A Magasztos olyan hangot böfögött, ami valaha kuncogás lehetett.

– Minden lövegnek, tűz!

A holokijelzőn a nyolc kapszula rúnájából kettő kialudt, mintha sosem létezett volna. A többiek egyenesen a célhajóikba csapódtak. Négy a *Szövetségbe*.

A Magasztos higgadtan voxcsatornát kért az egész hajóra. A pultnál ülő tengerész biccentett neki vissza.

– Minden karomnak, itt a Magasztos. Húsz-negyven Vérangyal tört be hozzánk, átszállókapszulával. A becsapódások helyét továbbítottuk a szakaszvezetőknek. Keressétek meg a lojalistákat, testvéreim! Öljétek meg őket!

Felállt a trónjáról, páncélozott testét az emelvény korlátjához vonszolta. Az occulusra meredt, a Crythe alatta húzódó szürkés gömbjére.

– Kárjelentést!

– Kisebb szerkezeti sérülések, elsősorban a jobb oldalon.

– Utasítsd a gépházat, hogy engedje ki a plazmát a reaktorokból! Vezessék az energiát egyenesen az űrbe!

– Nagyúr? – dadogta az emberi segéd.

– Tedd, amit parancsoltam, halandó.

Ahogy kívánod, nagyuram.

- Voxtiszt.
- Igen, hercegem!
- Küldj vészleszállási jeleket a *Bosszúálló Szellemnek*. Tájékoztasd őket, hogy a reaktorunk megsérült. Közöld velük, hogy a bolygó gravitációjának hatására elhagyjuk a pályánkat, és a hajtóműveink maximális teljesítményen rögzültek.

Amint a zavart voxtiszt engedelmeskedett, a kormányosok sora felé fordult.

- Szivárog már a plazma? Tapogassátok le a *Szövetséget*. Úgy tűnik, hogy egy szivárgó reaktor miatt vérzünk?

A kormányos tisztetek a pultjaik fölé hajoltak.

- Igen, uram – felelte az egyik.
- Akkor ereszkedjete le – vigyorgott a Magasztos.
- Micsoda? – Malek előre lépett. – Uram, megőrültél?
- Leereszkedni!

A *Vérszövetség* égből aláhulló kardként billent lefelé, és begyújtotta a hajtóműveit. Lángok borították a pajzs nélküli rohamcirkálót, amint behatolt a szennyezett légkörbe.

Septimus keményen hajtotta a *Feketére Égett* hajtóműveit, szorosan és alacsonyan érkezett a síkság

fölé. Két másik Mennykősólyom és két csapatszállító követte, laza V alakzatban.

- Készüljetek fel, hogy a támadás első jelére szétváljunk – figyelmeztette őket a voxon keresztül.

- Engedelmeskedem – válaszolt három szervitor.

- Vettem – jött egy mélyebb hang. Egy astartes. Septimusnak fogalma sem volt, melyik.

A verejték kellemetlen utat járt be a hátán, mintha minden egyes csigolyadudoránál megült volna. Az egy dolog, hogy tudta, végül a VIII. Légió szolgálatában fog meghalni. Más dolog volt rájönni, hogy ez a sors hamarosan bekövetkezik. Még ha a Fekete Légió fel is hagy az Éjurak ágyúnaszádjainak lelövésével, milyen reménye lehetett arra, hogy visszatérjen orbitális pályára, és túléljen egy dokkolási műveletet egy úrháború kellős közepén?

Septimus az orra alatt szitkozódott, és aktivált egy általános voxcsatornát.

- A Nyolcadik Légió minden egységének, itta Tizedik Század Mennykősólyma, a *Feketére Égett*. Jelentsétek a helyzeteteket!

A hangok, amik feleltek, feszültek, dühösek és leharcoltak voltak. Fokozta a sebességet, hagyta, hogy a hajtóművek erősebben üvöltsenek, és közeledett a zűrzavar viharához, amely a Hadúr csapatainak leszállóhelyét elnyelte.

– Nézzetek az égre, Éjurak! – mondta folyékony nostramói nyelven. – Közeledünk.

– Legyetek gyorsak – szólalt meg egy hang. – Legtöbben már csak pusztá kézzel tudjuk ölni őket.

A válaszok kórusa pontosan részletezte, mit kell a felszínről kihozni. Egy Land Rablót, négy Rinót, egy Bosszúállót és negyvenegy harcost.

Pár perccel később Septimus lebegőállásba állította a *Feketére Égettet*, miközben a manőverező fúvókák keményen dolgoztak, hogy az ágyúnaszádot a leszállóhely fölött tartsák a levegőben. A *Vadász Előérzetén* állomásozó Tizenegyedik Század által felállított leszállóhely kezdetleges konstrukció volt – és Septimus már azzal is nagyvonalú volt, hogy így nevezte. A megmaradt tankok és emberek egy hajtóművek által felperzselt földdarab körül csoportosultak, fegyvereiket kifelé fordítva, a Fekete Légión halálos rabszolgáinak a soraira. Az emberek meglátták az érkező ágyúnaszádokat, és menekülni próbáltak, megrohamozva a bekerített Éjurak járműveit.

Ahogy az astartes említette, a VIII. Légión több harcosa arra szorult, hogy ököllel verje agyon a halandókat. Már több órája nem szállítottak lőszert a frontvonalra. Még a tankok ágyúi is csak időnként szórták halálos töltetüket a helyzetüket ostromló, forrongó hordára.

– Nincs helyünk, hogy a tankokat berakodó állásba juttassák. Tüzet nyissunk a tömegre? – kérdezte Septimus. – A lőszerkészletem gyakorlatilag kiürült.

Az orrától ötven méterre, balra lebegő ágyúnaszád azonnal és hevesen lőni kezdett a nehézboltereivel, lyukakat ütve a pánikba esett halandó hordán.

Ez tényleg a legostobább kérdés volt, amit csak feltehettem az Éjűrnak.

Septimus lövései tovább fokozták a káoszt odalent.

Melchiah őrmester testvér céltudatosan haladt.

Az emberei ötfős egységekben vonultak az ellenséges hajón.

A sötétség semmit sem jelentett neki. A sisakja vizuális funkcióival tört át rajta. A kanyargó folyosók nem tartogattak rejtélyt az érzékei számára. Emlékezetből navigált, mert az összes astartes rohamcirkáló majdnem ugyanolyan volt, mint a többi. Ez volt a bölcsesség, amit az Adeptus Mechanicus által létrehozott nemes gépek szabvány gyártmánysablonjai tartalmaztak.

Tovább lopakodott, a lánckardja fel-felpörögve dorombolt, a plazmapisztolyát maga elé emelte. Az árulók hajójának sötétsége megadta magát előtte, látását smaragdzöldre festették a sisak lencséi, kiemelve a falak, az oldalfolyosók részleteit és a friss lépések hófoltjait.

– Auspex – szólt voxon Hyralusnak.

– Nincs mozgás – felelte az. – Mindenfelé homályos hőnyomok vannak. Az előttünk lévő teremben futnak össze.

– A Császár nevében, előre! – mondta Melchiah, és továbbindult. Levette a sisakját, még a koromsötétben is inkább a saját érzékszerveiben bízva. Astartes volt. Ez volt a dolgok rendje. Azonnal úgy érezte, jobban ráhangolódik a környezetére, amint az érzékeit már nem korlátozta a sisak. Még a fejlesztésekkel együtt sem volt mindig tökéletes helyettesítője a valódi érzékelésnek.

A rontás itt is elterjedt. Még a hajó levegőjének is romlott íze volt. Túl sokáig volt a hipertérben, túl hosszan használták ugyanazt az újrahasznosított levegőt. Melegen és áporodottan bizsergette a szemöldöke fölé ültetett három acélszegecset, a hosszú szolgálat elismerését.

Mindegyik harcos vállát egy-egy rubinvörös vércsepp ékítette, akkorák, mint egy halandó ökle, márványfehér angyalszárnyak között. Ez egy évezredek óta fennálló jelkép volt, amelyet az Éjurak biztosan felismertek. Az árulók saját címere pont ennek a romlott ellentéte volt – agyaras koponya a primarcha szent vére helyett, és íves denevérszárnyak a meggyilkolt angyal, Sanguinius tiszta szárnyai helyett.

Melchiah ősi, forró gyűlölettel a szívében, felemelt plazmapisztollyal lépett be a terembe. A hajó remegése egyre vadabbá vált. Furcsa, hogy ez nem a csata szaggatott rázkódása volt, hanem valami sokkal szabályosabb. Légköri belépés okozta égés? Talán. De mivel nem sok jel utalt arra, hogy az áruló légió hajója

miért reagálna így, Melchiah elhessegette a gondolatot. Neki kötelessége volt. Erre a pillanatra esküdött fel.

A terem nagy volt. Majdnem lenyűgöző. A *Rosszindulat* fedélzetén itt az Emberiség Császárának kápolnája állt. Úgy tűnt, hogy a *Szövetségen* valamiféle közösségi menedékhely a rabszolgáknak. A padlót törmelék borította. Az asztalok elhagyatottan és csupaszon álltak. Az egyik fal mentén hálósákok sorakoztak.

– Auspex? – szólalt meg. – Nem látok semmit.

– Ezért vagy halott – sziszegte Talos, miközben leugrott a mennyezetről.

Pókokként vártak, a plafonra tapadva. Amikor a Vérangyalok közülük értek, az Első Karom tíz métert zuhant a padlóig, és fegyvereik halált köptek az alattuk lévő lojalistákra.

Talos csapott le először, Aurum eltérített egy boltlövedéket, amit az Angyalok lőttek ki, és lecsapott, hogy a sisak nélküli szakaszvezető mellkasába fúródjon.

– Aurum! – vicsorgott az őrmester. – A kard!

Talos válasza egy fejelés volt, ami az ellenfele megerősített koponyájába vágódott, a hosszú szolgálat szegecseit a csonton át az alatta rejlő lágy agyszövetbe kalapálva.

A két szakasz egymásnak rontott. Minden tekintetben egyenlők voltak, leszámítva a tényt, hogy az Első Karomé

volt a meglepetés előnye.

Talos oldalra lendítette a kardot, átszakítva Melchiah gerincoszlopát, tüdejét, az egyik szívét és a keramitpáncélját, mintha mindez nem is létezne. A kard íve olyan finom volt, mintha csak a levegőt hasítaná. Miközben a Vérangyal hátratántorodott, az Éjúr egyetlen boltlövedéket pumpált a nyakába. Melchiahnak mindössze egy másodperce maradt, hogy a sebhez kapjon, mielőtt a töltény felrobbant, és szerves anyag záporában leszakította a fejét.

– A Császárért! – kiáltotta az egyik Angyal. A sötétséget bolterek villanásai és összeeső energiafegyverek csillanása törte meg.

Talos rávetette magát arra, aki kiáltott, lecsapó aranykardja a harcos bolterét hasította ketté. Az astartes a saját csatakardjával fogadta a visszalendülő pengét.

– A Császárért – mondta újra a Vérangyal, ezúttal vicsorogva.

– A Császárod halott – morogta vissza Talos. Eljött a pillanat; az, amikor az Ángyai tekintete az Éjúr fekete kezében tartott pengére siklott. Talos nem láthatta az ellensége szemét, de érezte az izmainak apró moccanását, ahogy a figyelme elterelődött. Abban a kritikus pillanatban hátralökte a Vérangyalt egészen a falig. Három, a fejébe küldött boltlövedék végleg leterítette, Talos pedig hálásan bólintott Cyrionnak.

Uzas, Mercutian, Xarl, Adhemar, Cyrion és Talos a sötétben álltak, a bolterek hűlő torkolatának sziszegését

hallgatva, és az utolsó Vérangyalt figyelték az ajtóban. Az megfordult és futásnak eredt, dübörgő csizmával vágatott végig a folyosón.

– Nos... erre nem számítottam. – Talos majdnem felnevetett. – Uzas, tiéd a megtiszteltetés.

Uzas üvöltő lánckarddal rohant be a sötétségbe.

A Vérangyal nem menekült. Uzas tudta ezt.

Még saját magának is utálta elismerni, hogy az Angyalok csodálatra méltó alakulat voltak – legalábbis a Nagy Hadjárat idején. Ezek a hígvérűek persze sok kívánnivalót hagytak maguk után. Annyira távol álltak a primarchájuk génmagjától, hogy már-már halandónak tűntek. De az Angyal még így sem menekült el. Az egyetlen alkalom, amikor egy astartes meghátrált egy csatából, az volt, amikor támadt egy ötlete, hogyan lehetne máshol jobban megvívni. Uzas megtanulta, hogy a trükk az, hogy meg kell ölni az ellenséget, mielőtt erre lehetősége nyílna.

Kevesebb, mint egy perc alatt utolérte az Angyalt, de az nem adta fel egykönnyen. A meglepetés előnye nélkül – Talos tényleg zseniális ötlete, amit vonakodva ismert el – ők ketten szinte egyenrangúak voltak.

A Vérangyal kirántotta gladiusát a díszes hüvelyéből, és rárontott. Uzas hárította az első döfést, és kitért a

második, a harmadik és a negyedik elől. *Kharncith forrongó vérére*, az Angyal gyors volt!

– Jobb vagyok nálad – gúnyolódott az ellenfele, és hátba vágta az Éjurit az egyik öklével, amely keményen nekicsapódott (Jzas sisakjának. – Hívni fogod a testvéreidet, áruló?

Uzas hátrált, a lánckardjával hárította a gladiust, valahányszor az a szívét vagy a torkát kereste. Fogak röpöködtek a fegyveréről, ahogy az Angyal ledarálta őket.

– Pusztá kézzel tépem ki a génmagodat a torkodból, és aztán felfalom – hörögte.

– Meg fogsz halni. – Az Angyal az egyik csizmás lábával rúgott, és a mögötte álló falnak lökte az Éjurit. – És senki sem emlékszik majd rád.

A Vérangyal sisakja hatalmas robajjal eltorzult, majd vörösre festett szilánkok záporában felrobbant.

Uzas lassan kifújta a levegőt. A halott Vérangyal páncéllemezek fémes kondulásai közepette zuhant a földre. Talos leeresztette a boltért, és a fejét rázta a testvérének.

– Túl sokáig tartott – mondta, és elindult vissza a folyosón.

A *Vérszövetséget* a Mars hajógyáraiban építették, mielőtt még az emberiség kettészakadt volna. Mióta megszületett azokban a flottaépítő kohókban, pontosan

nulla alkalommal szállt le, és ugyanennyi légköri repülést hajtott végre. Miközben lánghatolt be a Crythe légkörébe, és erőszakosan átszakította a felhótakarót, a Magasztos szeme csukva maradt, nem látott semmit a strategium parancsnoki fedélzetén.

A hajója, amit jobban ismert, mint a saját torz testét, szétrázta magát. A *Szövetséget* gyötrő fájdalmas remegés szimpatikus fájdalomként hatolt a gerincébe.

De megfogadta, hogy inkább meghal, minthogy ne tudja teljesíteni a hivatkozó Halaskernek tett ígéretét.

A híd legénysége a pultokat szorongatta, vagy a saját vezérlőszékükbe szíjazva maradt. Az Atramentar terminátorok térdre kényszerültek, még a felerősített izomrostjaik sem tudtak ellenállni a gravitációs erőnek. A Magasztos trónja előtt hódolókra hasonlítottak, ami beteges kis mosolyt csalt a lény arcára, még ha csak egy pillanatra is.

– Pozícióba! – parancsolta a kormányosnak. A válasza a Magasztos a voxiszt felé fordult. – Üzenj a Mennykőcsőlymainknak! Tájékoztasd őket, hogy két percük van arra, hogy az égbe emelkedjenek, különben nem lesz anyahajó, ahová visszatérhetnének.

– Kilencven másodperc múlva a Tizenhét-tizenhét fölött leszünk, nagyúr!

– Lassítsátok le a hajómat, halandók! Nem érdekel, hogy hogyan, de tegyétek meg! Adjatok időt a Mennykőcsőlymoknak a dokkolásra!

A rázkódás veszélyeztette a vadászatot.

Talos káromkodott, amikor a gravitáció ismét egy kellemetlen pillanatban kerítette őket hatalmába, és a lövése mellément. A terem túloldalán egy második Vérangyal szakasz állt egy fel nem nyitott átszállókapszula mellett. A Feketepiac termében guggoltak, a kevéske fedezék mögött, és viszonozták az Első Karom tüzét. Talos és a testvérei az összekötő folyosók sarkait használták fedezéknek.

Egyik fél sem jutott semmire.

– Testvér, rossz híreim vannak – szólt a voxba Adhemar. A próféta mellé guggolt, és a lövéseit a másikéhoz igazította. – Az egy kapszula, amit őriznek.

Talos újabb három boltlövedéket engedett el, de eredménytelenül.

– Látom. – A hajótest szétroncsolódott és megfeketedett, ahol a vörös fémkapszula átszúrta a hajó bőrét. – Nehéz nem észrevenni, Adhemar.

– Ez egy dreadnought kapszula.

– Micsoda? Honnan tudod?

– A burkolaton ütött rohadtnagy lyuk méretéből!

Talos retinakijelzőjén kirajzolódtak a mérések, miközben a sarok mögé pillantott. Ellenállt az erős késztetésnek, hogy felsóhajtson.

- Igazad van.
- Mindig igazam van.

A hajó ismét megremegett, elég hevesen ahhoz, hogy két Vérangyalt ledöntsön a lábáról, és a fekete fedélzetre taszítson. Uzas és Xarl lába alól is kicsúszott a talaj, amit nostramói szitkok kísértek.

A kapszula kúpos orra egy új évszakot köszöntő acélvirágként nyílt ki a teremre. A belsejéből csikorogva indult előre az ormóttan alak, egy toronymagas vöröslő fémtömb, ami voxon üvöltötte a kihívásait.

- Végetek lesz, árulók! Mindnyájatokkal végzek!

A szakaszok között alig látható hófoltok kavarogtak a levegőben, és Talos retinakijelzőinek hőmérséklet-mérései beteges gyorsasággal szaladtak felfelé. A dreadnought hatalmas multi-olvasztárja, amely akár tankokat is iszappá olvaszthatott, még csak most melegedett fel.

– Porlasztóágyúja van! – szólt a voxba Mercutian. – Halottak vagyunk.

– Nekem jó, elegendem van a borúlátásodból – válaszolta Cyrion.

Talos a szegényes fedezék mögé kuporodott, vakon tüzelt a sarok mögül a bolterével, és a voxba beszélt.

– Itt Talos az Első Karomból, sürgős erősítést kérek a hátsó halandófedélzetre.

A hang, amely válaszolt, balzsam volt a lelkének.

- Vettem, testvérem.

XXI

VÉGSŐ EGYSÉG

„Sokan fogják követelni, hogy ők vezessék a légiót a halálom utáni években.

Sokan fogják azt állítani, hogy ők – és csakis ők – az én kijelölt utódom.

Gyűlölöm ezt a légiót, Talos.

Elpusztítottam a világát, hogy megállítsam a méreg áramlását.

Hamarosan megbűnhődöm, és az Éjurak megkapják a legigazibb leckét.

Tényleg azt hiszed, hogy érdekel, mi lesz veletek a halálom után?”

– Konrad Curze primarcha Talosnak, az Első Karom apotekariusának a Tizedik Századból

Septimus erősen megrántotta a kormányrudakat, hogy magasabbra kapaszkodjanak. Körülötte a Tizenegyedik Század astartesei tolongtak, mind idegenek, akik most fedezték fel a nemkívánatos tényt, hogy a légió áldott

ereklyéjét egy halandó jobbágy vezeti. Bármelyik pillanatban arra számított, hogy valamelyikük azt követeli, adja át neki az irányítást.

Ez nem történt meg. Kétkedett benne, hogy azért, mert túlságosan kimerültek lennének – tapasztalatai szerint az astartesek nem fáradtak el úgy, mint az emberek de minden bizonnyal megviseltek voltak. Sötét, koponyás páncéljuk ugyanolyan törött és véres volt, mint az Első Karomé.

A turbulencia dühödt ököllel csapkodta a *Feketére Égett*et, és a gyomra émelygő lüktetése még a konzol műszerei előtt elárulta, hogy veszítenek a magasságból. A jobbágy ismét karokat állított át és a kormánybotokat rángatta. A *Feketére Égett* emelkedni kezdett.

Mögöttük egy szállítóhajó felrobbant a levegőben. A burkolata, és két Rinó roncsai, amiket szállított, lángokban zuhantak a földre. Többtucatnyi halandó katona pusztult el alatta.

– Fekete Légión – szólalt meg az egyik astartes mély, vészterhes hangon. – Ezért vérezni és sikoltani fognak. Mindegyikük. – Az ígéret általános egyetértést váltott ki. Septimus nagyot nyelt; abban a pillanatban a bosszú nem is érdekelhette volna kevésbé. Csak azt akarta, hogy az átkozott ágyúnaszád egyre feljebb emelkedjen.

Fel kellett jutnia orbitális pályára. El kellett érnie a *Szövetséget*.

Ekkor látta meg.

– Az Istencsászár Trónjára – suttogta először a fogságba esése óta.

A *Vérszövetség* lángokban állt. Úgy száguldott át az égbolton, mint egy égő meteorit, vékony füst- és lángcsóvát húzva maga után. Az égen mennydörgés zengett, ahogy átlépte a hangsebességet – nem felgyorsult, hanem lelassult.

– Itt a Magasztos – kelt életre a vox recsegve. – Hetedik század testvérei! Eljöttünk értetek.

A vox tele volt a többi karomtól érkező jelentésekkel. Hiába voltak harmincnál is kevesebben, a Vérangyalok szétszóródtak a hajón, és heves ellenállást tanúsítottak az életükre törő vadászattal szemben.

Talos vért köhögött. A mellvértjébe és a sisakjába csapódott boltlövedékek rommá törték a páncélját. Bár az ereiben lüktető harci drogok eltompították az idegeit a legrosszabb fájdalommal szemben, tudta, hogy a fedélzetre köpött vér rossz jel. A genetikailag felerősített gyógyulása sem volt képes megjavítani a sérülését.

Látta Adhemart meghalni.

Egy pillanat alatt vége volt.

Az egykori őrmester elmosódott mozdulatokkal, magasra emelt pengével rohant a dreadnoughtra. A harci gép hihetetlen sebességgel fordult meg a deréktengelye körül, láthatatlan, de perzselő hőt lehelve

a multi-olvasztárból. Adhemar páncélja egy szempillantás alatt megsült és felhasadt, az ízületek megolvadtak, az üres csatapáncél zörögve olvadt iszappá a fedélzeten. Semmi biológiai nem maradt.

Egy pillanat alatt vége volt.

Mindezt azért, hogy megmentse Mercutiant és Uzast, akik a terem túloldalán sebesültek meg. Talos a bolterével fedezte őket, de a fáradozásáért cserébe őt is eltalálták: a Vérangyalok.

Ezek vajon öngyilkosok akartak lenni? Olvasztárfegyvert sütnék el egy hajón? Csoda, hogy a hajótest még nem cseppfolyósodott el, és nem repültek ki mind a kiszippantott levegővel.

Talos megszorította Aurumot, érezte, hogy az ereje ismét növekszik. Jól van. Talán nem halálos. Volt valami baj, de ezzel később is lehet foglalkozni. Az átkozott Vérangyalokat le kell mészárolni, meg kell nyúzni és keresztre kell feszíteni, amiért megjelentek a *Szövetség*en.

Először azt hitte, hogy a fedélzet rázkódása csupán a légköri turbulenciából adódik. Még mindig lövedékek robbantak a törékeny fedezéke körül, és csak amikor Malcharion, akinek a páncélozott teste alig fért el az összekötő folyosókon, elrobogott mellette, döbbsen rá, hogy mi történik. A dreadnought besétált a terembe, tudomást sem véve a Vérangyalok kézfegyvereinek tüzeről.

A harcos-bölcs jelenlététől felélénkülve az Első Karom túlélői megkettőzték a tüzet. Vörös páncélba öltözött astartesek haltak meg. Mercutian és Cyrion is elesett, bolterek találták el őket.

Talos érezte, ahogy a frissen visszanyert ereje elhagyja. Hátát a falnak vetette, és összetöri mellvértjét szorongatva lecsúszott a fedélzetre. A dreadnoughtok egy pillanatig szinte komikus nyugalommal néztek egymásra.

– Öld meg! – ordította Talos. – Öld meg most!

– Egyszer már megtettem – dörmögte Malcharion.

A Vérangyal dreadnought ugyanolyan csikorgó sebességváltó hangot adott ki, mint amit Talos Malchariontól hallott. Az Éjúr tekintete a harcos-bölcs új testébe szerelt szarkofágra vetült. Malcharion életnagyságú képmása állt ott, a három sisakot szorongatva. Ezek közül az egyik...

A Vérangyal bajnoké... Raguelé, a Szenvedőé.

– Még halálomban is bosszút állok magamért – dörögte a Vérangyal.

– Megérdemled az esélyt, Raguéi.

A két harci gép ropogó ököllel tette azt, amiért feltámasztották őket.

A harc két világban játszódott le, és Talos a halála éjszakájáig nem volt biztos benne, hogy melyik csatának lett valójában szemtanúja. A felszínes érzékek közvetlen, fájdalmas, remegő világában a két páncélos behemót

forgó karommal és csapkodó ököllel tépte egymást. Keramit hasadt a marcangoló kezekben, és úgy repkedtek a páncélszilánkok a felekről, mint jégeső valami hóvihartól sújtott halálvilágon.

Ezt azonban egyik lebegő holttest sem látta, egyikük sem érezte.

Aranyszínűek voltak a falak, ahol ezek a harcosok párbajoztak. Mindkét férfi a légiója büszke páncélját viselte, és mindketten a Terráért vívtak – az egyik azért, hogy megvédje és meghaljon az impériumért, a másik azért, hogy meghódítsa és öljön ugyanezért.

Addig forogtak és csapkodtak a pengéik, amíg mindkettő el nem tört. Aztán már csak a kesztyűs öklök és a fojtogató erő maradt.

Talos figyelte, ahogy a dreadnoughtok darabokra lépik egymást, és pontosan azt látta, amit a holtak.

A *Feketére Égett* üvöltve szelte a levegőt, a hajtóművek sikoltottak, ahogy a száguldó Mennykősólyom a Szövetség mellé húzódott.

A többiek már dokkoltak, a rohamcirkáló fedélzetére cipelték értékes rakományukat, miközben az átszáguldott az égen. A *Feketére Égett* volt az utolsó.

Figyelmeztető rúnák villantak fel a pult kijelzőin, ahogy Septimus minden biztonságos határon túl erőltette a hajtóműveket. A kormányrudak remegtek a kezében, szinte szinkronban a szirénákkal, amelyek arra szólították fel, hogy hagyja abba, amit csinál. A

Mennykősólyom sötét dárdája egyre közelebb kanyarodott a *Szövetség* száguldó alakjához, és a turbulencia egyre erősödött, miközben a *Feketére Égett* már majdnem beért az anyahajója légörvényébe.

Ami elkezdett emelkedni.

Ő is látta, anélkül is, hogy a pilótafülkében ülő astartesek – harcosok, akiket nem ismert – káromkodva és panaszosan rámutattak volna.

Ezeket igyekezett figyelmen kívül hagyni, a mindenütt migrénes vörösen villogó figyelmeztető rúnákkal együtt.

A *Szövetség* most már határozottan emelkedett, még ha lassan is, de szinte elképzelhetetlenné tette az egyébként is majdnem lehetetlen leszállást. Az orra felfelé billent, a szennyezett égboltba hasított, az orbitális visszatéréshez szükséges kezdeti dőlésszögben.

– Csak még egy kicsit – kérte hangtalanul tátogva, és a három tolócrőkart az üres foglalatokba rántotta a kormánykonzolokon jelölt piros zónákon túl. A *Feketére Égett* rúgkapált, hangosabban üvöltött, és előretört, hogy üldözőbe vegye az anya hajóját.

Miközben a rohamcirkáló mellé kapaszkodott, és egyre közelebb dőlt a nyitott hangárhoz, felmerült benne a gondolat, hogy nagyon jó esély van rá, hogy a Mennykősólyom egyik – vagy akár az összes – hajtóműve felrobban a megerőltetéstől.

Septimus visszahúzódott, párhuzamosan emelkedett a nagyobb hajóval, a nyitott hangárkapuk elé iramodott,

készen írta, hogy visszahulljon, és beljebb libbenjen. Az ágyúaszád finoman, erősen rázkódva fordult meg, mindössze harminc méterre a hangárajtótól.

Túl gyorsan haladtak ahhoz, hogy kieresszék a futóművet. A karmok leszakadtak volna, amint a burkolathoz érnek. Septírnusnak későn kellett leeresztenie őket, amint a *Feketére Égett* beér a hangárba, és imádkoznia kellett, hogy eléggé kinyíljanak ahhoz, hogy elbírják a hajó súlyát.

– Most vagy soha – suttogta, és teljes tolóerőnél nagyobb sebességgel keményen jobbra dőlt. A Mennykősólyom oldalra rándult, és egyenesen a hangár felé gördült.

A következő tíz másodperc kész örökkévalóságnak tűnt neki – végtelen őrült rázkódásnak, a lehangosabb zajokkal, amiket valaha hallott.

A bal oldali hajtómű felrobbant, ahogy a Mennykősólyom célba fordult, megtízszerezve a turbulenciát. Septimus már felkészült arra, hogy valamelyik hajtómű kiesik, és azonnal kompenzált. A *Feketére Égett* nem ért volna célba; vagy frontálisan csapódott volna a Szövetség oldalába, vagy lepattant volna a nagyobb hajóról, hogy aztán lezuhanjon az égből, miután súlyos sérüléseket szenvedett az ütközésben. Septimus kompenzálta a helyzetet azzal, hogy túlterhelte a megmaradt hajtóművet, és egyetlen pillanatnyi tolóerővel, ami a nyitott hangárba sodorta az ágyúaszádot, mindet megsemmisítette.

Ilyen közel a célponthoz kockáztatott, és kieresztette a futóművet. A torzuló fém irtózatossá nyikorgása elárulta, mi lett az első leszállótalp sorsa. A többi kitartott.

Sötétség borította be a kilátóablakokat, ahogy a Szövetség felé száguldottak. Septimusnak a másodperc törtrésze állt rendelkezésére, hogy észrevegye, az irányt ugyan tartják, de nem tökéletesen, mielőtt elmosódva beléptek volna a hangárba. Újabb hatalmas csattanás rázta meg a Mennykőszölymot, ahogy az ágyúnaszád farka belehasított a hangárkapu szélébe. A *Feketére Égett* bukácsolt és tántorgott, letért az amúgy is kaotikus pályájáról, és kegyetlen erővel csapódott a padlóba.

A hátsó leszálló karmok a fedélzetbe martak, ahogy az ágyúnaszád orra lecsapódott, és nyikorgó, szikrázó barázdát szántóit a padlóba. Néhány tucat méternyi csúszás után a hátsó talpak is megadták magukat, kiszakadtak a foglalatukból, és a gép szárnyas hátsó része mennydörgő csattanással a fedélzetre zuhant.

A hajtóművek leálltak, a fűvókák kiégtek, és csak a hangár oldalfalának való ütközés állította meg végleg az üvöltő ágyúnaszádot.

Septimus előrerándult ettől a végső megaláztatástól, de a rögzítőövek erősek maradtak, és a székekben tartották.

Amikor végül mozdulatlaná váltak, Septimus a torkában dobogó szívvel engedte ki a legmélyebb lélegzetet, amit valaha is visszatartott.

– Meg... leszálltunk – mondta, meg sem lepődve a hangja remegésén.

Az astartes szakasz tagjai kicsatolták magukat a saját trónusukból, és szó nélkül elhagyták a pilótafülkét.

Miközben a tönkrement hajtóművek mechanikus nyüszítések kórusában folytatták a rövid, végérvényes leállást, a fedélzeten tartózkodó astartesek leszálltak, mert a Magasztos a Szövetség védelmére szólította őket. Úgy tűnik, Trónhű astartesek voltak a fedélzeten.

Septimus majdnem túl fáradt volt ahhoz, hogy törődjön vele. Lassan felállt, és bizonytalan lábakon próbálta megtartani az egyensúlyát.

Fájt a nyaka. Sajgott a háta. Kínozta a keze.

Mindene lüktetett. Egész életében püóta volt, de nem hitte, hogy egy ilyen dokkolás túlélhető. Az astartesek szó nélkül távoztak. Túl fáradt volt ahhoz, hogy törődjön ezzel.

Vagyis... Majdnem.

A rámpán botorkálva próbálta kipislogni a szeméből a stressz okozta kimerültség homályos foltjait. A *Feketére Égett* nyikorgott és sziszegett mögötte, ahogy a megerőltetett hajótest ismét tétlenségbe süppedt.

Az ágyúnaszád farka eltűnt, leszakadt, amikor összeütközött a hajótesttel. A futómű csupán csonka emlék volt.

A Mennykősólyom büszke vadásztetésén mindenütt éles, fekete égési sérülések és sötét, eltorzult fémelemek

mutatták a sérüléseket.

– Soha többé nem csinállok ilyet – jelentette ki. Szervitorok közeledtek, egyszerű programozásuknak több pillanat kellett ahhoz, hogy kiszámítsák, hogyan bánjanak el az előttük heverő roncsokkal. Többen kíváncsian néztek rá, azon tűnődve, vajon parancsot adott-e.

– Menjetek vissza dolgozni – mondta Septimus. Felnyúlt, hogy aktiválja a voxgyöngyét. – Octavia?

A nő hangja gyenge volt. Könnyektől nedves.

– Segítened kell nekem – mondta halkan.

– Hol vagy?

A nő közölte, mire Septimus fájdalmas futásnak eredt.

A Magasztos a strategiumból figyelte az alatta távolodó hegyvonulatokat. A hajója felemelkedett, lándzsaként hasított az égbe. A híd legénysége ujjongott. A hang megrázta őt, még sosem hallotta ezt korábban.

Az occulus kék palettáját másodperceken belül felváltotta a fekete.

Az úr feketéje. A Szövetség kínzó remegése áldásos módon véget ért. A mesterséges gravitáció újra működésbe lépett, és a végtagok kevésbé lettek nehezek.

– Üssetek egy lyukat a közé a két hajó közé – parancsolta a Magasztos. Már hátradőlt a trónján, és az

újraaktivált holokijelzőt tanulmányozta. Éles érzékei cikáztak, hogy megfejtsék a rejtélyeket, a repülési pályákat, a pusztulásokat és haláleseteket, amióta utoljára látta ezt a képet.

A rázkódás újra elkezdődött, és ezúttal a kárjelentések is befutottak.

– Nem érdekel, hogy milyen károkat szenvedtünk el. –
A hajó keményen megrándult egy újabb ütegtalálat alatt.
– Csak vigyetek minket a hipertérbe.

A *Szövetség* nyílegyenesen és halálosan sebességgel szakadt el a Crythe Primus orbitális pályájáról, átvágva a harcoló flottákon.

– Etrigius navigátor – szólalt meg a Magasztos. –
Válaszolj!

– Ő... meghalt – felelte egy női hang.

Az Első Karom odament az összetört gépekhez.

A legegészségesebb astartések is sántikáltak. Uzas és Mercutian a kezükkel vonszolták magukat.

A Vérangyal dreadnought még mindig rángatózott, a hátán fekve. Karmai kinyíltak és becsukódtak, de csak a levegőt köszörülték. Talos a szarkofág felé biccentett; túl erős volt a fájdalom ahhoz, hogy mutogasson.

– Vágjátok fel!

Xarl és Cyrion munkához látott a lánckardjával. Átvágták a koporsó felszínét, a tépőfogak nem mutattak tiszteletet a baali rúnákkal írott sírfelirat és a savval maratott dicsőítések iránt. A két harcos erőlködve,

nyögve húzta el a szarkofág fedelét, felfedve a benne rejlő holtat.

A pengéik átszakították a belső koporsót. A kilyukasztott dobozból vérrel színezett, tiszta amniotikus folyadék csöpögött.

Talos rálépett az elesett dreadnought testére, és lenézett a végtagok nélküli, feljavított emberi roncsra.

– Talos vagyok az Éjuraktól. Bólints, ha értesz engem!

A megölt hős bólintott, a bőre kétségtelenül fájdalmas görcsökbe rándult, miközben a létfenntartó rendszere meghibásodott. Talos elmosolyodott a látványra.

– Tudd meg, Vérangyal, hogy az utolsó küldetésed kudarcra végződött. A testvéreid halottak. Az ő páncéljukat fogjuk viselni a Hamis Császárod elleni csatában. És tudd meg azt is, Kilencedik Légió bajnoka, hogy az Éji Rém fiai már kétszer is megöltek téged. Üdvözlő a túlvilágot a hipertérben, tudván, hogy túl gyenge voltál ahhoz, hogy akár csak egyszer is legyőzz minket.

Talos összenézett a folyadékkal teli koporsóban görcsölő maradvánnyal. Karjának gyengesége ellenére biztos fogással felemelte Aurumot, egy másik elesett Angyal kardját.

– A csontjaidból trófeát készítünk a páncélunkra. A génmagodból fogunk lakmározni. És ami megmarad ebből a dicsőséges sétáló sírból, azt a mi lechpapunk

fogja megmenteni, hogy otthont adjon a saját légióknak egy bajnokának.

Lefelé szúrta a pengét. Az aranyszínű kard átdöfte a koporsói, és felnyársalta a megcsonkított birodalmi hős nyitott száját.

– Halj meg a rendházad örök kudarcának ízével a nyelveden! – fejezte be Talos.

Octavia letörölte a vért Etrigius arcáról.

A navigátor hátborzongató vonásai valahogy gyermekinek tűntek a halálban, békésnek és ártatlannak. Szinte el tudta hinni, hogy nem látott egy életen át olyan látnivalókat és titkokat, amelyeknek csak átkozottul kevés halandónak kellene szemtanújának lennie.

Az egyik gyűrűje lecsúszott túl hosszú ujjáról. Visszahelyezte a férfi kezére, de maga sem tudta, miért vesződik vele. Egyszerűen csak helyesnek érezte. A Trónra, még csak nem is kedvelte őt! Elviselhetetlen és leereszkedő seggfej volt.

Ezt akkor sem érdemelte meg. Senki sem.

Octavia a kezét a vérző szúráson pihentette, ahol a férfi hipertér-szeme volt. Egy mesterlövész... valami könnyűfegyverzetű astartes ifjú... Belopózott a terembe, és egyetlen lövéssel leterítette Etrigiust. A navigátor meghalt, miközben a turbulenciára panaszkodott.

Octavia túlságosan megdöbbsen, hogy megmozduljon, túl kábult volt ahhoz, hogy az autopsisztolyáért nyúljon, még akkor is, amikor a navigátor palástos szolgálai bevetették a karmaikat, és végtagról végtagra szaggatták szét a Vérangyal ifjút.

– Meghalt – mondta a démonlénynak a hídon, amikor annak hangja felharsant a voxban. – Megölték őt.

A Magasztos sikoltott. A hajó megremegett, mintha valami hatalmas, dühös isten szorításában vergődne.

Septimus hangja ismét eljutott hozzá. Ezúttal nem a voxon át. Felnézett, és látta, hogy a férfi az ajtóban áll.

– Octavia!

– Megölték – mondta újra, összeszorított foggal. A Trónra, miért sír? Miért nem hagyja abba a hajó a rázkódást... csak egy pillanatra...

– Octavia – lépett oda hozzá Septimus, és talpra segítette. – A Szövetség elpusztul. Mindannyian halottak vagyunk, hacsak...

– Hacsak... nem vezetem be magunkat a hipertérbe.

– Igen. – A férfi letörölte a vérfoltokat a nő arcáról, beültetett szeme zúgva fókuszált. A nő hallotta, hogy egyszer, nagyon halkan kattan.

– Te most képet csináltál rólam?

– Lehet, hogy igen – felelte a férfi. A tétova, gyászos mosoly válaszolt helyette.

Octavia a vérfoltos meditációs díványra pillantott, és nem nézett vissza rá.

– Menned kéne. Ezt sosem kellemes végignézni.

A férfi habozott, nem *szívesen* hagyta magára a nőt, annak ellenére sem, hogy a hajót épp szétlőtték a birodalmi ágyúk. A nő ellökte magától, de nem barátságtalanul.

– Tudod – mondta, miközben a díványhoz sétált majd utána találkozunk. Talán.

– Talán.

Végül hátranézett, és meglátta az ajtóban álló férfit.

– Fogalmam sincs, mit csinálok. Megkereshetem az Astronomicant, hogy a Császár fénye vezessen. De van egy olyan érzésem, hogy ezzel üldözőket vonzanék magunk után.

– Valóban így lenne. Csak... tedd meg, ami tőled telik.

– Meg tudnálak ölni titeket, ha akarnálak. – A nő elvigyorodott. – Tudod, hiszen eretnekek vagytok.

– Tudom.

– Menned kéne.

A férfi nem tudta, mit mondhatna még, ezért szó nélkül távozott. Etrigius – nem, most már Octavia – szobájának ajtaja szorosan bezárult.

– Navigátor – hallatszott egy morgás a teremben elhelyezett voxhangszórókból.

– Tessék – felelte a nő.

– A Magasztos vagyok.

– Tudom, hogy ki vagy.

– Ismered az űrnek azt a területét, a galaktikus maghoz közel, ahol a Nagy Szem nevű hipertér-seb található?

Eurüdiké Mervallion, akit most már a *Szöyetség* Octaviájának hívtak, mély levegőt vett.

– Kapcsolj össze a kormányossal! – mondta, és a hangjába visszatért az erő. – Egyeztetni fogok a pilótáiddal.

Valójában nem volt olyan nehéz.

A hajó utálta őt. Ó, mennyire gyűlölte a jelenlétét! Érezte, hogy a lelke visszahőköl a tapogatózó meditációjától, mint egy vipera, amelyik a kicsinyeit védi.

Gyűlöllek, sziszegte a *Szövetség*. A jelenléte az elméjében hánykolódott, sikoltozva és gyűlölködve.

Gyűlöllek, figyelmeztette újra, és jócskán különbözött Kartan Syne *Csillagok Szűzének* szelíd és nyugodt lelkétől.

Te nem az én navigátorom vagy, köpte.

– De igen – mondta ki hangosan a nő a teremben, amely az elődje holttestét leszámítva üres volt. – Az vagyok.

Octavia lehunyta emberi szemét, kinyitotta a harmadikat, és a világok közötti térbe vonszolta a *Vérszövetséget*.

– Érzed ezt? – kérdezte Xarl, amikor a hajó mintha furcsán egyenletes, a fegyverek találatához semmi hasonlóságot nem mutató billenéssel csúszott volna előre.

Talos bólintott. Ő is érezte, amikor átléptek a hipertérbe.

– Kijutottunk – morogta Cyrion. – Legalábbis a legtöbben.

Malcharion már egyáltalán nem mozgott. Az Első Karom a lerombolt harcos köré csoportosult, és Xarl láncpengéje újra felpörgött.

– Szabad? – kérdezte Talostól. – Deltrian talán megtudja menteni, ha még él odabent.

– Nem. Hagyjátok aludni, ahogy akarta. Már van róla egy képünk, ami velünk maradhat az idők során. – A próféta tekintete egy ideig nem hagyta el a szarkofág előlapján lévő győzedelmes vésetet.

– Nagyszerű volt látni őt verekedni – ismerte el Uzas még egyszer utoljára.

A többiek felhorkantak vagy csak bámultak, amiért ilyesmit hallottak tőle.

– Esküszöm, újra láttam a harcot a Terra Palotájában – közölte Cyrion. – Nem ezeket a... hadigépeket, amint egymást bunkózzák le.

Talos nem reagált.

- Deltrian – üzente voxon az Emlékezés Csarnokába.
- Igen, Egy-kettő-tíz? Itt vagyok, Talos.
- Malcharion, a harcos-bölcs elesett a csatában.
- A hangod azt jelzi, hogy gyászolod ezt a fejleményt. Ha mások részvétnyilvánítása enyhíti a gyötrelmedet, akkor felajánlom a sajátomat.
- Értékelem az igyekezedet, de ez nem minden.
- A hangodban most már a vidámság nyomai is felfedezhetőek.
- Küldj két csapat emelő szervitort a hátsó halandófedélzetre, a Feketepiac nevű területre.
- Feldolgozás. Egy csapat elég, hogy visszahozzuk a sírba zárt Malcharion szent ereklyéjét. Indoklásra van szükségem a két emelőcsapat üanti kéréseddel kapcsolatban.
- Azért van szükség rájuk, tiszteletreméltó techpap – fordult Talos a felbecsülhetetlen értékű harci gép héjában heverő Raguéi, a Szenvedő roncsaira –, mert az Első Karomnak ajándéka van a számodra.

Miután a kapcsolat megszakadt, Talos összeszűkülte szemmel nézett az egyik halott Vér angyal tetemére. A harcos mellvértje sértetlen maradt, a comb-, lábszár- és vállpáncél súlyos sérülései ellenére. Egy birodalmi sas tárta szét büszkén a szárnyait a mellvérten, amelyet platinából kovácsoltak, és aranylóan csillogott a félhomályban.

A próféta gyengén biccentett a halott Vérangyal gyönyörű páncéljára.

– Ez az enyém – állapította meg, és visszacsúszott a fedélzetre, túlságosan kimerülten ahhoz, hogy megmozduljon.

EPILOGUS

ELŐJELEK

A Vérszövetség gyomrában egy anya és egy apa sírt.

Az emberi legénység nem úszta meg sértetlenül a csatát. Néhányan a Vérangyalok behatoló csapatainak estek áldozatul, levágták őket, amikor a Császár legjobb harcosainak igaz felháborodása elől menekültek. Másoka robbanásokban pusztultak el, amelyek a hajó súlyos sérüléseket szenvedett a többi birodalmi cirkálótól. Még többen veszték oda, amikor a halandók bandái az orbitális háború káoszát fedezékként használták, hogy támadásokat indítsanak a velük a sötétségen osztozó rivális bandák ellen.

Az egyik férfi a lánya testét szorongatta, vézna mellkasához szorította könnyű, élettelen alakját. A lány ajkát és arcát még mindig vér tarkította, ahol kevesebb, mint egy órával ezelőtt a végső, nedves lélegzetét kiadta. Az örökös homálytól fekete szeme vakon meredt a gyülekező tömegre.

Nem volt lába. Egy Vérangyal láncpengéje vágta le, amikor az Impérium egyik hőse megpróbálta kiirtani a Szövetség eretnek legénységét. Csikorgó pengéje sokak életét követelte, mielőtt végül a hajó astarteseinek egyik karma végzett vele.

Az apja a karjában ringatta, ami megmaradt belőle, és elsírta bánatát.

A szemtanúk suttogni kezdtek, halk hangon beszéltek átkokról, ómenekről, a legsötétebb előjelekről. A lány mellkasán egy légiós medál csillogott a halvány fényben.

Az apja átölelte a tízéves kislány maradványait, és a néma hajó falaira kiáltott.

– Ez a hajó el van átkozva! Átkozott! Elvették tőlünk!

Még több ember gyűlt össze a sötétségben, a könnyáztatta szemük tágra nyílt, és mind osztoztak azokon a gondolatokon és félelmeken, mint a gyászoló apa.

Taisha nem volt nyugodt, a kert harmóniája ellenére sem.

Egy kupola alatt, amely a néma úr dicsőségét tárta elé, milliányi távoli nap pislákoló fényében, válaszokat keresve érkezett a kertbe. Mezítelen lába suhogott a hűvös talajon, a fű puhán simult a lábujjaihoz. Csillogó jádeszín selyemből készült köntös tapadt karcsú alakjára, lecsúszott az egyik válláról, szabadon hagyva

azt. Az emberi vér mélyvörösében pompázó haját, amely elég hosszú volt ahhoz, hogy a derekáig érjen, szigorú kontyba kötötte.

Ferde szeme a fűben térdelő alakot figyelte. A férfi köntöse a világok közötti végtelen tér feketéje volt. Anélkül szólalt meg, hogy felnézett volna rá.

– Üdvözöllek, Khaine és Morai-Heg leánya.

Taisha a megfelelő szögben hajtott fejet, udvariasan elismerve a férfi magasabb rangját és a megtiszteltetést, amiben azzal részesítette, hogy ő szólalt meg elsőként. Nem térdelt le mellé. Ez az illem megsértése lett volna. Ehelyett néhány méterrel távolabb maradt, ujjai könnyedén simogatták a derekán függő lidérccsont kard markolatát. Az ívelt penge hegye majdnem a földre ért. Csak az öv, amelyen lógott, tartotta zárva zöld köpenyét.

– Üdvözlétem, nemes látnók, jól vagy?

– Jól vagyok – mondta, de még mindig nem nézett fel.

– Megzavartam az elmélkedésedet?

– Nem, Taisha. – A térdelő férfi az előtte fekvő földet nézte, ahol a harmatos fűszálak között érme nagyságú rúnakövek heverték. – Válaszokért jöttél, ugye?

– Igen, nemes látnók. – Nem lepődött meg, hogy a férfi tudott a nyugtalanságáról, vagy arról, hogy eljön hozzá.

– Az álmaim gondterheltek.

– Ezzel nem vagy egyedül, Taisha.

– Én is így hallottam, nemes látnók. Több nővérem is nyugtalan a pihenés óráiban.

– Ó, a nyugtalanság sokkal messzebbre is elér. – Ekkor a férfi felnézett rá, jégkék szeme, akár a fagyott kristályok. – Ismét háború fenyegeti a mestervilágot. Egy olyan háború, amelynek során mon-keigh vért fogsz ontani, Sors istennőjének leánya.

– Ulthvvé vagyunk. – Ismét tisztelettel fejet hajtott. – Nem ismerünk mást, csak a háborút. De ki közeleg, nemes látnók? Melyik mon-keigh?

A látnók kikaparta a rúnákat a kert fűvéből, érezte, hogy forrók és baljóslatúak a tenyerében.

– A Lelkek Vadásza, Taisha. Az, aki keresztezni fogja a pengéit az Űrben Cserkelővel.

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL

COPYRIGHT

ELŐSZÓ

ÁRNYÉKLOVAG

LÉLEKVADÁSZ

első rész ÁRULÓK EGYSÉGE

PROLÓGUS egy isten fia

I nostramo

II látomás

III hív a hadúr

IV úrháború

V az istencsászár kardja

VI utóhatás

VII a vigasz felszíne

VIII hadúr

IX négy isten

X vadászat a vadászokra

második rész A RÉGI HÁBORÚ

XI három héttel később

XII hetedik karom

XIII a pártütés magvai

XIV a tizedik kapitánya

XV újjászületés

XVI tizenhét-tizenhét

XVII lélekvadász

XVIII testvériség

XIX a légóért

XX az angyal fiai

XXI végső egység

EPILOGUS előjelek